

AMAZON PRIME ORİJİNAL FİLMİ CULPA TUYA

SENİN

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAN

MERCEDES RON

İspanya'da
yarım milyon
satan bir gençlik
fenomeni

@psilon®

**AMAZON PRIME'IN EN ÇOK KONUŞULAN
FİLMLERİNDEN *CULPA MIA* NEFES KESEN İKİNCİ
KİTABI *SENİN HATAN*'LA DEVAM EDİYOR.**

İkisi de birbirine karşı koymaya çalıştı.

İkisi de başarısız oldu.

Ve şimdi...

Aşkın yakıcı ateşiyle baş başalar...

Noah ve Nick'in yasaklı düşmanlıktan tutkulu bir aşka dönüşen hikâyeleri, yeni bir sınava hazırlanıyor. Aralarındaki imkânsızlıklar, tekinsiz kampüs partileri ve geçmişin açtığı kapanmaz yaralar, onları günbegün uçurumun kenarına sürüklüyor.

Ne kadar çabalasalar da geçmişin yaraları kapanmıyor. Noah, korkularını yenip birine bütünüyle güvenmeye hazır olabilecek mi? Nick, geçmişini geride bırakıp kalbini açık tutabilecek mi? Yoksa birbirlerinin dünyalarını yakıp yıkmaktan başka çareleri kalmayacak mı?

İspanya'yı ve BookTook dünyasını kasıp kavuran Mercedes Ron imzalı *Senin Hatan*, tutku dolu ve sürükleyici aşk romanları sevenlerin kaçırmaması gereken bir kitap.

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muaf.

Senin Hatan

Orijinal Adı: *Culpa tuya*

Mercedes Ron

İngilizceden Çeviren: Nil Bosna

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Selin Saraçoğlu Bayraklı

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

Kapak Uygulama: Ali Üzeyir Tiz

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Ocak 2025

ISBN: 978-625-414-649-7

© Mercedes Ron, 2017

© 2017, Penguin Random House Grupo Editorial S. A. U. Travessera de Gràcia, 47-49, Barcelona 08021, Spain

Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (212) 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

SENİN

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAN

MERCEDES RON

İngilizceden Çeviren
Nil Bosna

@psilon®

Kız kardeşim Ro'ya... Oyun arkadaşım olduğun için, beni dinlediğin, benimle ve bana güldüğün, sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkürler.

ÖNSÖZ

Yağmur yağıyor, bizi sıırıslıklam edip üşütüyordu ama önemli değildi; artık hiçbir şey önemli değildi. Her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum. Dünyamın parçalanmak üzere olduğunu biliyordum.

“Artık geri dönüş yok. Gözlerinin içine bile bakamıyorum.”

Perişanlık gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

Bunu ona nasıl yapabilmişim? Sözleri içimi parçalayan bıçaklar gibi ruhuma saplanıyordu.

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorum,” dedim, beni parçalamakla tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışarak. Beni terk edemezdi. Etmezdi, değil mi?

Nefretle, hor görerek bakıyordu. Ondan göreceğimi hiç düşünmediğim bir bakıştı. “İlişkımız bitti,” diye fısıldadı, sesi çatallı ama kararlıydı.

Ve bu iki kelimeyle dünyam karanlığa, gölgelere, yalnızlığa gömüldü. Benim için özel olarak tasarlanmış bir hapisane. Ama bunu hak etmişim. Bu sefer hak etmişim.

NOAH

Nihayet on sekiz yaşımdayım.

Bundan on bir ay öncesini hâlâ hatırlıyordum; yetişkin olacağım, kendi kararlarımı alabileceğim, evden ayrılacak yaşa geleceğim için gün saymaya başlamıştım. Açıkçası, son on bir ayda her şey değişmişti. O kadar değişmişti ki inanmakta zorlanıyordum.

Burada yaşamaya alışmakla kalmamıştım, başka bir yerde yaşamayı düşünmek bile zor geliyordu. Okulda ve sonunda edindiğim ailede kendime bir yer bulmuştum.

Üstesinden gelmem gereken tüm engeller –sadece o aylarda değil, doğduğumdan beri– beni daha da güçlendirmişti, ya da ben öyle sanıyordum. Çok şey yaşanmıştı, hepsi iyi değildi ama başardığım en iyi şey Nicholas’a tutunmak olmuştu. Ona âşık olacağım kimin aklına gelirdi? Öte yandan ona öyle deli gibi âşıktım ki kalbimi acıtıyordu. Birbirimizi tanımamız, bir çift olmayı öğrenmemiz gerekmişti ama bu hiç kolay olmamıştı; her gün üzerinde çalışmamız gereken bir konuydu. Kişiliklerimiz sık sık çatışıyordu. Nick’le başa çıkmak kolay değildi, ama onun için deli oluyordum.

Bu yüzden yaklaşan doğum günü partim için üzülü-

yordum. Nick partide olmayacaktı. Onu iki haftadır görmemiştim. Son birkaç aydır San Francisco'da çok zaman geçiriyordu. Mezun olmasına bir yıl kalmıştı ve babasının sağladığı tüm olanaklardan yararlanıyordu. Başını beladan belaya sokan Nick artık çok uzaktı. Farklıydı: Eski halinin hiç beklemediğim bir anda yeniden ortaya çıkmasından korksam da olgunlaşmış, gelişmişti.

Aynada kendime baktım. Saçlarımı geriye atıp başımın tepesine toplamıştım. Güzel duruyordu; annemle Will'in doğum günü hediyesi olarak verdiği beyaz elbiseye çok yakışıyordu. Annem partiyi organize ederken aşırıya kaçmıştı. Bunun anne rolü oynamak için son şansı olacağını, çünkü bir hafta sonra liseden mezun olacağımı ve kısa süre sonra üniversiteye gideceğimi söylemişti. Bir sürü başvuru yapmış, ama sonunda UCLA'ı seçmiştim. Taşınmaktan, değişimlerden bıkmıştım; başka bir şehre gitmek ve kesinlikle Nick'ten ayrılmak istemiyordum. Nick de bu okuldaydı ve muhtemelen babasının yeni şirketinde çalışmak için San Francisco'ya taşınacaktı, ama o anda bunu dert edemezdim. Daha çok zaman vardı, üzölmek istemiyordum.

Makyaj masasından kalkıp elbisemi giymeden önce karnımdaki yaraya baktım. Sonsuza dek hasar gören, iz kalan yere dokununca ürperdim. Babamın hayatını sona erdiren silah sesi kafamın içinde yankılanınca soğukkanlılığımı kaybetmemek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Kâbuslarımdan ya da olanları her düşündüğümde ne kadar korktuğumdan, ne zaman çok yakınımda yüksek sesler duysam kalbimin hızla çarpmaya başladığından kimseye bahsetmemiştim. Babamın beni tekrar travmatize etmiş olduğunu veya onu yanı başımda ölü olarak düşünmekten ya da yüzüme sıçrayan kanını hatırlamaktan kendimi ala-

madığımı itiraf etmek istemiyordum. Tüm bunları kendime saklıyordum. Eskisinden daha da yaralı, delirmenin eşiğinde olduğumu, o adamın uyandırdığı korkuların kurbanı olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum. Öte yandan annem hiç olmadığı kadar rahatlamıştı, çünkü sakladığı korku ortadan kalkmıştı. Kocasıyla mutluydu, özgürdü. Ama benim hâlâ almam gereken uzun bir yol vardı.

“Daha giyinmedin mi?” O sesti, beni neredeyse her gün güldüren ses.

Jenna’ya döndüm ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. En iyi arkadaşım her zamanki gibi göz alıcıydı. Kısa süre önce uzun saçlarını omuz hizasında kestirmişti. Bana da aynısını yaptırmaya çalışmıştı ama Nick’in saçlarımı uzun sevdiğini biliyordum, bu yüzden dokunmadan bırakmıştım. Artık neredeyse belime kadar geliyordu ama yine de hoşuma gidiyordu.

“Sana sıkı kalçana ne kadar hayran olduğumu daha önce söylemiş miydim?” diye sordu popoma sağlam bir şaplak atarak.

“Delisin sen,” dedim elbisemi kapıp başımdan geçirerek. Jenna ayakkabı rafının hemen altındaki kasaya yürüdü. Şifreyi bilmiyordum, hiç kullanmamıştım, ama Jenna öğrenince kendisi kullanmaya başlamıştı, içinde türlü türlü malzeme saklıyordu.

Bir şişe şampanyayla iki kadeh getirdiğinde kıkırdadım.

“Yeni yetişkinimize kadeh kaldıralım,” dedi, kadehleri doldurup birini bana uzattı. Sırıttım. Annem görse beni öldürürdü, ama kimin umurundaydı ki? Doğum günümdü; kutlamayı hak ediyordum, değil mi?

“Bize,” diye ekledim.

Kadehlerimizi tokuşturarak dudaklarımıza götürdük.

Çok lezzetli; öyle olmalıydı; Cristal şişesi üç yüz dolardan fazlaya mal olmuştu. Ama işte Jenna böyleydi. Her şeyi büyük yapıyordu, lükse alışmış ve hiçbir şey istemek zorunda kalmamıştı.

“Bu elbise muhteşem,” dedi, hayran hayran bakarak.

Gülümseyerek bir daha baktım. Gerçekten güzeldi; beyazdı, vücudu sarıyordu, el bileklerime kadar inen dantel kollarındaki geometrik desenlerden tenim görünüyordu. Ayakkabılarım da çok güzeldi, topukları o kadar yüksekti ki, boyum neredeyse bu vesileyle volanlı bordo bir elbise giymiş Jenna’nın boyuna ulaşmıştı.

“Aşağıda bir sürü insan var,” dedi, bardağını benimkinin yanına koyarak. Sanırım acelesi yoktu. Ama benim bir içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden benimkini geri alıp boğazımda kabarcıkların patladığını hissederek tek dikişte mideme indirdim.

“Hadi ya!” dedim bağırarak gerginliğimi gizlemek için. Birdenbire nefes almak zorlaşmıştı. Elbise çok dardı; ciğerlerim genişleyemiyordu.

Jenna bana bakarak sııttı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum, ona imreniyordum. İlgi odağı olmamak için neler vermezdim.

“Hiç, sadece böyle şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama sakın ol. Ben yanıdayım, gereği gibi olmasını sağlayacağım.”

Yanağımdan öpünce ona minnetle gülümsedim. Erkek arkadaşım doğum günümü kaçırıyor olabilirdi, ama en azından en iyi arkadaşım yanımda olacaktı.

“Gidelim mi?” diye sordu, elbisesini düzelterek.

“Sanırım başka seçeneğimiz yok!”

* * *

Bahçe tamamen değişmişti. Annem elinden geleni yapmış, yuvarlak pembe masalar, gösterişli sandalyeler ve balonlarla dolu beyaz bir çadır kiralamıştı. Garsonlar ceketli ve papyonluydu. En uçta bir bar ve hayal edebileceğiniz her türlü yiyeceğin bulunduğu tepsilerle dolu birkaç uzun masa vardı. Tüm bu lüks bana göre değildi ama annemin benim için hep böyle bir parti vermek istediğini biliyordum. On sekizime gelince niversiteye gitmemle ilgili şakalar yapmıştı, piyangoyu kazanırsak partide neler olacağını konuşmuştuk... ve işte başarmıştık! Ama annem iyice abartmıştı.

Dışarı çıktığımda herkes hep bir ağızdan “Mutlu yıllar!” diye bağırdı. Sanırım bana sürpriz yapmaya çalışıyorlardı. Annem yanıma gelip kollarını açarak bana sarıldı.

“Mutlu yıllar, Noah,” dedi, onu kendime doğru çekerken, arkasında bu kadar çok insanın olduğunu görünce şaşırdım. Sadece okuldaki arkadaşlarım ve annemin arkadaş olduğu bütün ebeveynler değil, komşular ve William’ın arkadaşları da oradaydı. Huzursuz huzursuz, farkında olmadan bahçeyi gözden geçirdim, beni sakinleştirebilecek tek kişiye, Nicholas’ı arıyordum. Ama ondan iz yoktu... Bunu biliyordum: Tabii ki gelmeyecekti –bambaşka bir şehirdeydi ve onu mezuniyette tekrar görmeme bir hafta vardı– ama yine de... bir yanımla onu kalabalığın arasında koşuştururken bulabileceğimi umuyordum.

Herkesi selamlamak bir saatten fazla sürdü, sonrasında Jenna yanıma gelip beni bara –henüz yirmi bir yaşında olmayanlar için kordon altına alınmış özel bölüme– sürükledi.

“Sadece senin için güzel bir kokteyl var,” dedi, kahkahalarla gülerek.

“Annem aklını kaçırmış,” dedim barmen bana servis yaparken. Gülümsedi. Gülmesini güçlükle bastırabildiği belliydi. Harika. Muhtemelen benim tipik bir zengin kız olduğumu düşünüyordu.

İçkiyi görünce afalladım. Martini bardağında servis ediliyordu, parlak pembeydi, gökkuşağı renklerinde şekerli bir kenarı ve her iki tarafında çilek süslemesi vardı. Kadehin sapma minik beyaz incilerle 18 rakamı işlenmiş bir kurdele bağlanmıştı.

“Hâlâ bir şeyler lazım,” dedi Jenna, bir matara çıkarıp kadehlerimize koyarak. Gece yarısına kadar iyice sarhoş olmak istemiyorsam dikkatli olmam gerekecekti.

DJ iyi, müzik çeşitliydi; arkadaşlarım çılgın gibi dans ediyorlardı. Parti başarılıydı, buna hiç şüphe yoktu.

Jenna beni dans etmeye götürdü ve aptallar gibi hoplayıp zıplamaya başladık. Sıcak beni öldürüyordu; yaz gelmek üzereydi, bu her şekilde anlaşılıyordu.

Lion dans pistinin kenarında bize bakıyor, bir sütuna yaslanmış Jenna’nın çılgınca poposunu sallamasını izliyordu. Gülerek Jenna’yı diğerlerinin yanında bıraktım. Çok yorulmuştum.

“Sıkıldın mı, Lion?” diye sordum.

Gülümsedi ama biraz endişeli görünüyordu, bana bakmadı.

“Evet, doğum günün kutlu olsun,” dedi, sanki duymamış gibi. Onu orada yanında Nick olmadan görmek tuhaftı. Lion’ın benim sınıfımdan pek fazla arkadaşı yoktu: Nick’le ikisi Jenna’yla benden beş yaş büyüktü ve aramızdaki yaş farkı çok belirgindi. Sınıfımdaki çocuklar pek olgun sayılmazdı, erkek arkadaşlarımız onlarla takılmaktan hiç hoşlanmıyorlardı.

“Teşekkürler,” dedim. “Nick’ten haber aldın mı?” İçimde bir sızı hissettim. Hâlâ ne aramış ne de mesaj atmıştı.

“Dün bana boğazına kadar işe battığını söyledi. Ofiste ona yemek yiyecek zamanı bile zor veriyorlarmış. Ama gözümü senden ayırmamamı söyleyecek kadar zaman bulabildi.”

“Görünüşe göre gözünü başka birinden ayırmıyorsun,” dedim, hâlâ Jenna’ya baktığını fark ederek. Jenna dönüp ikimize de gülümsedi, tam anlamıyla, gerçekten mutlu görünüyordu. Lion’ı seviyordu, ona âşıktı, bizde kaldığı gecelerde sürekli ondan bahsediyordu, bu kadar yakın arkadaş olan iki erkekle birlikte olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzdan söz ediyordu. Jenna’nın başka birine âşık olamayacağını biliyordum ve Lion’ın da onun için aynı şeyleri hissettiğini bilmek beni mutlu ediyordu. Jenna’ya doyamıyordum; o gerçekten olabilecek en iyi arkadaştı ve onu seviyordum. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda olmuş, gerçek bir arkadaşın ne olduğunu anlamamı sağlamıştı. Kanada’daki Beth gibi kıskanç, çıkarıcı ya da kin dolu değildi, en azından bana bilerek asla zarar vermezdi.

Yanımıza gelip Lion’ı şap diye öptü. Lion onu yerden kaldırdınca moralim bozuk arkamı döndüm. Nick’i özlemiştim; yanımda olmasını istiyordum; ona ihtiyacım vardı. Tekrar telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu. Ne cevapsız arama ne mesaj ne de e-posta. Bu beni kızdırmaya başlamıştı. Yazmak için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Neler oluyordu ona böyle?

Yirmi bir yaş ve üzeri için olan bara yürüdüm. Oradaki kalabalık azalmıştı, bana doğum günü içkimi servis eden adama genç bir kadın yardım ediyordu. Oturup yaklaşımı mı düşünmeye çalıştım, onunla flört ederek gerçek bir içki alabileceğimi umuyordum.

“Bana pembe değil de biraz sert bir içki verebilir misin?” diye sordum, tersleyeceğini düşünerek. Ama beni şaşırtarak etrafına bakındı, kimsenin bakmadığını görünce bir shot bardağına berrak bir içki doldurdu.

“Tekila mı?” diye sordum.

“Soran olursa, ben yapmadım,” dedi bakışlarını kaçırarak.

Gölerek içtim. Boğazımı yaktı ama güzeldi.

Arkamı döndüğümde Jenna'nın Lion'ı karanlık bir köşeye sürüklediğini gördüm. Tüm arkadaşlarımın sarılıp öpüştüğünü görmek moralimi bozuyordu.

Kahretsin, Nicholas Leister, neden seni günde en azından bir saniye olsun aklımdan çıkaramıyorum?

“Bir tane daha?” diye sordu barmen. Fazla kaçırdığımı biliyordum ama bu benim partimdi. İstedığımı yapabiliyordum, öyle değil mi?

Tam içmek üzereydim ki aniden bir el belirip elimden aldı.

“Sanırım yeterince içtin.”

O ses.

Başımı kaldırdım, karşımdaydı: Nick. Yakası düğmeli bir gömlekle pantolon giymiş, koyu saçları dağılmaya başlamış, bastırılmış bir neşeyle ıslı ıslı gülümseyen Nick.

“Aman Tanrım!” diye bağırarak ellerimi ağzıma götürdüm. Yüzünde bir tebessüm belirdi. Benim tebessümüm, sadece benim için ayırdığı gülümseme. Kollarına atıldım.

“Geldin!” diye bağırarak yanağımı yanağına bastırdım, ona sıkıca sarıldım, kokladım, bir kez daha kendimi bütün hissediyordum. O da bana sıkıca sarıldı. Sonunda nefes alabiliyordum. Gelmişti. Tanrı'ya şükür! Yanımdaydı.

“Seni özledim, Çilli,” diye fısıldadı kulağıma, başımı geriye çekip dudaklarımdan öptü.

Sinir uçlarımdan uyandığını hissettim. Dudaklarını dudaklarımda, ellerini vücudumda hissetmeyeli on dört gün olmuştu.

Beni geriye itip baştan aşağı süzdü.

“Çok güzelsin,” dedi boğuk bir sesle, belimden tutup beni kendine çekti.

“Burada ne işin var?” diye sordum, onu tekrar öpmek için kendimi tutmaya çalışarak. Kendimizi tutmamız gerektiğini biliyordum; her yerde insanlar vardı, anne babamız oradaydı ve onların varlığı beni tedirgin ediyordu.

“Doğum gününü kaçıracak değildim,” dedi. Aramızdaki elektriği hissedebiliyordum. Hiç bu kadar uzun ayrı kalmamıştık, en azından çıkmaya başladığımızdan beri kalmamıştık, her gün yanımda olmasına alışmıştım.

“Nasıl kaçtın?” diye sordum, onu bırakmak istemiyordum.

“Sorma,” dedi başımın tepesini öperek. Mutlulukla gözlerimi kapattım, parfümünün kokusunu alıyordum.

“Güzel bir parti.” Güldü.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Benim fikrim değildi.”

“Biliyorum,” diyerek bana güvence verdi.

Kalbimin mutluluk ve rahatlamayla kabardığını hissettim. Gülümsemesini nasıl da özlemiştim.

“Noah spesiyalini denemek ister misin?” diye sordum, barmene göz kırpınca hemen işe koyuldu.

“Kendi kokteylin mi var Çilli?” diye sordu, çilekli garnitürüyle pembe sıvıyı görünce kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesi çok komikti. “Sanırım denemeliyim...”

Zavalıcık tadı erimiş sakız gibi olmasına rağmen şikâyet etmeden sonuna kadar içti.

Ağzım kulaklarıma vararak sıırıttım, Nick de aynısını yapmaktan kendini alamadı. Elini uzatıp beni kendine çekti, dudaklarını kulağıma götürerek sadece oradaki hassas tene dokundu, bu küçük temas ölmek üzereymişim gibi hissetmeme yetmişti.

“İçinde olmak istiyorum,” dedi.

Bacaklarım titredi. “Yapamayız. Burada olmaz,” diye fısıldadım, sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Bu ne biçim soruydu? Daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Cevabımı gözlerimden okuyabiliyordu, gülümseyerek karşılık verdi.

“Beni havuz evinin arkasında bekle,” dedi dudaklarıma son bir öpücük kondurarak. Arkasına dönerken kolundan tuttum.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordum.

“Mesele ne yaptığımızı kimsenin anlamaması bebeğim,” dedi, kendinden emin bir tavırla misafirlerle selamlaşmak için arkasına döndü. İçimde kelebekler uçuşarak birkaç saniye onu izledim. Tüm insanlardan uzakta, karanlıkta tek başıma gitmekten korktuğumu itiraf etmek istemiyordum.

Barda duran içkiyi alıp içerek nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bu beni birkaç saniyeliğine sakinleştirmeye yetmişti. Derin bir nefes alıp, herkesin dans edip eğlendiği çadırın yanından geçerek havuza doğru yürüdüm. Düşmemeye çalışarak havuzun kenarından geçtim, sonunda arkadaki küçük kabine ulaştım. Kabinin öbür tarafında ağaçlar vardı, yamaca çarpan dalgaların sesi duyuluyordu. Duvarlardan birine yaslanarak kendimi toplamaya çalışırken konukların konuşmalarını duyuyordum.

Tam gözlerimi kapadığım sırada geldiğini duydum. Dudakları dudaklarıma öylesine çabuk kapandı ki hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimi açtım. Karşımdaydı, bana bakıyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

“Bunu yapmayı ne kadar özlediğimi bilemezsin,” dedi, boynumdan tutup beni hafifçe öperek.

Kollarının arasında eriyordum.

“Sana dokunmak için ölüyordum,” diye devam ederek belimden tuttu, burnunu hafifçe boynuma gömdü. Parmaklarımı başının arkasına dolayıp onu tekrar dudaklarıma çekti. Çılgınca öpüşüyor, birbirimizi ateş gibi yakıyorduk, dillerimiz birbirine dolanırken vücudunu vücuduma bastırdı.

“Beni özledin mi Çilli?” diye sordu yanağını okşayarak, bana bir hediyeymişim gibi bakıyordu.

Evet demeye çalıştım ama o kadar hızlı nefes alıyordum ki ağızımdan dudaklarını boynuma bastırmasıyla daha da yoğunlaşan bir iç çekişten başka bir şey çıkmadı.

“Senden bir daha ayrılmayacağım,” dedi.

Neşesiz neşesiz güldüm. “Bu sana bağlı değil.”

“Nereye gitmem gerekirse seni de yanımda götüreceğim...”

“Kulağa romantik geliyor,” dedim çenesinden öperek.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ciddiyim ben. Sana tutkunum.”

Tekrar gülmeye çalıştım ama beni tutku dolu bir öpücükle susturdu.

“Seni bu lanet elbiseden kurtarmak istiyorum.” Homurdanarak elbiseyi belime doğru sıyırdı. Bronz tenime bakarken, gözlerinde uzun zamandır bastırılmış, bizi ayıran mesafe ve zamanla beslenmiş arzuyu gördüm.

“Seninle bütün gece sevişebilirim,” dedi; elleri kemer lastiğinin altına kayınca ürperdim.

“Yoksa beklemek mi istersin?” diye sordu. “Seni eve götürürdüm ama sanırım insanlar yokluğunu fark eder.”

“Doğru tahmin etmişsin...” dedim dudağımı ısırarak. Daha önce onunla böyle bir durumda hiç yapmamıştım ama beklemek de istemiyordum. Nick beni duvara doğru itip vücudunu ateşli bir şekilde benimkine dayadı.

“Çabucak halledeceğiz. Kimse fark etmeyecek,” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı salladım ve külotumu yere düşene kadar çekiştirdi.

Parmaklarımı kravatına götürüp çekiştirerek çözdüm.

“Seni görmek istiyorum,” dedim.

Gülümseyerek burnumun ucunu öptü, ellerimi tutup başının üzerine kaldırdı.

Kıpırdamadan durup pantolonunun düğmelerini çözme-

sini izledim. Bir saniye sonra beni duvara yaslamıştı. İfadesi nazikti, gözbebekleri büyülmüştü, onu içimde hissetmeye beni hazırlarken bana milyonlarca farklı mesaj iletliyordu. Sonra içime girdi. Birkaç ay önce hap almaya başlamıştım, aramızda herhangi bir engel olmadan onu hissedebildiğim için memnundum. İnleyince eliyle ağzımı kapattı.

“Ses çıkarma,” diye uyardı beni.

Başımı salladım, sinirlerim yay gibi gerilmişti. Önce yavaş hareket ediyordu ama sonra hızlandı. Her hamlede içimdeki zevk artıyordu. Elini ağzımdan çekip onu en çok istediğim yerime götürdü.

“Nick...”

“Bekle...” dedi, kalçamdan tutup beni kaldırarak. Gözlerimi kapattım, her şeyi içimde tutmaya çalışıyordum. “Birlikte gelelim...” diye fısıldadı kulağıma.

Alt dudağımı ısırınca bir coşku dalgası yükseldi. Daha fazla dayanamıyordum. İnleyince ağzımı ağzıyla kapattı, sonsuz hazza giden yolculuğumda bana eşlik ederek gerildiğini ve homurdandığını hissettim.

Geriye yaslanıp soluklarımı kontrol etmeye çalıştım. Nick hâlâ beni tutuyordu.

“Seni seviyorum, Nick,” dedim gözlerimiz buluştuğunda.

“Sen ve ben ayrı olmak için yaratılmadık,” diye cevap verdi.

2

NICK

Tanrım, onu özlemiştim! Günler bitmek bilmiyordu. Ve haftalara hiç girmeyelim. Eve erken gidebilmek için iki kat fazla çalışmak zorunda kalmıştım ama sadece bunun için bile değmişti.

“İyi misin?” diye sordum sık nefes almaya devam ederek. Daha önce hiç böyle yapmamıştık. Noah’yla kendimi kontrol etmeye, ona hak ettiği gibi davranmaya çalışıyordum, ama bu sefer bekleyememiştim. Görür görmez ona sahip olmak istemiştim.

Gülümseyerek, “Bu...” dedi ama daha fazla konuşmadan onu öptüm. Söyleyeceklerinden korkuyordum ve arzum o anda konuşamayacak kadar güçlüydü. O gece çok güzeldi, özellikle o masum beyaz elbisesiyle muhteşem görünüyordu, kendimi zor tutuyordum.

“Seni deli gibi seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?” dedim.

“Ben seni daha çok seviyorum,” diye cevap verdiği sırada dudaklarında biraz kan olduğunu fark ettim.

“Seni çok sert ısırılmışım,” dedim, başparmağımı alt dudagında gezdirerek küçük kan lekesini sildim. Kahretsin. Pisliğin tekiydim. “Özür dilerim Çilli.”

Dalgın dalgın dudagını yaladı.

“Bu farklıydı,” dedi. Kesinlikle öyleydi.

Geri çekilip pantolonumu ilikledim. Kendimi suçlu hissediyordum: Noah bunu yatakta yapmayı hak ediyordu, bir duvarın önünde alelacele değil.

“Neyin var senin?” diye sordu, gözlerinde endişeyle.

“Yok bir şey. Üzgünüm.” Onu tekrar öptüm, elbisesini bacaklarının üzerine geri çekerken bıraktığımız yerden tekrar başlama isteğimi bastırdım. “Bu arada doğum günün kutlu olsun.” Cebimden küçük, beyaz bir kutu çıkardım.

“Bana hediye mi aldın?” diye sordu heyecanla. O kadar tatlı, o kadar mükemmeldi ki... Onu görmek bile moralimi düzeltiyordu. Ona sadece dokunmak bile beni hiç bilmediğim bir şekilde tahrik ediyordu.

“Beğenir misin bilmiyorum...” dedim birden gerilerek.

Hediyeye bakarken gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

“Cartier mi?” dedi. “Deli misin sen?”

Başımı iki yana sallayarak açmasını bekledim, karanlıkta parıldayan bir zincir üzerinde minik gümüş bir kalp ortaya çıktı. Noah gülümseyince rahat bir nefes aldım.

“Çok güzel,” dedi, parmağını sürterek.

“Böylece nereye gidersen git, kalbim hep yanında olacak,” diyerek yanağından öptüm. Bu şimdiye kadar söylediğim en klişe sözlerdi ama Noah’nın bana yaptığı buydu. Artık âşık aptalın tekiydim.

Gözlerinin yaşardığını gördüm.

“Bayıldım. Gerçekten bayıldım!” dedi dudaklarımdan öperek.

Gülümsedim, takmak için arkasını dönmesini söyledim. Elbisesinin yakası genişti, arkasında dururken onu öpmekten edemedim. Ürperdi, bir kez daha içinde olmak için duyduğum isteği bastırdım. Klips kapanınca onu döndürerek baktım. Işıl ışıldı.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

“Her zamanki gibi mükemmel,” diye cevap verdim.

O anda yapmak istediğim son şey olsa da geri dönmemiz gerektiğini biliyordum. Onunla yalnız kalmak istiyordum; aslında bu her zaman geçerliydi, ama özellikle bunca zaman birbirimizi görmemişken o sırada onunla yalnız olmak istiyordum.

“İyi görünüyor muyum?” diye sordu masum masum.

Gülümsedim. “Tabii ki,” diyerek gömleğimi ilikleyip yerden kravatımı aldım.

“Bana bırak,” dedi, güldüm.

“Kravat bağlamayı ne zamandan beri biliyorsun?” diye sordum, orada yaşadığım zamanlarda kravatını hep benim bağladığımı hatırlamıştım.

“Öğrenmek zorunda kaldım, çünkü seksi erkek arkadaşım bekâr evi için beni terk etti,” diye yanıtladı düğümü sıkılaştırarak.

“Seksi ha?”

Gözlerini devirdi. “Hadi, herkes ne yaptığımızı anlamadan geri dönelim.”

Herkesin neler yaptığımızı bilmesini tercih ederdim. Bu, tüm küçük oğlanları kız arkadaşımından uzak tutardı. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra bile çoğu kişi hâlâ üvey kardeş olduğumuzu düşünüyordu.

Önce o gitti, beklerken bir sigara yaktım. Noah’nın sigara içmemden hoşlanmadığını biliyordum ama içmezsem aklımı kaybedecektim. Geri dönmeden önce bir şey fark ettim. Külotu ayaklarımın altındaydı.

Elbisesinin altına bir şey giymeden mi gitmişti?

* * *

Partiye geri döndüğümde, onu bir grup arkadaşıyla konuşurken gördüm; iki adam, biri kolunu sırtına dolamıştı. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak yanına yürüdüm. Noah beni görünce sarılarak başını göğsüme yasladı.

Bu beni sakinleştirmeye yetmişti.

“Lion’ı gördün mü?” diye sordum etrafa bakınarak. Onun için biraz endişeliydim. San Francisco’dayken beni arayıp ağabeyi Luca’nın yakında hapisten çıkacağını söylemişti. Dört yıldır içerideydi; uyuşturucu satarken yakalanmıştı ve parmaklıklar ardına gitmesini engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Eve döneceği için pek mutlu değildim. Sanırım arkadaşım için memnundum, çünkü tek başınaydı, ailesinden kalan tek kişi ağabeyiydi, ama Luca’nın neler yapabileceğini bildiğim için Lion’ın hayatının o noktasında eski bir mahkûmla birlikte olmasının gereğinden hiç emin değildim.

“Aslında bir süredir görmedim,” dedi Noah. “Neyse, muhtemelen annemleri görmeye gitmenin zamanı geldi.”

Bunu duymak beni germişti. Noah kaçırıldığından beri birbirimizle ciddi olduğumuzu artık saklamıyorduk ama ailemiz bundan hiç hoşlanmıyordu. Birbirimizi her gördüğümüzde bunu bize açıkça belli etmeye çalışıyorlardı. Babamın böylesine skandal bir şeyin ortaya çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordum; sonuçta, herkesin gözünde bir aileydik, dış dünya için üvey kardeş olmaya devam edecek, daha fazlası olmayacaktık, bunda ısrarlıydı. Beni şaşırtan, polis evimize geldiği gün bana söylediklerinden sonra Raffaella’nın bizim tarafımızı tutmayı reddetmesi olmuştu. Aslında tavrı giderek daha şüpheli bir hal almıştı.

“Vay, vay, vay, oğlum dönmüş,” dedi babam sahte bir tebessümle.

“Merhaba baba,” diye selamladım onu. “Merhaba

Ella.” Dostça bir ton kullanmaya çalışıyordum. Beni şaşırtarak gülümseyip bana sarıldı.

“Gelebilmene sevindim,” dedi. “Sen gelene kadar Noah çok üzgündü.”

Ona baktım. Kızarıyordu. Göz kırptım.

“Şirkette işler nasıl?” diye sordu babam.

Piç herif beni Jenkins’in emrine vermişti, adam ben dizginleri ele almaya yetecek deneyimi kazananıncaya kadar firmayı yönetecek otoriter bir pislikti. Herkes benim mükemmel derecede kalifiye olduğumu biliyordu ama babam hâlâ bana güvenmiyordu.

“Çok yorucu,” dedim, ona kaşlarımı çatmamaya çalışarak.

“Hayat böyle işte,” dedi. Artık moralim bozuluyordu. Bu saçmalıkları duymaktan bıkmıştım. Son birkaç ayda büyük ölçüde olgunlaşmıştım, benden beklenen rolü oynuyordum ve günün her saati meşguldüm. Sadece babam için çalışmıyordum, aynı zamanda hukuk fakültesinin son yılındaydım, finallerim ve baro sınavım vardı. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu bir firmayı yönetmenin incelikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, oysa ben çoğu avukattan fazla deneyime sahiptim. Ne var ki babam hâlâ bana güvenmiyordu.

“Bu dansı bana lütfeder misin?” diye böldü Noah, babama karşılık vermemi engellemeye çalışıyordu.

“Elbette.”

Onunla dans pistine yürüdüm. Yavaş bir şarkı çalıyorlardı, onu sıkıca kendime çektim, öfke ve hayal kırıklığının o partide benim için önemli olan tek kişiyi etkilemesini engellemeye çalışıyordum.

“Sinirlenme,” dedi Noah boynumu okşayarak. Gözlerimi kapatıp dokunuşunun beni rahatlatmasına izin verdim.

Elimi beline kaydırırken sırtını okşadım.

“Elbisenin altında bir şey olmadığını bilirken sinirlenemiyorum.”

“Farkına bile varmadım,” dedi, pazularımdan tutup okşamamı önledi.

Çok güzeldi. Alnımı alnına dayadım.

“Üzgünüm,” dedim, gözlerinin güzelliğinde kaybolurken.

“Geceyi burada mı geçireceksin?” diye sordu sırtarak.

Kahretsin! Hep aynı konu. Orada kalmamın imkânı yoktu. Aylar önce taşınmıştım ve babamın gözünün üstümde olmasından nefret ediyordum. Noah’nın şehre taşınmasını sabırsızlıkla bekliyordum. O yanımdayken her şey daha iyi olacaktı.

“Kalmayacağımı biliyorsun,” dedim kalabalığa bakarak. Bazen, etraftakilerden biri dönüp bakıyordu. Kardeşlerin bu şekilde dans edeceğini sanmıyordum ama umurumda değildi.

“Seni iki haftadır görmüyorum. Burada kalmak için çaba gösterebilirsin,” dedi, ses tonu değişmişti. Böyle devam ederse tartışacağımızı biliyordum ve bunu istemiyordum.

“Yani ayrı ayrı mı uyuyacağız? Hayır, teşekkürler.”

Sessizce yere baktı.

“Hadi ama Çilli, yapma böyle... Burada kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun, sana dokunamamaktan, babamın bana söylemek zorunda hissettiği tüm o aptalca şeylerden nefret ediyorum.”

“O halde birbirimizi ne zaman görebiliriz bilmiyorum, çünkü bu hafta şehre inemem. Finallerim ve mezuniyetim var, boğazıma kadar yükümlülöklere batmış durumdayım.”

Lanet olsun.

“Gelip seni alırım, böylece birlikte takılabiliriz,” dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak.

İçini çekerek başka tarafa baktı.

“Lütfen kendimi suçlu hissettirme,” diye rica ettim.
“Burada kalamayacağımı biliyorsun.”

Yüzünü tutup gözlerime bakmaya zorladım.

“Eskiden kalıyordun,” dedi.

“O zaman birlikte değildik.”

Dansa devam ettik, tartışma bitmiş gibiydi. Raffaela’nın gözleri sürekli üzerimizdeydi.

NOAH

Neredeyse tüm konuklar gitmişti. Jenna annemle vedalaşıyor, Nick arka tarafta Lion'la sigara içiyordu. Partiden sonra geride kalan dağınıklığa baktım ve ilk kez her gün evimizi temizlemeye gelen biri olduğu için şükrettim.

O kadar uzun süre sosyalleştikten sonra, o anda yalnız olmaktan mutluydum, talihimin kıymetini biliyordum. Parti inanılmazdı; tüm arkadaşlarım gelmiş, bana yemek odasındaki masanın üzerinde yığılmış harika hediyeler almışlardı. Onları odama götürmek üzereydim ki belime dolanan kolları hissettim.

“Bir sürü hediye almışsın,” diye fısıldadı Nick kulağıma.

“Evet ama hiçbirisi seninkiyle kıyaslanamaz,” dedim, dönüp ona baktım. “Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye ve senden gelmesi çok anlamlı.”

“Bunu hep takacak mısın?” diye sordu. Bir yanımla bunun onun için önemli olduğunun farkındaydım; kolyeye kalbini koymuştu. Göğsümün ortasından bir sıcaklık yayılıyordu.

“Daima.”

Gülümseyerek beni kendine çekti. Dudakları dudaklarımı tatlı tatlı, neredeyse fazla tatlı bir şekilde sıyırdı. Öne çıkıp onu daha derinden öpmeye çalıştım ama beni olduğum yerde durdurdu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” diye sordu. Neden beni gerçekten öpmüyordu ki? Gözlerimi açınca içime ürperti veren o parlak mavi irisleri gördüm.

“İstediğimi biliyorsun,” dedim, hızlı hızlı nefes alıyordum, sinirlerim gerilmişti.

“O halde bu gece benimle gel.”

İçimi çektim. Gitmek istiyordum ama gidemezdim. Öncelikle, annem gidip Nick’le kalmamdan hiç hoşlanmıyordu. Ona gideceğim zaman genellikle geceyi Jenna’yla geçiriyormuşum gibi davranıyordum. Bunun da ötesinde, ders çalışmam gerekiyordu. Önümde dört final vardı ve bunlardan kalırsam çok fazla şeyi riske atmış olacaktım.

“Yapamam,” dedim.

Hafifçe sırtımı okşadı, o kadar yumuşaktı ki tüylerim diken diken oldu.

“Yapabilirsin ve eğer yaparsan, dışarıda kaldığımız yerden devam ederiz.” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

İçimde kelekler uçuştüğünü, arzunun büyüdüğünü hissediyordum. Dilini sol kulak mememe kaydırarak dişledi. Gitmek istiyordum. Ama yapamazdım. Bana bakışını, beni korkuturken bir yandan da sınırsız bir güven duygusu veren vücudunu özlemiştim.

“Görüşürüz Nick,” dedim, bir adım geri çekilerek.

Sinirlenmiş ama eğlenen bir ifadeyle, “Gelmezsen mezun olana kadar bir daha sevişemeyeceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Bu belden aşağı bir darbeydi ama doğrudu. Neredeyse hiç zamanım yoktu, kesinlikle şehre inip onu görece kadar yoktu ve eğer babasıyla karşılaşmaktan korktuğu için o da buraya gelmiyorsa...

“Sinemaya gidebiliriz,” dedim kekeleyerek.

Nick güldü. “Tabii, sen nasıl istersen Çilli,” diyerek if-

fetli bir ifadeyle dudaklarını alnıma bastırdı. Bundaki ironiyi hissedebiliyordum. “İki gün sonra görüşürüz. Sinemaya gitmek için. Ve sonrasında artık ne olursa.”

Ona sarılmak, yanımda kalması için yalvarmak, ona ihtiyacım olduğunu çünkü kâbuslarımın sadece onunla geçeceğini söylemek istiyordum, ama bu duvarlar arasında bir saniye daha kalması için söyleyebileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Rahat bir tavırla aşağı inmesini, Range Rover’ına binmesini ve hiç düşünmeden uzaklaşmasını izledim.

* * *

Sonraki iki gün, temiz hava almak için bile dışarı çıkmadım. Kafama o kadar fazla bilgi tıkıştırmak zorunda kaldım ki beynimin patlayacağını sandım. Jenna beni arayıp duruyor, öğretmenlerimizden, erkek arkadaşından ve genel olarak hayattan şikâyet ediyordu. Sınavlar yaklaştığında hep çılgına dönerdi, mezuniyet partisinden sorumlu olması işleri daha da kötüleştiriyordu, buna istediği kadar zaman ayıramamanın onu çıldırttığını biliyordum.

O gece sinemaya gitmek için Nick’le görüşmem gerekiyordu ama cuma günü son sınavımdan çok korkuyordum. Onu görmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama konsantrasyonumu bozacağını biliyordum. Sadece etrafımda olması bile beni telaşlandırıyordu ve eğer takılırsak, sonrasında ders çalışmam imkânsız olurdu. Kızacak bile olsa onu arayıp söylemem gerekiyordu. Doğum gününden beri birbirimizi görmemiştik, telefonda konuştuğumuzda bile dalgın oluyordum.

Ona mesaj atmaya karar verdim. Sesinin dikkatimi dağıtmasını istemiyordum, tartışmak istemiyordum, bu yüz-

den sadece gönder tuşuna bastım, telefonumu sessize aldım ve yirmi dört saat boyunca onu unutmaya çalıştım. Sınavlar bittiğinde ne isterse yapardım, ama şu anda her şey tehlikede idi ve mümkün olan en iyi notu almaya kararlıyım.

İki saat geçmişti, hâlâ odamdaydım ve deli bir kadın gibi görünüyordum, saçlarım dağılmış, gözyaşlarının ya da belki cinayetin eşiğindeydim. Tam o sırada kapım neredeyse hiç ses çıkarmadan açıldı.

Kahretsin! Beni dışarı çıkarmak için giyinip kuşanmıştı. Beceriksizce gülümseyerek mümkün olan en masum yüz ifademi takındım. “Yakışıklı görünüyorsun.”

Nick yatağıma doğru gelirken aklından neler geçtiğini tahmin etmemi imkânsız kılacak bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Beni ektin,” dedi sakın sakın, bana sitem mi ediyordu yoksa hâlâ ne olduğunu anlamaya mı çalışıyordu bilemiyordum.

“Nick...” dedim. Kendimi suçlu hissediyor, vereceği tepkiden korkuyordum.

“Gel buraya,” dedi usulca. Yüz ifadesi tuhaftı, bir şey düşünüyormuş gibiydi. Az önce beni azarlamamasına şaşırmıştım.

Onu öpmek istiyordum. Onu her zaman öpmek istiyordum. Elimde olsa her günün her dakikasını onun kollarında geçirirdim. Dizlerimin üzerinde doğrulup beni beklediği yatağın kenarına doğru emekledim.

“Sanırım hayatımda ilk kez bir kız beni ekiyor, Çilli.” Ellerini belime doladı. “Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Üzgünüm,” dedim kekeleyerek. “Kendimi kaybediyorum Nick. Başarısız olmaktan korkuyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, eğer geçemezsem mezun olamayacağım, üniversite kabulümü iptal edecekler ve istediğim işe giremeyeceğim. Sonunda annesiyle yaşayan bir aptal olacağım.”

Dudakları hızlı bir öpücükle beni susturdu. “Sen tanıdığım en çalışkan insansın. Başarısız olmayacaksın.”

“Ama öyle Nick. Ciddi söylüyorum. Bence sıfır bile alabilirim. Sıfır, düşünebiliyor musun? Bay Lam bana hiç acımayacaktır, oysa eskiden onun gözdesiydim. Sınıfın en iyi notlarını ben alırdım...”

Yüzündeki ifadeden aklımı kaybettiğimi düşündüğünü anlayabiliyordum. Tamam, belki de öyleydi, ama yine de... Nick sırttı.

“Rahatlamak için yardım ister misin?”

Tanrım, lütfen bana öyle bakma... Şimdi değil, sen o tişörtle bu kadar yakışıklıyken ve ben bir enkaz gibi görünürken değil.

“Ben rahatım,” diye yalan söyledim.

“O halde ders çalışmana yardım etmemi ister misin?” Bir tutam saçı yüzümden çekince bu şefkatli hareketiyle içimi çektim.

Nicholas çalışmama yardım mı edecekti? Bunun sonunun iyi olması mümkün değildi.

“Gerek yok,” diye mırıldandım. Yanımda kalırsa tarih dersinin sekizinci bölüm notlarına bakmaktan başka her şeyi yapacağımızdan korkuyordum. Nick ateşliydi ama F alma riskini göze alamazdım.

O baştan çıkarıcı tavrıyla sırttı, bir adım geri çekilip kollarını sıvadı, ayakkabılarını çıkardı, yatağın etrafından dolanarak kitabımı alıp oturdu.

İkimizi aynı yatakta, ders çalışmak dışında her türlü şeyi yaparken hayal edince içimde kıpırtı hissettim. Nick sayfaları çevirmeye başlayarak birkaç dakika önce işaretlediğim bölüme geldi.

Her şeyi unutmuştum, sınavlarımı, üniversiteyi, hepsini. Sadece kucağına oturup dilimin ucunu çenesinde gezdirmek istiyordum.

Yanına yaklaşınca bana bakarak başını iki yana salladı.

“Rahat dur,” diye şaka yaptı. “Ders çalışacağız Çilli, her şeyi iyice kavradığında belki sana bir öpücük veririm.”

“Sadece bir kez mi?”

Gölerek notlarıma baktı. “Hadi başlayalım, eğer sonuna kadar gelmeyi başarırız, söz veriyorum tüm bu stresin gitmiş olacak.”

Bunu son derece sakın söylemişti, ama ben çok endişeliydim.

* * *

İki buçuk saat sonra, konuyu baştan sona biliyordum. Nick iyi bir öğretmendi. Şaşırtıcı bir şekilde sabırlıydı ve her şeyi hikâyeleştirerek anlatıyordu. Birçok kez kendimi onu hevesle dinlerken bulmuştum, gerçekten dikkatliydim ve İç Savaş ilgimi çekmişti. Bana sınıfta ya da ders kitabımda hiç bahsedilmeyen şeyler anlatmıştı.

Kitabı kapattığında benden hepsini tekrarlamamı istedi, bölüm bölüm tekrarlayınca gururla ve mavi gözlerinde bir arzu kıvılcımıyla gülümsedi. “Sana A verirdim.”

Ağzım kulaklarımda gülümseyerek üstüne atıldım. Bana sımsıkı sarıldı. Yatakta yuvarlandık, beni susamış gibi öpüyordu. Dilimi ağzına soktum, dilimle oynadı, dudağımı ısırıp emdi.

Eli kalçamdan aşağı inerken inledim, bacağımı kaldırıp beline doladı. Beni cennete gönderen hafif bir baskı hissettim.

“Mesajını okuyunca pek mutlu olmadım,” dedi, gömleğimi sıyırıp karnımdan öptü.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. “Eminim öyledir,” dedim.

“Ama seninle ders çalışırken iyi vakit geçirdim Çilli,” dedi tahrik olmuş ve eğlenmiş bir ifadeyle. “Bu sana öğretem gereken şeyleri hatırlattı.”

Bunu söyleyerek pantolonumu indirdi, iç çamaşırlarım üstümdeydi, ağzı vücudumun belli bir bölgesine düşüncelerimi düzene sokamayacağım kadar yakındı. Biraz kıpırdanmaya çalıştım ama karnımdaki eliyle beni hareketsiz tuttu.

“Sana öpüşme sözü vermiştim, öyle değil mi?”

Eriyebilirdim. Neyi kastettiğini anlayınca gerildim.

“Nick...” Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştık, birden kalkıp kaçmak istedim.

Nicholas tekrar yukarı tırmandı, dirseklerini yüzümün iki yanına koyarak sakın sakın bana baktı.

“Sadece rahatla,” dedi, burnunu boynumun yanına gömerek beni koklayıp hafifçe öptü.

Gözlerimi kapatıp altında kıpırdandım.

“Çok iyisin...” dedi, aşağı inerken dudakları karnıma değince titredim.

Hedefine ulaşınca bir an durdu. Onu bacaklarımın arasında, yüzünde saf bir arzu ifadesiyle görmek, benden başka kimseyi arzulamadığını bilmek inanılmaz erotikti.

Külotumu nazikçe aşağı çekince çok utanarak başka tarafa baktım, bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmeden, sadece düşünmemeye çalışarak devam ettim.

Uyluklarımı öpmeye başladı, önce birini, sonra diğerini öptü. Yavaşça bacaklarımı açtı. Şimdiden titriyordum. Ve az sonra ne olacağını hiç bilmiyordum.

“Ah, Tanrım!” dedim, kıvranarak.

Beni belimden kavradı, en hassas olduğum yerde ağzının daireler çizdiğini hissediyordum. Kendimi o harikulade

anlara teslim ettim. Fazla yoğunlaşınca biraz ara vermesi için yalvarır gibi elimi indirdim.

“Hayal ettiğimden bile daha güzel,” dedi, bir an durduktan sonra tekrar, daha fazlasını yaparak döndü. Devam etmesini isteyip istemediğimi sormak için başını kaldırıp baktı.

Tanrım...

“Evet, lütfen...” dedim inleyerek. Ve bir kez daha kendimi bıraktım, ta ki duygu iyice yoğunlaşınca çarşafı sıkı sıkıya kavrayıp “Tanrım!” diye bağırana kadar.

Hayatımın en erotik deneyimiydi.

Kendime geldiğimde Nicholas çenesini karnıma dayamış, sanki okyanusun dibinde bulunduğu bir hazineymişim gibi bana bakıyordu. Kızardım, gülerek yaklaşip beni kollarına aldı.

“Kahretsin, Noah... Bunu sana daha önce neden yapmadığımı hatırlat bana.”

Dönüp yüzümü göğsüne bastırdım. Hâlâ giyinikti ama pantolonunun içindeki ereksiyonu görmek zor değildi.

Benim de aynısını yapmamı mı bekliyordu?

Endişeden neredeyse felç olacaktım ki Nick başımdan öptü, arkasını dönerek yataktan kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum Nick kapıya doğru yürürken.

“Şimdi gitmezsem bütün gece burada kalacağım,” dedi, sesinde bir telaş olduğunu fark ettim.

Yanıma, minderin üzerine bıraktığımız külotumu alıp tekrar giydim, yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm.

“Cuma günü işim bitiyor Nick, sonra bütün yaz bize kalacak.”

Ona sarıldım. O da bana sarılarak teslimiyetle içini çekti.

“Eğer A alamazsan, bunu benden duyacaksın.”

Gülerek geri çekilip ona baktım.

“Teşekkürler... her şey için,” dedim, yeniden kızardığımı hissederek.

Uzanıp yanağımı okşadı. “Sen başıma gelen en güzel şeysin, Çilli, bu yüzden bana teşekkür etmene hiç gerek yok.”

Başımın tepesini öpüp beni yalnız bıraktığında kalbimin mutluluk ve kederle dolduğunu hissettim.

* * *

Sınavı geçtim. Sınavı teslim ettikten beş dakika sonra koridorda Jenna’yla karşılaştığımda, birbirimizin gözlerinin içine baktık ve aptallar gibi zıplamaya başladık. İnsanlar bize bakıyordu, bazıları gülüyor, bazıları sinirlenmiş görünüyordu ama umurumda değildi. Oradaki zamanım sona ermişti; bir daha asla üniforma giymek zorunda kalmayacaktım, kimse bana küçük bir kızmışım gibi davranamayacaktı, karnemi anneme göstermek ya da imzalatmak zorunda kalmayacaktım, hepsi bitmişti. Özgürdüm, özgürdük ve bundan mutlu olamazdım.

* * *

“Buna inanamıyorum!” diye bağırdı Jenna, notlarımızı aldığımız gün bana sımsıkı sarılarak. Kantine gittik, içeri girer girmez tüm sınıf arkadaşlarımızın ortalığı birbirine kattığını, bağırdıklarını, güldüklerini, el çırpıklarını duyduk. Tam bir şenlikti. Alt sınıflar bize aptalmışız gibi bakıyor, bazıları kıskanıyor, bazıları da oradan çıkmalarına daha uzun yıllar olduğu için üzülüyordu.

“Sahilde bir şenlik ateşi yakıp üniformalarımızı yakmayı düşünüyoruz,” dedi biri bana ıslıl ıslıl gülümseyerek. “Var mısınız?”

“Tabii ki!” diye bağırdık Jenna’yla aynı anda. Histerik bir şekilde kıkırdarken, sarhoş gibi görünüyor olmalıydık; mutluluktan sarhoş olmuştuk.

Bir saat sonra, sınıfımızla kutlama yaptıktan, koridorlarda koşturduktan, palyaçolar gibi davranarak zaman öldürdükten sonra, bana kötülükten çok iyilik getirdiğini kabul etmem gereken o okuldan ayrıldım. İlk başta oradan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyordum, ama oraya gitmeseydim, İngilizce eğitimi için UCLA’e girmem imkânsız olurdu, ki her zaman bunun hayalini kurmuştum.

Nick’ten beni otoparkta beklediğini söyleyen bir mesaj aldığımda aceleyle dışarı çıktım. Arabasının yanında duruyordu, ne kadar mutlu olduğumu görünce kocaman gülmüsedti. Kendimi kontrol edemeyerek yanına koşup kollarına atıldım. Beni havada yakalayıp yukarı kaldırdı ve sadece aşk filmlerinde görebileceğiniz şekilde öptü.

Okulu bitirmiştım, notlarım mükemmeldi, daha önce hayal bile edemeyeceğim bir üniversiteye gidiyordum, dünyanın en iyi erkek arkadaşına sahiptim –çok sevdiğim bir erkek arkadaş– ve iki ay içinde önümde parlak bir gelecek le kampüste tek başıma yaşıyor olacaktım.

Bundan iyisi olamazdı.

NICK

Sevgilim mezun olmuştu. Dünyanın en gururlu erkeğiydim. Elimde değildi: Noah sadece çok güzel değil, aynı zamanda çok zekiydi. Sınıf birinciliğine yakın bir dereceyle mezun olmuştu, gelmesi için yalvaran bir sürü okul vardı ama o benimle Los Angeles'ta kalmayı seçmişti. Başta planladığı gibi Kanada'ya dönmeye karar verseydi ne yapardım bilmiyordum.

Benim evime taşınması için sabırsızlanıyordum. Ona söylememiştim ama benimle yaşamasını istiyordum. Çık-maya başladığımız andan itibaren ailemizin bize koyduğu saçma sapan kısıtlamalarla uğraşmaktan bıkmıştım. Noah kaçırıldığından beri annesi aşırı paranoyaklaşmıştı ve hem babam hem de Raffaella ilişkimiz olmasından hoşlanmadıklarını belli etmişlerdi. Ben taşındıktan sonra her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm ama aslında tam tersi olmuştu. Bırakın gece kalmayı, Noah'nın gelip beni görmesine bile neredeyse hiç izin vermiyorlardı. Birlikte vakit geçirebilmek için türlü türlü aptalca bahaneler ve hikâyeler uydurmak zorunda kalıyorduk. Babamın da karısının da ne düşündüğü gerçekten umurumda değildi; yirmi iki yaşındaydım, neredeyse yirmi üç olmuştum, canımın istediğini yapardım. Ama Noah için durum farklıydı. Aramız-

daki beş yaş farkın bir noktada sorun yaratacağını hep biliyordum ama bu kadar baş ağrısı yaratacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ama şu an bunları düşünmenin zamanı değildi. Şimdi kutlama zamanıydı. Noah'yı sınıf arkadaşlarının organize ettiği sahildeki aptal şenlik ateşine götürmeyi kabul etmiştim. Bu fikir pek hoşuma gitmemişti ama en azından birlikte olacağımız anlamına geliyordu. Ertesi gün Noah mezuniyet töreniyle meşgul olacaktı ve annesi sonrasında onu yemeğe çıkarmak istiyordu, yani ya bugün çıkacaktık ya da onu herkesle paylaşmaya geri dönecektim. Bencilce olduğunu biliyordum ama son birkaç aydır onun okul yükümlülükleri, benim San Francisco'ya seyahatlerim ve ailelerimizin çıkardığı engeller yüzünden onu istediğimin yarısı kadar bile görememiştim. Bu yüzden bu geceyi unutulmaz kılmaya kararlıyım.

Sahile doğru yolculuk keyifliydi. Noah mezun olduğu için o kadar mutluydu ki, gidene kadar geçen yirmi dakika boyunca hiç susmadı. Heyecanlandığı zaman ellerini oynatması hoşuma gidiyordu. O sırada, ellerinin kendi hayatları varmış gibiydi.

Orada toplanmış kalabalığa olabildiğince yakın bir yere park ettim. Sahilde sadece Noah'nın sınıf arkadaşları yoktu. Güney Kaliforniya'daki tüm mezun sınıflar gelmiş gibiydi.

“Sadece birkaç kişi olacağımızı sanıyordum,” dedi Noah, en az benim kadar şaşırarak.

“Evet, sadece birkaç milyon, belki...”

Noah gülümseyerek cevabımı duymazdan gelmeye çalıştı, o sırada bikini üstü ve dar şortuyla belirerek, “Hadi içmeye başlayalım!” diye bağırarak Jenna'ya dönüp baktı.

Onu takip eden bir grup genç ona tezahürat yaparak kadehlerini kaldırdılar.

Noah arabadan inince kıkır kıkır gülerek ona sarıldı. O sırada yanlarına gittim. Jenna'nın tepesinden bakıyordum, içkisini alıp kumlara döktüm.

"Hey!" diye itiraz etti öfkeyle.

"Lion nerede? Burada olmalıydı," dedim, yüzündeki sinirli ifadeyle eğlendiğimi gizlemeden.

"Aptal!" diye homurdandı, arkasını dönerek beni görmezden geldi.

Noah başını iki yana salladı, kollarını boynuma dolayarak benimle konuşmak için parmak ucunda yükseldi.

"Burada bulunmaktan rahatsız olmadığından emin misin?" diye sordu, uzun parmaklarıyla boynumu gıdıklayarak.

"Git eğlen, Çilli. Benim için endişelenme," dedim, eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudakları o kadar dolgun, o kadar yumuşaktı ki aklımı kaybedeceğimi sandım. "Lion'ı bulmaya gidiyorum. Beni özlediğinde aramaya gelebilirsin."

"Seni şimdiden özledim," dedi Noah. Tam o sırada Jenna onu benden uzaklaştırarak kim bilir nasıl aptalca şeyler yapmak için sürükledi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve Noah'yla birlikte arkadaşlarının üniformalarını yakmaya hazırlandıkları yere gitmelerine izin verdim. Bu bir gelenektir... Kendi üniformamı yaktığım günü hâlâ hatırlayabiliyordum.

Etrafında sadece birkaç kişinin olduğu daha küçük bir ateşe yürüyüp alevlere baktım, ellerim ceplerimde düşünüyorum, o yaz Noah'yla yapmak istediklerimi, önümüzdeki aylarda karşımıza çıkacak tüm fırsatları hayal ediyordum.

O sırada kalabalıktan olabildiğince uzakta, başka bir ateşin yanında duran Lion'ı gördüm. Elinde bir birayla tıpkı benim gibi alevlere bakıyordu ama hayal kuruyor ya da

plan yapıyor gibi görünmüyordu. Hatta endişeli, sıkıntılı bir hali vardı. Konuşmak için yanma yürüdüm.

“N’aber dostum?” Sırtını sıvazladım, eğilip ayaklarının dibindeki altılı paketten bir şişe aldım.

“Sadece bu aptal partinin olabildiğince çabuk geçmesi için çalışıyorum,” diye cevapladı, sonra birasından uzun bir yudum aldı.

“Sarhoş olarak mı? Jenna çoktan sarhoş oldu, ama ikinizden birinin araba kullanması gerekecek, o yüzden yerinde olsam yavaşlardım,” diye uyardım ama beni duymazdan gelerek şişeyi tekrar dudaklarına götürdü.

“Buraya gelmek bile istemiyordum ama Jenna susmak bilmedi,” dedi dosdoğru ileriye bakarak.

“Daha yeni mezun oldu, dostum. Sana neler olduğunu bilmediği için onu suçlayamazsın. Ben bile bilmiyorum.”

Uzun süre nefes alıp verdi, şişeyi ateşe fırlatınca şişe küçük parçalara ayrıldı.

“Garajda işler iyi gitmiyor ve ağabeyimin hapisten çıkıp aile şirketini ayakta tutamadığımı görmesini hiç istemiyorum...”

“Paraya ihtiyacın varsa...”

“Hayır Nicholas, paranı istemiyorum. Bunu daha önce milyonlarca kez konuştuk. Bunu çözebilirim. Sadece işler istediğim gibi gitmiyor, hepsi bu.”

Yüz ifadesinden bana hikâyenin tamamını anlatmadığını anlayabiliyordum.

“Lion, başın derde girmeden önce...”

Bana dönünce ağzımı kapattım.

“Eskiden başının derde girmesini sorun etmezdin. Sana ne oldu böyle Nicholas?”

Gözümü kırpmadan ona baktım. “Biri kız arkadaşımı kaçırdı, olan bu.”

Sözlerinden pişman olmuş görünen Lion benden öteye bakarak kot pantolonunun arka cebinden bir sigara çıkardı.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş... İşte geliyor,” dedi. Arkamı dönünce dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle, saçları rüzgârda uçuşarak gelen Noah’yı gördüm.

Zoraki gülümsedim, kollarımı açıp yanıma gelince kucakladım. Beni göğsümden öpüp Lion’a döndü.

“Jenna seni arıyor,” diye haber verdi ona.

“Harika,” dedi Lion kısaca. Noah’nın ifadesi değişince birden Lion’ın bu ters davranışını düzeltmek istedim.

Lion kalabalığa doğru yürürken Noah bana baktı. “Lion’ın bir derdi mi var?”

Başımı iki yana salladım. “Kötü bir gün geçiriyor. Boş ver onu,” dedim, önce ateşten ısınan yanağını, sonra boyununu öptüm. Günlerdir dudaklarım onun tenini arzuluyordu, şu anda son isteğim Lion’ın ruh hali gibi aptalca bir şeyin akşamı bozmasıydı. “Seni seviyorum,” diyerek boynuna ilerledim, teninin tadına bakarken okşamalarımın onun üzerinde yarattığı etkinin tadını çıkardım.

“Nick,” dedi bir an sonra, göğüslerinin arasındaki kıvrıma ulaştığımda.

Bir an ondan ayrıldım, büyülenmişim ama aynı zamanda birkaç kişinin bize baktığını, bir şov beklediğini fark etmişim. Söverek elini tutup onu uzaklaştırdım.

“Hadi biraz yürüyelim,” diyerek onu şenlik ateşinden uzağa, karanlık geceye ve dalgaların ahenkle kırıldığı tarafa doğru yönlendirdim. Dünyada bundan iyi yer olamazdı, bunu o aptal partinin gürültüleri olmadan, sakın bir şekilde yaşamak hoşuma gidiyordu.

Noah garip bir şekilde sessizdi, düşüncelere dalmıştı ve onu rahatsız etmek istemiyordum. Sonunda bana döndü.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi, sesinde biraz endişe vardı.

“Elbette Çilli,” dedim, kökleri kuma gömülmüş, üzerimizde güçlü bir şekilde yayılan bir ağacın yanında durdum. Oturup Noah’yı bacaklarımın arasına çektim, böylece gözlerinin içine daha rahat bakabilecektim. “Ne oldu?”

Başını iki yana salladı. “Yok bir şey, aptalca bir soruydu,” diye kaçamak bir cevap verdi. Yüzü kızarınca hiç tahmin etmediğim şekilde merakım kamçılandı.

“Öyle bir şey yok. Nedir?” diye sıkıştırdım onu.

“Cidden, merak etme. Aptalca bir şey.”

“Domates gibi kızardın, bu daha da merak etmeme sebep oluyor. Çıkar ağzındaki baklayı.”

Bana bunu yapmasından nefret ediyordum. Düşündüğü ya da hissettiği her şeyi bilmek istiyordum, hiçbir şeyden utanmasını istemiyordum. Ayrıca, o kadar merak etmişim ki, aklımdan geçenleri bana söylemeden bu işten sıyrılmasına izin veremezdim.

Gözleri bir an gözlerimle buluştu ve bir tutam saçıyla oynamaya başladı.

“Düşünüyordum da... Bilirsin, geçen gece olanlar hakkında, sen...” Şimdi pancar gibi kızarmıştı.

Gülümsememeye çalıştım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık. Noah’yla ağırdan almak, onu seksle yavaş yavaş tanıştırmak, her zaman hazır olduğundan emin olmak istemişim.

“Seninle ilk kez oral seks yapıp aklını başından aldığım zaman mı?” diye sordum tepkisini merakla bekleyerek.

“Nicholas!” diye bağırdı, sanki bizi duyabilecek biri varmış gibi etrafına bakınarak. “Tanrım, unut gitsin. Bunu konuşmanın iyi fikir olduğu nereden aklıma geldi bilmiyorum.”

Onu kendime çekip bana bakmaya zorladım.

“Sen benim kız arkadaşımsın. Benimle istediğin her şeyi

konuşabilirsin. Peki geçen gün, ne oldu?” Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu konular onu her zaman utandırıyor; bundan önce de birçok kez onun yanında kaba yorumlar yaptığımı biliyordum. “Hoşuna gitmedi mi?”

Kesinlikle hoşuna gitmişti. Zevkten bağırdığını kimse duymasın diye elimle ağzını kapatmak zorunda kalmıştım. Ama bunu şimdi konuşmak zorunda mıydık? Anısı beni tahrik ediyordu, yine de bunun ne yeri ne de zamanıydı.

“Tabii ki hoşuma gitti. Konuşmak istediğim bu değildi.” Gözlerini kaçırdı. “Ben sadece... yani... aynı şeyi sana yapmamı isteyip istemediğini merak ediyordum.”

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Gözlerimde çekingenlik vardı ama aynı zamanda arzu da –evet, o bal rengi irislerde arzu– vardı. Kahretsin! Yeni bir kural koymam gerekecekti: Artık Noah’yla umumi yerlerde seks hakkında konuşmak yoktu. Şimdiden sabırsızlanmaya başladığımı hissediyordum...

“Tanrım, Noah, bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?”

Noah sıırıttı. “Demek bunu düşünmüştün,” diye cevap verdi.

“İki gözü olup seni karşısında gören bir erkeğin bunu düşünmeden durabileceğini sanmıyorum, aşkım. Elbette düşündüm ama sen istemediğin sürece yapmamıza gerek yok.”

Noah dudağını ısırıldı. “Öyle değil. Daha çok... sanki adil değilmiş gibi. Yani, bunu bana yapmak zorunda kaldın ve ben...”

Kahkaha attım. “Yapmak zorunda kalmak mı? Sanki işkenceymiş gibi söylüyorsun. Noah, bunu yapmak istediğim için yaptım. Çok keyif aldım ve fırsat bulduğumda tekrar yapmayı planlıyorum.”

Gözleri kocaman açıldı, şaşırmıştı ama aynı zamanda heyecanlıydı. Bazen ne kadar masum olduğunu unutuyordum.

“O halde yapacağım,” dedi sesinde hafif tereddütle.

“Hayır,” dedim. “İşler böyle yürümüyor. Benim sana yaptıklarım ve senin bana yaptıkların birbirinden bağımsız. Bu dişe diş değil. Canın istediğinde yap, o an hiç gelmezse de mcrak etme. Daha istekli birini bulurum.”

Şakamı duyunca omzuma bir tokat attı. “Ben ciddiylim!”

“Biliyorum,” dedim ciddiyetle, “ama istemediğin şeyleri yapmanı istemiyorum, tamam mı?” Onu burnundan öptüm. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra devam etti:

“Yani sakıncası yok mu? İstemediğimi söylemiyorum. Sadece belki... Henüz hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

İşte bu yüzden ona âşık olmuştum. Omurgasız başka bir kız olsa beni mutlu etmek için boyun eğdi. Noah öyle değildi; eğer bir şeyden emin değilse, onu ikna etmek için ne yaptığının bir önemi yoktu; kendine karşı dürüst olmaya devam edecekti.

“Gel buraya,” dedim, onu kendime çekip sanki bir daha hiç öpmeyecekmişim gibi öptüm. “Yanımda olman yeterli bebeğim.”

Noah gülümsedi ve birkaç saniye sonra, destansı bir öpüşme seansının ortasındaydık.

NOAH

Mezun oluyordum. Hiç böyle bir şey yaşadınız mı bilmiyorum ama bu inanılmazdı. Biliyordum ki zor olan kısmı hâlâ önümdeydi –hâlâ üniversiteye gitmem gerekiyordu, üstüne üstlük başka bir sürü kötü şey de vardı– ama yine de lise mezuniyeti başka hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı. Olgunluğa doğru bir adım, bağımsızlığa doğru bir adımdı; o kadar tatmin edici bir duyguydu ki sınıf arkadaşlarımla yanında sırada beklerken, isimlerimizin okunmasını dinlerken kendime zor hâkim olmuşum.

Alfabetik isim sırasına göre yürüyorduk, bu Jenna'nın benden birkaç sıra geride olduğu anlamına geliyordu. Tören okulun bahçesinde, üzerinde 2016 SINIFI yazan dev panolarla, son derece gösterişli bir şekilde düzenlenmişti. Eski okulumda bir iki balondan fazlası olmayan spor salonundaki kutlamaları hâlâ hatırlıyordum. Burada, çimli alanın kenarındaki ağaçları bile süslemişlerdi. Arkadaşlarımızın ve ailelerimizin oturduğu sandalyeler, pahalı yeşil beyaz kumaşlarla kaplanmıştı –okul renklerinde– bizim cüppelerimiz de yeşildi, üstelik ünlü bir tasarımcının eseri. Çılgınca bir para israfıydı ama artık hiçbir şey bende infial uyandırmıyordu. Etrafım multimilyonerlerle çevriliydi ve onlar böyle yaşıyordu.

“Noah Morgan!” oldu mikrofona söylenen bir sonraki isim. Yerimden sıçradım, diplomamı almak için gergin gergin merdivenleri çıktım, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ailelerin sıralarına baktım. Nick’le annemin ayakta alkışladığını gördüm, onlar da en az benim kadar heyecanlıydı. Hatta annem zıplayıp duruyordu. Müdürün elini sıkıp diğer mezunlara katıldım.

Herkes diplomasını aldıktan sonra bölüm birincisi –not ortalaması benimkinden 0,2 puan daha yüksekti– mezuniyet konuşmasını yapmak üzere sahneye çıktı. Tatlı, komik, eğlenceli, dokunaklı bir konuşmaydı, başka birinin daha iyisini yapabileceğinden şüpheliydim. Jenna’nın yüzünden birkaç damla gözyaşı süzülünce aynı şeyi yapmamak için güldüm. Sadece bir yıldır oradaydım ama hayatımın en güzel yıllarından biriydi. Önyargılarımı bir kenara bırakınca üniversiteye muhteşem bir şekilde hazırlanmakla kalmamış, aynı zamanda pek çok iyi arkadaş edinmişim.

“Tebrikler 2016 sınıfı. Özgürüz!” diye bağırdı mikrofona, sevinçle.

Keplerimizi havaya fırlattık. Jenna bana o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım.

“Ve şimdi parti zamanı!” diye bağırdı, herkes alkışlıyor, zıplıyordu. Kıkırdadım ve bir anda kendimizi tebrik etmek için çocuklarına ulaşmaya çalışan yüzlerce insanla çevrili bulduk. Birbirimize hızlıca veda edip ailelerimizi aramaya koyulduk.

Bir çift güçlü kol beni arkamdan sararak ayaklarımı yerden kesti.

“Aferin, zeki çocuk!” Nick beni yere bırakıp gürültüyle yanağımdan öptü. Dönüp ona sarıldım.

“Teşekkürler! Hâlâ inanamıyorum!”

Onu öpmek istiyordum, ama annem gelip onu yana iterek beni kucakladı.

“Noah, mezun oldun!” diye bağırdı diğer kız öğrencilerden biri gibi. Coşkusu bulaşıcıydı. Çığlık atıp güldüm ve Nick’in başını iki yana sallayarak annemle bana güldüğünü gördüm. William annemin yanına geldi, annem bıraktıktan sonra bana sarıldı.

“Sana bir sürprizimiz var,” dedi William.

Kuşkuyla üçüne baktım.

“Ne yaptınız?” diye sordum.

Nick elimden tutup beni de yanında çekeleyerek “Hadi,” dedi, dördümüz bahçede yürümeye başladık. Oradaki onca insan yüzünden park yerine ulaşmamız çok uzun sürdü.

Nereye baksam her yerde kocaman arabalar vardı, kiminin aynasına dev renkli fiyonklar, kimine balonlar bağlanmıştı. Kim on sekiz yaşında bir çocuğa o arabalardan birini alacak kadar çılgın olabilirdi ki?

Nick iri ellerinden biriyle gözlerimi kapatarak beni yönlendirmeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, kendi ayağıma takılarak. Gergin ama aynı zamanda heyecanlı hissetmeye başlamıştım.

Olamaz...

“Bu tarafa Nick,” dedi annem, hayatımda hiç duymadığım kadar canlı bir sesle. Nick beni döndürdü, sonra durdu. Az sonra elini çekti, kelimenin tam anlamıyla ağzım açık kalmıştı.

“O üstü açık kırmızı arabanın benim için olmadığını söyle,” diye fısıldadım inanamayarak.

“Tebrikler,” dedi annemle William, ikisi de ıslıl ıslıl gülmüşüyordu.

Nick burnumun önünde bir anahtar halkası salladı.

“Artık beni ziyarete gelmemek için bahane yok,” dedi.

“Hepiniz çılgınsınız!” diye histerik bir şekilde bağırdım tepki verebildiğim zaman.

Bana müthiş bir Audi almışlardı.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye bağırmaya başladım.

“Beğendin mi?” diye sordu William.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim. Çok şaşırmıştım, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Annemle William’ın yanma koşup onlara olabildiğince sıkı sarıldım. Başka bir araba almak için para biriktirmekten bahsetmiştim. Arabam son birkaç ayda beş kez arıza yapmıştı, tamire o kadar para harcamıştım ki yenisini almak daha ucuz olacaktı, ama... bir Audi! Bana böyle bir şey alacaklarını hiç tahmin etmezdim!

“Doğrusu buna inanamıyorum,” diyerek arabaya bindim. Araba çok kıymetliydi, parlak, pırıl pırıl kırmızıydı. Pırıl pırıl olmayan tek bir köşesi bile yoktu.

Etrafımda sevinçli bağırımlar duyuyordum. Belli ki araba hediye edilen tek kişi ben değildim. Tüm o dev kurdeleler otoparkı hediye dükkânı gibi gösteriyordu.

“Bu bir A5 Cabrio,” dedi Nick, yolcu koltuğuna otururken.

Şaşkınlığım devam ederken başımı iki yana sallamaya başladım.

“Bu inanılmaz,” dedim, düğmeye basıp motorun yumuşak kükremesini dinledim.

“Sen inanılmazsın,” diye beni düzeltince içime bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Cennetteydim. Ona baktım ve kısa bir an kendimi kaybettim. Annem yanıt vermem için bana iki kez seslenmek zorunda kaldı, şaşkın şaşkın cevap verince Nick kıkırdadı.

“Restoranda buluşalım mı?” diye sordu William, ellerini annemin omuzlarına koyarak.

Annem şehrin en iyi restoranlarından birinde rezervasyon yaptırmıştı. Daha sonra mezuniyet partim Beverly

Hills'teki Four Seasons'ta olacaktı. Kimsenin ertesi güne kadar eve gitme endişesi yaşamaması için otelin iki katını kiralamanın yanı sıra, yemek servisi için her şeyi yapmışlar ve beş yüz kişilik bir salon tutmuşlardı. İlk başta şikâyet etmemiştim; bu çok fazlaydı, sınıf arkadaşlarımızdan birinin babası otelin yatırımcısı olduğu için indirim alsak bile tüm masrafları öğrenciler ödemişti.

“Ben mezun olduğumda, partiyi bir yolcu gemisinde yapmış ve beş gün geri dönmemiştik,” demişti Nick, sınıfımın planına ne kadar şaşırdığımı söylediğimde. Bunu duyunca fikirlerimi kendime saklamaya karar vermiştim.

Başımı salladım, yeni arabamla yola çıkmak için can atıyordum. Koltukları bej deriydi. Gıcır gıcırdı ve yeni araba kokusu vardı. Hayatımda ilk kez karşılaştığım bir koku-
kuydu.

Arabayı vites taktım, otoparktan çıkarak o okulu geride bıraktım... Sonsuza dek.

* * *

“Noah, yavaşla, abartıyorsun,” dedi Nick yolcu koltuğundan. Rüzgâr yüzümüze doğru esiyor, saçlarımızı geriye savuruyordu, bense bir ölüm perisi gibi bağırıp gülüyordum. Güneş batıyor, manzara göz kamaştırıyordu. Yanımdan arabalar geçiyordu, yıldızsız gökyüzü pembeden turuncuya bin bir renge boyanmış, yıldızlar yeni yeni parıldamaya başlamıştı. Mükemmel bir yaz gecesi; tek yapabildiğim, Nick’le birlikte geçireceğim bir buçuk ayı düşünerek gülümsemekti, artık sınav yoktu. Ve sonra şehre taşınacaktım. Daha mükemmel bir gelecek hayal edemezdim.

“Sana bu lanet arabayı almamalıydılar,” diye sızlandı dişlerinin arasından. Gözlerimi devirerek yavaşladım.

“Şimdi mutlu musun, büyükanne?”

“Hâlâ hız sınırını aşıyorsun,” dedi ciddiyetle.

Onu duymazdan geldim. Kesinlikle yetmişe inmeyecektim. Yetmiş beş iyiydi. Zaten o şehirdeki herkes deli gibi araba kullanıyordu.

“Bu NASCAR değil... Sakinleşmek ister misin?” dedi. Şaka yapıyordu ama bu sözler gülümsememin donmasına, sonra da yavaşça kaybolmasına neden oldu.

Babamı düşünmemek için elimden geleni yapmıştım, o sırada kesinlikle onu hatırlamak istemiyordum. Ama bir şey ısrarla onu aklıma getiriyordu. Belki de bu özel günde tüm arkadaşlarımı babalarıyla birlikte görmek yüzündendi. Kendime, eğer orada olsaydı, deli olmasaydı... ya da ölmeseydi nasıl hissederdim diye sorup duruyordum. O alternatif evrende Nick şu anda yanımda olmazdı ve bana yavaşlamamı söylemezdi.

Ama bu ne aptalca bir düşünceydi? Babam sarhoşun tekiydi, katil içgüdülerine sahip bir suçluydu, beni öldürmeye çalışmıştı... Bana neler oluyordu? Nasıl olur da onu özlerdim? Nasıl oluyor da orada oturmuş, hiç var olmamış ve olmayacak bir hayatı hayal edebiliyordum?

“Noah?” diye seslendi Nick. Farkında olmadan hızımı kırk beşe düşürmüştüm, arabalar korna çalarak yanımdan geçiyordu. Başımı iki yana salladım. Yine düşüncelerim arasında kaybolmuştum.

“İyiyim,” dedim, daha birkaç dakika önce içinde bulunduğum o coşkulu hale geri dönmeye çalışarak. İçimdeki rahatsız edici duyguyu göz ardı ederek gaza bastım.

* * *

Çok geçmeden restorandaydık. İçerisi muhteşemdi. Oraya hiç gitmemiştim ve yemekleri tatmak için heyecanlıydım.

Anneme nereye gittiğimiz umurumda değil, yeter ki en iyi çikolatalı pastayı yapsınlar demiştim. Tek isteğim buydu.

Annemle Will hemen arkamızda olmalıydı. Arabadan indim, Nick de inerek etrafından dolaşıp yanıma geldi. Koyu renk pantolonu, beyaz gömleği ve gri kravatıyla harika görünüyordu. Onu iş adamı modunda her gördüğümde yeniden âşık oluyordum. Sadece bana has tebessümüyle gülümsedi, önüme bakıp cüppemi hâlâ çıkarmadığımı fark ettiğimde sırtıttı. Cüppemi çıkarıp üstümdeki arkası desenli dantelli pembe elbiseyi gösterdim. Üstüme eldiven gibi oturuyordu.

“İnanılmaz görünüyorsun,” dedi beni kendine çekerek. Topuklu ayakkabılarımla bile onun yanında kendimi çok ufak tefek hissediyordum. Gözlerim her bir noktası baştan çıkarıcı olan dudaklarıyla aynı hizadaydı.

“Sen de öyle,” dedim, iltifattan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için eğlenerek. Nedenini bilmiyordum ama ona yakışıklı dediğimde her zaman çok rahatsız oluyordu. Bu bir sır değildi; oraya park edeli daha üç dakika olmuştu ve beş kadın başını çevirip utanmadan ona bakmıştı.

Başka bir şey söyleyemeden beni öptü, ama bir an sonra onu itip uzaklaştırdım.

“Sakin ol, önümüzde koca bir gece var,” dedim.

“Seni evime götürüp bütün yaz orada yaşamaya zorlamanın eşiğindeyim,” dedi pat diye.

Bu fikir, ikimizin orada yaşaması ve ailelerimizin bizi rahatsız etmemesi, yüreğimi kabartmıştı... ama kuşkusuz bu gerçekleşmezdi.

“Hayır demezdim,” dedim ona.

“Gerçekten mi?” dedi, beni arabaya iterek. Ona sarılıp öpmeye çalıştım, ama geri çekildi, belli ki bir cevap bekliyordu. Bu aklımı çelmişti, oynamaya devam etmek istedim.

“Evet, geceyi seninle, çıplak, senin yatağında geçirmek-

ten çekinmezdim...” dedim parmaklarımı saçlarından geçirerek.

Gözlerinde açlık vardı. Onu baştan çıkarıyordum. Bu konuda yetenekli olduğumu fark etmiştim.

“Bitiremeyeceğin şeye başlama,” diye uyardı beni, artık öpmeye hazırды. Ama bu sefer yüzünü çeviren ben oldum. Onunla oynuyordum ama ifadesi tutku ve tehlike vaat ediyordu. Dudaklarımla en ufak bir temasın onu tamamen silahsızlandırmaya yeteceğini fark etmiştim.

Fazla ileri gidemeyeceğimi biliyordum. Bir otoparkın ortasındaaydık ve ebeveynimiz gelmek üzereydi. Ama onu çok istiyordum...

“Bu gece,” dedim, çenesini, gerdanını, boynunu öperek. “Bana sahip ol Nick.”

Bir eliyle belimden tutup diğer eliyle başımı geriye itti.

“Sana sahip olmam gerekmiyor; sen benimsin,” diyerek beni geldiğimizden beri yapmak istediği şekilde öptü. Dili ağzıma edepsizce girdi, dilime dolandı, tadıma baktı, belki de cezalandırdı; henüz emin değildim.

Sadece onunla olmak, ona dokunmak kontrolümü kaybetmeme yetiyordu. Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi; bir önceki günün tamamını birlikte geçirmiş olmamız önemli değildi. Ondan hiç bıkmıyordum, bizi iki mıknaş gibi bir araya getiren o acı verici çekim hiç kaybolmuyordu.

Ama bedenim kollarında erimeden ya da kendiliğinden yanmadan bir korna sesiyle irkildik ve birbirimizden uzaklaştık.

“Annen,” dedi kaşlarını çatarak.

“Baban,” diye karşı çıktım.

İkimize de ters ters baktılar.

“Kendinizi kontrol altında tutabilir misiniz? Halka açık bir yerdeyiz,” diye azarladı annem bizi, Nick’e suçlayıcı bir

bakış attı. Son zamanlarda bu tür şeyleri çok sık yapıyordu ve ben bundan hiç hoşlanmıyordum. Bu konuyu konuşmamız gerekecekti. Az sonra William geldi, oğluna endişeyle bakıyordu.

İçeri girdiğimizde mezuniyet yemeği için o mekânı seçenlerin sadece biz olmadığımızı fark ettim. Birkaç sınıf arkadaşım geçerken bana el salladı. Her birine gülümse dim. Şef garson bizi terasa götürdü. Yüzme havuzunun yanına oturduk. Her masanın ortasında yanan mumlar vardı. Arka planda rahatlatan bir piyano müziğiyle –canlı müzik yapan bir müzisyen, bunu bir süre sonra fark edecektim– rahat bir yerdi.

Nicholas yanıma, ebeveynimiz karşımıza oturdu. Nedense birden kendimi rahatsız hissettim. Dördümüzün mutfakta pizza yemesiyle böyle bir yerde yemek yemek farklıydı, özellikle de Nick aylardır aileyle yemek yemediği ve havada elle tutulur bir gerginlik olduğu için.

İlk başta her şey yolundaydı. Annem ağzını kapalı tutamıyordu; bunda yeni bir şey yoktu. Yeni arabamdan, üniversiteden, Nick’ten, onun işinden, Nick’in bir gün yönetmek için sabırsızlandığını bildiğim William’ın yeni şirketinden konuştuk... Kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım. Annem bir çift olduğumuzu görmezden geliyordu. Bu bir bakıma rahatsız ediciydi ama aynı zamanda durumu yumuşatıyordu.

Tatlı bitip de çikolatalı pastamın son lokmasını da yuttuğumda, annem haftalardır sakladığı bir şeyi söylemeye karar verdi:

“Senin için bir sürprizim daha var,” diye açıkladı, hepimiz tıka basa doymuş otururken. Bardağımı dudaklarıma

götürdüm, o kadar mutluydum ki, bir saniye sonra patlayacağı bombayı görememiştim: “Seninle ikimiz dört haftalığına kız kıza Avrupa’ya gezmeye gidiyoruz!”

Bekle... Ne?

6

NICK

Olamaz.

Kadına attığım bakış babamı hazırlıksız yakalamaya yetmişti. Noah birkaç saniye konuşmadan bana baktı.

“Anne, aklını mı kaçırdın sen?” diye fısıldamayı başardı sonunda.

Neden böyle davranıyor? Neden ona en çılgın hayallerinde bile dünyanın öbür ucuna gidip bütün yazı bensiz geçirmeyeceğini söylemiyor?

“Büyüyorsun. Yakında üniversiteye gideceksin...” dedi Raffaella, dikkatle benden kaçınarak. Aferin ona. Eminim bana bir kez baksa korkudan donup kalırdı. “Sanırım bu birlikte böyle bir şey yapmak için son şansımız, belki bu konuda benim kadar heyecanlı değilsin, ama...” Sonra göz yaşlarına boğuldu.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak şarabımdan bir yudum aldım. Noah’nın elini o kadar sıkıyordum ki, kan dolaşımını kesmiş olabilirdim, ama ya bu olacaktı ya da kendimi kaybedip tutmakta zorlandığım tüm küfürleri sayacaktım.

Babam bana yan yan bakarak kadehini dudaklarına götürdü. Bu onun fikri miydi? Bu saçma fikri karısının aklına o mu sokmuştu?

Bunu ne demeye soruyordum ki? Elbette o yapmıştı; lanet olası seyahatin parasını ödeyen oydu.

İşte o zaman son umudum da kayboldu.

“Tabii ki gitmek isterim anne,” dedi Noah, sözleri yüze inen bir tokat gibiydi.

Bu kararda benim hiç mi söz hakkım yoktu? Neden orada oturuyordum ki?

Noah’nın elini bıraktım. Gittikçe daha fazla sinirleniyordum. Gitmeliydim, yoksa her şeyi yerle bir edecektim. Ama gitmemin bir şeyi çözmeyeceğini, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini fark ettim; ciddiye alınmak istiyorsam tabii ki... Yapmam gereken orada kalıp fikrimi söylemek, onlara kız arkadaşım ile benden bir ay çalamayacaklarını anlatmaktı.

Noah dönüp bana baktı. Onun da bu haberden benim kadar etkilendiğini görebiliyordum. En azından bu da bir şeydi.

Raffaella başka bir şey söyleyemeden araya girdim.

“Sence seyahat için rezervasyon yaptırmadan önce bize danışman gerekmiyor muydu?”

Soruyu sakın bir ses tonuyla sormak için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım.

Raffaella bana baktı, gözlerini gördüğümde, annesinin beni Noah’nın erkek arkadaşı olarak kabul edeceğine dair tüm umutlarımın yok olduğunu anladım. Noah’ya sahip olmamı istemiyordu. Artık buna şüphe yoktu.

“Nicholas, o benim kızım ve daha yeni on sekiz oldu. Hâlâ küçük bir kız ve ben onunla tatile çıkmak istiyorum. Bunu anlamak çok mu zor?”

Ben daha cevap veremedim Noah atılarak beni savunmaya geçti:

“Anne, ben artık küçük bir kız değilim, tamam mı?” Saçını geriye atarak devam etti. “Ve Nick’le bu şekilde ko-

nuşmamalısın. Nick benim erkek arkadaşım ve bu yolculuktan memnun olmamak için her türlü hakka sahip.”

Mutlu olmadığımı söylemek yılın en hafif ifadesiydi ama konuşmaya devam etmesine izin verdim.

Raffaella’nın gözleri yaşarmıştı. Yüzü midemi bulandırıyordu.

“Seninle geleceğim anne.”

Ne?

“Ama bir dahaki sefere ya hepimiz gideriz ya da hiçbiri gitmeyiz,” diye ekledi Noah, bu sözlerin beynimde nasıl yankılandığını ya da bir anda nasıl öfkelandığımı fark etmemişti.

Annesi gülümsedi ama bana ateş basmıştı, ayağa kalkmak zorunda kaldım. Babamın uyarıcı bakışlarına rağmen gideceğimi bildirdim. Sesimi kontrol etmeye çalışıyordum, ama ellerim yumruk olmuştu, birine vurmak istiyordum. Noah’nın benimle gelmesini isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ona da en az annesi kadar kızgındım.

“Nicholas, otur,” diye emretti babam, dikkatleri üzerimize çekmek istemiyordu. O hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesiyle, her zaman dışarıdan nasıl görüldüğümüz konusunda endişelenirdi. Noah’yı beklemek için bile durmayıp kapıya yöneldim. Dışarı çıkıp temiz hava almam gerekiyordu.

Arabaya yürüdüm ama anahtarlarımın olmadığını fark ettim; neden kendi arabamı almamıştım ki? Arkama dönüp sürücü tarafındaki kapıya yaslandığım sırada Noah’nın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Topuklu ayakkabılarla bana yetişememişti. Bir sigara çıkarıp yaktım. Muhtemelen bunun için söylenecekti. Umursamadım.

Yanakları kızarmış halde yanıma geldiğinde, gözlerime bakmaya çalışırken restorana girip çıkanlara baktım.

“Nicholas...”

Cevap vermedim. Sadece nefeslerini dinliyordum, bir süre sonra yere baktım.

“Ne yapmamı istiyordun?” diye sordu.

Homurdandım. Bir ay, Noah’sız koca bir ay; tüm planlarım, onunla yapmak istediğim her şey, hepsi çöpe gitmişti. Onunla seyahate çıkacaktım; gezip görecektik; o yaz her gün onunla sevişeceğimi, beraberliğin tadını çıkaracağımı düşünmüştüm ama hayır, annesinin hediyesini kabul etmekte tereddüt bile etmemişti. Bu beni incitmişti çünkü onun için ilk sırada geleceğimi düşünmüş, ama yanılmıştım.

“Anahtarları bana ver. Seni partine götüreceğim.”

Konuşmak istediğini biliyordum, ama onun gitmesi, sadece bir ay bile olsa benden alınma düşüncesi içimi kemiriyordu ve tabii ki bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Orada sessizce durduktan sonra çantasından anahtarları alıp bana uzatarak yolcu tarafına yürüdü.

Böylesi daha iyiydi. Benimle tartışmaya karar verdiyse, söylediklerimden ben sorumlu olmayacaktım.

NOAH

Arabadaki gerginlik dayanılmazdı. Nick öfkeliydi. Bunu anlayabiliyordum. Gözlerinde görebiliyordum.

Bir aylığına gitmem fikrinden neden hoşlanmadığını anlıyordum ama ne yapmam gerekiyordu? Geziyi annem organize etmişti, hatta parasını bile o ödemişti ve onu geri çeviremezdim. Ne de olsa benim annemdi. Her zaman benim mezun olmamdan, üniversiteden, yurt odam için birlikte mobilya alışverişine çıkacağımızdan bahsederdik. Hatta onun deyimiyle, ben hâlâ onun küçük kızıyken son bir yazı birlikte geçirmek için sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşma konusunda şakalar bile yapmıştık. Bir yanımda bu yolculuğa çıkmak istiyordu; sahip olduğum her şeyle birlikte bana hayat veren kadınla baş başa kalma şansını kaybetmek istemiyordum... Onu öylece reddedemezdim.

Ama Nicholas'ı dört hafta göremeyeceğimi düşününce de vücudum sızlıyordu. Onunla planlarım vardı; ben de her günün her saniyesini onun evinde geçirmek istiyordum, artık işlerinin biriktiğini, San Francisco'ya yaptığı seyahatlerin sonuncusunun iki haftadan daha uzun süreceğini bildiğim için daha da fazla istiyordum.

Ona baktım. Gözlerini yola dikmiş, öfkeyle direksiyonu kavramıştı. Kafasının içinde olup bitenlerden korkuyor-

dum ama bana kızmasını engellemek için ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Benimle konuşmayacak mısın?” diye sordum cesareti mi toplayarak. Bana bakmak yerine dişlerini sıktı, boynundaki damarlar gerilmişti.

“Geceni mahvetmemeye uğraşıyorum Noah,” dedi az sonra.

Uğraşmak mı?

“Nicholas, bütün bunlar için beni suçlayamazsın. Beni gitmemeye zorlayamazsın. Burada annemden bahsediyoruz!”

“Ben de erkek arkadaşım!” diye bağırdı. İşte olacaktı; sonunda tartışacaktım ama bu gece bunu hiç istemiyordum. Sinirlerim daha da gerilirken, başka ne söylemek istediğini merak ediyordum.

“Bana bunu yapma. Annemle senin aranda seçim yapmak zorunda bırakma beni,” diye yalvardım ona, sızlanmamaya ya da bağırmmamaya çalışarak.

Nicholas arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki kapının kolunu tutmak zorunda kaldım. Bir an Four Seasons’ı gördüm. Vale standının önünde uzun bir araba kuyruğu vardı, tanıdığım birçok kişi erkek ve kız arkadaşlarıyla oradaydı. Yüzlerindeki gülümsemeye imreniyordum. Farklı olarak, benimki yok olmuştu.

Nick bir Mercedes’in arkasında durarak bana baktı.

“Eğer bana bir seçim şansı verilseydi her zaman seni seçerdim,” dedi, o kadar soğuk konuşmuştu ki kanım dondu. İnanamayarak ona baktım. Ses tonu acı veriyor, söyledikleri yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Dünyada en sevdiğim iki kişi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydım, özellikle de onları tamamen farklı iki şekilde sevdiğim için. Annemi her şeyden çok seviyordum

ama Nicholas'a duyduğum sevgiyi açıklamak imkânsızdı; bu acı veren bir sevgiydi. Ona tapıyordum ama yoğunluğu beni korkutuyordu. Arabadan indim, arkama dönünce onun hâlâ sürücü koltuğunda olduğunu gördüm.

“S-sen kalmayacak mısın?” diye sordum sesim titreyerek. Kahretsin! İşte yine terk edilmişlik, bağımlılık hissediyordum... Beni terk etmesini istemiyordum; onu yanımda istiyordum; o geceyi onunla paylaşmalıydım, erkek arkadaşımın benimle olması gereken bir geceydi.

Uzağa, resepsiyona giden dik merdivenlerden çıkan insanlara baktı.

“Bilemiyorum. Kendi başıma kalmaya ihtiyacım var,” diye tısladı nefret ettiğim, bana eski Nicholas'ı hatırlatan ses tonuyla.

Öfkeye kapıldığımı hissedebiliyordum. Bu haksızlıktı. Hiçbir suçum yokken bunun acısını benden çıkarması hiç adil değildi.

“Defol git, Nicholas! Haftalardır ilk kez geceyi birlikte geçirecektik ama sen bu fırsatı heba etmeye hazırsın.” Öfkem tavan yapınca bağırdım, “Git artık! Sensiz çok daha fazla eğleneceğim!”

Pislik içeri girdiğimi görmek için bile beklemedi. Arabanın lastiklerini ciyaklatarak –benim lastiklerimi ciyaklatarak, çünkü benim arabamdı– hızlanıp bir ara sokakta gözden kayboldu; böylece bu aptal partiden sıkılırsam kaçmak için bana hiçbir seçenek bırakmamış oluyordu.

Sınıf arkadaşlarımla heyecanla sohbet ettiği merdivenlere doğru yürüdüm. Orada herhangi bir gruba katılabildim ama mutluymuşum gibi davranacak havada değildim. Hiç değildim; yaralıydım. Yaralı ve kızgındım.

“Hey, Morgan!”

Arkamı dönünce gülümseyen Lion'ı gördüm. Gözlerim

parladı. Son gördüğümde mesafeli ve soğuktu. Onu mutlu gördüğüme memnun olmuştum. Tıpkı Jenna'nın en iyi arkadaşım ve sırdaşım olması gibi, Lion'ı da gerçekten önemsemeye başlamıştım: Harika biriydi, ilgiliydi, nazikti ve beni hiç ürkütmüyordu. Başta, özellikle de Nicholas'ın arkadaşı olduğu için gözüm korkmuştu ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

“Tebrikler!” dedi.

“Teşekkürler!” diye cevapladım.

“Nick nerede?” diye sordu, etrafına bakınırken gülümsemem hemen kayboldu.

“Gitti. Kavga ettik,” dedim, ama Lion beni şaşırtarak gülünce sert bir bakış attım.

“Ona yarım saat veriyorum, sürünerek geri gelecek ve senden ayrılamayacak. Senden en fazla o kadar uzak durabilir,” dedi, kızgınlığını görmezden gelerek cep telefonunu çıkardı.

“Aferin ona. Gelmemesini tercih ederim.”

Lion dikkati ekrandayken gözlerini devirdi. “Jenna on dakika içinde burada olacak. Benimle içeri girmek ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım. Nicholas da orada benimle kutlama yapıyor olmalıydı ama canı cehenneme, şansını kaçırmıştı. Onun için özel olarak giyinmiş, hatta Jenna'nın bahsettiği o çok pahalı dükkândan iç çamaşırı bile almıştım ama şimdi bunu göremeyecekti. O kadar buruktum ve hayal kırıklığına uğramıştım ki sinirlerim tepemdeydi.

Antre çok etkileyiciydi. İnsanlar balık istifi gibiydi, pek çok ebeveyn de oradaydı, içki içiyorlardı. Üniformalı birkaç adam bize nereye gideceğimizi gösterince Lion peşinde benimle yönlendirmelerini takip etti. Herkes gülüyor, konuşuyordu, biz terasa çıktık.

Muhteşemdi! Bu, tarihteki en büyük mezuniyet partisi olmalıydı! Açık gökyüzünün altında, dans pistini çevreleyen yeşil saten masa örtülü uzun masalar vardı. Çiçek aranjmanları enfesti; yanılmıyorsa beyaz şakayıklar. Şık üniformalı garsonlar ellerinde tepsiler dolusu kanepeler ve kadehlerle gelip gidiyorlardı; ne olduğunu bilmiyordum ama alkol olamazdı.

Lion da en az benim kadar büyülenmiş ve onun da gözü korkmuştu. İkimiz de böyle lükslerle büyümemiştik, eminim ikimiz de tüm o zengin, seçkin insanların arasında kendimizi yersiz hissediyorduk.

“Parti vermeyi kesinlikle çok iyi biliyorlar,” dedi.

“Bana mı söylüyorsun,” diye onayladım, ortamın güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Teras loş beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı, çiçeklerin kokusu büyüleyiciydi. Parti müziği henüz başlamamıştı, bizi usulca karşılayan keman ve çelloların büyüleyici seslerini duyabiliyordum.

“İşte buradasınız!” dedi tanıdık bir ses arkamızdan. Döndüğümüzde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Jenna’yı bulduk. “Burada bu kadar insan olduğuna inanabiliyor musunuz? Ne düşünüyorsunuz? Fazla mı abartmışım? Yoksa daha fazlasını mı bekliyordunuz? Sakın bana beğenmediğinizi söylemeyin!”

Jenna parti organizasyonundan sorumlu kişilerden biriydi. Yılın büyük bir kısmında bununla ilgilenmişti ve söylemeliyim ki kendini aşmıştı. Beğenmediğimizi düşünüyor sa çıldırmış olmalıydı.

“Ne diyorsun sen?” diye sordum. “Bu inanılmaz!”

Güzelliğine hayranlık duyarak ona sarıldım. Kuşkusuz bu onun genlerinde vardı. Annesi Caroline Tavish gençliğinde Kaliforniya Güzeli olmuştu. Tamam, bu unvan ona kapılar açmış, Amerika’nın en zengin adamlarından biri-

nin onunla evlenmek istemesine neden olmuştu. Jenna'nın babası dünyanın dört bir yanında petrol kuyuları olan bir milyonerdi ve ayda iki günden fazla evde kalmıyordu ama Jenna'ya göre bu annesini deli gibi sevmediği anlamına gelmiyordu. Hem neden sevmeyecekti ki? O her erkeğin nefesini kesecek bir kadındı. Jenna vücudunu ve boyunu ondan miras almıştı ama yüzü annesininkinden daha sıcak, daha tatlı, daha çocuksuydu, güzelliği onunki kadar sert ve gösterişli değildi.

“Mezun olduğumuza inanamıyorum!” dedi, Lion'ın kollarına atılıp dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. Lion bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Ne olduğunu anlamadığım bir şeyler dediler ve Jenna kaşlarını çatarak bana döndü.

“Senin Nicholas nerede?”

Ona neden ille de böyle hitap etmek istediğini bilmiyordum. Nicholas benimki değildi, öyle değil mi? Doğrusu o anda bunu hiç bilmiyordum.

“Bilmiyorum ve umurumda da değil,” diye yanıtladım. Ama tabii ki umurumdaydı.

Nedenini anlamıyordum ama ne zaman kavga etsek ya da tartışsak Jenna hep onu savunurdu. Onu uzun yıllardır tanıyor olabilirdi ama o benim arkadaşım; benim tarafımı tutmalı, beni savunmalıydı.

“Kendini aştın Jenna,” dedim.

Gece bir heyecanla başladı. Birisi –ya da birden fazlası– yanında alkol getirmişti ve daha bir saat geçmeden, kim varsa sarhoş olmuş, dans pistinde yalpalamaya başlamıştı. Işıklar yanıp sönmeye başladı ve kendimi insanlarla çevrili buldum. Kardeşler, kuzenler, mezunların arkadaşları katılmıştı. Tanımadığım bir grup erkeğin bana sürtündüğünü, beni dansa kaldırmaya çalıştığını hissettiğimde kendimi

tuhaf hissetmeye başladım. Onları itip dans pistinden ayrıldım. Terliyordum, bir barmenin yaşça büyüklere içki servisi yaptığı bir köşede durdum. Önceden içmiştim. Sarhoş değildim, ama çakırkeyiftim.

“Bir tane ister misin?” diye sordu bir kız barmen daha fazla buz almak için uzaklaştığında. Masada, içinde buzun üstünde koyu, soluk bir sıvı olan kristal bardaklar vardı.

“Nedir bunlar?” diye sordum kuşkuyla.

“Beyaz Rus kokteyli.”

Kırmızı Fransız da deseydi fark etmezdi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bu votka. Kahlúa likörü ve krema. Çok leziz. Afrodizyak olduğunu söylüyorlar.” Gözlerini kırıştırdı. Benimle flört mü ediyordu?

Tam da ihtiyacım olan şey, bir kızın bana asılması! Ama kahve düşüncesi onun cinsel tercihini unutup masadaki içeceklerden birini almam için yeterli olmuştu. Pipeti ağzıma sokup denedim.

“Aman Tanrım, çok lezzetli!” diye bağırdım. Kız güldü.

Votkanın olduğu neredeyse hiç fark edilmiyordu. Hiç ağız yakmıyordu; tadı kahve aromalı milkshake gibiydi.

Kıza daha yakından baktım. Hiç tanıdık değildi. Mezunlardan birinin arkadaşı ya da akrabası olmalıydı. Siyah saçlarını başının üstünde toplayıp atkuyruğu yapmıştı.

Yeni favori kokteylimi içmeye devam ettim. Jenna dans pistinde Lion’la dans ediyordu. Farkında olmadan iki içki daha içtim ve adı Dana olan kızla konuşmaya daldım. Hoş biriydi ve ya ben sarhoştum ya da o inanılmaz komikti. Şakalarından biri beni o kadar güldürdü ki, ensemden tutup dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda tepki veremedim. O kadar hızlı ve beklenmedik olmuştu ki onu itip uzaklaştırmak zaman aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, sersemlemiş bir halde. Sadece güldü. “Dudaklarındaki votkayı tatmak istedim,” dedi.

Durum o kadar gerçeküstüydü ki ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Benim erkek arkadaşım var,” dedim birkaç saniye sonra, belki de dakikalar sonra, bilmiyordum. Beynimde alkol dolaşıyordu. Az önce bir kızla mı öpüşmüştüm?

“Sadece bir öpücüktü. Sakin ol,” diye cevap verdi, gözleri hızla arkamdaki bir şeye ya da birine döndü.

Ürperdim.

Dönüp görmeden bile onun olduğunu biliyordum. Nicholas gelmişti, parlak gözleri çok uzaktan bile beni görüyordu. Aceleyle yanıma yürüdü.

Dana kıkırdadı, Beyaz Rus’unu alıp dans pistine yürüdü, Nick karşıma geldiğinde gözden kaybolmuştu.

“Demek artık kızlardan hoşlanıyorsun?” dedi Nick, sakın kalmaya çalışıyor gibiydi.

Gözümü korkutmasına izin vermedim.

“Belki de?” dedim sinirlenerek. Ona çok kızgındım. Mezuniyet günümde beni ortada bırakmıştı, etrafım görmek istemediğim insanlarla çevriliydi, kendimi yalnız hissediyordum, üstüne üstlük biri iznim olmadan beni öpmüştü.

“Ne içiyorsun?” diye sorarak elimdeki bardağı aldı.

Bardağı bir kenara bırakacağını sanmıştım ama bunun yerine içti. Daha öfkeli olmalıydım ama tek düşüncem, tıpkı kızın bana yaptığı gibi, dudaklarındaki içkinin tadına bakmaktı. O dudaklarda Beyaz Rus... nefis...

“Bunun içinde ne kadar alkol var biliyor musun?” dedi bardağı boşaltıp arkama koyduktan sonra. Onu anlamak istiyordum; nasıl bir ruh halinde olduğunu bilmiyordum... Yani, kızgın olduğunu biliyordum, ama gözlerinde başka bir şey saklıydı.

“Sanırım çok, çünkü ayık olsaydım sana çoktan cehenneme gitmeni söylerdim.”

Başını bir yana eğip bana bakarak vücudunu bana yaklaştırdı. Bana dokunmadan, avuçlarını arkamdaki masaya dayayarak beni kollarının arasına hapsetti.

Nefes alamıyordum. Gök mavisi gözleri gözlerimi arıyordu.

“Kızgın olman için bir neden yok Noah,” dedi, artık ciddiydi. “Burada incinen benim. Sen Avrupa’ya tatile gidiyorsun.”

“Tekrar ediyorum: Bu benim fikrim değildi.”

Nick derin bir nefes aldı, geri çekilerek bana alan açtı.

“Yani çıkmaz bir noktadayız,” dedi ifadesiz bir yüzle.

İçten içe onun üzülmemekte pek de haksız olmadığını biliyordum ama bunu kabul etmeye hazır değildim. Sakin olmak istemiyordum. Anlayışlı olmak istemiyordum. Durumdan ben de memnun değildim. Annemle Avrupa’ya gitmek planlarım arasında yoktu, o ayı Nick’le geçiremeyecek olmak beni hem öfkeliyor hem de üzüyordu. Asıl kızdığım kişi annemdi ama Nick de yanımdaydı ve öfkemi birinden çıkarmalıyım.

“Belki de geri gelmemeliydin. Gecemi mahvetmek istemediğini söylemiştin ama şimdi bunu yapıyorsun.”

Nick kaşlarını çatarak, “Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

Gözlerinde biraz hayal kırıklığı mı vardı?

“Kesin olan şu ki, burada durup seninle tartışmak istemiyorum.”

Beni şöyle bir süzdükten sonra, “Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırmışsın, çokbilmiş,” diye cevap verdi.

Çalımından geçilmez halde ona öfkeyle baktım, masanın öbür ucuna uzanıp panç kâsesinden bir bardak doldu-

arak kana kana içtim. O kadar alkol katılmıştı ki likör gözlerimi yaktı ama Nick'in öfkeli yüzünü görmek için buna değdi.

"Aptal gibi davranıyorsun," dedi, "bununla daha sonra ben uğraşmak zorunda kalacağım."

Omuz silktim, dans pistindeki arkadaşlarıma yürüyüp arkama bakmadan onlara katıldım. Bir ara bardağımı bıraktım, birinin ayağına döküldü ama umursamadım. Jenna benimle dans etmek için yanıma geldi. Karnım ağrıyana kadar dans edip bağdıktan sonra durup etrafıma bakındım.

Nick'in gitmediğini biliyordum. Tüm bu sürede beni izlemişti. Bunu hiç beklemiyordum. Özellikle de tartışmışken.

Bir ara tökezledim, bir kol beni belimden yakaladı. Güçlü, kaslı, çekici bir kol... Nick'indi.

Arkamı dönüp ona tutundum. "Bakıyorum hâlâ buradasın," dedim.

"Bakıyorum da ayakta zor duruyordun. Eğer bu gece amacın beni sinirlendirmekse, tebrikler, bunu başardın."

"Sinirlendirmeyi bilmem ama giydiğin kıyafetlerin altına ya da çarşafın arasına girmekten çok mutlu olurum..."

Nick gülmedi. Benimle ne yapacağını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sevdiğini bildiğim şekilde boynunu ve saçlarını okşamaya çalıştım ama bileklerimden tutup beni durdurdu.

"Seni yukarı çıkarayım Noah," dedi. Etrafıma baktığımda diğer çiftlerin de aynı fikirde olduğunu gördüm.

"Tamam. Eğlenceli görünüyor..." dedim sırıtarak.

Nick derin bir nefes alıp beni dışarı çıkardı.

"Olabilecek son şey eğlence," dedi kendi kendine ama onu çok iyi duydum.

Etrafta başkaları olduğu için soğukkanlı davranmaya mı çalışıyordu?

Kahretsin!

NICK

Verandadan çıkıp doğruca odamıza yürüdük, anahtarımı önceden almıştım. İçeri girdiğimizde öylece durup birbirimize baktık, ikimiz de ne yapacağımızı ya da söyleyeceğimizi bilemiyorduk. Ona kızgın mı kalmalıydim? Onu her yerinden öpmeli miydim? Noah da kendine aynı şeyi soruyor gibiydi.

“Demek birazdan eğleneceğiz, ha?” diye sordu, fermuarını ustalıkla indirip elbisesini yere düşmeye bıraktı.

Onu külot, sutyen ve o seksi topuklu ayakkabılarıyla daha önce hiç görmemiştim. Soluğum kesilmişti.

Sendelemeye başlamıştı, çabucak aramızdaki mesafeyi aştım, belinden yakalayarak onu banyoya taşıyıp lavaboya bıraktım.

“Noah, sarhoşsun.”

Omuzunu silkti. “Beni buraya Avrupa’ya gittiğim için cezalandırmaya getirdiğini anlamayacak kadar sarhoş değilim.”

Kaşlarımı çattım. “Bu gece cezalandırılan benim Çilli, sen değilsin.”

“Birbirimizi cezalandırmaktan başka yapabileceğimiz pek çok şey var.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Yarı çıplak, alkolden

veya durumdan utandığı için ya da kim bilir ne sebeple yanakları kızarmış karşımda duruyordu. Daha fazla dayanamayarak yüzünü ellerimin arasına aldım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dilimi kullanmadım, sadece biraz oynadım çünkü yapmam gerekiyordu, aksi takdirde aklımı kaçıracadıımı sanıyordum.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlayınca geri çekildim.

“Bence önce soğuk bir duş almalısın...”

Noah başını iki yana salladı. “Hayır, üşümek yok, böyle iyiyim,” diyerek beni tekrar kendine çekti.

Bu sefer öpüşmemiz daha yoğundu, ellerimi sırtına götürüp sutyenini açtım. Göğüsleriyle omuzlarını kaplayan çillerle inanılmaz görünüyordu. Göğüslerini öpüp kulak memesine geçtim, dişlerimin arasına alıp şeker parçası gibi emince titredi.

“Gitmeni istemiyorum,” diye itiraf ederek onu kucakladım, banyodan dışarı taşırken bacaklarını bana dolayınca kaslarım gerildi.

Yatağa yatırırken cevap vermek yerine beni öpmeye devam etti, onu ezmek için biraz geri çekilip dudaklarımı boynuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğa koydum.

Altımda kıpırdanarak beni daha da yaklaştırmaya çalıştı. Yanına uzanıp büyülenmiş gibi ona baktım. Göğüsleri nefes alıp verişıyla birlikte inip kalkıyordu.

“Bütün geceyi sadece sana bakarak geçirebilirim,” dedim, sağ kolumun üzerinde doğrulup diğer elimle kaburgalarını okşadım, düz karnının üzerinden geçerek sol göğsünü parmaklarımın arasına aldım.

“Nick, üstüme çık,” dedi, gözleri kapalı, elimin altında kıpırdanıyordu.

“Sana dokunurken tüm vücudunun kızarmasını izlemek istiyorum Noah.”

Bal rengi gözlerini açarak doğrudan gözlerime baktı.
“Ama...”

Onu öperek sustururken, kemer lastiğinden elimi soktum. “Avrupa’ya gitmeni istemiyorum,” diye tekrarladım, artık ciddiydim, elimi içeri sokuşturdum.

Dönerek gözlerini tekrar kapattı.

Onu parmağım ile yoklamaya başladım, yüzünü gördüğümde neredeyse nefesim kesilecekti. Yanında olmak, okşamalarım verdiğini tepkiyi izlemek, dudaklarını ısırıldığını görmek, zevkten dudaklarından kaçan hafif iç çekişlerini dinlemekten daha fazla isteyeceğim bir şey olamazdı.

Bir ayı onsuz geçiremezdim. Buna dayanamazdım. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu. San Francisco’den döndüğümde beri bunu sadece bir kez yapmak ikimize de yetmemişti, onun bir ay olmayacağını düşününce ne kadar özleyeceğimi ona göstermek istiyordum.

“Gidecek misin?” diye sordum, onu daha sert okşayarak.

“Evet...” dedi ve bir kez daha sinirlendim.

“Emin misin?” diye tısladım, elim hızlanırken.

Gelmek üzere olduğunu biliyordum ama maksimum yoğunluk ânında durdum.

Gözleri neler olduğunu anlayamıyormuş gibi kocaman açılmıştı. Arzudan gözbebekleri büyümüş, artık gelmeyecek bir zevk çılgılığı atmak üzereyken ağzı açık kalmıştı.

Ona bakamıyordum. Gözlerimi kapatıp sırtüstü uzandım. Tüm vücudum sancıyordu. Bu benim için de bir cezaydı ama öfke içimi kaplamıştı. Beni nasıl tükettiğini bile açıklayamıyordum.

“Neden durdun?” diye sordu.

O anda kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğimi ona nasıl anlatabilirdim? Beni terk etmesinin cehennemde yaşamak anlamına geleceğini ona nasıl anlatabilirdim?

Hiçbir şey söylemedim, Noah yanıma sokulup başını omzuma koydu, gömleğimin üzerinden göğsümü okşadı.

“Bu aptal yolculuğun ikimiz için sorun yaratmasını istemiyorum Nick.”

Elimi yüzümden geçirerek ona baktım.

“Eğer senin için bu kadar önemliyse, annemle konuşurum ve biz...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Sadece bu fikre alışmam için bana zaman ver. Seni hep yanımda istiyorum. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama bu durumu kolaylaştırmıyor. Sadece beni sinirlendiriyor, hepsi bu.”

Dalgın görünüyordu, bu durumdan onun da mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Eğilip beni yanağımdan öptü.

“Seni seviyorum, Nick. Sen beni seviyor musun?”

“Seni kendimden çok seviyorum,” diye karşılık verdim, çıplak sırtını okşayarak.

“Bu zor olmalı,” dedi küçük bir kız gibi gülümseyerek.

“Çok komik,” dedim, üstüne çıkıp onu kollarıma hapsedtim.

Dudaklarım yavaşça dudaklarında gezinirken, parmaklarını saçlarıma daldırdı.

“Yorgun musun?” diye sordum, dudaklarımı boynuna bastırarak.

“Demin yaptığını bitir,” diye fısıldadı.

Onu istiyordum. Onu arabada kavga ettiğimizden beri istiyordum. Bana tek olduğumu, istediği tek kişi olduğumu, arzuladığı tek kişi olduğumu hissettirmesini istiyordum.

“Seninle sevişmemi mi istiyorsun, Çilli?”

Kızarak gömleğimi çıkardı. Gözlerine yansıyan arzu-yu görebiliyordum. Göğsümün ortasını, boynumu, çenemi yaladı, vücudum sertleşmişti, ellerini başının üzerine sabitlerken kulağımı dişlediğini hissettim.

Uzandı, dudaklarımı öpmesine izin verdim, kalçamı onunkine bastırırken dilimi hafifçe ağzına sokup çıkardım.

“Seni seviyorum Nick,” dedi, elim tekrar onunla uğraşırken sırtı yay gibi gerilmişti.

“Ben de seni seviyorum.”

Ve geceyi böyle bitirdik: bize hiç sorun çıkarmayan tek şeyi yaparak.

NOAH

Sabahın yoğun ışığı beni uyandırdı. Kalın perdeleri açık bırakmıştık, Beverly Hills'teki zarif evlerin yanı sıra, daha uzakta, şehir merkezindeki yüksek binaların ve aradaki her şeyin görüldüğü panoramik manzaranın tadını çıkarıyorduk.

Nicholas beni göğsüne çekmiş, bacakları benimkilerle iç içe geçmişti. Zorlukla nefes alıyordum ama buna bayılıyordum; onunla uyumayı çok seviyordum. Geceyi geçirmenin daha iyi bir yolu olamazdı. Haftalardır uyanmadan, kâbus görmeden, böyle kesintisiz uyuyamamıştım.

Onunla yüz yüze gelene kadar yavaşça döndüm. Uyurken çok tatlıydı, o dingin yüz hatları, kapalı duran büyük gözkapakları... Yanımda öylece dinlenirken çok genç görünüyordu. Aklından neler geçtiğini bilmek isterdim. O anda rüyasında ne görüyordu acaba? Elimi dikkatle kaldırıp onu uyandırmadan sol kaşını okşadım. O kadar yorgundu ki kıpırdamadı. Sonra yanağına, çenesine dokundum. İnsan nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

O anda aklıma beklenmedik bir düşünce geldi: Çocuklarımız neye benzeyecekti?

Kendimi kaybetiğimi biliyordum; aile kurmayı düşünmem için daha yıllarım vardı ama yine de aklımda küçük

siyah saçlı bir oğlan çocuğu belirdi. Oğlumuz Nick'in genleriyle yakışıklı olacaktı, bundan kaçış yoktu... ama Nick bir bebeğe nasıl davranırdı? Yanında olmaya dayanabildiği tek çocuk kız kardeşiydi. Plajda ya da restoranlarda çocukların yanında edepsiz davrandığı için onu azarlamak zorunda bile kalmıştım. Neyse ki uzun süre bu konuda endişelenmeme gerek olmayacaktı, ayrıca küçük bir ayrıntı vardı, o korkunç gece bana saplanan cam yüzünden çocuk sahibi bile olamayabilirdim. Bunu düşününce üzülüyordum, Nick uykulu gözlerini açıp bana bakınca sevindim.

Gülümsedim. "Selam yakışıklı," diye selamladım onu, kendine gelmeye çalışırken kaşlarını çatmasını izledim. Kaşlarını çatmadan, Nick Nick değildi.

Kolunu uzatıp beni yanına çekti. "Ne yapıyordun Çilli?" diye sorarken nefesi yanağımı gıdıkladı.

"Hayranlıkla olağanüstü güzelliğine bakıyordum."

Homurdandı. "Tanrı aşkına bana güzel deme. Ondan başka her şeyi söyleyebilirsin," diye yalvardı başını kaldırarak.

Dağınık saçlarını ve tıpkı mızımız küçük bir çocuğunki gibi huysuz yüzünü görünce güldüm.

"Bana mı gülüyorsun?" Bakışlarıyla dikkatimi dağıtarak beni yakalayıp gıdıklamaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım, kıvrılıp sıyrılmaya çalışarak. "Nicholas!"

Hemen karşı saldırıya geçtim, tek parmağımı karın kaslarına öyle sert bastırdım ki sıçrayıp yataktan düştü.

"Tanrım!" Kahkaha attım. Gözümden yaş gelmişti; gülmekten karnım ağrıyordu.

Ayağa kalktı, bir ayağımı tutup beni yatağın kenarına doğru çekti. Düşmeme fırsat vermeden beni bir un çuvalı gibi omzuna atarak banyoya yürüdü.

“Şimdi görürsün,” diye uyararak duşu açtı.

“Özür dilerim, özür dilerim!” diye yalvardım, hâlâ gülüyordum.

Aldırmayarak beni soğuk suyun altına soktu, tişörtüm ikinci bir deri gibi üzerime yapıştı.

“Donuyorum!” diye bağırdım, titreyerek kenara çekildim. “Nicholas!”

İtirazlarım üzerine duşa girip kolu çevirdi, üzerimizden sıcak su akmaya başladı.

“Sessiz ol. Eğlendin. Şimdi sıra bende,” diyerek tişörtümü başımdan çekip çıkardım, önünde cırılçıplak durdum.

Gözleri vücudumun her kıvrımında gezindi.

“Sabahları uyanmak için daha iyi bir yol olduğunu sanmıyorum,” dedi dudaklarımı tatmak için eğilirken.

Yarım saat sonra havluya sarınmış, saçlarımdan sular damlayarak balkonda otururken Nicholas oda servisinden sipariş ediyordu. Koridorlarda kimsenin bağırp çağırıldığını duymamak garipti. Bütün o sarhoş öğrencilerin uyumayı imkânsız hale getireceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Belki de otelin duvarları ses geçirmezdi.

Dönüp baktığımda Nick telefonu kapatıyordu. Saçları benimki gibi ıslaktı; gömleksizdi, eşofman altı kalçalarından sarkıyor, göbek deliğinden başlayıp aşağıya doğru inen koyu renkli tüyler ortaya çıkıyordu. Tanrım, ne vücuttu ama! Karın kasları kaya gibi sertti, oblik kasları mükemmel durumdaydı. Bunu nasıl başarıyordu? Spor salonuna gittiğini ve sörf yaptığını biliyordum ama bu vücut bir şaheserdi, bu dünyaya ait olmayan bir şeydi.

“Bana mı bakıyorsun?” diye sorarak masada yanıma oturdu.

Yüzüme kan hücum ettiğini hissettim. “Senin için bir sakıncası mı var?” diye sordum, tam o anda mavi gözlerine yansıyan güneş ışığını görmezden gelerek.

Alayla yüzünü buruşturarak devam etti. “Gel buraya.”

Beni kucağına çekti. Havlunun altında çıplaktım, kucağına otururken havlum aşağı, uyluklarıma kaydı.

“Havlunun altında bir şey yok mu?” diye sordu önce şaşırmış, sonra onaylamayan bir ses tonuyla.

Gözlerimi devirdim. “Burada kimse yok Nick.”

Etrafına bakındı. Tamamen yalnızdık, bize sadece şehrin o muhteşem manzarası eşlik ediyordu.

“Şu anda şuradaki binalardan birinden dürbünle bizi izleyen bir sapık olabilir,” dedi havlumu yukarı kaldırarak.

“Senin kaybın. Ben giyiniyorum,” dedim, kalkıp içeri girdim.

Aynada kendime bakarken, dün gördüğüm üzgün kızın bana bakan kıza nasıl dönüşebildiğini merak ettim. Sanırım aşk buydu, duyular ve hisler arasında gidip gelen bir hız treni. Bir an yukarıda, bir an sonra yerde oluyor, oraya nasıl geldiğinizi bile bilmiyordunuz.

Bavulumuzun üzerine eğildim. Aptalcaydı ama kıyafetlerimi onun Marc Jacobs gömleğinin yanında görmek kendimi özel hissettiriyordu.

Üzerime giydiğim elbise sade, deniz mavisi ve sarı çiçekliydi. Annem almıştı. Muhtemelen bir servete mal olmuştu. Makyajımı yapmaya başladığımda gözlerim boynuma takıldı, homurdanarak saçımı geriye çekip iki morluğu ortaya çıkardım. Öfkeyle banyodan koşarak çıktım.

“Nicholas!” diye bağırdım. Cep telefonuyla konuşuyordu. Kahvaltı gelmişti, balkonda yerken hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gevezelik ediyordu.

“Bekle,” dedi hattaki diğer kişiye.

Boynumu ve köprücük kemiğimi gösterdim. Ama o salak gülümsedi! O kadar sinirlenmiştim ki bir yastık alıp ona fırlattım.

Söverek kendini korumak için elini kaldırdı.

“Seni sonra ararım,” diyerek telefonu kapattı. “Sana ne oldu böyle?”

Birinin üzerimde iz bırakmasından nefret ediyordum. Kimsenin tenimde iz bırakmasına katlanamıyordum. Kötü anıları geri getiriyordu ama bunu açıklamak zorunda değildim.

“Morluklardan nefret ederim, biliyorsun Nicholas Leister,” dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak.

Yanıma geldi, saçımı geri çekip yakından baktı. “Özür dilerim, fark etmemişim,” dedi.

“Elbette,” dedim, beni okşamaya başlayınca onu ittim. “Sana daha önce söylemiştim, Nicholas, ben inek değilim; kimsenin beni damgalamasını istemiyorum.”

O kadar güldü ki ona vurmak istedim.

“Hadi ama Çilli, dün yeterince kavga ettik. Hadi, rahatlayalım.” Beni kendine çekip sarıldı. Kaskatıydım, ama az sonra saçlarımdan tutup başımı geriye çekti ve beni kendisine bakmaya zorladı.

“Beni affet, ne istersen yapacağım,” dedi.

“Ne?” dedim.

Gözleri bulutlandı. “Ne istersen. Ciddiyim ben. Eğer o dudaklardan çıkarsa, yaparım. Seninim.”

O fesat aklından ne geçtiğini biliyordum. Gülümsedim, durumun tadını çıkarıyor, kendimi güçlü hissediyordum.

“Tamam,” dedim, ellerimi boynuna dolayarak. “Yapmanı istediğim bir şey var.”

NICK

“Hayatta olmaz,” dedim.

Bir hayvan barınağının önüne park etmiştik.

“Ne istersen demiştin,” dedi çılgın kız arkadaşım, arabadan inerken beş yaşındaki bir çocuk gibi heyecanlıydı.

“Ben seksten bahsediyordum.”

Noah güldü. “Biliyorum. Ama bu seninle değil benimle ilgili olduğu için bana küçük bir kedi alacaksın.”

Yine lanet olası kedi! Kedilerden nefret ediyordum; aptal oluyorlardı, eğitemezdiniz bile. Ayrıca çok ilgi istiyorlardı. Sürekli üstünüzde dolaşıyorlardı. Köpeği tercih ederdim. Lanet olsun, kendi köpeğimi tercih ederdim! Apartmanımda izin verilmediği için babamın evinde bırakmak zorunda kaldığım köpeğimi.

“Sana milyon kere söyledim, evimde kedi beslemem mümkün değil.”

Noah bana ters ters bakarak başını iki yana salladı. Saçmalıklarına devam edemedi onu göğsüme çekip elimle ağzını kapattım.

“Sana kedi almıyorum. Nokta.”

Onu bırakayım diye elimi yalamaya başladı. Kaburgalarından sıkarken sabah beni nasıl dürttüğünü hatırladım. İkimiz de inanılmaz derecede gıdıklanıyorduk.

Sinirim bozulmadan onu bıraktım.

“Nicholas!” diye bağırdı.

“Her tarafıma salya akıttın,” dedim elimi pantolonuma silerken.

Beni duymazdan geldi. “İyi, tamam. Madem bana kedi almıyorsun, kendim alırım.” Hızla dönüp her erkeğin cehennemi olacak yere doğru yürüdü. Bıkkınlıkla peşinden gittim; hayvan tüyü, sidik ve dışkı kokusu alıyor, ileri geri koşuşan *hamster*ları ve miyavlayan kedileri duyuyordum; hepsi o kadar gürültücüydü ki Noah’yı dışarı sürüklemek için mücadele vermek zorunda kaldım.

Ben orada değilmişim gibi davranarak olimpik bir çabayla tezgâhın arkasındaki çalışana döndü, onun yaşlarında genç bir adamdı. Adamın gözleri onu görünce parladı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Noah şöyle bir bakıp benim bir şey yapmayacağımı görünce kayıtsızca adama dönerek, “Bir kedi sahiplenmek istiyorum,” dedi.

Görevli ona elinden geldiğince yardımcı olmaktan memnun, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tezgâhın arkasından çıkıp bir koridora yönelince ben de Noah’nın peşinden gittim.

“Bu taraftan. Daha dün bir otoparktan birkaç kedi yavrusu aldık. Biri onları oraya bırakmış ve altı haftalıktan büyük olamazlar.”

Noah uzun ve kederli bir ah çekti. Pislik herif bizi her şekil ve renkten kediyle dolu bir sürü kafesin bulunduğu odaya götürürken gözlerimi devirdim. Kimisi uyuyor, kimisi miyavlıyordu, bazıları sinir bozucuydu.

“İşte buradalar,” dedi görevli, bize sıranın sonundaki bir kafesi göstererek. Noah sanki içinde sihirli bir hazine saklıymış gibi kafesin yanına gitti.

“Çok küçükler!” dedi kızların yavru kedilerle ya da bebeklerle konuşurken kullandıkları o sesle.

Arkasından yaklaşıp battaniyenin üzerinde yatan uyuz hayvanlara baktım. Üçü griydi, patilerinde ve kafalarında beyaz benekler vardı. Bir tanesinin her tarafı siyahtı. Bir anda içimde tuhaf bir his uyandırmışlardı.

“Bakın nasıl oynuyorlar,” dedi adam mızımız sesiyle. Ona kaşlarımı çatarak Noah’ya yaklaştım.

“Birini alabilir miyim?” diye sordu Noah, tüm kadınsı cazibesini kullanarak.

“Evet, hangisini isterseniz.”

Elbette. Peki Noah hangisini seçti?

Tabii ki siyah olanı.

“Bu oğlan en sakinleri. Buraya geldiklerinden beri oynadığını görmedim.”

Diğer üçü tam tersiydi; her tarafta zıplıyor, patileriyle birbirlerine vuruyorlardı. Küçük yavruya muhtemelen zor zamanlar yaşatmışlardı.

Noah kediye göğsüne yaklaştırdı, bebeğini tutan bir anne gibi okşadı. Lanet şey miyavlamaya başladı, o anda işin bittiğini anladım.

İçimi çektim.

“Bak Nick,” dedi, gözleri şefkat doluydu.

Kedi çok çirkindi, siyahtı, tüyleri diken dikendi ama Noah’nın en sevimli ya da en oyuncuyu seçecek biri olmadığını biliyordum. Dışlanmış olanı, görmezden gelineni, kimsenin sevmediğini seçerdi. Bu bana kendimi hatırlatıyordu.

“Tamam, kahretsin, lanet kediye alabilirsin,” diye kabul ettim.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Eleman bizi, kediye bakacağıma, aşılarını yaptıracığı-

ma ve daha bir sürü saçmalığa dair taahhütte bulunduğum bir ton kâğıdı imzalamam gereken tezgâha götürdü. Noah satışta olan küçük malzemeleri karıştırmaya başlamıştı, geri döndüğünde, ismi bile olmayan bu hayvan için bir sürü aptalca oyuncak almıştı.

“Bunları sen mi ödeyeceksin?” dedim onu iğneleyerek. Para umurumda değildi; sadece balonunun havasını biraz indirmek istiyordum.

“Ne istersen demiştin,” diye hatırlattı bana, bir tasma, birkaç mama kabı ve açık mavi bir yatak alıp tezgâha koydu.

Lanet kedi küçük bir kafesin içindeydi, götürmemiz için bize teslim ettiler.

“Umarım uyum sağlar ve hepiniz onu seversiniz,” dedi kasiyer, gözleri Noah’nın üzerindeydi. “Onu birkaç hafta içinde veterinerine götürüp kısırlaştırmayı ve aşılarını yaptırmayı unutmayın.”

Kısırlaştırmak... İşte şimdi zavallı oğlana acı mıştım.

* * *

On dakika sonra evime doğru yola çıkmıştık. Sonunda onunla birlikte olabilecek, aylardır düşündüklerimi yapabilecektim.

Dönüp Noah’ya bakınca istemsizce yüzümde bir gülümseme belirdi. Tıpkı küçük kız kardeşimin yeni bir oyuncak aldığı zamanlardaki gibi görünüyordu.

“Ona ne isim vereceksin?” diye sordum, otoyoldan çıkıp mahalleme yöneldim.

“Ah. Henüz bilmiyorum...” dedi İsimsiz’i dikkatle okşayarak.

“Ona Nala ya da Simba gibi aptalca bir isim koyma lütfen,” dedim, yerime park ederken. Arabadan inip ka-

pısını açtım. Noah'nın neredeyse kendinden geçmiş olduğunu görünce, önceliğimi almaya çalışan hayvana ters ters baktım.

“Sanırım ona N diyeceğim,” dedi asansöre doğru yürürken.

“N mi?” diye tekrarladım kuşkuyla. Aklını mı kaybetmişti?

Alınarak yanıtladı, “Evet, N. Seninle benim gibi, Nick ve Noah'nın N'si.”

Güldüm. “Sanırım bu sabah çok fazla kafein almışsın.”

Daireme yürürken beni duymazdan geldi.

“Ben yokken ona göz kulak olman gerekecek,” dedi, kediye odanın ortasına bırakıp etrafı incelemesini izledi.

“Rüyada görürsün. Senin kedin, senin sorumluluğun,” dedim, tüm aksesuarlarını yere bırakarak.

Bana ters bir bakış atınca tekrar tartışmaya başlamadan onu kendime çektim.

“Böyle zamanlarda beni pes ettirebilecek dünyadaki tek kişi sensin,” dedim eğilip boynunu öperek. Noah daha iyi erişebilmem için bana yaklaştı. Teni yumuşaktı, çok güzel kokuyordu. Teninde bıraktığım morluğu gördüm. Hoşuma gitmişti; öpmemin onda bıraktığı izleri görmek beni çıldırtıyordu ama onu ne kadar kızdıracağını bildiğim için bunu kesinlikle sesli söylemezdim.

“Peki ya seninle bir evcil hayvan paylaşma fikrini sevdiğimi söylersem?” dedi aniden. Şaşkınlığımı görünce sanki suçluluk duyuyormuş gibi omuz silkti. “Bizim kedimiz olacak. Bizim kedimiz, ikimizin, sanki anne babasıymışız gibi.”

Bu bana derin bir nefes aldırdı. Bu cümlenin arkasında çok daha derin bir şeyin saklı olduğunu, Noah'nın hiç vazgeçmeyeceği bir şey olduğunu biliyordum, bu kanımı kaynatmıştı. Hafifçe dudaklarından öptüm.

“Sorun değil. K ile ben ilgilenirim,” dedim, durumu hafifletmek umuduyla saçlarını okşayarak.

Bana şakadan bir tokat attı. “Onun adı N!”

Güldüm, onu kucağıma alıp mutfak tezgâhının üzerine oturttum. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedim, nasıl tepki vereceğini bilmediğim için kendimi tedirgin hissediyordum. “Okula başladığında gelip benimle yaşamamı istiyorum.”

NOAH

“Ciddi misin?”

Onunla yaşamak mı? Bunu sakın sakın düşünmem gerekiyordu çünkü ona bakınca ciddi olduğunu anlayabiliyordum.

“Lütfen,” dedi ellerini yanaklarıma koyarak. “Lütfen evet de.”

Bu kadarı çok fazlaydı. O sırada böyle bir durumda kalamazdım. Tezgâhtan inip yatak odasına doğru yürüdüm.

“Nicholas, ben on sekiz yaşındayım,” dedim. “On sekiz.” Belki anlamamıştır diye tekrarlamıştım. İçimi endişe kaplarken, aynı aşamada olmadığımız, onun benim verebileceğimden daha fazlasını isteyeceği düşüncesi beni hiç olmadığı kadar korkutmuştu.

“Sen benim yaşımdaki kızlardan çok daha olgunsun. On sekiz yaşında gibi bile görünmüyorsun. Bunu biliyorsun Noah. Eğer burada yaşasaydın, her gün, her gece görüşebilirdik.” Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Benimle yaşamak istemiyor musun? Mesele bu mu?”

Off. Bunun isteyip istememekle bir ilgisi olmadığını ona nasıl açıklayabilirdim? Ona bu adımı atmak için çok genç olduğumu korkmadan nasıl söyleyebilirdim? Ya da asıl

olarak, birlikte yaşarsak geçmişte başıma gelen onca şey yüzünden hâlâ ne kadar berbat durumda olduğumu fark eder, benden bıkar ya da daha kötüsü beni bırakıp gider diye endişelendiğimi?

“Tabii ki istiyorum,” dedim ihtiyatla ona yaklaşılarak. Bana baktı, kılı bile kıpırdamamıştı. “Fazla hızlı gidip her şeyi mahvetmekten korkuyorum.”

Nick başını iki yana salladı. “Bu çok saçma Noah. Sen ve ben fazla hızlı gidemeyiz; zaten ışık hızında hareket ediyoruz. Seninle aramızdakiler böyle. Beni tanıyorsun; bu adımı senden başka biriyle atmayı asla düşünmeyeceğimi gayet iyi biliyorsun. Ve eğer bunu yapıyorsam, bizim için doğru olduğunu bildiğim için yapıyorum, ihtiyacımız olan şey bu, çünkü senden uzak olamam; sen de benden uzak olamazsın.”

Sakin ol, dedim kendime, *sakin ol*... Nicholas’la yaşamak... rüya gibi olurdu, gerçekten, onu her gün görmek, her gün sevmek, onunla kendimi her zaman güvende hissetmek...

“Beklediğin gibi olamayacağımdan korkuyorum,” diye itiraf ettim, sesim titreyerek.

Vücudu gevşedi, uzanıp parmağıyla yanağımda bir çizgi çizdi. Gözleri yavaşça yüzümde dolaşırken, yüzümün her kıvrımının tadını çıkardığını hissettim.

“Uyandığımda yüzünü görmek istiyorum,” dedi, şimdi parmağı alt dudağımda duruyordu. “Uyumadan önce dudaklarını öpmek istiyorum,” diye devam etti boğuk bir sesle. “Yatağa her girdiğimde seni hissetmek istiyorum. Kollarımda seninle rüya görmek. Sen uyurken seni izlemek. Günün her saniyesinde seninle ilgilenmek istiyorum.”

Başımı kaldırıncı gözlerinde her bir sözünün doğrudan kalbinden geldiğini gördüm. Ciddiydi. Beni seviyordu.

Beni yanında istiyordu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim; mutlulukla içimde bir şeyler kabardı. Eriyordum; onu nasıl bu kadar sevebiliyordum? Ona kendimden bu kadar çok nasıl verebiliyordum ve neden bu kadar doğal geliyordu?

“Yapacağım. Gelip seninle yaşayacağım,” dedim, sözlerime kendim bile inanamayarak.

Yüzüne ıslıl ıslıl bir tebessüm yayıldı. “Tekrar söyle,” dedi.

“Gelip seninle yaşayacağım. Birlikte yaşayacağız.”

Artık kâbuslar, korkular olmayacaktı. O yanımdayken yavaş yavaş iyileşecektim. Onunla her şeyin üstesinden gelebilirdim. Yüzüme dokundu, beni kendine çekti, dudaklarımı dudaklarıyla örttü. Gülümsediğini hissettim. Onu mutlu ediyordum, bu doğrudu, bunu görebiliyordum ve çok hoşuma gidiyordu.

“Tanrım, seni çok seviyorum!” diye bağırdı, belimden sıkarak. Ona sarıldım, omuzunun üzerinden bakınca N’in koridorun sonundan küçük, siyah, parlak gözleriyle bize baktığını görüp güldüm. Üçümüz birlikte yaşayacaktık. Nick, N ve ben.

* * *

Ne yazık ki sonraki birkaç gün hızla uçup gitti. Annemin seyahatimiz biter bitmez Nick’in yanma gideceğimden haberi yoktu ve mecbur kalmadıkça ona söylemeyi planlamıyordum. Nick’in morali iyiydi, ama gidiş tarihim yaklaşıp da bir ay boyunca yok olacağım fikri daha da hissedilir hale geldikçe kötüleşti. Onunla yaşamaya başlamamı ciddiye alıyordu: giysilerime yer açmak için, ziyaretine gittiğimde çaktırmadan yerleştiğim dolabının ve şifonyerinin

yarısını boşaltmıştı. Benim zevkime göre biraz fazla maço olan daire artık daha sıcak görünüyordu: Birlikte gidip renkli minderler almıştık ve odasındaki koyu renkli çarşafı beyazlarla değiştirmesini sağlamıştım, bu eve yuva havası katıyordu. Nick mutluydu. Evi pembeye boyasam aldırılmazdı. Ben orada olduğum sürece onun için fark etmiyordu. En sevdiğim kitaplardan bazılarını almıştım ve annem fark etmemiş görünüyordu.

Şehir şimdiden ısınmaya başlamıştı. Bir süveter ya da uzun pantolona ihtiyaç duyulan günler geride kalmıştı. Nick beni neredeyse her gün plaja götürmüştü. Yüzmüştük, düşe kalka sörf öğrenmeye çalışmıştım ama yine de annemle gideceğimiz gün gelmişti, Ağustos ortasına kadar dönmeyecektik.

Tanrım, çok heyecanlıydım ama Nick'ten bu kadar ayrı kalınca ne yapacağımı bilmiyordum!

Benim odamdaydık, yatağımın üzerinde açık bir bavul duruyordu. Nick masamda oturmuş N ile oynuyor, beni bilerek görmezden geliyordu. İki gündür huysuzdu. Seyahatim hakkında tek kelime duymak istemiyordu, kesinlikle konuşmak istemiyordu ama birkaç saat içinde hazır olacaktım ve bu fikre alışması gerekiyordu. Ben farkına varmadan beş kez sırt çantamdan bir şeyler çıkarıp yerine koymuştu. Hatta pasaportumu bile saklamış, üç gün sonra iş evraklarının arasında bulmuştum. Kalmazsam beni yatağa bağlamakla tehdit etmişti. Yolculuğu sabote etme girişimlerini görmezden gelmek için elimden geleni yapmıştım çünkü onun da benim kadar, belki de benden daha üzgün olduğunu biliyordum.

“Seni uyarıyorum, İspanya'mn sıcaklığı berbattır ve sen kabuklu deniz ürünlerini sevmezsin, bu yüzden nefret edeceksin. Ayrıca Eyfel Kulesi çok abartılıyor. Tepesine çıkı-

yorsun ve ‘Hepsi bu kadar mı?’ diyorsun. İngiltere’den de fazla bir şey bekleme. Özel bir yer değil, havası berbat, insanları da sert ve sıkıcı...”

“Can sıkımaya devam mı edeceksin?” diye sözünü kes tim soğukkanlılığı mı kaybederek. Yanına gidip N’i ondan aldım. Kediye deli gibi sevdiği aptal bir oyuncak almıştı. Nick’in kolları tırmık içindeydi.

Arkama dönmeye çalıştım ama beni ve N’i kucağına çekti. Kedi az kalsın aramızda ezilecekti.

Nick aklından geçenleri söyleyip söylememekte kararsız görünüyordu, sonunda benden gitmememi istedi. Gözleri mi devirdim.

Yine mi!

“N, git saldır ona!” dedim kediye, onu kaldırıp Nick’in yüzünün karşısına koydum. “Ya da hayır, aslında uslu dur san iyi olur. Bu psikopatın seni bir kanalizasyon borusun dan aşağı atmasını istemezsin.” Onu kucaklayıp tüylü kara kafasından öptüm.

Nicholas gerilerek, “Yani şimdi beni göz ardı mı ediyorsun?” dedi.

“Aynı soruya on bin kez cevap verdikten sonra, evet, sanırım seni gözardı etmeye devam edeceğim,” diye cevap verdim. Ama o surat asmaya alınamazdım: O gözleri, o elleri, o vücudu, hepsini özleyecektim! “Kendimi tekrarlamak istemiyorum.”

Belli ki sözlerim onu etkilemişti.

“Şu lanet kediyi bırak da bana bak,” diye homurdandı, N’i benden alıp yere bıraktı. Gözlerine baktım, kavga etmeye hazırdım.

“Aptalca ya da tehlikeli bir şey yapmanı istemiyorum,” diye uyardı beni, belimden tutarak, sanki beni orada tuta-

bileceğini düşünüyormuş gibi. “İçme ve yabancılarla soh-bete girişme.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diyerek hızla geri çekildim. Neden bu kadar kıskanç ve kontrolcü olmak zorundaydı? Buna dayanamıyordum. Kahretsin, bana güvenmiyor muydu?

Ona bakmadan valizime bir şeyler tıktırmaya başladım, sonra fermuarını çektim ve... kahretsin! Kapanmıyordu!

Beni kenara itip kapanana kadar çekti.

Tevekkülle, “Seni özleyeceğim,” dedi. Çok üzgün görünüyordu. Devam etti: “Sensiz ne yapacağım ben?”

Sakin kalmaya çalışarak onu daha iyi görmek için parmakucumda kalktım.

“Göz açıp kapayana kadar dönmüş olacağım ve bana tamamen sahip olacaksın. Döndüğümde, yanına taşınacağım,” diye söz verdim ona, bunun moralini düzelterek umuyordum.

Boydan boya kolumu sıvazladı. Tavrı nasıl bu kadar çabuk değişebilmişti?

“Seni seviyorum, Çilli. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Sen yokken yanında olamayacağımı düşünmek beni hasta ediyor.”

İçimde sıcak bir şeyler hissettim. Onu çok özleyecektim. Hem de çok.

Onu sevgiyle dudaklarından öptüm. “Ben de seni seviyorum. İyi olacağım...”

Gözlerinde bu sözlerin yeterli olmadığını görebiliyordum, bu yolculuğun ilişkimiz için büyük bir sınav olacağını fark ettim. Bu kadar uzun ayrı kalmayla nasıl başa çıkacağımızı hiç bilmiyordum.

NICK

Onları havaalanına götürdüm. Babam evde veda etmişti çünkü ilgilenmesi gereken işleri vardı. Noah'yla son bir saatimi arabanın arka koltuğunda annesiyle geçirmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmemişti ama bir kez daha bununla başa çıkmak zorundaydım. Tüm yolculuk beni kızdırıyordu, bunu açıkça belirtmiştim ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Noah'ya baktım, sessizdi, düşünceli düşünceli oturuyordu. O aptal kediye yanında getirmekte ısrar etmişti, dalgın dalgın pencereden bakarak onu okşuyordu. Uzanıp elini tuttum, vites koluna yönlendirdim. Göğsümde bir boşluk hissediyordum. Bu hiç hoşuma gitmedi! Tanrı aşkına, sadece bir aydı; o kadar büyük bir mesele değildi! Ne zamandan beri bu kadar bağımlı olmuşum?

Kendime gelmeliydim. Sırf onu bir ay göremeyeceğim diye böyle deliye dönemezdim. Kafamı toplamam gerekiyordu. Bu ayrılık, ayrı kalmakla nasıl başa çıkabileceğimizi görmek için bir test olacaktı. Ona baktığımı görünce gülümsedi ama gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

Öte yandan annesinin yüzünde kocaman bir sırıtma var-

dı. Bundan fazla memnun olamazdı. Neden kocasından bir ay uzak kalmayı umursamıyordu? Anlayamıyordum, farkında olmadan kendimi Noah'nın elini sıkarken buldum.

LAX'e varınca arabayı park ettim, ben valizleri çıkarırken Raffaella bagaj arabası almaya gitti. Noah yanıma gelip dudaklarımdan öptü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, eğlenmesem de eğlenmiş görünmeye çalışarak.

"Annem gelmeden bir öpücük alıyorum." Bu içeri girdiğimizde annesinin yanında beni öpmeyeceği anlamına mı geliyordu?

Bilmiyordum ama bu düşüncayı kendime sakladım, kendi adıma onu istediğim yerde, istediğim zaman öpeceğimi biliyordum.

Yarım saat sonra bavullarını kontrol ettirmiştik, Raffaella kapıya gitmek için sabırsızlanıyordu. Uçağa binmelerine daha bir saat vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, sinir bozuyordu.

"Anne, sen önden git. Gitmeden önce Nicholas'la biraz yalnız kalmam gerekiyor," dedi Noah. Annesinin tek cevabı kaşlarını çatmak oldu. Bir bana, bir Noah'ya, bir kediye baktı. Böyle yapması birden kendimi korumacı hissetmeme neden olmuştu. Ne de olsa ikimizin kedisiydi.

Sonunda bana veda etti, bizi yalnız bırakarak çekip gitti.

Bir kolumu Noah'nın omzuna dolayıp kendime çektim, salyangoz hızıyla güvenliğe doğru yürürken başının tepesinden öptüm.

"Bu kadar üzülmemem lazım Nick," dedi Noah.

Bu doğruydu, kahretsin! Bu kadar moralsiz olmamalıydık. Sadece bir aydı... Birbirlerini bir yıl görmeyen çiftler vardı. Noah'nın üzgün gitmesini istemiyordum. Onun özellikle mutlu olması gereken bir şey yüzünden acı çek-

mesini istemiyordum. Kalmasına bu kadar uğraştığım için kendimi suçluyordum. Bu yolculuğu en başından destekleydim, belki şu anda morali bu kadar bozuk, gözleri böyle hüznülmü olmazdı.

“Üzülme Çilli,” dedim onu göğsüme çekerek. N miyavladı. İkimizin arasında sıkışmaktan hoşlanmamıştı. “Demek istediğim İspanya güzel ve sıcak, Eyfel Kulesi de çok güzel. Orayı seveceksin.” Bunu söylediğimde gülümsedi. “Döndüğünde görüşürüz. Bu küçük yaratıkla seni bekliyor olacağım.” Başımın N’i işaret ettim.

“Nicholas, lütfen ona iyi bak, onu beslemeyi unuttuğunun şakasını bile yapma ve ona alkol verme, lütfen,” dedi.

“Bunu sadece bir kez yaptım. Şaraptı, hem kedi bayıldı,” diye cevap verdim.

Kediyi bir kez daha kucakladı, sonra bana uzatarak, “İşte, al,” dedi. Bir elimle kediyi tutarken diğer elimle Noah’yı çenesinden tutup öptüm.

“Seni seviyorum,” dedim, bir ay için son kez dudaklarının tadını çıkararak.

“Ben seni daha çok seviyorum,” dedi.

Gidişini izlerken içim düğüm düğüm olmuştu. Başının tepesinden sarkan atkuyruğu şeklinde toplanmış uzun saçları, o dar şortun içindeki bacakları... Karşılaştığı her erkeğin dikkatini çekecekti. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Artık sadece N ve ben vardık.

* * *

Eve döner dönmez kendimi kötü hissettim. Kediyi yere bıraktım; ben özlemle daireye bakınırken o gidip eğlenebilirdi. Noah’sız geçireceğim dört hafta ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Hayatımın hiç hayal edemeyeceğim bir şekil-

de değiştiğini biliyordum. Yanımda kimse olmadan bekâr olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyordum. Geçmişimi bulanık bir mercekten görebiliyordum, Noah kesin bir kopuş işareti koymuş gibi ydi.

Daire kusursuzdu. Noah temizlik delisi değildi ama gitmeden bir gün önce biraz histerikleşmiş, her şeyin yerli yerinde olmasını istemişti. Bu ona göre değildi; bunu sadece gerçekten stresli olduğuunda yapardı. Bunu son aylarda fark etmiştim.

Binlerce mil uzakta olduğunu, İtalya'ya gitmeden önce aktarma yapacağı New York'a uçuğuunu bilmek beni tedirgin ediyordu. Uçmaktan hiç korkmamıştım ve sayamayacağım kadar çok uçağa binmiştim ama şimdi Noah uçaktayken... Aklımı böyle felaket görüntülerinin doldurmasına şaşıyordum. Uçağın arızalandığını, suya düştüğu-nü, kaçıırıldığını düşünüyordum. Olasılıklar sonsuzdu ve göğsümün ortasındaki endişeyi yatıştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beş saat sonra telefonum çalarak beni uyandırdı. Uyku-ya daldığımı fark bile etmemiştim. Kafam karışık ve huzursuzlanarak uyandım.

"Nick?" dedi hattın diğer ucundan.

"Orada mısın?" diye sordum, odaklanmaya çalışarak.

"Evet, JFK'deyiz. Çok büyük bir yer. Burada durup şehre inemeyeceğimiz için çok üzgünüm. İnanılmaz bir yer olmalı." Noah'nın sesi mutluydu; bu, onu özlemiş olsam bile moralim için faydalı oldu.

"New York hakkını ben talep ediyorum," dedim, kıkırdadı.

"Ne?" Etrafındaki gürültüyü duyabiliyordum. Hiç uyu-madan şehre doğru yola çıkan takım elbiseli adamlar, sü-müklü çocuklarıyla sinir bozucu anneler, hoparlörlerden

uçuşlarını kaçırmamaları için insanlara seslenen kadın sesini hayal edebiliyordum.

“Sana New York’u gösteren ben olmak istiyorum. Söylediğim buydu.” Kanapeden kalkıp mutfak lavabosuna yürüdüm.

“Buraya birlikte geleceğimize söz ver, Nick. Kışın, kar yağdığı zaman,” diye bağırdı. Bu fikir onu heyecanlandırmış olmalıydı.

Noah’yla birlikte New York’ta olduğumuzu, sokaklarda yürüdüğümüzü, kafelere uğradığımızı hayal ederek aptal gibi gülümsedim. Sıcak çikolata içerdik, onu Empire State Binası’na götürür, en tepeye çıktığımızda ikimizin de nefesi kesilene kadar öperdim.

“Söz veriyorum bebeğim,” diye fısıldadım.

Uzaktan birinin Noah’ya seslendiğini duydum. Annesi olmalıydı.

“Nick, gitmem gerek,” dedi aceleyle. “İtalya’ya vardığımızda seni ararım. Seni seviyorum!”

Ben cevap veremedi telefon kapattı.

* * *

Noah İtalya’ya sağ salim ulaşınca aramış, kısa konuşmuştu. Ona göre daha fazlası bir servete mal olacaktı. Ona telefon faturası için endişelenmemesini söylemek istemiştım, ama Noah bekleyerek oteldeki Wi-Fi ağını kullanabildiği zaman Skype üzerinden konuşmakta ısrarcıydı. Sorun şu ki saat farkı çok fazlaydı, ben uyurken o dışarıda olacaktı ya da tam tersi.

Günler geçiyor, Skype aramaları gün içinde yaptıklarının kısa özetleri oluyordu. Beni her aradığında bitkin olu-

yor, beş dakikadan fazla konuşamıyorduk. Bundan nefret ediyordum. Ondan bu kadar uzakta olmaktan, saatlerce konuşamamaktan, ona dokunamamaktan nefret ediyordum ama kendime onun seyahatini berbat etmeyeceğime dair söz vermişim. Bu yüzden, ne zaman bağlantı kursak, içimden gittiği güne lanet etsem bile en iyi yüz ifademi takınıyordum.

Zamanımın çoğunu spor salonuna gitmeye ve sörf yapmaya ayırıyor, hafta sonları Madison'ı ziyaret ediyordum. Noah gittikten sonraki cumartesi günü arabaya atlayıp doğruca Las Vegas'a gittim. Lion da gelmek istemişti. Memnun olmuştum, çünkü onu bütün hafta görmemiştim. Maddie onu zaten tanıyordu ve çok iyi anlaşıyorlardı.

"Noah olmadan üç hafta daha nasıl idare edeceğini merak ediyorum," dedi Lion, eyaletler arası yolda hızla ilerlerken. Vegas'a vardığımızda gece olacaktı, bu yüzden kız kardeşimi ertesi güne kadar göremeyecektik. Caesar's'ta bir oda ayırtmıştık. Ailevi nedenlerle orada olduğumuz doğruydu, ama bu birkaç kadeh içki içmeyeceğimiz ya da blackjack masalarına oturmayacağımız anlamına gelmiyordu... Neticede Vegas Vegas'tı.

"Yani, seni suçlamıyorum," diye devam etti elinde olmadan sesini yükselterek. "Jenna daha iki gün önce ailesiyle birlikte o aptal gemi seyahatine çıktı ve ben şimdiden duvarlara tırmanıyorum. Ama senden daha şanslıyım; beş gün sonra geri dönecek."

Jenna ilk kez Lion'ı geride bırakıp tatile çıkmıştı. Bir yıl önce Noah ve benimle Bahamalar'a gelmişlerdi, onun dışında sadece ailesiyle bir hafta sonu geçirmek için Hampsons'a gitmişti. Sanırım o yıl tüm ebeveynler bir araya gelmiş ve kız arkadaşlarımızı dünyanın öbür ucuna sürükleyerek bize kazık atmaya karar vermişlerdi.

“Benimle yaşaması için sabırsızlanıyorum. Yanıma taşındığında tüm bu saçmalıklar sona erecek ve annesi ilişkimizi ciddiye almak zorunda kalacak,” dedim. Saat öğleden sonra üçtü, yani Noah çoktan yatmış olmalıydı. Keşke o anda ben de onunla yatakta olabilseydim!

Lion cevap vermedi. Böyle susması garipti, bir süre ona baktıktan sonra ne olduğunu sordum. Morali bozuk gibiydi. Sanırım ikimiz de o anda iyi arkadaş değildik.

Pencereden dışarı bakarak cevapladı, “Keşke Jenna’yı götürebileceğim bir yerim olsaydı, birlikte yaşayabileceğimiz, onun standartlarına uygun bir yer. Benim berbat dairemde değil.”

Bunları söylemesine şaşırmıştım. Onunla tanışalı beş yıldan fazla olmuştu, bir kez olsun paradan şikâyet ettiğini görmemiştim. Tamamen farklı dünyaların insanlarıydık; benim bir vakıf fonum vardı ve şirkette iyi bir maaş alıyordum. Maddi konular için hiç endişelenmek zorunda kalmamıştım, büyüdüğümde tüm imkânlarım vardı, ama yine de milyoner bir babanın gözetiminde olmadan geçinmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Lion’la yaşadığım yıl paranın ağaçta yetişmediğini, dışarıda zor durumda olan, sadece karnını doyuracak kadar kazanmak için mücadele eden insanlar olduğunu öğrenmiştim. Üçüncü kez hapisten çıkmak üzere olan ağabeyine güvenemezdi; daha da kötüsü, onun, evinin, garajının faturalarını ödemek zorundaydı.

Yarışmış ve dövüşmüştüm, tüm bunları sadece hoşuma gittiği için değil, Lion’a yardım etmenin bir yolu olduğu için yapmıştım. Farklı yerlerden gelmiş olsak da, aramızdaki devasa farklılıkların belirginleştiği zamanlar olsa da—şimdi olduğu gibi—biz kardeşтик.

“Jenna’nın yaşadığın yeri umursamadığını biliyorsun,

Lion,” dedim, bunu söylerken kendimi kötü hissediyordum. Lion bunu yaşamak zorunda olmamalıydı; böyle şeyleri düşünmek zorunda olmamalıydı. Sakin ve mutlu yaşamayı ondan fazla hak eden kimse yoktu. Jenna onun için hiçbir zaman yük olmayacaktı; o da benim gibiydi; muhtemelen yirmi bir yaşına geldiğinde onu bekleyen, tüm sorunlarını halledecek bir vakıf fonu vardı. Demek istediğim, babası bir petrol kralıydı!

“Ama ben umursuyorum. Onun kim olduğunu, nelere alışkın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Ses tonunda kızgınlık vardı. “Ona ihtiyacı olanın yarısını bile veremeyeceğim.”

“Hayattaki her şey para değildir.”

Lion güldü. “Bu tam da zengin bir çocuğun söyleyeceği şey.”

Tamam, bu biraz ileri gidiyordu, başka bir durumda ona cehenneme git derdim ama o sözlerin ardında samimi ve derin bir şey olduğunu, onu gerçekten etkileyen bir şey olduğunu biliyordum.

Cevap vermedim, o da başka bir şey söylemedi. Sadece müziği açtık ve öğle yemeği için bile durmadık.

Oraya gidince moralimiz düzeldi: Las Vegas’ın atmosferinden, insanlarından, atraksiyonlarından, ışıklarından ve tabii ki otelden etkilenmemek imkânsızdı. Caesar’s bambaşka bir yerdi. En iyi markaların yer aldığı butiklerle adeta kendi başına bir şehirdi. Kızlar buraya bayılırlardı. Belki İtalya değildi ama birinci sınıf bir yerdi; bunu inkâr etmek mümkün değildi. Odamız otelin batı tarafındaydı, çok büyüktü ve oraya ulaşmak için sonsuza kadar yürümemiz gerekiyordu.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Lion, sigara yakmak için balkona çıkarken.

“Birkaç kadeh içelim,” dedim. Bunu ona söylemek istemiyordum ama Madison’ı görmeye her gittiğimde biraz depresyona giriyordum. Annemin bu kadar yakın olduğunu bilmekten nefret ediyordum; buna dayanamıyordum.

Alt kata, oteldeki bir sürü bardan birine, kumarhanenin hemen yanındakine indik. Lion tam bir kumarbazdı, odamıza dönmeden bir iki oyun oynayacağını düşünmüştüm. Geç olmuştu, yolculuktan sonra yorgundum, ama endişemi yatıştırıp moralimi yükseltmek için birkaç kadeh yıllanmış rom içerek keyif yaptım.

“Kumar oynamaya niyetin var mı?” diye sordu Lion yarım saat sonra, içkilerimiz bizi iyice etkilemeye başlamıştı.

“Sen git oyna. Ben burada kalmayı tercih ederim,” dedim, Noah’nın yazma ihtimaline karşı mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

Kısa süre önce ona yarı şaka, yarı ciddi bir mesaj göndermiş, beni hatırlaması için bir şey göndermemi isteyip istemediğini sormuştum. İki gündür konuşmamıştık, Londra’ya yeni gelmiş olduğundan oldukça emindim.

Noah cevap vermişti:

Seni hatırlatacak bir şeyin olması, seni unutmamanın mümkün olduğu anlamına gelir.

Alayla yanıtladım:

Bu da ne, Shakespeare mi?

Bir saniye sonra bana geri mesaj yazdığım görünce içimde sadece onu düşündüğümde hissettiğim bir sıcaklık hissettim.

Daha iki saattir buradayım ama sanırım burada yazılan tüm edebiyat içime işliyor. Her neyse, romantik mesajlardan hoşlanmıyorsan gönderme, aptal.

Bunun beraberinde uzun bir sıra asık surat emoji geldi. Sırıttım.

O aptal seyahatten döndüğünde sana romantik mesajlardan daha fazlasını vereceğim.

Bir sürü eski ölü yazara ihtiyacımız yok. Sen ve ben şiriz, aşkım.

Bundan sonraki iki buçuk haftayı nasıl atlatacağımı hiç bilmiyordum.

* * *

Ertesi sabah erkenden kalkıp duşa girdim, kız kardeşimle görüştüğümde iyi görünmeye çalışıyordum. Gidip onu almayı, sonra Lion'la buluşmayı planlıyordum. Daha sonra ne yapacağımıza o zaman karar verecektik.

O çılgın şehrin turistik bölgesinden ayrıldım, kısa süre sonra kız kardeşimin yaşadığı lüks siteye ulaştım. Arabadan inip bir gece önce o kadar içtiğim için hayıflanarak güneş gözlüklerimi taktım. En hafif deyimiyle son birkaç gündür ruh halim oldukça kötüydü ve herhangi bir saçmalıkla ya da tatsız sürprizlerle uğraşmak istemiyordum. Bu yüzden, kız kardeşimle el ele bana doğru yürüyen kadını görünce birkaç derin nefes almak ve kendime karşımda altı yaşında bir kız çocuğu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Aksi takdirde arabaya binip arkama bakmadan uzaklaştırdım.

Bana doğru yürüyen uzun boylu sarışın kadın dünyada görmek istediğim son kişiydi.

“Nick!” diye bağırdı kız kardeşim, annemden uzaklaşıp bana doğru koştu. Sadece Madison’ın atabildiği o tiz çığlığın şakaklarımda uyandırdığı acı veren zonklamayı gözardı ederek, yanıma gelir gelmez onu yerden kaldırdım.

“Merhaba Prenses!” diyerek kucaklayıp yanımıza gelen annemi görmezden geldim.

“Merhaba Nicholas,” dedi çekingen bir ifadeyle, her zamanki gibi kaskatı duruyordu. Onu son gördüğümünden beri pek değişmemişti, sekiz ay kadar önce, aptal kocasıyla birlikte kardeşimi ihmal etmişler, kız kardeşim diyabetik ketoasidoz nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı.

“Ne yapıyorsun burada?” diye tıslayarak Maddie’yi yanıma indirdim. Aramızda durdu, elimi tuttu ve annesinin kine uzandı.

“Sonunda üçümüz beraberiz!” diye bağırdı Madison sevinçle. Onu evinde ziyaret etmemi, odasında onunla oynamamı, doğum günü partisine gelmemi kaç kez istemişti bilmiyordum. Tüm bu isteklerin tek bir amacı vardı: annemle beni aynı yerde buluşturmak.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi, gergindi ama belli etmemeye çalışıyordu. Kusursuz giyinmiş, kısa sarı saçlarını saçma bir saç bandıyla geriye toplamıştı. Tıpkı mahallemde yaşayan kadınlar gibiydi, bu kadar aptal, bu kadar anlamsız oldukları için nefret ettiğim kadınlara benziyordu. Ama dış görünüşü, tanıştığı her erkek tarafından bir kraliçe arı gibi muamele görmesine neden olmuştu. Hepsi onu idol olarak görüyor, hepsi onunla seks yapmak istiyordu.

“Bana söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum,” dedim, sesimin üzerimdeki etkisini –varlığına nasıl katlanamadığımı– yansıtmamasına çalışarak.

Aklıma çocukluk anılarım üşüşmeye başlamıştı: beni uyku saatimde yatıran annem, habama karşı savunan annem, pazar günleri beni kreplerle bekleyen annem... Ama bu anılardan sonra diğerleri geldi; yeniden yaşamak istemediğim anılar.

“Lütfen Nick–”

“Nick!” diye araya girdi Madison. “Annem bizimle gelmek istiyor. Bana öyle söyledi.”

Anneme kaşlarımı çatarak baktım, gözlerimdeki öfke gözünü korkutmuş olmalı ki hemen cevap verdi.

“Madison, ikiniz yalnız giderseniz daha iyi olur. Saçımı kestirmem gerek canım. Akşama görüşürüz.” Eğilip Maddie’yi başının üstünden öptü. Bu sevgi jestini görmek tuhaftı. Sanırım bir yanımla annemin ona karşı soğuk ya da kayıtsız olacağını düşünmüştüm; tatlı olmaktan başka ne olursa. Annem tabii ki tatlı olabiliyordu, ama aynı zamanda bir sürtüktü.

Maddie sadece bize baktı. Oradan hemen çekip gitmek istiyordum. Annem yaklaşp beni yanağımdan öpünce sakin kalabilmek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti. Bu da neydi böyle? Ne düşünüyordu ki?

“Kendine iyi hak Nicholas,” diyerek içeri girdi.

Onunla bir saniye daha ilgilenmeden kardeşime döndüm ve elimden geldiğince gülümsedim.

“Bugün benim için ne gibi işkenceler hazırladın?” diye sordum, onu kucaklayıp omzuma oturtarak. Gülmeye başladı, daha önce hissettiği üzüntünün artık yok olduğunu biliyordum. Benimleyken asla üzülmecekti. Yıllar önce, onunla ilk tanıştığımda kendime bunun sözünü vermiştim.

* * *

Lion otelin kapısında bizi bekliyordu. Onun da benim kadar akşamdan kalma olduğunu yüzünden okuyabiliyordum, Maddie o cehennem ılııyla bağırarak ona sarılmak için koşmaya başlayınca gülmekten kendimi alamadım.

Lion onu tek bacağından tutup sallandırdı. Maddie lm perisi gibi ılık atarken güldüm. Kardeşim gibi küçük bir kızı Lion’la benim gibi iki vahşi kedinin yanına ancak bir deli güvenle bırakabilirdi.

“Nereye hanımefendi?” diye sordu arkadaşım, iri mavi gözleri ve altın sarısı saçlarıyla o küçük canavara.

Maddie karar veremeyerek etrafına bakındı. Olasılıklar sonsuzdu. Dünyanın eğlence başkentindeydik.

“Köpekbalıklarının görmeye gidebilir miyiz?” diye sordu zıp zıp zıplayarak.

Gözlerimi devirdim.

“Yine mi?” Akvaryuma milyon kere gitmiştik ama kız kardeşim, kendi yaşındaki çoğu kızın aksine, cam duvarın önünde durup katil köpekbalıklarının kışkırtmaya bayılıyordu.

Bu yüzden öğle yemeğinden sonra oraya gittik. Kız kardeşim çok mutluydu, sürekli oradan oraya koşuyordu. Lion onu izliyordu, kum kaplanı köpekbalığının önünde öyle aptalca davranıyorlardı ki dürüst olmak gerekirse manzara çok korkutucuydu. Bu arada, Noah’dan haber olup olmadığını görmek için telefonuma baktım, ama hiçbir şey yoktu. Daha güçlü bir ilaç kullanmaya karar verdim.

“Hey, cüce, gel buraya!”

Maddie bana kötü kötü baktı. “Cüce değilim ben!” diye itiraz etti.

Sen ne dersin de, diye düşündüm.

“Gel buraya, Noah’ya bir fotoğraf gönderelim.”

Noah’nın adını andığımda gözleri parladı. Noah’yla her

konuştuğumda ya da zaman geçirdiğimde yüzümün aynı şekilde göründüğünü hayal ettim.

Telefonumu selfie çekmek için havaya kaldırıp Mad-die'yi sıkı sıkı kendime çektim.

“Dilini çıkar, Nick, böyle!” diyerek dudaklarının arasından kendi küçük pembe dilini çıkardı. Güldüm, aynısını yaptım, fotoğrafı çekip mesajla birlikte gönderdim:

Seni özlüyorum Çilli ve yanımdaki bu küçük canavar da özlüyor. Seni seviyorum.

NOAH

O sabah uyandığımda ilk işim telefonumu açmak oldu. Bir gece önce Nick'in son mesajına cevap veremedim uyuyakalmıştım.

O zamandan beri dört mesaj daha göndermişti. Maddie'yle birlikte dillerini çıkarıp gülümsedikleri fotoğrafı görünce aptal gibi gülümsedim. Nick o karmakarışık siyah saçlarıyla çok yakışıklıydı. Ve ona çok benzeyen ama aynı zamanda çok farklı olan o küçük kız... Maddie'yi görmeye gittiğinde keyifli olmasının zor olduğunu biliyordum, o ke-derli saatlerde onun için endişelenmişim.

Onu özlemişim. Sesini duymayı, yanımda olmasını çok istiyordum.

Neyse ki annemin kendi odası vardı, bu yüzden numarasını çevirirken yalnızdım. Cevap vermesini sabırsızlıkla bekledim. ABD'de geç bir saatti, muhtemelen hâlâ uyuyordu ama uyandıracak olmak umurumda değildi, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

"Noah?" Telefonu beşinci çalışta açmıştı.

"Seni özledim," dedim sade bir şekilde.

Doğrulup oturduğunu duydum, komodinin üzerindeki lambayı açtığını, benim için uyanırken elini yüzünden geçirdiğini hayal ettim.

“Beni sadece bunu söylemek için uyandırma, Çilli,” dedi homurdanarak. “Bana çok eğlendiğini, beni düşünmediğini söyle, yoksa bu aptal yolculuğun hiçbir anlamı kalmaz.”

Üzüntüyle gülümseyerek başımı yastığa koydum.

“Eğleniyorum, bunu biliyorsun, ama sensiz aynı şey değil,” dedim, söylediklerine rağmen onu özlediğimi duyunca mutlu olduğunu biliyordum. “Maddie’yle nasıl geçti?” diye sordum, yanında olmayı dileyerek. Onunla kız kardeşini ziyarete gitmek hoşuma gitmişti; bu bana tamamen farklı, tatlı, sabırlı, eğlenceli ve koruyucu bir Nick göstermişti.

Bir duraksamadan sonra, “Onu annem getirdi,” dedi. Çok iyi tanıdığım bir ses tonuyla söylemişti. “Keşke onu görebilseydin... Kırk yaşında bir Barbie bebek gibi kaskatıydı, beni sadece Maddie yanımızda olduğu için ona kesinlikle hak etmediği şekilde davranmak zorunda bıraktı.”

Kahretsin. Annesi. Maddie hastalandığında onu hastanede gördüğü zaman ne kadar üzüldüğünü hâlâ hatırlıyordum. Sesindeki çaresizlik, onu yıllar sonra ilk kez gördüğünde gözlerinin nemlenmesi...

“Durumu böyle zorlamamalıydı,” diye yakındım. Nick’in annesinin onunla tekrar görüşmek istemesini anlıyordum –ne de olsa Nick onun oğluydu– ama bunu yapmanın yolu onu zor durumda bırakmak değildi.

“Ne istediğini bilmiyorum ama onu bir daha görmek istemiyorum. Ne o ne de hayatı umurumda.” Ses tonu öfkeliydi ama bunu iyi örtbas etse de içinde keder de vardı. Ama onu tanıyordum, bir yanıla annesinin söyleyeceklerini öğrenmeye aç olduğunu biliyordum.

“Nicholas, sence de...” diye başladım ama hemen sözü mü kesti.

“İşin o tarafına hiç girme, Noah. Unut gitsin, deneme

bile. O kadınla konuşmamın, hatta bir daha aynı odada bulunmamın imkânı yok.” Ses tonu korkutucuydu. Bu, annesiyle tekrar görüşmesini önermeyi düşündüğüm ikinci seferdi. İlk seferinde aklını kaçırmıştı. Bana söylemediği bir şeyler vardı. Annesinden onu sırf çocukken terk ettiği için bu kadar nefret etmesi imkânsızdı. Tabii ki bu korkunç bir şeydi, ama bana söylemediği başka bir şey daha olduğunu biliyordum.

“Tabii, özür dilerim,” dedim, ortalığı yatıştırmaya çalışarak.

Hattın öbür ucunda neredeyse nefes nefese kaldığını duyabiliyordum.

“Şu anda tek istediğim senin içinde olmak, tüm bu saçmalıkları unutmak ve seninle saatlerce sevişmek. Gittiğin âna lanet ediyorum.”

Sözlerini duyunca içimde kelebekler uçuştüğünü hissettim. Kızgındı ama bu içimin ısınmasını engellememişti. Onun kollarında olmayı ben de istiyordum, her yerimi öpmesini, kocaman elleriyle beni tutmasını, çok sert ama aynı zamanda şefkatli ve özenli, beni yatağa bastırmasını istiyordum...

“Bu yolculuğun senin için bu kadar kötü olmasına üzgünüm, gerçekten. Şu anda ben de seninle birlikte olmak isterdim.” Sözlerim ona ulaşsın diye uğraşıyordum, ama Nicholas’ın kendini iyi hissetmek, sevildiğini hissetmek için temasa ihtiyaç duyan biri olduğunu biliyordum. Sözlerimin onu ne kadar sevdiğimi; annesiyle yaşadıkları yüzünden acı çektiğini, bu konuyu başka kimseyle, Lion’la bile konuşmadığını, benden başka kimsenin ona yardım edemeyeceğini düşününce ne kadar üzüldüğümü anlamasına yetip yetmeyeceğinden emin değildim.

“Beni merak etme, Noah, iyiyim ben,” dedi hemen sonra.

Bir yanımla bana iyi bir gezi dilemesini istiyordum, ama diğer yanımla gittiğim için beni azarlayacağını düşünüyordum.

Annemin yan odada uyandığını duydum. Geç yatmıştık ve o gün planladığımız her şeyi yapmak istiyorsak harekete geçmemiz gerekiyordu.

“Kapatmam gerekiyor,” dedim, keşke saatlerce konuşabilsek diye düşünerek.

Hattın öbür ucunda susuyordu.

“Dikkatli ol. Seni seviyorum,” dedi sonunda ve telefonu kapattı.

Gezi inanılmazdı. Nick’i özlediğim doğrudu ama tüm o muhteşem yerlere gidecek kadar şanslı olduğuma inanmıyordum. İtalya’ya bayılmıştım: Kolezyum’u görmüş, dar sokaklarda yürümüş, tortellini ve hayatımdaki en güzel ahududulu gelato’yu yemiştik. Şimdi iki gündür Londra’daydık, şehre ancak bu kadar âşık olabilirdim. Her şey bir Dickens romanından fırlamış gibiydi, yıllar boyunca okuduğum tüm kitaplar bu şehirde geçmişti, Hyde Park’ta şaperonlarıyla yürüyen ya da atlı arabaya binen kadınların romantik dönem hikâyeleri... Binalar zarif, eski ama güzel ve şıktı. Piccadilly insanlarla doluydu; takım elbiseli, evrak çantalı yöneticiler, renkli şapkalı hippiler, benim gibi turistler o caddenin ışıklarına hayranlıkla bakıyor, kalabalıklar içinde dolaşıyorlardı. Harrods fiyatları akıl almaz olsa da beni büyülemişti, ama sanırım Leister’lar gibi insanlar için bir çikolatalı bonbona on pound ödemek çok da önemli değildi.

Annem de benim gibi her şeye deli olmuştu, ama William’la her yeri gezdikleri için bunlara daha aşinaydı. Balayı için Londra’ya gitmişler, ardından Dubai’de iki hafta geçirmişlerdi. Annemin benden farklı bir seviyede

olduğu açıktı; gördüklerimize verdiği tepkiden bunu anlayabiliyordum. Ben sürekli çılgına dönüyordum; en aptalca manzaralar bile ağzımı açık bırakıyordu. Annem gülüyordu ama aynı zamanda, ne kadar yer gezmiş olursa olsun, kendini inanılmaz şanslı hissettiğini biliyordum.

Günler geçiyordu, neredeyse iki haftadır ayrıydık. Daha Fransa'yla İspanya vardı ve hâlâ annemle aynı odayı paylaşmamıştım. Nick'le konuşmayalı üç gün olmuştu, bunu her zaman süitimizdeki özel odamdan yapabiliyordum. Ama Fransa'da rezervasyonu karıştırmışlardı ve sadece tek odayı değil, tek yatağı da paylaşmak zorundaydık.

“Paris'i sevdin mi?” diye sordu annem küpelerini çıkarırken. Çoktan pijamalarını giymişti, ben duştan yeni çıkmış, saçlarımdan sular damlarken havluya sarınmıştım.

“Muhteşem bir şehir,” diye cevap verdim iç çamaşırlarımı giyerken. Annemin saçlarını taradığı aynaya dönünce gözlerinin bir an karnımdaki yara izine takıldığını gördüm. Üstümde hiçbir şey yokken karşısında durmamalıydım. Neredeyse öldürüleceğim zamanın kanıtını her gördüğünde üzüldüğünü biliyordum. İçinde kötü anılar kabarıyordu, bunu anlayabiliyor, onun ycniden mutlu olmasını, kendi hatası olmayan bir şey için kendisini suçlamadan güzel bir şeyler düşünmesini istiyordum.

“Nicholas'la konuştun mu?” diye sordu bir dakika sonra, pijamalarımınla yatağa girmiş, onun getirdiği losyonları ve yüz kremlerini sürmeyi bitirmesini bekliyordum.

“Evet, sana selam söyledi,” diye yalan söyledim, fark etmeyeceğini umuyordum. Annemle Nicholas kötü bir dönemden geçiyorlardı, bu yüzden biriyle konuşurken diğerrinden bahsetmemeye çalışıyordum.

Dalgın dalgın başını salladı.

“Onunla mutlu musun Noah?” diye sordu aniden.

Bu soruyu beklemiyordum, cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim. Cevap kolaydı; elbette onunla mutluydum, hiç kimseyle olmadığım kadar mutluydum. O sırada Bahamalar’a gittiğimizi, teknik olarak henüz çıkmadığımız zamanları hatırladım, Nick bana aynı şeyi sormuştu. Mutlu muydum? Onunla beraberken mutlu olduğumu söylemiştim. Peki ya birlikte olmadığımız zaman? Beni sevdiğini ve yakında tekrar birlikte olacağımızı bilsem bile o otel odasında, kilometrelerce uzakta tam anlamıyla mutlu muydum?

“Sessizliğin beni endişelendiriyor.”

Başımı kaldırıp bakınca tereddütümü yanlış yorumladığını fark ettim.

“Hayır. Tabii ki. Elbette onunla mutluyum anne. Onu seviyorum,” diye açıkladım.

Bana bakarken kaşları çatıldı. “Pek ikna olmuşa benzemiyorsun.” Bu sözlerle rağmen biraz rahatlamış görünüyordu.

“Sorun şu ki, onu çok fazla seviyorum,” dedim. “O olmadan hayatımın hiçbir anlamı olmaz, bu da beni endişelendiriyor.”

Annem bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, “Bu hiç mantıklı değil,” dedi.

Elbette mantıklıydı ve çok ciddiydim. Nick’in yanında güvendedim. Beni kâbuslarımdan koruyor, hayatım boyunca özlemimi çektiğim güvenliği sağlıyordu. Sorunlarımı anlatabileceğim tek kişiydi. Birlikte olmadığımız zamanlarda kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum; var olmaması gereken düşünceler, hissetmemem gereken duygular beni bombardımana tutuyordu.

“Çok mantıklı anne, hem William’a ne kadar âşık olduğunu düşünürsek, bunu en iyi senin anlayacağını düşünmüştüm.”

Başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. Hiçbir erkek senin varlığının nedeni olmamalı, anlıyor musun beni?” Yüzünün rengi solmuştu, ifadesinde tedirgin edici bir şeyler vardı. “Hayatım uzun süre bir adamın etrafında döndü, bir dakikamı bile hak etmeyen bir adamın. Babanla birlikteyken, bana katlanabilecek tek kişinin o olduğunu sanıyordum. Başka kimsenin beni sevmeyeceğine, o yanımda olmazsa tamamen yalnız kalacağıma inanmaya başlamıştım.”

Kalbim çarpmaya başlamıştı. Annem babam hakkında neredeyse hiç konuşmazdı.

“Bana yaşattığı acı, onunla birlikte olmamaktan duyduğum korkunun yanında hiçbir şeydi. Baban gibi adamlar kafanın içine girerler, sonra sana istediklerini yaparlar. Bir erkeğin ruhunu kontrol etmesine asla izin verme çünkü onunla ne yapacağını asla bilemezsin: kutsayıp yüceltebilir ya da ellerinde paramparça edebilir.”

“Nicholas öyle biri değil,” diye bağırdım, vücudumdaki tüm sinirlerin gerildiğini hissederek. Annemin bu sözlerini duymak istemiyordum. Kalbimin yeniden paramparça olmasının ne kadar mümkün olduğunu söylemesini istemiyordum. Nicholas beni seviyordu; beni asla terk etmezdi. O babam gibi değildi; olamazdı.

“Sadece önce senin geldiğini, diğerlerinin sonra geldiğini söylüyorum... Her zaman kendine öncelik vermelisin ve eğer mutluluğun bir erkeğe bağlıysa, bazı şeyleri yeniden gözden geçirmelisin. Erkekler gelir gider, ama mutluluk sadece senin geliştirebileceğin bir şeydir.”

Sözlerinin beni etkilemesini, içime işlemesini engellemeye çalıştım ama etkilemişti, hem de güçlü bir şekilde. O gece bunun ne denli yoğun olduğunun açık bir örneği olmuştu.

Ellerim bağılıydı; gözlerimde bant vardı, içeri bir nebze bile ışık giremiyordu. Kalbim saatte bin mil hızla atıyordu, vücudumu soğuk ter kaplamış, korku nefeslerimi hızlandırmıştı. Panik atağın yaklaştığını biliyordum.

Yalnızdım. Kimse yoktu. Etrafımı sonsuz bir karanlık sarmıştı ve beni bu kadar korkutan da buydu. Sonra biri gözlerimdeki bantı çıkardı, ellerim artık bağlı değildi ve pencereden yoğun bir ışık geliyordu. Uzun bir koridorda koşmaya başladığımda içimden bir ses durmam gerektiğini, çünkü diğer tarafta beni bekleyen iyi bir şey olmadığını söylüyordu.

Ama yine de devam ettim, kapıdan içeri girdiğimde, tabancalarını bana doğrultmuş Ronnie'lerden bir orduyla karşılaştım. Durdum, korkmuştum, titriyor, tişörtümün terden sırsıklam olduğunu hissediyordum.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun...” dediler hep bir ağızdan.

Döndüğümde yerde kırık bir tahta kutunun içinde bir tabanca buldum. Ellerim titreyerek tabancayı aldım, birkaç saniyelik kararsızlıktan sonra bir profesyonel gibi emniyetini açtım, ayağa kalktım ve dönüp karşımdaki kişiye baktım.

“Yapma, lütfen...” diye yalvardı babam, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yere diz çökmüştü.

Ellerim titriyordu ama geri dönüşü yoktu.

“Üzgünüm baba...”

Silah sesi gözlerimi açmama neden olmuş, ama annemi orada korku içinde beni sarsarken görene kadar tam anlamıyla uyanmamıştım.

“Aman Tanrım, Noah!” dedi, ben şaşkın şaşkın doğrulup otururken. Terliyor, yaprak gibi titriyordum. Sanki biri beni yerime bastırmaya çalışmış gibi örtülere sarınmıştım, elimi yüzüme götürdüğümde ağladığımı fark ettim.

“Ben... kâbus gördüm,” diye itiraf ettim.

Annem bana bakarken mavi gözlerindeki korkuyu gördüm.

“Ne zamandan beri böyle kâbuslar görüyorsun?” diye sordu, sanki bu itiraf benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmiş gibiydi. Gözleri sakın olmaktan çok uzaktı. Gözlerinde bir kez daha o bakışı gördüm.

Ona kâbusların benim için normal olduğunu, sadece Nicholas’la birlikteyken kaçınabildiğimi söylemeyecektim. Endişelenmesini istemiyordum, rüyalarımda babamı öldürdüğümü, tetiği çekenin, kan dökenin ben olduğumu itiraf etmek istemiyordum.

Kalkıp banyoya yürüdüm, ama annem kolumdan tutup durdurdu.

“Bu ne zamandır devam ediyor, Noah?”

Ondan uzaklaşmak istiyordum. O endişeli bakışların aklımdan çıkmasını istiyordum. Tekrar kendini kötü hissetmesini istemiyordum. İçimde olup bitenleri kimsenin bilmesini istemiyordum.

“Sadece bu seferlik anne. Muhtemelen yabancı bir odada olduğumuz içindir. Yeni yerler beni geriyor biliyorsun.”

İkna olmuşa benzemiyordu ama banyoya gidip kapıyı kilitlediğimde beni durdurmadı.

Nicholas’ı aramak istiyordum. Beni sakinleştirebilecek tek kişi oydu. Ama ona olanları anlatmak istemiyordum;

bu halde, aramızda bu kadar mesafe varken olmazdı. Hele de kâbuslarım hakkında hiçbir fikri yokken.

Yüzüme su çarparak rahat görünmeye çalıştım. Dışarı çıkınca annemi görmezden gelip tekrar çarşafın üzerine uzandım.

Noah, lütfen yapma...

Babamın sözleri sonunda bir şekilde uyumayı başarana kadar kafamda yankılanıp durdu.

* * *

Eve gitmemize beş gün kalmıştı. Sadece fiziksel değil, zihinsel olarak da çok yorulmuştum. Kesintisiz yirmi dört saat uyumaya çok ihtiyacım vardı ama bunu ancak Nick'in kollarındayken yapabiliirdim. Neyse ki annemle bir daha aynı odayı paylaşmak zorunda kalmamıştım, ama gözlerimin altındaki torbalar olanları mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu, annem bunu unutmuyacaktı.

Bir de Nick'in yanına taşınmak istediğimi ona söylememiş olmam gibi küçük bir sorun vardı. Çıldıracığını biliyordum ama kararımı vermiştim, fikrimi değiştirmem için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Annem her zamankinden daha şüpheciydi; sanki hoşuna gitmeyen bir şeyler döndüğünü, bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi. Meraklı sorularını tarafsız bir zemine çekmeye çalıştım ama Kaliforniya'ya döndüğümüzde işlerin sarpa saracağını biliyordum.

Bu yüzden Nick'i tekrar görmek için gün sayıyordum. Onunla birlikte, annemle yüzleşecek gücüm olacaktı.

Onca yıldan sonra, babam ölmüşken, annem beni hâlâ koruyamıyordu, çünkü her şey zihnimde, içimdeydi... ve ben bile bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

NICK

Sadece iki gün sonra Noah dönüyordu. Hayatımda hiç kimseyi görmek için bu kadar heyecanlandığımı sanmıyordum. Onu her yerinden öpmekle beni burada bıraktığı için boğmak isteği arasında kalmıştım ve hangisinin daha güçlü olduğunu bilmiyordum.

Son birkaç konuşmamızda tuhaf davranmıştı. Yorgun olduğunu, beni görmek için can attığını söylemişti, bunun gelmesi için saatleri sayıyordum. Evi derleyip toplamış –daha önce darmadağınaktı– yiyecek almıştım, hatta kediye ıslak mendillerle silmiştim, bu yüzden her yerimi tırmalamıştı ve tüy yumağını balkondan atmamak için yüze kadar saymak zorunda kalmıştım.

Döndüğünde hayatımızın en güzel gecesini geçirelim istiyordum. Beni burada bıraktığında kaçırdıklarını fark etmesini istiyordum. Hayatımın ona bağlı olması gibi onun hayatının da bana bağlı olmasını istiyordum.

Neredeyse tüm ayı evde ya da işte, ilerleme kaydetmeye çalışarak geçirmiştim. Okulu bir an önce bitirmek istiyordum. Etliye sütlüye karışmazsam erken mezun olabilir, notlarım iyi olduğu takdirde babamın sonunda beni ciddiye almasını sağlayabilirdim.

Ertesi gece, duştan çıkmış havluya sarınarak etrafa su sıçratmamaya çalışıyordum ki biri kapıyı çaldı.

Usluca söverek yanıtlamaya gittim: Lion'dı.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Lion içeri girerken arkamı dönüp kapıyı topuğumla tekmeleyerek kapattım. Onu bir haftadır görmemiştim ama karşımda duran kişi eski dostuma pek benzemiyordu.

“Ne oldu böyle?” diye sordum oturduğu kanepeye yürüyerek. Bana bakmadı; sadece başını umutsuzca ellerinin arasına aldı.

Saçları kötü görünüyordu; tıraş olmamıştı, birkaç gündür duş aldığından bile şüpheliydim. Sarhoş olmasa bile gözlerinden içtiğini anlayabiliyordum.

“Başım dertte, dostum.”

Kahretsin... Durum kötü olmalıydı. Lion'ın sorunları her zaman büyük olurdu, asla ufak tefek şeyler olmazdı.

“Ticareti bırakalı bir buçuk yıl oldu biliyorsun...” diye başladı. Ticaret kelimesini duymak işin nereye varacağını tahmin etmem için yeterliydi.

Kanepenin üzerinden pantolonu alıp giydim.

“Sakın bana yine o pislige bulaştığını söyleme, Lion!” diye bağırdım.

Ensesini ovuşturarak ters ters bana baktı. “Ne istiyorsun, dostum? O kadar para kazanma şansını geri çeviremezdim. Luke artık benimle yaşıyor. Aptal herif kendisi yapmak istedi ama daha yeni çıktı. Tekrar yakalanma riskine girmesine izin veremezdim...”

“Ha, yani o risk alamıyor ama sen alabiliyor musun? Aptalsın, lanet olası bir aptalsın. Eğer dikkat etmezsen, yakalanan sen olacaksın!”

“Sakın beni yargılamaya kalkma!” diye bağırarak ayağa kalktı. “Senin her şeyin var!”

Kıçına tekme basmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum çünkü arkadaşımı ve para sorunları olduğunu biliyordum; ama dövüşler ve yarışlar bunun için değil miydi? Belki yasadışıydılar ama bu uyuşturucu satmakla aynı şey değildi. Bunun için on yıl ya da daha fazla ceza alabilirdi.

“O zaman sorun ne?” diye sordum.

Etrafına bakındı, sonra yeşil gözlerini bana dikti.

“Bu gece Gardens’ta bir paket teslim etmem gerekiyor. Sahilde olması gerekiyordu, sadece hızlı bir el değiştirme olacaktı, ama telefon geldi ve şimdi mahalleye gitmem gerekiyor.”

Lanet olsun. Gardens, Los Angeles’ın en zorlu mahallelerinden biriydi ve Lion’la ikimiz büyük bir kavgadan sonra orada dışlanmıştık. Babam bizim için işi halletmiş, bir daha asla geri dönmemeye yemin etmiştik.

“Benim de gelmemi istemeyi aklından bile geçirme...”

“Çabuk olacak. Malı bırakıp hemen geri döneceğiz kardeşim.”

Kahretsin! Bela istemiyordum. Şimdi olmazdı, hayatımı yoluna koymaya çalışırken olmazdı. Ronnie ve Noah’nın babasıyla olanlardan sonra, daha fazla saçmalığa bulaşmayacağıma yemin etmiştim. Kız arkadaşımı bu işe bulaştırmayacaktım. Ronnie ve sonrasında olan her şey, hepsi benim hatamdı. Noah’yı o dünyaya sokmamış olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

“Ben gitmiyorum Lion,” dedim, ciddi olduğumu anlamasını sağlayarak.

Bir an şaşırdı, sonra hemen sinirlendi.

“Oraya yalnız gitmek intihar olur, bunu sen de biliyorsun. En azından ben teslimat yaparken sen arabaya göz kulak olursun. İyi günde kötü günde kardeş olduğumuzu söylemiştin ve şimdi sana ihtiyacım var.”

Laaanet olsun.

“Bir paket bırakmak, hepsi bu mu?” diye sordum şimdiden pişman olacağımı bile bile.

Lion’ın yüzü aydınlandı.

“Teslim ederim ve çıkarız söz veriyorum,” diyerek ayağa kalktı. Onunla birlikte yaşadığım ve yasadışı işlerine eşlik etmek zorunda kaldığım zamanları hatırladım. O zamanlar çok daha genç ve sorumsuzduk. İşleri yine berbat etmek istemiyordum. Tehlikede olan çok şey vardı. O dünyaya geri dönemezdim, artık olmazdı.

“Arabayı ben kullanacağım,” dedim anahtarlarımı alarak. Ona defolup gitmesini söylemek istiyordum, ama Lion ihtiyaç duyduğumda her zaman yanımda olmuştu. O dünyadan kaçıp kurtulması hoşuma giderdi ama yapabileceğim bir şey yoktu. Babam ona şirkette bir iş teklif etmiş, ama Lion geri çevirmişti. Büyükbabasının garajı onun hayatıydı, bundan vazgeçmeyecekti. Babamın teklifini geri çevirmek, daha iyi ve sorunsuz bir yaşam için tek şansını da geri çevirmek anlamına geliyordu.

Noah ertesi gün eve geliyordu, bu yüzden Lion’a yardım etmek, eve gitmek, düş almak ve Noah’ı havaalanından almaya hazırlanmak için bol bol zamanım vardı.

İkimiz de tek kelime etmeden arabaya binip otoparktan çıktık.

“Bunun için teşekkürler, Nick,” dedi Lion, pencereden dışarı bakarak.

“Jenna uyuşturucu ticareti yaptığını biliyor mu?”

Kız arkadaşından söz edince gerildi.

“Hayır ve öğrenmeyecek,” diye sertçe cevap verdi. Bu bir uyarıydı, buna şüphe yoktu. Onun işine karışmamam gerekiyordu ama beni buna zorluyordu. Her neyse.

Gardens’a doğru giderken unutmak istediğim şeyler ak-

lıma gelmeye başlamıştı. Ronnie, arkadaşları, yarışlar, Noah'nın kaçırılması, rezil babasının ona silah doğrultması... Bütün bunlar buraya yakın bir yerde olmuştu ve bir daha asla buraya gelmeyeceğime yemin etmiştim.

“Sağa dön,” dedi Lion iyi bildiğim bir kavşağa geldiğimizde.

“Beni Midnight’a götürmüyorsun değil mi?” diye sordum sinirli sinirli.

Midnight, şehirdeki tüm torbacıların iş yapmak için toplandığı bir kulüptü. Yarı batakhane, yarı dans mekânı, şehirdeki en kötü insanların eğlenmek için geldiği bir yerdi. Gençken orada takılır, çılgınca eğlenirdik ama sonra işler çirkinleşmişti. Bir gece orada zengin müşterilere büyük miktarda mal satan bir adamla birlikteydik. İşlerin çok kızıştığına karar vererek gitmek için dönmüştüm. Ama o hayata öylece sırtınızı dönemezsiniz. Bana hâlâ çok iyi hatırladığım bir dayak atmışlardı; üç kaburgam kırılmıştı. Bundan sonra kesinlikle geri dönmeyecek, bir daha asla oraya adımımı atmayacaktım, özellikle de annem ve kız kardeşimle olanlardan kısa süre sonra babamla tekrar yaşamak zorunda kaldığım için.

“Evet, ama sorun değil. Sana söyledim, bir dakikalığına. Şunu verip parayı alayım ve çıkalım.”

Barın köşesinde durdum. Oradan girip çıkanları görebiliyordum. Geçmişimden herhangi bir serseriyle karşılaşmak gibi bir niyetim yoktu. Direksiyonu sıkarak Lion'ın inip kapıya yürümesini izledim.

Hayatımın o kısmını düşündüğüm zaman, nasıl bu kadar kötü şeyler yaptığımı anlayamıyordum. Oysa şimdi, ihtiyacım olan her şeye sahipken, başka bir insanı dünyadaki her şeyden, hatta kendimden bile daha çok sevmenin ne demek olduğunu öğrenmişken kendimi yine aynı pisliğin içinde buluyordum.

Sabırsızlıkla Lion'ın çıkmasını bekledim ama çıkmayınca gerilmeye başladım. On beş dakika geçmişti, söyledikleri doğruysa, beş dakikadan fazlasına ihtiyacı olmamalıydı.

İçimden küfrettim, anahtarlığın düğmesine bastım, arabadan inip kapıyı çarparak kapattım. Kapıya yaklaştığımda iki fedai bana baktı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu biri önüme geçerek.

“Hey, sakın ol kardeşim, sadece bir arkadaşımı arıyorum,” dedim içimden ona kadar sayarak.

Adam daha cevap veremedi, yüzünde piercingler olan bir adam dışarı çıktı, bana baktı ve “İçeri al,” dedi.

Serseri bana kaşlarını çatarak bakıp kenara çekildi. Yanından geçerken gömleğimin kollarını sıvadım, bu işin sonunun iyi olmayacağını biliyordum. Şüphelerimde haklıydım: Piercingli adamın peşinden arka odaya gittiğimde Lion'ı yerde morarmış bir göz ve patlamış bir dudakla gördüm.

Daha düşünmeden yumruklarım sıkıldı, tüm vücudum saldırmaya hazırlandı.

“Bakın burada kim varmış.” Bu sözleri söyleyen sesi çok iyi tanıyordum. Şehrin yanlış bölgesinde yanlış sokakta yürüyecek kadar aptal olduğum o gece beni döven adam, Ronnie'nin arkadaşı Cruz'du. Onu görünce Noah'yla yaşadıklarım aklıma geldi. Bu saçmalığı geride bırakmak, geleceğime, Noah'ya odaklanmak, onu korumak, gençken başladığım yoldan farklı bir yola girmek için elimden geldiğince çabalamıştım ama Lion'ı orada yerde yatarken ve bu pisliğin etrafı en az kendisi kadar kötü adamlarla çevriliyken görmek, aylardır bastırdığım tüm öfkemin yeniden kabarmasına neden olmuştu.

“Buralarda yüzünü göstermenin an meselesi olduğunu

biliyordum,” dedi Cruz arkasındaki masaya dayanarak. Şimdi siyah saçları uzamış, küçük bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kolları dövmelerle kaplıydı, ne kullandığını bilmesem de gözlerinden kafasının iyi olduğunu anlayabiliyordum. “Arkadaşının bize borcu var. Zengin arkadaşını kefaletini ödemesi için buraya getirmekle akıllılık etti.”

Gözlerimi ondan ayırıp Lion’a baktım, yere bakıyordu.

“Sana hiçbir borcum yok, pislik herif. Paranı geri almak için başka bir plan yapsan iyi edersin çünkü benden zırnık alamazsın.”

Sözlerimin her birini dikkatle seçiyordum. Oradan nasıl çıkacağımı hiç bilmiyordum. Lion’ın canına okumuşlardı. Öfkeme rağmen, onun kaçtığım o dünyaya hapsolmasına üzülüyordum. Ama aynı zamanda o kadar kızgındım ki, aptal olduğu ve beni bu saçmalığa sürüklediği için onun da kışına tekme basmak istiyordum.

Cruz yavaş yavaş yanıma yürüdü.

“Biliyorsun... Ronnie’nin hapse düşmesi çok kötü, ama benim için mükemmel oldu. Sahip olduğu her şey artık benim... O yüzden iyi dinle.” Yüzümden bir adım ötede durdu. “Ben onun kadar aptal değilim. Küçük arkadaşının bana üç bin borcu var. Onu geri alacağım. Ya nakit olarak alırım, ya kan dökerek alırım, sen karar ver. Ya ödeşiriz ve aramız düzelir ya da onu öyle bir benzetirim ki annesi bile onu tanıyamaz.”

Çenemi sıkarak önemli olan tek şeyi aklımda tutmaya çalıştım: Noah. Sorun istemiyordum. Kavga aramıyordum. Jenna aklıma geldi. Lion’ı böyle görürse, bırakın daha kötüsünü, kalbi kırılırdı.

“Nakit olarak üç bin dolarım yok. Senin gibi uyuşturucu satıcısı değilim.”

Cruz kıkır kıkır gülünce yandaşları da aynısını yaptı.

“Merak etme dostum, köşede bir ATM var. Birlikte gidebiliriz. Ne dersin?”

Onu yere sermemek için derin bir nefes alarak kapıya doğru döndüm. Beni takip edeceklerini biliyordum. Oradan çıkmamız gerekiyordu. Onlara parayı versek bile, orada bulunarak hayatlarımızı riske atıyorduk. Eğer tarafsız bir yerde olsaydık, durum farklı olabilirdi.

Dışarı çıktığımızda, temiz hava kafamı netleştirdi ve durumu değerlendirmek için çabucak etrafıma göz attım. Köşelerde gruplar halinde duran adamlar vardı, evsiz bir iki kişi, bir arabanın içinde üç adamla konuşan iki kız vardı. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Cruz’la üç arkadaşı bizi iki blok ötedeki ATM’ye kadar takip ederken Lion yanıma sokuldu.

“Lanet olası bir aptalsın,” dedim ayaklarımı yere vurarak. En iyi arkadaşım olsa bile, bunun bedelini ödemeyi hak ediyordu.

“Bana oyun oynadılar,” diye kendini savundu, sonra yere tükürdü. “Bana ‘Malı satabilirsin, satamadığını bize geri getirirsin,’ dediler, şimdi de satamadıklarım için ödeme yapmamı istiyorlar. Pislik bunlar.”

“Senin bu pisliklerden daha büyük bir sorunun var ve bunu nasıl çözeceğini bulman gerekiyor,” diyerek makineye doğru yürüdüm.

Cruz aceleyle yanıma geldi. Sabrım tükeniyordu, bu yüzden arkamı dönerek tısladım, “Etrafımda dolanmayı kes... Bana biraz mesafe ver, yoksa yemin ederim yüzünü yeniden düzenlerim.”

Cruz gülümsedi, ellerini kaldırdı ve geri geri yürüdü. Paraya ihtiyacı olduğu için sakın davranıyordu. Kartımı çıkarıp numaramı tuşladım. Para çekerken sorun yaşamaya-cağımı umuyordum. Üç bin dolar: Noah’dan ayrı kaldığım dört haftada kazandığım toplam miktardı.

“Al bunu. Ve bir daha benimle karşılaşmamaya çalış,” diye tehdit ederek parayı uzattım.

Cruz parayı saydı ve sırtıttı.

“Buradan hiç ayrılmamalıydın, Nick. Düşündüğünden daha uygunsun. Son zamanlarda oynadığın bu iyi çocuk rolü sana uymuyor.”

Arkamı döndüm, uzaklaşmaya hazırdım.

“Sana söylemeliydim,” diye ekledi, “kız arkadaşın kaçırıldığında polisleri yolladığın zaman hemen ön kapıdan çıkıp kaçtığımı biliyor musun? Bu arada Noah nasıl?”

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Yumruğum o kadar hızlı indi ki onu yerde yatarken görene kadar çene sine çarptığının farkına bile varmadım. Hızla doğruldu ve adamları beni yere onun yanına fırlattı. İlk darbe hemen ardından gelerek tam sol gözüme isabet etti.

“Bir daha sakın onun adını ağzına alma, aşağılık herif!” Üstüne yuvarlandım, yüzüne kim bilir kaç kez vurdum.

Tam o sırada kaburgalarımnda bir tekme hissettim.

“Seni öldüreceğim, seni pislik,” dedi Cruz, daha ben tepki veremedenden üç adam beni tekmelemeye başlamıştı, ileri geri yuvarlanıyordum. Tutabildiğim ilk ayak bileğini tüm gücümle çektim. Üzerime tekmeler ve yumruklar yağıyor, kanlar fışkırıyor, ama damarlarımdaki adrenalin bir şey hissetmemi engelliyordu. Öfkeden kör olmuşum. Kız arkadaşımın adını onun ağzından duymak ateşe benzin dökmek gibiydi.

Yere yatırdığım adamın üstüne çıkıp karnına vurmaya başladım. Göz ucuyla, Lion’ın diğer ikisiyle dövüştüğünü görebiliyordum. Uzun süre dayanamayacaktık; dörde karşı iki kişiydik ve Lion son demlerini yaşıyordu. İki adamla sorunsuz başa çıkabilirdim, hatta üçüyle, ama dört? Benim bile sınırlarım vardı.

Birisi çeneme diz atınca görüşüm bulandı. Yüzüstü yere düştüm, bu sefer karnıma bir darbe daha yedim. Nefes alamıyordum. Ciğerlerime oksijen gitmesi için yaptığım her girişim başarısız oluyordu.

“Bir daha buraya gelme,” diyen bir ses duydum. “Eğer gelersen, çıkamazsın.”

NOAH

Gezim sona ermişti. Muhteşem yerler görmüş, en iyi plajlarda yüzmüş, geleneksel yemekler yemiştım. Yine de New York'tan kalkan uçak Los Angeles'a indiğinde tek hissedebildiğim sevinç, neşe ve midemi bulandıran bir kaygıydı.

Kemerlerimizi çözebileceğimizi belirten tınlamayı duyar duymaz ayağa kalktım. Annem heyecanımın biraz fazla olduğunu düşünüyor gibiydi ama ben birinci sınıfta uçtığımız ve herkesten önce ayrılabiliriz için çok mutluydum. Kapı açılır açılmaz aceleyle dışarı çıkıp terminale giden köprüye yöneldim. Annem ağırdan alarak beni deli ediyordu. Onu tutan neydi?

Neyse ki New York'ta aktarma yaptığımız için beklemek ve pasaportumu göstermek zorunda değildim. Sadece uzun bir koridordan geçtik, yürüyen merdivene bindik ve dışarı çıktık. Los Angeles'ta saat 19.00'du, ilk gördüğüm şey batmakta olan güneşin kör edici ışığı oldu. William oradaydı. Ama Nick neredeydi?

Yürüyen merdivenin uğultusu devam ederken her yere bakındım, ama sonunda erkek arkadaşımın babasının yanına yürümekten başka seçeneğim kalmadı. Gülümseyerek bana sarılmak için kollarını açtı ama gözlerinden onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Kabalık

etmek istemiyordum, ama özellikle ona sarılma havasında da değildim.

“Nasılmış benim yorgun dünya gezginim?” diye sordu kısa kucaklaşmamız sırasında.

“Nicholas nerede?”

Bir an bana baktı ama cevap vermeden önce annemi gördü. Annem kollarını açarak ona doğru koşunca sıkı sıkı kendine çekti. Ne olduğunu anlamamıştım. Annem Will’in dudaklarından öpmesi için geri çekildi. İzlememek için arkamı döndüm.

“Nicholas nerede?” diye sordu annem, tıpkı benim daha önce sorduğum gibi.

Will bana baktı ve “*Ne bekliyardun ki?*” der gibi omuz silkti. “Seni alamayacağını söyleyen bir mesaj gönderdi. En kısa zamanda seni arayacak.”

Bu hiç makul gelmemişti.

“Hepsi bu mu?” diye sordum inanmaz bir ifadeyle. Sevincim balon gibi sönmüş, yerini hayal kırıklığı almıştı.

William başını iki yana salladı, Steve’le ikisi bavullarımızı alırken arkamı döndüm. Telefonumu çıkarıp Nick’i aradım. Doğrudan sesli mesaja geçti. Sağır edici sessizliği mi duyamadan telefonu kapattım.

Neden beni almaya gelmemişti? Çalışıyor muydu? Eğer öyleyse, yine de gelebilirdi; doğum günüm için gelmişti. Her şeyi bırakıp beni görmeye gelmekten mutlu olduğunu söylemişti...

Ayrı geçen haftalar beni eskisi kadar önemsememesine mi neden olmuştu?

Tanrım, neler düşünüyordum ben? Tabii ki beni önemsiyordu! Konuşmuştuk, beni görmek için can atıyordu, bana öyle söylemişti...

Tekrar aradım.

“Nicholas, havaalanındayım ama sen burada değilsin. Neler oluyor?”

Mesajı bıraktıktan sonra telefonumu kot pantolonumun cebine geri koydum. Dönüp ellerini William’dan çekemeyen anneme baktım, sonra havaalanından çıkıp arabaya doğru giderken Steve’in yanında yürüdüm. Steve her zaman Nick’in nerede olduğunu bilirdi –her zaman herkesin nerede olduğunu bilirdi– Leister ailesinin güvenlik amiri olarak görevi buydu.

“Neler olduğunu biliyor musun, Steve?” diye sordum, ona dikkatle bakarak. Nicholas’ın ona güvendiğini biliyordum. Ne zaman bir şey olsa Nick onu arardı, hatta beni alamadığında ya da bir yerden eve sağ salim dönmemi istediğinde Steve’i gönderirdi.

Steve gözlerini kaçırdı, o anda kimsenin bana anlatmak istemediği bir şey olduğunu anladım. Kolunu tutup bana bakmaya zorladım.

“Neler dönüyor?”

“Üzülme, Noah. Nicholas iyi. Eve döndüğünde seni arayacak.”

Döneli yarım saat bile olmamıştı ama onu boğmak istiyordum. Ne yapmaya çalışıyordu?

* * *

Eve dönüş yolculuğu, özellikle en çok istediğim şey Nick’in evine gitmek olduğu için sonsuz gibi gelmişti. Neler olup bittiğini bilmiyordum, ama hiç hoşuma gitmemişti. Steve’in neden bana bir şey söylemek istemediğini biliyordum. Geç oluyordu ve Nicholas’ın o gece evde kalmamı istediğinden emindim. Kafamda türlü türlü görüntüler uçuşuyordu. Çoğu kötüydü.

Eve vardığımızda hava kararmıştı. Keşke orada görebilsem diye düşünüyor, tüm bunlar kötü bir şakaymış gibi orada beni beklediğini hayal ediyordum. Aramalarımın cevap vermemişti. Bu beni endişelendirmeye başlamıştı... ya da belki de kızdırmıştı; hâlâ emin değildim.

“Noah, lütfen mutlu görünmeye çalış. Avrupa tatilinden dönüyorsun, akıl hastanesinden değil.”

Annemin bu duruma sevindiğinden emindim. Bir yanıylar Nicholas’ın beni kaç kez hayal kırıklığına uğratabileceğini görmek istiyordu çünkü onu terk etmemi istiyordu. Bunun bardağı taşıran son damla olacağını düşünüyordu. Ama yanılıyordu.

Cevap vermeden odama çıktım. Telefonu açmayan sadece Nicholas değildi. Lion’la Jenna’yı da denemiştim. Nihayet, beş kez çaldırdıktan sonra Nick telefonu açtı.

“Noah,” dedi kuru kuru.

“Neredesin sen?”

Dikkatle dinliyordum, ama tek duyabildiğim nefesleriydi, bana ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi derin derin nefes alıyordu. İçim korkuyla doldu; neler olup bittiğini bilmemekten kaynaklanan mantıksız bir korku.

“Sorun yok, özür dilerim, sadece bir işim çıktı ve gelemedim.” Sesi üzgündü; üzgün ama çelik gibiydi.

“Herkes iyi mi? Sen iyi misin? Lion’la Jenna da telefonu açmadı,” dedim yatağa oturarak. Sesi beni biraz sakinleştirmişti.

“Çok iyiyim.” Buna inanmamıştım. Bir şeyler olmuştu ve bana söylemek istemiyordu.

“Senin evine geliyorum,” dedim kararlılıkla ayağa kalkarak.

“Hayır.”

Sesi o kadar keskindi ki elim kapı tokmağında donup kaldım.

“Nicholas Leister, bana hemen şimdi neler olduğunu anlatacaksın, yoksa yemin ederim kafandaki bütün saçları tek tek yolacağım.”

“Özür dilerim ama hiç o havada değilim,” dedi, cevap vermesi uzun sürmüştü. Bu ses tonu umurumda değildi. “Evde kal ve benim aramamı bekle.”

Telefonu kapattı.

Telefona, bana kötü davranan bir şeymiş gibi baktım. Onu tekrar aradım, ekrana o kadar sert vurdum ki neredeyse kıracaktım. Doğrudan sesli mesaja geçti.

Biriyle mi konuşuyordu? Kim olabilirdi ki? Telefonu bilerek mi açmıyordu?

Audi’nin anahtarlarını koyduğum komodine uzandım. Ama anahtarlar yoktu.

Bu bir tür şaka mıydı?

Odamdan çıkıp doğruca mutfığa gittim, yedekleri koyduğumuz çekmeceyi açtım. Hiçbiri orada değildi. Annemle William ortalıkta görünmüyordu, ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyordum.

Arabam dışarıda mıydı? Bakma zahmetine bile girmedim. Kapıya doğru yürüdüm ama tam o sırada Steve elinde telefonu yüzünde korkutucu bir ifadeyle ofisinden çıktı.

“Onunla mı konuşuyordun?” diye sordum, parmağımı ona doğrultarak.

“Noah, dışarı çıkmaya izin vermememi istedi. Yarın her şeyi açıklayacak.”

Güldüm. Kulağa tuhaf geliyordu. Steve’in utanıp sıkıldığını hissedebiliyordum ama Nick’in dediğini yapacağını biliyordum.

“Geç oldu. Biraz dinlen, onu yarın görürsün.”

Saçmalık.

“Tamam, haklısın.”

Steve rahatlamış görünüyordu, arkamı dönüp merdivenleri çıkarken beni dikkatle izledi. Kendi evimden çıkmamı engelleyeceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. Odama girdim, ne kadar beklemem gerekiyorsa o kadar beklemeye hazırdım. Endişeyle volta atarken telefonumu tekrar çıkardım.

Yaptığın şeyin hiçbir mazereti yok ve seni gördüğümde bunun bedelini ödeyeceksin.

Hemen cevap verdi.

Huysuzluk etme. Seni seviyorum. Biraz dinlen, yakında görüşürüz.

Yakında görüşmek mi? Gerçekten mi?

Elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Uçakta geçirdiğim onca saatten sonra kendimi berbat hissediyordum. Saate baktım; akşam 9'du ve saat on birden önce kaçmayı düşünemiyordum bile. Bu düşünceye güldüm; kaçmak, sanki hapisteymişim gibi.

Onu öldürecektim.

Saçlarım hâlâ ıslaktı, biraz olsun düzgün görünmeye başladığımda, koridora bir göz attım. Kimseyi duyamadım. Ama zaten o kocaman evde kimseyi duyamazdınız. Planım garaja gidip eski arabamı almaktı. Binlerce kez bozulan ama satmayı –ya da hurdaya çıkarmayı çünkü bu daha olasıydı– düşünmeye bile dayanamadığım arabam. O hurda yığınının bir gün işime yarayacağını biliyordum.

Garaj kapısı evin arka tarafındaydı, bu yüzden ön kapıya ya da Steve'in ofisine yaklaşmama gerek yoktu. Mümkün olduğunca az ses çıkararak aşağıya indim, annemin

BMW'sinin yanında değerli arabamı görünce sırttım. Orada bir de motosiklet vardı. Kimin olduğunu hiç sormamıştım, doğrusu onu almak istiyordum ama anahtarların nerede olduğunu bilmiyordum ve Nicholas'ın gece geç saatte motosikletle geldiğini görürse beni öldüreceğinden emindim, özellikle de hayatımda hiç motosiklet kullanmadığım için.

Arabaya bindim, garaj kapısının kumanda düğmesine bastım, bir kez daha ev çok büyük olduğu ve kimse çıktığını duymadığı için şükrettim.

Önümde hemen hemen bir saatlik bir yol vardı, bu yüzden uyanık kalabilmek için müziği ve camları açtım. Keşke azami hızı kırk beş civarında olan bu arabada değil de yeni arabamda olsaydım diye düşündüm.

O saatte otoyola çıkmamam gerektiğini biliyordum. Yirmi saattir uyumamıştım ama umurumda değildi; Nicholas'ı görme isteği ve bir şeylerin yolunda gitmediği duygusu her şeyden daha güçlüydü.

Yol bitmek bilmemişti, sonunda binasına vardığımda kendimi her zamankinden daha gergin hissediyordum. Sadece bir ay sonra nihayet onu göreceğim için değil, gecenin o saatinde oraya tek başıma gitmeme kızacağını bildiğim için.

Asansöre bindiğimde anahtarlarımın yanımda olmadığını fark ettim. Kahretsin... Şimdi sabahın birinde zili çalmak zorunda kalacaktım. Kapıyı karşımda gördüğümde kalbim küt küt atıyordu. Zili çalmak yerine kapıya vurdum. Nedenini bilmiyordum ama daha mantıklı gelmişti. Dramatik bir şekilde değil, yavaşça vurmuştum. Daha onu görmeden ortalığı yatıştırmaya çalışıyordum.

Kapıyı kimse açmadı.

Kapıyı tekrar çaldım, o sırada kapının altından zayıf bir

ışık gördüm. Uyuyor muydu? Önce bir sövme, sonra bir küfür duydum. Sonunda kapı açıldı. Karşımdaydı.

Sanırım hiçbir şey beni gördüklerime hazırlayamazdı. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Çığlığımı bastırmak için ellerimi ağzıma götürdüm. Gelmemi beklemiyordu, şimdi nedenini anlıyordum.

“Lanet olsun Noah,” dedi alnını kapı çerçevesine yaslayarak. “Bir kez olsun istediğimi yapamaz mısın?”

“Ne oldu sana böyle?” diye fısıldadım. Tüm yüzünü büyük bir morluk kaplamıştı, sol gözü yeşilimsiydi ve irin akıtıyordu, dudağı boydan boya patlamış görünüyordu.

“Sana evde kalmanı söylemiştim!”

Şimdi oradaydım, onu görüyor, beni almaya neden gelmediğini anlıyordum. Perişan olmuştu; öldüresiye dövülmüştü. Onu bu halde görmekten duyduğum korku, onu görecektir olmanın sevinciyle karışıyordu, ama haftalar sonra onu yeniden görecektir olmamla ilgili kurduğum tüm hayaller gözlerimin önünde korkunç bir şekilde yok olmuştu.

Çıplak göğsüne baktım, kaburgalarına bandaj sarılmıştı.

Birisi ona zarar vermişti. Çok kötü hırpalamışlardı. Nick’i hırpalamışlardı. Benim Nick’imi.

“Bana öyle bakma Noah,” dedi arkasını dönüp elini başına götürerek.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nutkum tutulmuştu. İhtiyacım olan son şey, görmek istediğim son şey buydu. Bu sadece bir dayak değildi. Benim için daha kötü bir şeydi; sonsuza dek yok olmasını dilediğim anıları geri getirmişti.

“Ağlama, lanet olsun!” diye bağırdı, tekrar arkasına dönerek yanaklarımdaki yaşları sildi.

“Anlamıyorum,” dedim ve bu doğrudu: Ne olduğunu, neden yaralandığını bilmiyordum. Şoke olmuştum. Hiçbir şey umduğum gibi olmamıştı.

Nicholas beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Ona dokunmaya korkuyor, incitmek istemiyordum ama içgüdüsel olarak kollarımı ona dolayınca başımın üstünde dudaklarını hissettim.

“Seni çok özledim,” dedi, saçlarımı okşadı, şampuanımı kokladı... Beni biraz itince gözlerimi açıp ona baktım. Sol gözü zar zor açılıyordu, âşık olduğum o mavi neredeyse kaybolmuş, yerini acı ve ıstırap almıştı. Beni öpmek için eğildi ama geri çekildim.

“Hayır,” dedim, korkmuştum.

Gözlerimi kapattım. Anılar, anılar, bir sürü lanet anı...

Annem dayak yemiş, babam ölmüş, ben kanlar içinde yerde annemin eve gelmesini bekliyorum...

Ondan uzaklaşıp yüzümü ellerimin arasına sakladım.

“Neden böyle şeyler yapıyorsun Nicholas?” dedim boğuk bir sesle.

Ağlamaktan nefret ediyordum, özellikle de herkesin önünde, hele de önlenebilecek bir şey yüzünden. Orada durmuş bana bakıyordu. Sanırım onu reddettiğim için kırılmıştı.

“Normal bir erkek arkadaş olamaz mısın?” diye payladım onu. Acı çekiyordum, her şey acı veriyordu; onun görüntüsü, yeniden bir araya gelmemize dair kurduğum hayallerin kaybolması.

Ama bunları söyleyince onu yaraladığımı görebiliyordum; bu, sözlerimi geri almayı hâlâ reddetsem de kendimi suçlu hissettiriyordu. Para için dövüşmeye geri dönmüş olmalıydı ya da sarhoş olup yanlış kişiye laf atmıştı. Muhtemelen Lion da işin içindeydi; Jenna da. Aradığımda bu yüzden ikisi de telefonu açmamıştı.

“Gelmemeliydin,” dedi kendini tutarak. Yani şimdi kendini tutabiliyor muydu? Şimdi, çok geç olmuşken. “Beni böyle görmeni istemedim ama beni hiç dinlemiyorsun!”

“Bana emir veremezsin ve bana bir açıklama bile yapmadan her istediğini yapmamı beklemekten vazgeçebilirsin. Senin için endişelendim, Nick!”

“Kahretsin Noah, kendimce sebeplerim vardı!”

“Sebeplerin birilerinin seni öldüresiye dövmesine neden oluyor!”

Bana bakarken göğsü inip kalkıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. O kadar nefret ettiğim dünyaya döndüğü için ona kızgındım ama aynı zamanda ona sarılmak, bir daha bırakmamak da istiyordum. Cidden yıkılmak üzereydim ama bunu onun önünde yapmak istemiyordum. Dönüp asansöre yöneldiğimde beni yakaladı ama kolumu geri çektim.

“Dokunma bana Nicholas! Şimdi değil! Ciddiyim!”

“Ciddi misin sen? Bir aydır birbirimizi görmüyoruz...”

“Umurumda değil! Şu anda seni tanıyamıyorum bile. Beni havaalanında gülümseyerek bekleyeceğini sanıyordum çünkü ben bir aptalım, birinin bana söz verdiği şeyleri yapmayacağı belliyken yapmasını bekleyen aptalın biriyim.”

“Kendimi açıklamama bile izin vermedin!”

“Bana nasıl bir açıklama yapacaksın? Duvara mı çarptın?”

Bana ters ters bakınca kollarımı kavuşturup onun sözde açıklamasını beklemeye başladım. İğne düşse duyulurdu. Nick tekrar bana sarılmaya çalıştı.

“Dokunma bana,” diye tekrarladım, son derece ciddiydim.

Öylece orada duruyorduk, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi. “Lion’a yardım etmek zorunda kaldım. Başı beladaydı.”

“Ne tür bir bela?” diye sorarken eklemlerinin ne kadar berelenmiş olduğunu gördüm.

Tekrar yaklaştı, ben durdurmayınca devam etti. “Konu paraydı. Bak Noah, bunu ben istemedim, sana yemin ederim.” Gözlerimin içine bakabilmek için diz çöktü. “Sen gittiğinden beri bu günü bekliyordum. Yiyecek aldım, evi temizledim, kediyi bile yıkadım. Lütfen, inan bana, tek istediğim seni görmektir. Önemseydiğim tek şey sensin.”

Vücudunun kokusu duyularımı istila etmişti. Yanaklarımdaki sıcak parmakları kalbimdeki acıyı biraz olsun hafifletiyordu; çünkü hissettiğim her şey onun suçu olsa da, aynı zamanda bu acıyı yok edebilecek tek kişi oydu.

Derin bir nefes alıp tereddütle ona sarıldım.

“Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en karmaşık şey,” dedim.

Ama ona kızgın kalmak imkânsızdı.

“Seni öpmek için ölüyorum,” dedi, sanki izin istermiş gibi.

Birkaç saniye bekledikten sonra cevap verdim. “Yap öyleyse.”

Bir saniye sonra dudakları dudaklarıma değdiğinde hâlâ gülümseydiğini anlayabiliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem

NICK

Berbat durumdaydım. Noah beni gördüğünde yüzündeki korku bunu doğruluyordu. Ama umurumda değildi. Yine yanımdaydı ve onu öpmek için can atıyordum.

Yumuşak dudakları değdiğinde dudaklarımın yarıldığı yerde bir batma hissettim. Ama karşı koymadım. Ama Noah fark etmiş olmalıydı, çünkü durdu.

“Canını mı acıttım?” diye sordu telaşla; sevimli, kedi gibi gözleri yüzümde geziniyordu, kirpikleri yine benim hatam yüzünden gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Hayır,” diye cevap verdim, dikkatim dağılmıştı, ellerimi beline koyup onu tekrar kendime çektim. “Bu bir rüya. Haftalardır seni böyle öpmek istiyordum.”

Ama devam edemedi Noah beni durdurdu.

“Yüzünü buruşturdun,” dedi. “Canının acıdığını anlayabiliyorum.”

Ne? “Yüzümü buruşturmadım ben.”

“Buruşturdun,” diyerek yanağımdan alt dudağıma doğru bir çizgi çizdi. Çenemi sıktım. Tamam, acımişti ama onu günlerce görememenin, öpememenin, sevişememenin acısıyla kıyaslanamazdı. “Ellerini temizleyeyim,” dedi.

Döndü, artık onu tutmuyordum. Keşke daha hızlı olabilseydim, onu omzuma atarak yatak odasına götürebilseydim

ama kaburgalarımın birinde ince bir kırık vardı. Hatta yataktan bile çıkmamam gerekiyordu ama her zamanki gibi talimatları dinlemiyordum. Noah'nın mutfağa gitmesini izledim. Nihayet evimde hayat vardı. Kedi kim bilir nereden çıkmış Noah'nın ayaklarına sürünmeye başlamıştı.

“Merhaba N, nasılmış benim güzel oğlum?” diye coşkuyla bağırarak eğilip kucağına aldı. Noah kedi kucağında ilk yardım çantasını aranırken mutfak sandalyelerinden birine oturdum. Çantayı bulunca oturup sandalyesinin oturma yerini bana doğru çevirdi.

“Harika görünüyorsun,” dedim, kızardığını görmek hoşuma gitmişti.

“Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim.”

Gülümsedim. Yüzümün varlığından bile haberdar olmadığım bazı yerleri acıyordu.

“Elini ver bana,” dedi usulca.

Elimi verdim, belli belirsiz kanayan yaralarımı temizlerken gitmeden önceki halinden bile daha güzel olduğunu fark ettim. Saçları daha kızıldı, yer yer sarı tutamlar vardı, koyu teni yüzünü vurgulayan neredeyse bronz bir renk almıştı. Ağladığı zaman hep dudakları şişerdi... Ve seviştikten sonra, bana bakarken ona yapmak istediklerimi düşünmeden duramıyordum. Vücudumda o dudaklar, sırtımda o eller...

“Nicholas, sana söylüyorum,” dedi yüksek sesle, beni hayallerimden uyandırdı.

“Özür dilerim, ne demiştin?” diye sordum, alevlenen arzumu ifade etmeye çalışarak.

“Lion nasıl dedim?”

Lion... Lanet olası adını bile duymak istemiyordum.

“Birkaç saat acil serviste kaldı ama durumu iyi. Eve döndü.”

Noah yaralarımı dikkatle inceleyerek temizleyip dezenfekte etti.

“Ya Jenna?” diye sordu, eğilip tezgâhtan makas alarak. Eğilirken göğüslerini daha fazla görünce sakinleşmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Bunu şu anda konuşmamız gerçekten gerekiyor muydu? Doğruyu söylemek gerekirse Jenna zerre kadar umurumda değildi. Kuşkusuz olup bitenleri biliyordu. Yani, ona uyuşturucu sattığımızı—daha doğrusu, erkek arkadaşının uyuşturucu sattığını—söylememiştik. Şu anda Lion’la ilgileniyordu.

“İkisi birlikteler. Lion’ın başının etini yediğinden eminim,” dedim, işini bitirip bana bakması için sabırsızlanıyordum. Noah gergin görünüyordu; dikkatle her şeyi ilk yardım çantasına koyarken anlayabiliyordum.

“Tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana kim olduğunu söyle Nick. Yüzüne bunu kim yaptı?”

“Bu konuda endişelenme olur mu Noah? Bir daha olmayacak.”

“Tamam, ama bana anlatmanı istiyorum,” dedi.

“Ve seninle sevişmek istiyorum,” dedim.

Şimdi tam da istediğim gibi gözleri üzerimdeydi.

“Yapamazsın,” dedi hafif titreyen bir sesle, ayağa kalktı.

Onu açık bacaklarımın arasına çektim. “Ah, yapabiliyim.”

Kuşkuyla yaralarımı ve bandajlı karnıma baktı.

“Hayır Nicholas, yaralısın. Kaburgaların ağrımadan nefes bile alamıyorsun, bundan eminim,” dedi bluzuna uzanan ellerimi elleriyle durdurarak.

“Benim için endişelenme, Çilli. Zevk, acıdan daha güçlü olacak, bunu garanti ederim.” Bu sözleri söylerken tişörtünü çıkarıp karşımda sütyeniyle bıraktım. Ona bakarken bile heyecanlanıyordum.

Göğüs uçlarını öperken kalbinin hızla attığını, boynundaki nabzını hissedebiliyor, hatta görebiliyordum; kan damarlarında dolaşıyor, onu benim için hazırlıyordu.

Sırtını okşadım; teninin ne kadar yumuşak, ne kadar mükemmel olduğunu unutmuştum... Bazen şansıma inanmıyordum. Elim sutyeninin kopçasına gelince benden uzaklaştı.

“Lanet olsun,” dedim, düşünmeden.

“Hayır, Nicholas, bunu yapmayacağız.”

Güldüm.

“Bana öyle bakmayı kes,” diye uyardı, bana doğrulttuğu parmağını hemen yakalayıp dudaklarıma götürerek öptüm. Parmağını kemirirken vücudunun tepki verdiğini fark ettim. Bacaklarımı uzattım, onu kısıtılarak tam istediğim yerde tuttum. Dudaklarımı boynunun onu çılgına çevirdiğini bildiğim o özel kısmına götürdüm. Yalarken hafif bir iç geçirdi.

Ellerini boynuma dolayıp saçlarımla oynadığı anda savaşı kazandığımı anladım. Noah sırtımın alt kısmını okşarken dikkatimi göğüslerinin üst kısımlarına çevirdim. Titriyordu; tırnakları omurgama batıyordu. Tısladım; acıdan mı yoksa saf cinsel zevkten mi bilmiyordum, ama bunu anlamaya zamanım olmadı, çünkü bir kez daha benden uzaklaştı.

“Nicholas, yapamazsın!” diye bağırdı, hem tahrik olmuş hem kızgındı.

Kahretsin! Ona dokunmak için uzandım, ama karşı koydu, bal rengi gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum.

“Bunun nasıl biteceğini gayet iyi biliyorsun. Ya benden kaçmaya devam edersin ve seni kovalarım, ki bu sadece ağrılarımı daha da artırır, ya da etrafta dolanmayı bırakıp buraya geri dönersin.”

Bu onu etkilemiş olmalıydı. Şimdi kızgın görünüyordu.

“Şu kapıdan ne kadar hızlı çıkabileceğimi görmek ister misin?”

“Benim istediğim sevişmek.”

Yanakları kıpkırmızı oldu. Sanırım bu cevabı beklemiyordu. Tepkisi beni eğlendirmişti.

“Kabalaşıyorsun, biliyor musun?” diye karşılık verdi.

Şeytani bir sırıtmayla, “Ben her zaman kabaydım, Çilli. Sadece senin yanındayken bunu kontrol edebiliyorum, benim için bunu zorlaştırsan bile,” dedim.

Sabrımın sonuna geliyordum.

Ellerini tutarak ayağa kalktım, eğilip dilimi ağzına kaydırarak onu öptüm. Dudağım acıyordu ama aldırmadım. Bundan daha kötü yaralarım olmuştu ve o gece Noah’ı öpmeme hiçbir şey engel olamayacaktı. Çok uzun zamandır bekliyordum.

Bir saniye sonra gevşeyerek aynı şevkle karşılık verdi, dili küçük daireler çizerek dilimi okşayıp ısrarla içeri itildi. Sırtımı sıkınca acıyla haykırdım. Durup endişeyle bana baktı.

“Boş ver,” dedim, Noah tek kelime edemedi. “Beş dakika içinde seninle sevişeceğim. Enerjini kelimelere harcarma.”

Söz dinledi. Benim gibi onun da bunun için yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Bir an tereddüt eder gibi oldu ama geri dönüşü olmadığı belliydi. Ama yatak odasına gitmedi. Elimden tutup beni tekrar kanepeye oturttu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum.

“Benim yöntemimle yapacağız.”

Kedi gibi gözleri arzuyla parlıyordu.

“Senin bildiğin tek yol, benim öğrettiğim yol Çilli.”

Ata biner gibi üstüme oturarak saçlarını omzunun üzerinden geriye savurdu. “Fransa’ya gittim. Her türlü şeyi öğrendim.”

Kaşlarımı çattım. Sözleri hiç hoşuma gitmemişti.

“Aptallık etme,” dedi, sutyenini çıkarırken. Göğüslerini görünce düşünce silsilemi kaybettim. “Şimdi hiç kıpırdamadan duracaksın.”

NOAH

Onun canı acısın istemiyordum ama aynı zamanda da bunu İSTİYORDUM. Ellerini, usta parmaklarını hissetmek, her yerimi, beklenmedik tüm yerlerimi öpmesini İSTİYORDUM. Bana sahip olmasını, birlikte olduğu diğer tüm kızları unutmasını istiyordum.

“Bu, kontrolün sende olacağı tek zaman, bu yüzden tadını çıkar,” dedi küçümser bir ifadeyle. Ama tahrik olmuştu. Onu altımda hissedebiliyordum, taş gibi sertleşmişti.

“Göreceğiz bakalım,” dedim ona, eğilip çenesinden öptüm. Dudaklarından kaçınmak istiyordum –canını acıtmak istemiyordum– ama bu zor olacaktı. Özgürce sevişmek isterken ihtiyatlı olmaktan nefret ediyordum; bedeniyle, sevdiğim şekilde bana hükmetmesini, beni kucaklamasını, tenimizin birbirine değmesini, bize acı değil zevk vermesini istiyordum. Ama onun üzerinde tam bir güce sahip olmak da çok heyecan vericiydi.

Dilimi yeni çıkmış sakalının üzerinden sağ kulağına doğru kaydırdım. Çok güzel kokuyordu. Nick gibi. Erkek gibi.

Göğüslerimi tuttu, bana sımsıkı sarılınca neredeyse çığlık atacaktım.

Ellerimi karnına götürdüm. Bu vücut bir sanat eseri-ydi, bir heykeldi! Parmak uçlarımda sıcak teninin altındaki kasları hissediyordum. Her santimini öpmek istiyordum. Pantolonunun önünde durup gülümsedim, boynunu kemi-rirken titrediğini görüyordum.

“Kötülük yapma, Çilli. Daha fazla beklemeyeceğim,” diye beni uyararak belimden tuttu. Yapacağını bildiğim şeyi yapamadan onu durdurdum.

“Yanlış hatırlamıyorsam yapmamı istediğin bir şey var-dı,” dedim, onu kızdırmayı umuyor, kontrolünü kaybet-mesini görmek istiyordum. Ama bana kararlılıkla baktı.

“Bugün değil Çilli,” dedi, kelimeleri çıkarmakta zorlan-dığı belliydi.

Pantolonunun üst düğmesini açtım.

“Neden olmasın?”

Tamamen kontrolsüz bir şekilde nefes alıyordu.

Pantolonunu aşağı kadar indirip yavaşça vücudunu ok-şamaya başladım. Gözlerini kapattı. Uzun süre dayanama-yacağını biliyordum. Bunu bir aydır yapmamıştık.

“Çünkü yaparsan, gitmene izin vermeyeceğim.”

Bu sözleri duyunca durdum, durumun kontrolünü yeni-den ele almaya çalıştım.

Eğildi, aynı anda yüzünde şeytani bir gülümseme belir-di.

“Dediğimi yapsan iyi olur,” diyerek külotumu çekiştirip beni tamamen çıplak bıraktı.

Gözleri her santimetremi delip geçiyordu, ilk başta his-settiğim utancı atlattığım için seviniyordum. Birine tama-men güvenmek, ona tüm güvensizliklerini göstermek, sade-ce kabul etmekle kalmayıp onlara bayıldığını görmek gibisi yoktu.

“Umarım bir gün beni çıldırttığın gibi ben de seni çıl-

dırtabilirim,” dedim, karnımı öpmeye başlamış, en hassas olduğum yeri okşuyordu.

“Beni her nefes alışında çıldırtıyorsun Noah.”

Onu yavaşça kanepeye doğru itip iki elimi omuzlarına koydum. Kucağına oturdum, ağzı hevesle ağzımı ararken beni kaldırdı, bana rehberlik ederek son derece nazikçe içime girdi. Gözlerimi kapattım, onun tadını çıkarıyordum, tekrar içimde olmasının zevkine varıyordum...

“Şimdi kalk,” diye fısıldadı.

Ona yaslanarak aşağı yukarı hareket etmeye başladım, acele etmiyor, bir aylık aradan sonra vücudumun ona alışması için zaman tanımak istiyordum.

“Beni öldürüyorsun, Noah,” dedi, kalçamdan kavrayıp beni hızlandırdı. Karşı koymaya çalıştım –ağırdan almak, tadını çıkarmak, zevki olabildiğince uzatmak istiyordum– ama buna izin vermedi: hırpalanmış ve yaralanmış olsa bile, benden çok daha güçlüydü.

“Tanrım, Nicholas,” diye yakındım orgazma hazır olduğumda. “Yavaşla!”

Öne eğildi, gözleri benimkilere çok yakındı, elini zevkten öldüğüm yere götürerek beni teslim olmaya zorladı.

“İşte böyle,” dedi, eğilip dudakımı ısırdı.

Tanrım... Her şey çok fazlaydı, sözleri, beni okşayan eli, içeri girip çıkması... Onsuz geçen onca haftadan sonra bedenimin serbest kalması gerekiyordu, kâbuslar görmüş, havaalanında beni almaya gelmediği için üzülmüş, yüzünü mahvolmuş görünce korkmuştum... Hızlanmaya başladım. Nick zevkten derin derin homurdanırken aynı anda neredeyse çılgınca bağırdım ve sonsuz zevk dalgalarının ardından birlikte orgazma ulaştık.

“İşte her gün olmam gereken yer burası.”

Aşağı bakıp yüzünü dudaklarıma doğru çektim. Beni

öptü; acıyı hiç umursamıyordu. Birlikteydik. Tek önemli olan buydu.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda burnumda bir gıdıklanma hissettim. N yüzümü yalıyordu. Gülümseyerek doğrulup oturunca odada yalnız olduğumu fark ettim, ışık pencereden garip bir açıyla geliyordu... Nerede, hangi ülkede, hangi yatakta olduğumu, oraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum.

Nick'in üstü çıplak, eşofman altıyla kapıda durması hayal edebileceğim en güzel görüntüydü.

"Nihayet. Endişelenmeye başlamıştım," diyerek kapı çerçevesine yaslandı.

Önce pencereye, sonra ona, sonra tekrar pencereye baktım. "Saat kaç?"

"Yedi," dedi odaya girerken. "Akşam," diye ekledi sırtarak.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Yanıma oturdu. "On dört saattir uyuyorsun."

Tanrım! Kafamı toparlayamıyordum. Lanet olası jet lag...

"Duşa ihtiyacım var."

Kalkıp banyoya gittim. Berbat görünüyordum. Öyle ki kapıyı kilitledim çünkü bu haldeyken Nicholas'ın benimle birlikte duşa girmesini istemiyordum. Onunla yaşamak zor olacaktı. Sabahları kendimi toparlayamıyordum, beni her gün zombi gibi görürse bana olan aşkını kaybedeceğinden korkuyordum. Bir Yunan tanrısı gibi uyanıyor, mahmur yüzü onu normalden daha çekici kılıyordu.

Sıcak suyun altına girip saçlarımdan akmasına izin verdim. Su duyularımı canlandırdı, uyanıp sersemlik hissini üzerimden attım.

Duştan çıktığımda sarınabileceğim bir havlu buldum.

Üzerimden sular damlarken dışarı çıktım, kıyafetlerimi arıyordum, tam o sırada kapının çarpıldığını duydum, ardından bağırışlar geldi.

“Nerede o?”

Kahretsin! Annem!

Beni çıplak görmesin diye banyoya geri koşmaya çalıştım ama yarı yolda önümü kesti. Karşılıklı dururken kendinden geçmiş görünüyordu, ne olduğunu anlayamamış gibiydi.

“Nasıl cesaret edersin?” diye bağırdı. “Nasıl cesaret edersin saatlerce ortadan kaybolmaya?”

Dehşete kapılmıştım. Daha önce de birçok kez tartışmıştık ama onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Nicholas yanıma gelip önümde durdu, bu yüzden annemi göremiyordum.

“Sakin ol Raffaella. Noah yanlış bir şey yapmadı.”

Sırtındaki kaslar gitar teli gibi gerilmişti, hava o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almak imkânsızdı.

“Ondan uzak dur, Nicholas,” diye emretti annem, sakın kalmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Yana doğru adım attığımda annem bana öfkeyle baktı.

“Hemen giyin ve şu kapıdan çık.”

Ne yapacağımı bilemiyordum. Yıllardır ilk kez onu böyle kontrolden çıkmış görmek beni dehşete düşürmüştü.

“Noah hiçbir yere gitmiyor,” dedi Nick sakın sakın. Tam o sırada yukarı yeni çıkan William belirdi.

“Neler oluyor burada?” diye bağırdı, önce anneme sonra bize bakarak. “Bunu sana kim yaptı, Nicholas?” Babası dehşet içinde gövdesini kaplayan morluklara bakıyordu.

“Oğlun kontrolden çıktı ve onu Noah’nın yakınında istemiyorum,” dedi annem. Nick’e dönerek tısladı, “Şiddete meyillisin, kavgalara karışıyorsun, serseri arkadaşların var,

kızımı tüm bu pisliklere bulaştırmana izin vermeyeceğim! Ve bu son sözüm!”

“Anne, dur!” diye bağırdım, annem daha kötü bir şey söylemeden. “Sana gideceğimi söylemediğim için özür dilerim, ama böyle içeri dalamazsın...”

“Yapabilirim ve yapacağım, ne zaman yapmam gerekirse. Sen benim kızsın. Şimdi eşyalarını topla, üstüne bir şeyler giy ve şu lanet arabaya bin!”

“HAYIR!” diye bağırdım, kendimi şımarık bir velet gibi hissediyordum ama kimsenin bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermek istemiyordum. Artık küçük bir kız değildim.

“Kaçırıldın, Noah!” diye bağırdı annem. “Kaçırıldın ve ben yine öyle bir şey oldu sandım. Neredeyse kalp krizi geçirecektim,” diye itiraf etti, gözleri yaş doluydu.

“Üzgünüm anne,” diye tekrarlardım, bunu gerçekten hissediyordum ama artık cesaretimi kaybedemezdim. “Ama yakında her an nerede olduğumu bilemeyeceksin. Nerede olduğumu bilmediğin her an bu duruma düşemezsin.”

Bana soğuk soğuk bakarak, “Giyin de eve gidelim,” dedi, her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyor, cevap almakla ilgilenmiyordu.

Gitmek istemiyordum –istediğim son şey buydu– ama annem histeri krizinin eşiğindeydi. Annemi Nick’ten uzaklaştırmam gerekiyordu, özellikle de ona Nick’in yanına taşınacağımı söylemenin eşiğinde olduğum için.

“Arabada beni bekle. Hemen geliyorum,” dedim sonunda. Nicholas yanımda sövdü. Annem, William’la birlikte koridora çıkarken onu duymamış gibi davrandı. Az sonra kapıyı kapattıklarını duydum.

“Gitme, Noah. Gidersen ona haklı olduğunu söylemiş olursun,” dedi Nicholas öfkeyle.

“Onu gördün. Gitmezsem daha kötü olacak.”

Teslimiyetle içini çekti. “Buraya taşınman için sabırsızlanıyorum.”

Aklımızdakileri anneme söylemekten korkuyordum.

“Çok uzun sürmeyecek,” dedim.

Beni kollarına alıp sıkıca sarıldı, yanağım göğsündeyken bir yanımla ona yalan söylediğimi düşünmeden edemedim.

NICK

Noah'nın gidişini izlerken içimde tuttuğum tüm öfkenin volkandan fişkıran lav gibi taştığını hissettim. Tüm bu saçmalıklardan çok yorulmuştum. Raffaella'nın sözleri kafamda yankılanıp duruyordu.

Oğlun kontrolden çıktı ve onu Noah'nın yakınında istemiyorum.

Mutfağa gidip sakinleşmeye çalıştım.

Şiddete meyillisin, kavgalara karışıyorsun...

Lion'a yardım etmeye karar verdiğim âna lanet ettim.

Kızımı tüm bu pisliklere bulaştırmana izin vermeyeceğim!

Noah'yla ilişkimizin gerçekten yürümesini istiyorsam değişmek zorundaydım. Gerçekten ciddi olduğumuzu göstermek için ilişkimiz açısından belirleyici, büyük bir adım atmak üzereydik. Benimle yaşamasını istememin bir nedeni de buydu, çünkü kimse bizi ciddiye almıyor gibiydi. Bazen gerçeği bilen birkaç kişinin arkamızdan ne kadar sürede ayrılacağımıza dair bahse girdiğini, ne kadar baskıya dayanabileceğimizi tahmin etmeye çalıştığını hissediyordum.

Tezgâhtan telefonumu aldım.

Jenna'dan bir mesaj gelmişti.

Lion iyi. Konuşmamız gerek. İkinizin de bana söylediği hiçbir şeye inanmadığımı gayet iyi biliyorsun. Noah'yla birlikte olduğunu biliyorum ama seni görmem gerek. Fırsat bulunca beni ara.

Böyle olacağını biliyordum. Jenna'ya yalan söylemenin kolay olduğunu da biliyordum. Herhangi bir saçmalık uydurabilirdim, o da bunu yutardı ya da eskiden yutardı ama bu sefer işe yaramayabilirdi. Lion kaygan bir zemindeydi, onu öylece ortada bırakamazdım. Lion'ın başının dertte olduğunu Jenna'nın bilmesi gerekiyordu.

Ona bir saat içinde buluşabileceğimizi söyleyen bir mesaj gönderip duşa girdim. Noah'nın benim için endişelendiğini, benimle ilgilendiğini, yaralandığımı gördüğünde acı çektiğini hatırlayınca kendimi iyi hissettim. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Babam dövüş izleriyle ortaya çıktığımda çok sinirlenir, genellikle iyileşene kadar bana tek kelime etmezdi. Muhtemelen bu tür belalara bulaşmamın nedenlerinden biri de babamı kızdırmak, beni rahat bırakmasını sağlamaktı.

Duştan çıktım, kot pantolonla tişört giydim, bir ağır kesici alarak kapıdan çıktım. Noah'nın eski arabası dışarıda duruyordu.

Annesi onu kendileriyle gitmeye zorlamıştı. Benim hakkımda ne söylediklerini düşünmek bile istemiyordum. Karnım ağrıyordu. Onun aklına bu şekilde girmeye çalışmalarına dayanamıyordum. En büyük korkum Noah'nın sonunda annesine boyun eğmesi ve beni birlikte olmaması gereken biri olarak görmesiydi.

Jenna'dan bir mesaj daha geldi.

Gelmek üzereyim.

Birkaç dakika sonra, evime on beş dakika mesafedeki alış-veriş merkezinin yakınında bir Starbucks'a park ediyordum.

Pencereden içerideki koltuklardan birinde oturan Jenna'yı gördüğümde, ona söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğime çok dikkat etmem gerektiğini biliyordum. İçeri girdiğimde gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Karşısına oturdum, kendimi zorlayarak yüzümü buruşturmamaya çalıştım ama o gün hiçbir hareketim gözünden kaçmayacaktı.

“Lanet olası iki aptalsınız, bunu biliyorsunuz, değil mi?” dedi, yeşil çaylı frappuccino'sunu ya da o yeşil içecek her neyse onu masaya bırakırken.

“Bu seni neden birdenbire şaşırttı bilmiyorum,” diye cevap verdim. Bu durumdan hiç memnun değildim. Benim bir yıl önceki Nick olduğumu düşünmeye devam etmesini istemiyordum. Değişmiştim ya da öyle olduğuna inanmak istiyordum. Ama erkek arkadaşı her zamanki gibi aynı sersemdi.

“Gerçekten tüm bunların lanet olası bir poker oyunu yüzünden olduğuna inanmamı mı istiyorsun?” deyince bir süre sessiz kaldım. Poker mi? Neden bahsediyordu ki böyle? “Hele ki ikinizin de ne kadar kötü oynadığınızı düşünürsek... Nicholas! Çetelerden uzak durmalısınız!”

Demek Lion ona saçma sapan bir şeyler anlatmıştı. Harika.

“Bak Jenna, çok kötü bir gün geçirdim, tamam mı?” O anda sükûnetimi kaybetmek ve bunun acısını ondan çıkarmak istemiyordum. “Lion büyük bir çocuk. Ne yaptığını biliyor. Para için endişeleniyor, garaj için, senin için endişeleniyor.” Konuşurken yere bakıyordum. “Er ya da geç kendisi için neyin doğru olduğunu anlayacak. Bu arada ona biraz zaman tanimalısın. O hayata sırtını dönmek ko-

lay değil. Biliyorsun yarışlar da yaklaşıyor ve bu hepimizi tedirgin ediyor... Lion halledecektir.”

“Yarışlar mı? Bu yıl bunu aştığımızı sanıyordum, Nicholas.”

Kahretsin! Hiçbir şey söylememeliydim, kahretsin!

“Öyle, ama demek istediğim adamlar gergin, yani... dün küçük bir kavgaya karıştık ve düşündüğümüzden kötü oldu. Ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Bana kuşkuyla baktı ama açıklamamı kabul etmişe benziyordu. Sonra sanki birisinin veya bir şeyin yerinde olmadığını fark etmiş gibi etrafına bakındı.

“Noah nerede?”

“Gördüğün gibi yanımda değil,” dedim sinirli sinirli.

Öncekinden daha ciddi bir ifadeyle, “Ne yaptın?” diye sordu.

Acı acı güldüm. “Yani bir şey yapanın ben olduğumu mu söylüyorsun hemen?”

Jenna’nın ifadesi, Noah için kötü olduğumu düşünen tek kişinin annesi olmadığını gösteriyordu. Oysa Jenna genellikle benim tarafımı tutardı. “Noah yüzünü gördü mü? Eğer gördüyse, çok üzülmüş olmalı. Hiç anlamayacaksın Nicholas...” Görüntümden etkilenmiş gibi bir an durakladı, ama gücünü toplayıp devam etmesini engellemeye yetmemişti: “Eğer böyle devam edersen, sonunda seni terk edecek.”

“Kapa çeneni.”

Bu yanıt hoşuna gitmemiş gibiydi ama devam etti. “Noah benim en iyi arkadaşım ve bu yıl bana senin bile bilmediğin şeyler anlattı. Her iki durumda da şiddet onun başa çıkamayacağı bir şey. Yüzün, yaraların; bunların onda ne tür anılar çağrıştırdığını gayet iyi biliyorsun.”

“Lanet olsun, bu planladığım bir şey değildi, tamam mı?”

“Nicholas, kendine bir çeki düzen ver!” dedi sesini yükselterek. “Noah iyi değil. Kâbuslar görüyor. Geçenlerde kardeşim beni şu oyuncak mermilerden biriyle vurdu, gözüm morardı ve Noah beni görünce birinin bana vurduğunu düşünerek deliye döndü. O gece benim yatağında uyudu. Nasıl dönüp durduğunu görmeliydin; bir şey onu gerçekten etkilemiş olmalı çünkü gece hiç bende kalmıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Onunla milyon kere yattım. Bebek gibi uyuyor. Hepsi senin kafanda. Noah iyi.”

Damarlarımdaki kanın kaynadığını hissedebiliyordum. Oraya bu saçmalığı dinlemeye gitmemiştim. Noah’da hiçbir sorun yoktu. Yaralarım onu üzmüştü, bunu biliyordum. Kahretsin, bu yüzden onu havaalanından almaya gitmemiştim; beni o halde görmemesi için onu birkaç gün görmemeyi bu yüzden planlamıştım. Ama Noah kâbus görmüyordu, bunu biliyordum. Erkek arkadaşı için endişelenmesi gereken kişi Jenna’ydı: Lion uyuşturucu satıyordu ama Jenna kendi hayatıyla Lion’inkinin tamamen uyumsuz olduğunu bir türlü kafasına sokamıyordu.

Pişman olacağım bir şey söylemeden kalktım.

“Benim Noah’yla sorunlarım olabilir ama sen ve Lion’inkileri unutma. Yerinde olsaydım, burnumu onu ilgilendirmeyen yere sokmayı bırakır ve kendi ilişkim için endişelenirdim.”

“Erkek arkadaşım senin yüzünden böyle.”

İçimde tuttuğum tüm havayı bıraktım. “Cehenneme git Jenna,” diyerek oradan ayrıldım.

* * *

Jenna’nın söylediklerini, Noah’nın annesinin söylediklerini düşünerek amaçsızca bir saat araba kullandıktan sonra

onları gözardı etmem gerektiği sonucuna vardım. Etrafımdaki insanlardan farklı bir şey bekleyemezdim. Kendimle ilgili bu imajı ben yaratmıştım ve bunu değiştirmek kolay olmayacaktı. Beni ciddiye almaları neredeyse imkânsızdı. Ama Noah bana hâlâ güvenmiyor olsa bile, gelişebileceğimi düşündüğünü biliyordum. Noah beni seviyordu. Bana âşıktı. Onun Jenna ya da annesi gibi düşünmediğini, bana asla onların söylediği şeyleri söylemeyeceğini biliyordum. Ona daha iyisini yapabileceğimi göstermiştim.

Sahile yakın park edip güneş ufukta alçalırken kıyı boyunca yürüdüm. Dışarıda köpeklerini gezdirenler ve yalnızlığın tadını çıkaran çiftler vardı. Dalgaların sesi zihnimi sakinleştirirken, Noah'yla ilgili korkularımı ve çekincelerimi iyi sakladığım yere geri gönderdim.

Bir süre sonra, duygularımın kontrol altında olduğunu düşündüğüm bir anda telefonum çaldı. Arayanın Noah olduğunu düşünerek hiç bakmadan açtım. Ama hattın diğer ucunda bir sessizlik duydum, birkaç saniye sonra, "Alo, Nicholas," dedi.

Olamazdı. Onca insan arasından.

"Ne istiyorsun ve neden cep telefonumdan arıyorsun?"

"Ben annenim ve seninle konuşmam gerekiyor."

Aklıma Madison gelince yüreğim ağzıma geldi. "Kardeşime bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, Maddie iyi," dedi Anabel.

"O halde konuşacağımız bir şey yok," diye cevap verdim, telefonu kapatmaya hazırlandım.

"Bekle, Nicholas!"

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladım.

Birkaç saniye sonra, "Seninle konuşmak istiyorum. Sadece bir saat. Bir kahve içebiliriz. Hiç açıklığa kavuşmamış

pek çok şey var ve benden bu şekilde nefret ederek yaşamana izin veremem,” dedi.

“Beni terk ettiğin için senden nefret ediyorum. Konuşacak başka bir şey yok.” Tepkisini dinlemeden telefonu kapattım.

İçimdeki tüm öfke yeniden kabarmaya başlamıştı. Annem başıma gelen en kötü şeydi. Onun yüzünden bu haldeydim. Örnek alabileceğim iyi bir modelim olsaydı Noah’yla ilişkim tamamen farklı olurdu. Kadınlara nasıl davranacağımı, onlara nasıl güveneceğimi bilirdim. Ana-bel Grason’dan dinlemem gereken hiçbir şey yoktu. Bir de şimdi sözümona beni görmek mi istiyordu?

Geçen ayın gerginliği, güvensizlik, kavgalar, üzüntü, Noah yokken hissettiğim yalnızlık, onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek, istediği zaman havaalanında olmamak, hepsi benim için çok fazlaydı. Artık düşünemez hale gelene kadar sahilde koştum da koştum.

NOAH

Eve dönüş yolundaki sessizlik acı veriyordu.

Will park edince arabadan inip yukarı fırladım. Annemle konuşmak istemiyordum. Aslında kimseyle konuşmak istemiyordum. Döndüğümünden beri her şey ters gitmişti: Nick'i havaalanında görememiş, onu dövülmüş halde bulmuştum, tartışmıştık, annemle kavga etmiş ve Nick hakkında ne düşündüğünü ilk ağızdan dinlemek zorunda kalmıştım... Hepsinden uzaklaşmak istiyordum. Biraz alana ihtiyacım vardı.

Odama girdiğimde ilk gördüğüm şey yatağın üzerinde duran kalın bir zarf oldu. Okuldan gelmişti. Zarfı açtım, yurt belgelerine bakarken midemde bir düğüm hissettim. Aylar önce ev ararken oda arkadaşı seçeneğini işaretlemiştim. Planım kampüste bir yurt odasını paylaşmaktı ama şimdi her şey değişmişti. Nicholas'la yaşamaya karar vermiştim, okulu arayıp onlara haber vermem gerekiyordu.

Anneme söyleyeceğim andan korkuyordum. Beni öldürecek. Ve bir yanımla, hâlâ küçük bir kız olan yanımla üniversitedeki ilk yılımda bir adamla yaşayacağımı ona itiraf etmekten korkuyordum.

Bunu yapmama iki hafta olduğuna inanamıyordum. O

anda çantalarımı toplayıp gitmeyi çok isterdim, ama durumun üstesinden gelmek zorundaydım. Annemin bensiz yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hem zaten William'ın onunla yalnız yaşamak istediğinden emindim. Oraya geldiğimizden beri tek yaptığımız ona sorun çıkarmak olmuştu, özellikle de ben.

Kâğıtları alıp çalışma masamın çekmecesine tikiştirdim. Bütün gün uyuduktan sonra yorgun olmasam da pijamalarımı giydim, hiçbir şey düşünmemeye hazır, yatağa girdim.

Uykuya dalmam çok uzun sürdü ve uyuduğumda kâbuslar geri geldi. Çarşaflarımın arasında Nick'i aradığımı, onu yanımda hissettiğimde korkularımın yok olacağını biliyordum, ama orada değildi ve beni koruyamayacaktı.

* * *

Güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Bir an nerede olduğumu bilemedim, ama sonra rüyamda kendimi buldum.

Babam yanımdaydı.

“Noah, hayatında bazı zamanlar vardır ki insanlar hoşlanmadığın şeyler yaparlar. Annenin, babanın söylediği şeyleri yapmadığımı düşün, o zaman baba onu cezalandırmak zorunda kalır, değil mi?” dedi babam, ikimiz deniz kenarında oturmuş dalgaların yamaca çarpmasını izliyorduk.

Başımı salladım, onu dinliyor, her söylediğine evet diyordum. Bu kolaydı çünkü soruları neredeyse her zaman retorikti; cevabı düşünmenize gerek yoktu çünkü soru zaten bunu ima ediyordu.

“Mesele şu ki, annen kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Bunu bilen tek kişinin ben olduğumu anlamıyor.”

Babam beni belimden tutup kucağına oturttu.

“Sen benim kızsın, Noah. Benim küçük hazinemsin, her zaman dediklerimi yapacaksın, değil mi?”

Başımı sallayarak babamın gözlerine baktım, gözleri tıpkı benimkiler gibi bal rengiydi. Ama onunkiler alkolden kan çanağına dönmüştü.

“Peki, bir dahaki sefere sana çekip gitmeni, anneni olduğu yerde bırakmanı söylediğimde ne yapacaksın?”

“Odama gideceğim,” diye fısıldadım neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Babam memnuniyetle başını salladı. “Sakin bana itaatsizlik etme tatlım... Sonradan pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum... sana değil. Ne de olsa sen ve ben aynıyız, değil mi?”

Babam yerden bir ip alıp çevik bir şekilde düğümlemeye başlarken başımı sallayarak gülümsedim.

“Bu bizim bağımız olacak, o kadar güçlü ki hiç kimse onu koparamayacak.”

Düğümüne baktım, sekiz şeklindeydi. Babam bana pek çok kez düğüm yaptırmıştı...

Ve mükemmel olana kadar hiç durmadım.

* * *

Ertesi gün gözlerimin altında torbalarla uyandım. Korkunç bir gece geçirmiştım ve kahvaltının bu kadar rahatsız edici olması da hiç iyi olmamıştı. William tek kelime etmiyor, annem gazete okuyormuş gibi yaparak sessizce bana surat asıyordu. Aklımın kötü bir yanıyla Nicholas’la yaşayacağımı hemen o anda söyleyerek bombayı patlatmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum, ama bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyordu.

Telefonum çalmaya başlayınca çok sevindim. Nicholas’ın aramasını bekliyordum. Annemin sitemkâr ifadesini görmezden gelerek mutfaktan çıkıp telefonu açtım.

“Alo?”

“Noah Morgan’la mı görüşüyorum?” diye sordu hattın öbür ucundan bir kadın.

“Evet, kimsiniz?” diyerek merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Odamın kapısına ulaşana kadar sessiz kaldı.

“Ben Anabel Grason, Nicholas’ın annesi.”

Afallamıştım. Anabel. Sorunlarımın yarısı onun suçuydu; benim ve en sevdiğim kişinin sorunları. Anabel onu terk etmişti, şimdi annesiyle alakalı hiçbir şeyi istemiyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum, kapıyı arkamdan kapatarak.

Tereddüt etti, sonunda iç geçirerek, “Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi. “Nicholas’ın beni görmek istemediğini biliyorum ama umurumda değil. Onunla konuşmam lazım ve senin yardımına ihtiyacım var. Sen onun kız arkadaşısın, değil mi?”

Ses tonu o kadar nazikti ki ne yapacağımı bilemiyordum. Tedirgin bir şekilde yatağın kenarına oturdum.

“Nick’in istemediği hiçbir şeyi yapmam. Bunu ikinizin çözmesi gerekiyor. Üzgünüm, Bayan Grason, ama anlamlıdır ki, sizin pek hayranınız sayılmam ve dürüst olmak gerekirse, bence Nicholas’ın sizden uzak durması daha iyi.”

İşte bu kadardı. Söylemiştim ve geri almayacaktım... Nick’i, benim Nick’imi henüz on iki yaşındayken, hiçbir açıklama yapmadan terk etmişti –onu imparatorluğunu kurmakla çok meşgul bir babayla bırakmıştı– şimdi kalkmış o ilişkiyi geri mi istiyordu? Aklını kaybetmiş olmalıydı.

“Ben onun annesiyim, bensiz daha iyi olması mümkün değil. İşler değişti ve onu tekrar görmek istiyorum.”

Pes edecek değildim. Nick’le tam da bu konuda konuşmaya çalışmıştım ve bana bu işe karışmamam gerektiğini açıkça söylemişti. Anabel onun için kesin bir hayırdı ve onu fikrini değiştirmeyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

“Üzgünüm Bayan Grason, ama Nicholas bana bu konuyu tartışamayacağımızı defalarca söyledi.”

“O zaman benimle yalnız buluş, sadece ikimiz. Nicholas’ın bilmesine gerek yok. Sadece bir yer seç.”

Ne? Bunu yapamazdım. Nicholas beni öldürürdü. Dünyada en nefret ettiği kadınla, onu herkesten çok inciten kadınla onun hakkında konuşursam ihanete uğradığını hissedirdi... Mümkün değildi.

“Anlamıyorsunuz. Sizi görmek istemiyor ve Nicholas’a yalan söylememin imkânı yok.”

Sert davranıyordum. Sanırım son günlerdeki tüm stres yüzeye çıkıyordu. Ayrıca, erkek arkadaşımı savunmam, ben de dahil herkesin ona zarar vermesini engellemem gerekiyordu.

Anabel’in derin bir nefes aldığını duydum. Sonra devam etti.

“Olay şu,” dedi sesini daha sert bir tona çevirerek. “Altı yaşındaki kızımın, zamanının yarısını dünyayı dolaşarak geçiren bir babası var. Bütün gün onunla birlikte olamıyorum ve Nicholas’ın kızımın biraz kendi evinde zaman geçirmesini istediğini biliyorum. Benim için sorun değil ama kocam bu konuda konuşmayı reddediyor. Eğer dediğimi yapıp benimle buluşursan ve oğlumla ilişkiyi düzeltmenin bir yolunu bulmama yardım edersen, kocam uzaktayken Nicholas’ın Madison’ı ziyaret etmesine izin veririm. Ama yapmazsan, Nicholas’ın kız kardeşini bir daha görmemesi için elimden geleni yaparım.”

Lanet olsun. Maddie, Nicholas’ın her şeyiydi. O kadının böyle bir tehditte bulunabildiğine inanamıyordum. Oğluyla böyle bir ilişki mi istiyordu? Aldatma ve şantaja dayalı bir ilişki mi? Öfkeden kanımın beynime sıçradığını hissettim. Teklifi için ne düşündüğümü açıkça söyleyip

telefonu yüzüne kapatmak istiyordum, ama söz konusu Maddie'ydi. Nicholas'ın istediği olsaydı, onunla yaşıyor olurdu. Avukatlarla konuşmuş, babası kardeşini birkaç haftalığına yanına almasının bir yolunu bulmaya çalışmıştı ama bu imkânsızdı; annesi kabul etmezse yapılacak bir şey yoktu. Tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü biliyordum ama o kadının Nick'le kız kardeşinin arasına girmesine izin veremezdim.

“Nerede buluşmak istiyorsunuz?” diye sordum, beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Hattın diğer ucunda gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum.

“Nicholas’a Maddie’yi gelecek hafta alabileceğini söyleyeceğim. Onu getirdiğimde buluşuruz. Merak etme, bu bizim sırrımız olacak. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Ona yalan söylemek istemiyorum ve eninde sonunda söyleyeceğim. Sizi temin ederim bundan hiç hoşlanmayacak. Bu yaptığınız şey, bana şantaj yapmak, istediğinizin tam tersi bir sonuç doğuracak. Nicholas kolay affetmez ve siz onu hayatta en çok inciten kişisiniz.”

“Hikâyenin her yönünü duymadın, Noah. Olaylar her zaman inandığın ya da sana anlatıldığı gibi değildir.”

Ondan tek kelime daha duymak istemiyordum. “Bana buluşmak istediğiniz yerin adresini gönderin.”

Cevap beklemeden telefonu kapattım, yatağa uzanarak çatıya baktım, kendimi hiç olmadığım kadar suçlu hissediyordum. Sonunda annem gelip Will'le şehrin öbür ucundaki bir yardım balosuna gideceklerini, o gece evde kalmayacaklarını söyledi. Jenna'yı davet etmemi söyleyince hiç düşünmeden kabul ettim. Nick'in yatıya kalmasını istiyordum ama bir yandan onu aramaktan ve bir şey sak-

ladığımı anlamasından korkuyordum. Günün geri kalanını kararsızlık içinde geçirdim, ama onun da beni aramadığını görünce, geceyi kâbuslarımla baş başa geçirmeye kararlı, yatağa geri döndüm.

NICK

Raffaella'nın söylediklerinden, Jenna'yla konuşmamdan ve annemin aramasından sonra, birkaç günümü sisler içinde geçirdim. Beni korkutan belki de haklı olabilecekleriydi. Mükemmel bir erkek arkadaş değildim. Yakın zamana kadar kimsenin erkek arkadaşı bile olmamıştım! Annem beni terk ettiğinde, bir daha kimseye beni incitecek gücü veremeyeceğime yemin etmiştim. Ondan sonra kendimi reddedilmeye açık bırakmam mümkün değildi.

Ama Noah'yla her şey değişmişti, bir şeylerin ters gidebileceğini, onun için iyi olmayabileceğimi, annemin yaptığı gibi beni terk edebileceğini düşündüğümde içten içe ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Beni aramaması da içimi rahatlatmaya yardımcı olmamıştı. Noah'nın neden gidip onu görmemi istemediğini anlamıyordum. Amirim bana babamın şehrin diğer ucuna gideceğini söylemişti, bunu doğrulamak ve Raffaella'nın da onunla birlikte gideceğini anlamak için tek bir telefon görüşmesi yetmişti. Bu Noah'nın evde yalnız olduğu anlamına geliyordu. Biraz sinirlenmiş, ama gece çökerken Jenna'nın sözlerini hatırlamıştım: "Noah iyi değil. Kâbuslar görüyor." Bunu düşünmekten kurtulmak için yapabilece-

ğim tek şey ona gerçek olmadıklarını göstermekti. Anah-
tarlarımı alıp çıktım.

Arabadan indiğimde etraf zifiri karanlıktı. Babamın evi neredeyse görünmüyordu; kimse verandadaki ışığı yakmayı düşünmemişti. Bu beni rahatsız etmişti. Anah-
tarı kilide sokup aceleyle yukarı çıktım. Bir an Noah'nın orada olmadığını düşündüm çünkü kapısının altındaki ışığı görmemiştim. Ama sonra onu duydum. Ağlıyordu. Kapıyı açtım, endişeden göğsüm sıkışmıştı. Olamazdı. Odası karanlıktı, Noah çarşafının içinde dönüp duruyordu. Işığın düşmesine bastım ama yanmadı. Lanet olsun. Elektrik kesilmişti.

Noah'yı yakından gördüğümde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, tırnakları avuçlarına o kadar derin batmıştı ki, bir tanesinin battığı yer kanıyordu. Ne yapacağımı şaşır-
mıştım. İçimde çalan alarmlara aldırmadan yanına oturdum.

“Noah, uyan,” dedim, gözyaşlarından yüzüne yapışmış saçları kenara iterek.

Boşunaydı. Hâlâ uyuyordu, ama sanki rüyasında gördüğü şeyden, onu bu yalnızlık ve korku durumuna sokan şeyden uzaklaşmayı umuyormuş gibi kıpırdanıyordu.

Onu önce hafifçe, sonra ısrarla sarstım. Ama uyanmak istemiyor gibiydi.

“Noah,” diye fısıldadım kulağına. “Ben Nicholas. Uyan, ben buradayım.”

Bir ses çıkardı ve küçük yumruklarının daha da sıkıldığını gördüm. Gerçekten kendi canını yakıyordu.

“Noah!” diye bağırdım bu sefer.

O zaman gözleri açıldı. Dehşete kapılmıştı. Onu daha önce böyle sadece okulundaki pislikler dolaba kilitlediği zaman görmüştüm. Odada etrafına bakındı, o sırada beni

gördü, her şeyin sadece bir rüya, bir kâbus olduğunu anlamış olmalıydı. Kollarıma atıldı, kalbinin küt küt attığını hissettim.

“Sakin ol, Çilli,” dedim, onu sakinleştirmek için sıkıca sarılarak. “Yanımdayım. Sadece kötü bir rüyaydı.”

Noah yüzünü boynuma gömdü. Titremeye ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca paniğe kapıldım. İçimi parçalıyordu. Neler oluyordu böyle? Onu kucağıma çektim. Bana bakmasını istiyordum. Olan biteni anlamak istiyordum.

“Noah, ne oluyor?” diye sordum, sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak. “Noah, Noah, dur!” diye emrettim, çünkü yumuşak yaklaşım onu daha da kötüleştiriyordu. Çok uzun zamandır onu böyle ağlarken görmemiştim.

Onu hafifçe itip yüzünü ellerimin arasına aldım. Bir an gözlerini kaçırdı, ama çenesinden tutup gözlerime bakmaya zorladım.

“Ne zamandır kâbus görüyorsun?” diye sordum, Jenna’nın söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştım: Noah iyi değildi. İkimizin de geçmişlerimizi geride bıraktığımıza inandığım için kendime lanet ettim.

“Bu ilk,” dedi nefes nefese, göğsü inip kalkarken. “Neden bilmiyorum...”

Parmak eklemlerimle gözyaşlarını sildim, bana karşı dürüst olmadığını biliyordum.

“Noah, bana gerçeği söyleyebilirsin,” dedim, bana güvenmediği için üzülmüştüm.

Başını iki yana salladı, şimdi daha sakın görünüyordu. “Burada olmana sevindim,” diye fısıldadı.

“Gerçekten mi?” dedim. Beni neden aramadığını hâlâ anlamamıştım.

“Elbette... Annemin söyledikleri için üzgünüm. Bunun

doğru olmadığını biliyorsun.” Bana sarıldı. Kendi sözlerine inanmaya mı çalışıyor diye merak ettim. Annesi istediğini düşünebilirdi. Beni endişelendiren Jenna’nın haklı olması, Noah’nın iyi olmaması ve bana olup bitenler hakkında dürüst olacak kadar güvenmediğini bilmekti.

Elini tutup yaraları görebilmesi için avuçlarını açtım. Yaralar dehşete düşürmüştü ama hiç şaşırmış görünmüyordu. Anlayabiliyordum.

“Benim yüzümden mi?” diye sordum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyor, Noah’nın en kötü gençlik anılarını yeniden yaşamasına neden olabilecek her şeyi unutmaya çalışıyordum. Yüzüm hâlâ Noah’nın Avrupa’dan döneceği sırada aldığım darbelerin izlerini taşıyordu. Şiddetin hayatından çıkmadığını sürekli hatırlatıyordum, ona yarardan çok zarar verdiğim açıktı, arkamı dönüp kaçmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

“Tabii ki hayır,” diye otomatik olarak cevap verdi. “Nicholas, bunu fazla büyütme. Sadece bir kâbus gördüm ve—”

“Sadece bir kâbus değildi Noah,” diye cevap verdim kendimi kontrol etmeye çalışarak. “Kendini görmeliydin. Biri sana işkence ediyor gibiydi. Bana rüyanda ne gördüğünü anlat, çünkü bunun daha önce de olduğunu biliyorum.”

Sözlerimi duyunca şaşkınlıkla gözleri irileşti. Ayağa kalktı, geriye birkaç adım attı, sonunda arkasını dönüp, “Daha önce hiç olmamıştı,” dedi.

Ayağa kalktım.

“Saçmalama, Noah!” diye bağırdım.

Neden yalan söylüyordu ki?

“Nick!” dedi, yüzünü bana dönerek. Karanlığı sadece hafifçe pencereden içeriye sızan ışık deliyordu. “Bunun seninle bir alakası yok.”

Ona inanmak istiyordum. Bunun küçük bir kızken başına gelenlerle ilgili olduğunu biliyordum ama piç babası öldüğünde biteceğini düşünmüştüm. Şeytanlarının hâlâ peşinde olduğunu bilmek beni kahrediyordu. Onu yatıştırmaya çalıştım ama yaklaşmama izin verirken bile bana kuşkuyla bakıyordu.

“Dinle,” dedim, ellerimi omuzlarına koyarak. “Hazır olduğun anda bana söyle.” O ânın şimdi olmamasından nefret ediyordum ama devam ettim. “Senin için burada olduğumu biliyorsun. Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum Noah. Tek istediğim seni daha iyi hissettirmek için bir şeyler yapabilmek.”

Gözleri nemlendi. Noah son iki ayda hayal bile edemeyeceğim kadar çok ağlamıştı. Eskiden hiç ağlamazdı... Ve şimdi hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Onu kendime çekip sarıldım. O kadar ufak tefekti ki... Bir şeyin ona işkence ettiğini bilmeye dayanamıyordum. Yüzümü çevirip ona bakınca, “Nick, bunun kendi hatan olduğunu düşünmeyi bırak,” dedi. Gözleri parlıyordu, sesi pürüzlüydü, tek düşünebildiğim, bunun gibi bir şeyin olmadığı, benim de bunun bir parçası olduğum, o cam gibi gözler için adam öldürebileceğimdi. “Hayatımda bana huzur veren tek şey sensin. Beni güvende hissettiren tek kişisin.”

“Peki neden korkuyorsun?” diye sordum. Kendimi tutamamıştım.

İfadesi değişmişti, bir an önceki şeffaflığı şimdi, ne kadar yıkmaya çalışsam da, özellikle bazı konular yüzeye çıktığında aramızda yükselmeye devam eden bir duvarın arkasına gizlenmişti.

Ama onu sıkıştırıp cevap vermesini bekleyemedim çünkü aşağıda bir şeyin kırılma sesi ikimizi de ürküttü.

“Neydi o?” diye sordu Noah, gözleri kapıdaydı, yüzü bir kez daha korku dolu görünüyordu.

Onunla kapı arasına girdim. Steve ya da Prett olmalıydı.

“Evde başka kim var?” diye sordum sakın konuşmaya çalışarak.

Birkaç saniye sonra cevap verdi: “Sadece biz.”

Sırtıma sokulduğunu hissedebiliyordum.

Lanet olsun.

NOAH

Alt katta bir şeylerin kırıldığını duymak ödümü koparmıştı ama bir an bu kesintiye sevinmiştim.

Neden korkuyorsun?

Bu soru o kadar karmaşıktı, hayatımdaki o kadar çok konuya değiniyordu ki, birçok şekilde cevap verebilirdim; bu bana sorulabilecek en kötü soruydu, özellikle de Nick sorunca... Hâlâ aklımda olan korkuları listelemeye başlarsam pek çok soruna neden olurdu. Bazı şeyleri gömülü bırakmak daha iyiydi, ara sıra yüzeye çıkıp hayatımı mahvetse bile.

“Lütfen bana alarmı kurduğunu söyle, Noah,” dedi Nicholas, kapıya gidip aralayarak karanlığa dikkatle baktı.

“Alarmımız mı var?” diye sordum, kendimi aptal gibi hissediyordum, gerçekten korkmaya başlamıştım.

“Tanrım, Noah,” diye homurdandı, koridora çıkarak bana sessiz olmamı ve olduğum yerde kalmamı işaret etti.

Onu görmezden gelerek hemen peşinden izledim. Birkaç saniye nefeslerimiz dışında bir sessizlik oldu. Ama sonra sesler duymaya başladık. Erkek sesleri.

Nicholas döndü, kolumdan tutup beni yatak odasına geri sürükledi. Dehşet içinde parmağını dudaklarına götürmesini izledim.

“Telefonunu ver bana,” diye fısıldadı, sakın olmaya çalışıyordu, ama bunun onun için kolay olmadığını görebiliyordum.

Başımı salladım, sonra sövdüm. “Lanet şeyi havuzun yanında bıraktım!”

Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Telefonum her zaman yanımda olurdu, oysa şimdi ihtiyacım olduğunda dışarıda, bahçedeydi.

“Benimki aşağıda, kapının yanındaki masanın üzerinde.”

Aklı hızla çalışmaya başlamıştı. “Beni dinle. Burada kalmanı istiyorum.”

Başımı iki yana salladım.

“Kahretsin, Noah, burada kal. Babamın odasına gideceğim, orada telefon var, 911’i arayacağım!”

“Hayır, yanımda kal,” diye yalvardım çaresizlik içinde.

Çok korkmuştum... Daha önce hiç soyguna veya benzer bir şeye kurban gitmemiştim. Kaçırılmanın kötü olduğu doğrudu, ancak bu tür durumlarla yüzleşmek söz konusu olduğunda beni daha güçlü kılmamıştı. Daha ziyade tam tersi olmuştu. O kadar korkmuştum ki ellerim titriyordu.

“Nicholas, elektriği kesmişler. Muhtemelen telefon hattımızı da kesmişlerdir.”

Nick’in cevap vermesine fırsat kalmadan sesleri yeniden duyduk, bu sefer daha yakından geliyordu. Nicholas bir eliyle beni susturdu. Hiç şüphe yoktu. Yukarı geliyorlardı. Nick’in aklmda her ne varsa bana bir bakış atması, beni de yanında götürmesi gerektiğini anlaması için yetmiş olmalıydı.

“Arkamdan ayrılma ve sakın ses çıkarma,” diye uyardı beni. Sonra kapıyı açıp karanlık koridora çıktı. Oradaydım ama aynı zamanda geri dönmek istemediğim, karanlıkta

korkularımı körükleyen o anıları da yaşıyordum. Karanlıkta iyi bir şey olamazdı... ya da tek bir şey olabilirdi ama bunu düşünmenin zamanı değildi.

“Bu da ne?” diye sordum, korkudan soluğum kesilmişti.

“Hiç,” diyerek pencereye yürüdü. Pencereyi açıp dışarı bakarken kot pantolonundan bir şey çıktığını gördüm.

“Silahla ne halt ediyorsun Nicholas?” Bağdırmamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekmişti.

Ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Noah, bu pencereden dışarı çıkmanı istiyorum,” diye emretti, sorumu duymazdan gelerek. “Dışarıda bir ağaç var. Bir sürü dalı var; senin için zor olmayacaktır.”

Sıcak gözyaşlarımın yeniden yanaklarımdan aşağı süzldüğünü hissettim. Başımı iki yana salladım. Bu riski göze alamazdım; bir daha pencereden düşemezdim. Sadece yapamazdım.

“Nicholas, yapamam,” dedim. Kader neden umutsuzca geride bırakmak istediğim şeyleri bana yeniden yaşatmaya kararlıydı?

“Neden?” diye sordu Nick, sanki deliymişim, içinde bulunduğumuz tehlikenin farkında değilmişim gibi, inanamaz bir ifadeyle. Evde sıkışıp kalmıştık, sadece bu da değildi, alt kattaki her kimse elektriği kesmişti, bu da muhtemelen bunu bir süredir planladıkları anlamına geliyordu. Tıpkı servis personeli gibi, William’ın uzakta olduğunu biliyor olmalıydılar.

Birden Nick’in yüzünde bir anlama ifadesi belirdi.

“Noah, bu pencereden atlamakla aynı şey değil bebeğim,” dedi sakın sakın, gözleri sürekli kapıya dönüyordu. “Çocukken bu ağaca binlerce kez tırmandım. Düşmeyeceksin. Kendine zarar vermeyeceksin.”

Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordum ama kor-

kudan felç olmuşum. Pencereleler, atlamak... Geçmişte bunun benim için anlamı yıkıcıydı. Ellerimi içgüdüsel olarak karnıma, tam yaramın üzerine koydum.

Nicholas bunu görünce üzölmüş görünüyordu ama elinden geldiğince belli etmemeye çalıştı. Bu bir tabuydu; bu konuda hiç konuşmamıştım, o da konuşmamıştı; eninde sonunda konuşmak zorunda kalacak olsak bile.

“Lütfen Noah, benim için yap,” dedi. “Bir daha kimse- nin sana zarar vermesine izin veremem.”

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Bana bir şey olursa, eve girenler bizi görürse neler olabileceğini hiç bilmiyordum. Nicholas için korkuyordum. Onun nasıl biri olduğunu, doğal eğiliminin doğrudan tehlike hattına koşmak olacağını biliyordum. Eğer hâlâ yanımdaysa, bunun tek bir anlamı olurdu: Ben onun için o insanların çalabileceği veya yok edebileceği her şeyden daha önemliydim.

“Sen önden git, ben peşinden gelirim,” dedim, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. Önce ben gidersem muhtemelen onların peşine düşeceğini biliyordum, silahını görünce başına gelebileceklerden korkmuşum, şimdiye dek hiç olmadığı kadar korkuyordum.

Kaşlarını çatmasından onu yakaladığımı anlamıştım. Kesinlikle geride kalmayı planlıyordu.

“Bazen seni boğabilirim,” dedi ama sözlerinin ardından dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu.

Neyse ki ev, fısıldaşmalarımızı kimsenin duyamayacağı kadar büyüktü.

Nicholas pencereden kolayca çıkarken inmesini izlemek için yaklaştım. Dal yerden üç metre kadar yüksekteydi. Geçirdiğim kazayla ilgili anılar canlanmıştı. Çocukken o pencereden atladığımda, ne yaptığının farkına bile varmamıştım. O kadar korkmuşum ki tek umursadığım o karanlık

ve taciz cehenneminden kurtulmaktı. Babam öcüydü, her çocuğun korktuğu canavardı ama o anda yanımda bunun sadece bir kâbus olduğunu söyleyecek bir annem yoktu. Canavar gerçektir ve ondan kaçmak için atlamak zorunda kalmıştım.

Nick az sonra çimlerdeydi, arkasından acele etmemi işaret ediyordu. Odanın diğer ucundan bir ses duyunca ürperdim, pencereden önce ayaklarımı çıkarıp ağacın gövdesine tutundum. Biri beni görmeden aşağı inmeme gerekiyordu. Nick düşersen beni yakalamaya hazırды; bu korkularımı gidermişti. Kısa süre sonra beni tutuyordu, yeniden rahatça nefes alabiliyordum.

“Hadi,” dedi, beni arka bahçeye doğru çekerek. “Telefonun nerede?”

Etrafımıza bakındık, geceleyin biri ortaya çıkar diye korkuyorduk.

Tanrı’ya şükür bıraktığım yerde, bir şezlongun üstündeydi, ama hepsi bu değildi. İkimizin de çok sevdiği köpek Thor, havuzun birkaç metre ötesinde yatıyordu. Havlamamış olması garipti –şimdiye kadar aklımıza gelmemişti– şimdi daha da korkmuştum. Nicholas yanına koşup kulağını göğsüne dayarken korkudan elimle ağzımı kapadım.

“Yaşıyor,” dedi Nick, yanına gidip diz çöktüm. Köpek uyuyormuş gibi düzenli nefes alıyordu, herhangi bir yara izi yoktu.

“İlaç vermiş olmalılar,” dedi Nick, başını okşayarak.

Eğilip köpeğin tüylü boynundan öptüm.

“Hadi Noah, bizi görebilirler,” dedi Nick ve Thor’u geride bıraktım.

Nick telefonu alıp beni havuz evinin arkasına sürükledi, beni duvara doğru itip korumak için vücuduyla bana abandı. Bu bana doğum günü partimi hatırlatmıştı, şimdi aynı

pozisyonda bulunup fark edilmemeyi umuyor olmamızın ne kadar ironik olduğunu düşündüm.

Acil servisi arayarak neler olduğunu, birinin evimize girdiğini, saklandığımızı anlattı. Ona bir devriyenin yolda olduğunu, olduğumuz yerde kalmamız gerektiğini söylediler. Telefonu kapatıp bana sarılarak başımdan öptü.

“İyi misin?” diye sordu. “Merak etme, bizi burada görmezler. Her şey yoluna girecek.”

Çok gergindim, ellerim titriyordu. Gördüğüm kâbus, Nicholas’ın beni duyduğunu bilmek, sonrasında bana söyledikleri, pencereden atlamak zorunda kalmak... Dertop olup her şeyin normale dönmesini beklemek istiyordum. Kötü anılarımdan kaçmak istiyordum.

“Bir öpücük alabilir miyim?” diye sordum ona cevap vermek yerine. Damarlarımda adrenalinin dolaştığını hissediyordum, polis gelene kadar sakinleşemeyecektim.

İsteğimin garip olduğunu düşünüyor gibiydi, ama yine de eğilip isteğimi yerine getirdi. Hızlı ve tatlı olması gerekiyordu ama elimi başının arkasına koyup daha yoğun olmasına çalıştım. Sırtımı duvara yaslayarak her şeyi –o anda olanları, bir ay aradan sonra Avrupa’dan döndüğüm günün hayal kırıklığını, annemle kavgamı, şüphelerimi– bir anda yok etti. Durumun kontrolden çıktığını görünce yavaşladı ama beni bırakmadı, ona yakın kaldım. Ellerim pantolonunun belinde bir şeye değince tamamen ayrılana kadar geri çekildi.

Sessizlik içinde, nefes nefese, bana bakmasını, silahı pantolonunun arkasından çıkarıp yerde onu rahatsız etmeyecek bir yere koymasını izledim. Tabanca ay ışığında parlıyordu, korkmuştum.

“Bunu yapmamalısın,” diye uyardım onu. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan polis arabalarının siren sesleri-

ni duyduk. Bana yaklaşarak, “Lütfen yanımdan ayrılma,” dedi.

Başımı sallayarak elini tuttum, bizi bekleyen her şeye hazırdım.

* * *

Saklandığımız yerden çıktığımızda polis arabalarını gördük. Kapının etrafında insanlar dolanıyordu, hatta komşular bile oradaydı, korkmuşlardı ya da sadece neler olup bittiğini merak ediyorlardı. İki adam bizi soymaya çalışmıştı. Suçüstü yakalanmışlar, kaçmayı başaramamışlardı. En kötü yanı da silahlı olmalarıydı, bu bana Nick’in de silahlı olduğunu hatırlatmıştı.

Nick polislerle konuşup olan biten her şeyi, pencereden nasıl kaçtığımızı anlatırken tek kelime etmedim. Her şeyi not aldılar, elektriğı tekrar açtılar ve ifade vermek için karakola gitmemizi söylediler.

“Yarın halledebilirsiniz Bay Leister,” dedi polis memuru, bana endişeyle bakarak. “Muhtemelen şimdilik biraz dinlenmelisiniz.”

“Umarım hapiste çürürler,” dedi Nicholas, evimizden ayrılan polis arabasına bakarken.

Bundan sonra, komşularla biraz konuşmanın ardından son polis gitti, diğerleri de onu takip etti. Olanları haber vermek için annemi aradım.

“Nick’e söyle bu gece seninle evde kalsın,” dedi, bu beni şaşırtsa da bir süredir tatmadığım sıcak bir minnet hissettim. “Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız.”

Telefonu kapattığımda Nick beni içeri götürdü, kapıyı kilitleyip varlığından haberdar olmadığım alarmın şifresini tuşladı. O anda alarmı kesinlikle kapalı bırakmayacağıma yemin ettim.

“Hadi yatalım,” dedi, elimi tutup yukarı çıkardı.

Odasında bana giymem için temiz bir pijama tişörtü verdi. Sessizce kıyafetlerimizi değiştirdik, düşüncelerimize dalmıştık.

“Gelmeye karar vermemiş olsaydım...” dedi, yüzündeki korkuyu görüyordum. Aklımı kurcalayan görüntüler şimdi onun aklını kurcalıyor olmalı diye düşündüm. “İşte bu yüzden birlikte yaşayalım istiyorum, böylece bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olabilirim.”

Şimdi açıkça görebiliyordum; onunla hissettiğim güvenlik duygusu, yanındayken iyi hissetmem... Söylediği doğruydı; ona ihtiyacım vardı. Güvendiğim kişiydi, kâbuslarımla ilacı, şeytanlarımı korkutup kaçırabilecek kişiydi.

“Anneme söyleyeceğim, Nick, söz veriyorum,” dedim, aklımdaki tüm şüpheleri kovarak. Artık inkâr edilemezdi: Nick, birlikte olmam gereken adamdı. Yüzünde içten bir gülümseme belirdi, dudaklarımdan öpüp bana sıkı sıkı sarıldı. Onun odasında olmak tuhaftı. O dört duvar arasında çok fazla vakit geçirmemiştik çünkü neredeyse birlikte olmaya başladığımız anda taşınmıştı, ama yine de birlikte yattığımız ilk zamanı, ne kadar gergin olduğumu, ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Bana sanki camdan yapılmışım gibi davranmıştı. Şimdi, birbirimize karşı olan tavrımız çok farklıydı. Zaman geçtikçe her şey daha da yoğunlaşmış görünüyordu, sanki daha fazlasına ihtiyacımız varmış, arzularımızı nasıl yöneteceğimizi bilemiyormuşuz gibi...

“Buraya gel.”

Dediğini yaptım, yatağına girip çarşafın arasına kıvrıldım, ona sokulup başımı göğsüne yasladım. Hatırladığım son şey, rüya görüyordum, ama öncekinden çok daha güzel bir şeydi: Rüyamda onu görüyordum.

22

NICK

Noah'nın kulağıma fısıldamasıyla uyandım.

“Nick... Uyan.”

Gözlerimi açmadım, sadece homurdandım, diliyle yavaş yavaş hafifçe çenemi okşamaya başladı.

Kahretsin.

“Nick,” diye tekrarladı birkaç kez, elini göğsümden aşağı kaydırıp bir an karnımdaki koyu renkli tüylere koydu.

“Bitiğim Çilli. Bir şey istiyorsan daha fazla uğraşman gerekiyor.”

Noah'nın bu şekilde dikkatimi çekmeye çalışması garipti. Genelde onun peşinden giden ben olurdum. Bu rol değişimi hoşuma gitmişti.

“Sanırım başka birini aramam gerekecek,” diyerek ilgimi çekti, beni alarma geçirmişti. Uzaklaştığını hissedince gözlerimi açıp ona öyle hızlı atıldım ki istese bile kaçamazdı.

Elimi tişörtünün altına sokup göğüslerinden birini sıkınca derin bir nefes aldı.

“Çilli, neredeyse hiç uyumadık,” dedim, dudaklarımı boynuna indirirken. “Sabah sabah bu cinsel taciz de neyin nesi?”

“Sevgilimsin. Sadece işini yaptırmaya çalışıyorum,”

dedi, kalçasını bana doğru itip çıplak omuzumda derin bir nefes alarak.

“Sevgilin olarak işimi istediğin zaman yaptırabilirsin, ama bir dakika kıpırdama,” dedim, onu yatakta hareketsiz bırakarak. Altımda o kadar küçüktü ki! Onu her şeyi, isimlerimizi bile unutana kadar yavaş yavaş öpmek istiyordum. “Babamların burada olabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Ebeveynimiz umurumda bile değildi ama ona istediğini vermeden önce biraz daha bekletmeye karar vermiştim. Cevap olarak bacaklarını belime sıkıca sardı. “Ne zamandan beri umursuyorsun?”

Gölgelerin arasında gülümsedim, elini hemen pantoloma götürdü, içine sokmaya çalışıyordu ama kontrolümü kaybetmeden onu durdurdum.

“Yanlış hatırlamıyorsam, geçen sefer dizginleri eline alan sendin Çilli. Şimdi yine mi başladın? Kim izin verdi sana?”

“İzin mi?” diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak. “Akıllı davranmaya devam edersen hiçbir şey alamazsın.”

Güldüm. “Bebğim, beni uyandırdığına pişman olmayacaksın,” dedim, tişörtünü çıkardım, vücudunu okşayarak istediğim yere doğru hamle yaptım. Bacaklarını ve uyluklarını öperken kendimi kontrol etmek için ona kadar saydım. Noah kıpırdandı, iç çekerek çarşafı kavrıdı, sözlerimi gerçeğe dönüştürmek üzere olduğumu biliyordum. “Bana bak,” diye emrettim.

Göz göze gelince, “Aman Tanrım,” dedi.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordum, tam o sırada kapının arkasında bir ses duydum.

Küfrederek Noah’nın üstüne çıktım, yorganı üzerimize çekince altımda tamamen kayboldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Ben de tam...” Tam o sırada kapı gıcırtyla açılırken elimle ağzını kapattım.

“Nicholas?” dedi Raffaella.

Lanet olsun!

“Raffaella, uyuyordum,” diye cevap verdim, Noah altımda tahta gibi kaskatı yatarken sesimin sakın çıkmasına çalışarak.

“Özür dilerim. Sadece burada Noah’yla kaldığın için teşekkür etmek istedim.”

Noah; o sırada onun altımda titrediğini hissedebiliyordum.

“Önemli değil. Onu yalnız bırakmak istemezdim,” dedim gülümseyerek, şimdi onu okşuyordum. Aşağıya baktım, gözüme Noah’nın gözleri ilişti, o kadar irileşmişti ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Biliyorum,” dedi Raffaella sakın sakın. “Tamam, bırakayım da uyu. Babanla birazdan hep birlikte kahvaltı edebileceğimizi umuyorduk.”

“Harika,” dedim, Noah’nın dişlerini koluma geçirdiğini hissedince acıdan kaşlarımı çattım. Annesi kapıyı kapatınca Noah omzuma tokat attı.

“Aptal!” diye hırladı.

Tekrar gülerek onu öptüm, dilimi dudaklarının arasına kaydırıp parmaklarımı üzerinde dolaştırmanın tadını çıkardım. Birkaç dokunuşla tüm öfkesi yatışmıştı.

“Gerzeğin tekisin,” dedi gözlerini kapatarak, ilgimin tadını çıkarıyordu.

“Şanslılardanım. Gel buraya.” Külotumu çıkarıp beklemeden onu kendime çektim, onu hissederken yastıkta homurdandım. Zaman kaybetmek istemiyordum, onu okşamaya başladığımda anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

“Lütfen Nicholas, bitirmem gerek...” diye fısıldadı tırnaklarını sırtıma geçirerek. Onu daha önce beklemede bı-

rakmıştım, ama şimdi onu tekrar okşayarak, bedenlerimizin arasında kıpırdanarak yolumu açtım.

Nefesini tuttuğunu duyunca ben de gelmemek için birkaç saniye durup süreyi uzatmaya çalıştım.

Yeniden başladım, yavaş hareket ediyor, kendine gelmesini bekliyordum. Hiçbir şey onu böyle aramızda hiçbir engel olmadan, ten tene hissetmekle kıyaslanamazdı. Noah doğum kontrol hapı kullanmaya başladığından beri cennetteydim.

“Sadece bir defa daha,” dedim yavaşlayarak. “Aynı anda bitirmeye çalışalım.”

Ve öyle yaptık. Birlikte, bizi dakikalarca bitkin bırakan o muhteşem özgürlüğe ulaştık. Kıpırdamadan yatağa uzandık, nefeslerimizi toparlamaya çalışıyorduk.

“Sabah sabah bana pusu kurmaya çalışırsan böyle olur,” dedim.

“Bir dahaki sefere bunu hatırlamaya çalışacağım.”

* * *

Babamla mutfakta son kahvaltımızdan bu yana aylar geçmişti. Sanırım Noah’nın kaçırılma olayında, hastaneden eve dönmesinden kısa süre sonraydı. Bunu tekrar yapmak çok garipti. Raffaella da oradaydı. Kanımca mutlu bir aileydik.

Orada olmayı pek umursamadığımı görmelerini istemiyordum. Ayrıca Noah, annesi yanımdayken beni kötü bir ruh halinde görmekten hoşlanmıyordu, bu yüzden rahat davranmaya çalıştım. Noah yanıma oturdu. Gevreğini yemekten ziyade oynuyordu. Arka planda her zamanki gibi radyo açıktı ve babamla Raffaella’nın karşımıza oturmaları bunun sıradan bir yemek olmadığını gösteriyordu.

“Pekâlâ...” diye başladı babam bir bana bir Noah’ya

bakarak. “Her şey nasıl gidiyor? Yakında okula gideceksin, Noah. Her şey hazır mı?”

“Henüz hiçbir şey yapamadım. Toplanmaya başlamam gerekiyor,” dedi ağzına kocaman bir kaşık mısır gevreği alarak.

Benimle yaşamakla ilgili bir şey söylemediğini görünce gerildim. Bunun için iyi bir zamandı ama tetiği çekmeye hazır olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

“Oda arkadaşının kim olacağını biliyor musun?” diye sordu annesi, Noah neredeyse boğuluyordu. Bir elimi uzatıp sırtına birkaç kez hafifçe vurdum.

“Henüz bilmiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Kahretsin. O mutfaktan çıkmak istiyordum. Şimdi.

Raffaella babama baktı, ikisi dönüp bize baktı.

“İkinizle konuşmak istedik,” diye başladı babam. “Son birkaç aydır tam olarak bir aile gibi davranmadığımızın farkındayım... Aramızda anlaşmazlıklar oldu ve bunu çözmeye çalışmak istiyoruz, böylece hepimiz biraz daha iyi geçinebiliriz.”

Bunu beklemiyordum. Babamla göz göze gelince elimdeki kahve fincanını masaya bıraktım. Kulak kesilmiştim.

“Sonunda birlikte olduğumuzu kabul edecek misiniz?” diye sordum.

Raffaella kaskatı kesilince babam ona neredeyse tehditkâr bir bakış attı. “Genç olduğunuzu ve birbirinizden hoşlandığınızı kabul ediyoruz ve...”

“Birbirimizi seviyoruz, anne, sadece öylesine değil,” dedi Noah, sonunda araya girerek.

Annesi dudaklarını büzerek başını salladı. “Seni temin ederim anlıyorum Noah, ilişkinizi kabul etmeyerek hayatını mahvettiğimi düşündüğünü biliyorum, belki de haklısın ama çok gençsin ve aranızdaki yaklaşık beş yaş büyük bir

fark, özellikle de on sekiz yaşına yeni girmişken. Senden tek istediğim ağırdan alman. Nick, kızımın hâlâ öğreneceği çok şey olduğunu anlayabileceğini umuyorum. Noah okula başlamak üzere, onun tecrübe edinmesini, eğlenmesini ve maksimum keyif almasını istiyorum; ona verebileceğimi hiç hayal edemediğim bir şey.”

Öfkenin alev aldığını, içimde yavaş yavaş yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Benimle eğlenmeyeceğini, üniversiteden zevk almasına izin vermeyeceğimi mi söylüyorsun?”

“Yaptığınız her şeyi birbirinize dayandırmamanızı söylemek istiyor. Önünüzde daha koca bir hayat var, her şeyi çok aceleyle getirmenizi istemiyoruz,” dedi babam, ortalığı yatıştırmaya çalışarak. “Bu nedenle bir anlaşma teklif etmek istedik. Barış anlaşması gibi. Ne dersiniz?”

“Hiçbir anlaşmayla ilgilenmiyorum. Noah benim kız arkadaşım ve pazarlık edecek bir şey yok.”

Babam derin bir nefes aldı, bağırmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

“O halde ikinizden de bize bir iyilik yapmanızı istiyorum. Eğer yaparsanız, bir daha ilişkinize karışmayacağımıza söz veriyoruz.”

“Ne gibi bir iyilik?” diye sordum, lanet olası sadede gelmek istiyordum.

Babam sözlerini dikkatle tartıyor gibiydi.

“Leister Enterprises bir ay sonra altmışıncı yıldönümünü kutlayacak. Bir yardım resepsiyonu düzenleyeceğiz. Her türden insan orada olacak ve topladığımız tüm para gelişmekte olan ülkelerdeki insanları besleyen bir kuruluşa gidecek. Bu şirket için hayati bir mesele Nicholas, bunu çok iyi biliyorsun. Yeni projeler üstleniyoruz, basın ve diğer konukların önünde güçlü ve birleşik bir imaj vermemiz gerekiyor.”

“Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Organizasyonuna yardım ettim,” dedim. “Ve bunun Noah’yla ilişkimle ne ilgisi olduğunu hiç bilemiyorum.”

“Gayet basit. İkiniz partiye bir çift olarak katılırsanız, basında çıkacak yazıları hayal et... Herkes size ve ilişkinizin ne kadar skandal olduğuna odaklanacak. Hayır, Nicholas, sözümü kesme,” dedi sözünü kesmek üzere olduğumu görünce. “İkinizin nasıl bir ilişkiniz olduğunun farkındayım ve ne kadar hoşlanmasak da buna hakkınız var. İkiniz üvey kardeşlersiniz, kan bağınız yok, ama çoğu kişi bunu böyle görmeyecektir. Ailemiza dair sağlam bir imaj sunmam gerekiyor, eğer bir çift gibi davranırsanız, partideki birçok insanın kafası karışacak ve bize tepeden bakacaklardır. Yaşlı insanlardan, çok parası olan insanlardan bahsediyorum, onlar bu tür davranışları kabul etmezler.”

“Bu çok saçma. Kimse bizi fark etmeyecektir. Tanrım, ne yapıp yapmadığımız kimsenin umurunda değil.”

“Son birkaç yılını dergilerde çıkan türden kızlarla görünerek geçirmemiş olsaydın bu doğru olurdu. Basının gözünün hep üzerinde olduğunu gayet iyi biliyorsun, Nicholas. Bir etkinliğe katılmaya karar verdiğin her seferinde etrafını nasıl sardıklarına bir bak.”

Noah bana yan gözle bakarken dişlerimi sıkarak küfür ettim. Kahretsın!

“Partiye yalnız gidip Noah küçük kardeşimmiş gibi davranmamı mı istiyorsun?”

“Senden bir arkadaşını, bir kız arkadaşını alıp spot ışıklarından uzak durmanı istiyorum. Noah da biriyle gidecek. Kameralara aile gibi poz vereceğiz, akşam yemeği yiyeceğiz, sohbet edeceğiz, katılan bazı büyük oyuncularla pazarlık yapacağız, sonra herkes evine ve normal hayatına geri dönebilir.”

Ben daha patlayamadan Noah araya girdi. “Uygun görünüyor,” dedi. Ona ters ters baktım.

“Boş ver bunu. Böyle büyük bir etkinliğe seni ilişkiye müsait yalnız biri sanan bir salakla gitmeyeceksin. Hayatta olmaz.”

Raffaella tekrar ağzını açtı. “Nicholas, sakın olmalısın derken işte bundan bahsediyorum. Bu sadece bir parti. Baban sana bunun ne kadar önemli olduğunu anlatıyor. Bu Noah’nın başka bir adamla evleneceği anlamına gelmiyor. Tanrı aşkına, eğer Noah yalnız gitmek isterse, bizim için sorun olmaz.”

Birkaç derin nefes alarak ayağa kalktım.

“Gideceğiz, kameralara istediğiniz gibi poz vereceğiz, ama sizi uyarıyorum, sonunda aramızda olanları anladıklarında babam lanet bir yalancı gibi görünecek.”

Arka bahçeye çıktık. O kadar öfkeliydim ki, evin aşağısındaki uçurumda kırılan dalgalara tek kelime etmeden bakarak sakinleşmeye çalıştım. Noah’nın arkamdan sarıldığını, yanağının hafifçe omuzuma yaslandığını hissettim. Elimi elinin üstüne koyunca kendimi biraz daha iyi hissettim.

“O kadar da önemli değil Nick...” dedi. Dönüp ona sert sert baktım.

“Benim için önemli... Noah, insanların senin benim olmadığını düşünmelerine dayanamıyorum.”

“Ama ben seninim, öyle olduğunu biliyorsun, bu sadece aptal bir parti. Orada en fazla birkaç saat kalacağız. Fazla düşünme.”

Başımı iki yana salladım. “Ama bu önemli. Böyle bir şeye son kez boyun eğiyorum.” Onu öptüm. “Seninle birlikte olduğumu tüm dünyaya haykırmak istiyorum. Senin de aynı şeyi hissetmediğine inanamıyorum.”

Noah omuz silkerek gülümsedi. “Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Senin olduğumu biliyorsun. Bu yeterli olmalı.”

İçimi çekip burnunun ucundan öptüm. Öyle olmalı ama değil, diye düşündüm kendi kendime. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu.

NOAH

O öğleden sonra Jenna’yla buluşacaktım. Avrupa’ya gittikten sonra bir aydır görmemiştim, benden kaçtığını hissediyordum. Sonunda evine gitmemi kabul etmişti. Kapının yanında beklerken, kocaman ön bahçelerine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Leister’lar gibi özel bir kapıları yoktu ama girişe ulaşmak için epey yürümek gerekiyordu. Bir sürü çok uzun ağaçları, sarı salıncakları, evin sağında eve masalsı bir hava veren kurbağalar ve güzel çiçeklerle dolu küçük bir göletleri vardı. O semtteki neredeyse tüm malikâneler inanılmazdı ama Jenna’nınkinde özel bir şeyler vardı ve bu muhtemelen onun sayesindeydi.

“İçeri gelin Bayan Morgan,” dedi hizmetçi Lisa. Ona gülümsedim.

“Jenna odasında mı?” diye sordum. Arka planda video oyunları duyabiliyordum, bu yüzden en azından kardeşlerinin evde olduğunu biliyordum.

“Evet, sizi bekliyor,” dedi. O sırada başka bir odada bir şeyin kırıldığını duyunca koşarak gitti.

Gülerek zarif bir şekilde dekore edilmiş oturma odasıyla insanı baştan çıkaracak yüzlerce şişe içkinin bulunduğu barın yanındaki merdivenlere yürüdüm.

Kapısını çalıp içeri girdiğimde, Jenna’yı bavullar ve giy-

si yığınlarıyla çevrili, zebra derisi halısının üzerinde bağdaş kurmuş otururken buldum. Saçlarını tepesinde geriye toplanmıştı.

Beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi, ayağa kalkıp bana sarıldı.

“Seni özledim Sarışın,” dedi beni bırakırken. Etrafta dolanıp durduğunu ya da dedikodu yapmak, hayatımdaki son detayları sorgulamak için beni sürükleyip yatağa oturttuğunu görmemek garipti. Canını sıkan, her zamanki enerjik, eğlenceli halinden onu alıkoyan bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum, endişemi gizlemeye çalışarak.

Etrafa bakındı, neredeyse farkında değilmiş gibiydi.

“Of, bunu!” Tekrar yere oturup bana da aynısını yapmamı işaret etti. “Okula ne götüreceğime karar veriyorum. Bu kadar yakın olduğuna inanabiliyor musun?”

Onca zaman üniversiteden, bağımsızlığımızdan, birbirimizi mutlaka gidip görmekten konuşmamıza rağmen, gitmek için bu kadar heyecanlı görünmesine şaşırmıştım.

“Daha çantalarımı toplamaya bile başlamadım...” dedim, endişeyle Nick’le yaşayacağımı anneme söylemediğimi hatırlamıştım. Jenna’ya da söylemem gerekiyordu ama içimden bir ses bunun zamanı olmadığını söylüyordu.

Tişörtlerini katlamasına yardım ederek birkaç dakika geçirdim, dikkatim dağılmıştı, nesi olduğunu öğrenmek istiyordum.

Jenna’nın odası benimkinin tam zıttıydı. Benimki mavi, beyazdı, dingin bir atmosferi vardı, rahatlamaya davet ediyordu, Jenna’nınkinde pembe duvarlar, siyah mobilyalar vardı. Duvara boynunda bir sürü kolyeyle büyük bir manken asılmıştı; daha önce kolyeleri çözmeye çalışmıştık,

çok havalıydılar ve takmak istiyorduk. Ama çabalarımız boşaydı; hiçbir zaman dekorasyondan öteye geçmeyeceklerdi. Başka bir duvarda, halıyla uyumlu siyah-beyaz zebra desenli bir koltuk takımı karşısındaki televizyona doğru çevrilmişti.

Onun da bir giyinme odası vardı ama o sırada tam bir felaketti.

Arka planda Pharrell Williams'ın çaldığını duydum. Mırıldanmamasına şaşırmıştım. Birkaç saniye daha ona baktım. Jenna Tavish ne zamandan beri beş saniyeden fazla sessiz kalıyordu? Katladığım tişörtü yere bıraktım.

“Artık bana ne olduğunu açıkça söyleyebilirsin,” dedim, daha önce kullandığımdan biraz daha kararlı bir ifadeyle.

“Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey yok,” diye karşılık verdi. Ama sonra kalktı. Bana arkasını dönerek kıyafetler ve moda dergileriyle kaplı devasa yatağına oturdu.

“Jenna, birbirimizi tanıyoruz... Yolculuğumun nasıl geçtiğini bile sormadın. Sana bir şeyler olduğunu biliyorum. Şimdi çıkar ağzındaki baklayı,” dedim, kalkıp yanına gittim. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu; normalde çok neşeli ve canlı olan arkadaşım, en iyi arkadaşım, depresifti.

Elinde tuttuğu kâğıt parçasından başını kaldırdı, gözleri nemliydi.

“Lion’la kavga ettik... Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana hiç o şekilde bağırmamıştı.” Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Bana anlattıklarına inanmıyordum.

Lion çok tatlı bir çocuktü. Bazen tıpkı Nick gibi bir pislik olabiliyordu ama bu onun doğasını değiştirmiyordu. Jenna’ya kraliçe gibi davranıyordu. Onları tartışmaya itecek ne olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“Konu neydi?” diye sordum, Nick’in geçen gün yediği dayakla, Lion’ın başını belaya sokmasıyla; daha doğrusu ikisinin de başını belaya sokmasıyla alakalı olmasından korkuyordum. Ama bir şey söylememeye karar verdim.

Jenna kollarını bacaklarına dolayıp başını dizlerine yasladı. “UC Berkeley’ye gitmemeye karar verdim,” dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. Jenna babasıyla aynı niversiteye girebilmek için çok çalışmıştı. Ve bu sadece aile bağı değildi, Berkeley’di! Ülkenin en iyi okullarından biri.

“Ne? Neden?”

Jenna ofladı. “Bana tıpkı Lion’ın baktığı gibi bakıyorsun, sanki bir suç işlemişim gibi.” Gergin ya da kızgın olduğunda hep yaptığı gibi saçlarını açıp tekrar geriye topladı. “UCLA harika bir okul. Sen oraya gidiyorsun, Nick oraya gidiyor...”

“Evet Jenna, ama Berkeley çok önemli. Oraya gitsen bile hafta sonları Lion’ı görebilirsin. Körfez Bölgesi Ay’da değil ki...”

“Gitmiyorum!” dedi umutsuzca. “Son zamanlarda Lion’ın nesi var bilmiyorum ama çok tuhaf davranıyor ve onun iyi olduğunu bilmeden başka bir şehre taşımmam mümkün değil.”

Başımı salladım. Onu gayet iyi anlıyordum. “Peki Lion tam olarak ne dedi?”

“Deliye döndü. Sırf onun yüzünden okul değiştirdiğim için aptal olduğumu söyledi. Bizim yüzümüzden geleceğimi riske atamayacağımı söyledi...” Sesi çatladı, çökmek üzere olduğunu görebiliyordum. “Beni terk etmekle tehdit etti!”

şaşkınlıktan gözlerimi kocaman açtım. Ne?

“Seni terk etmeyecek Jenna ve istediğini yapmakta zgrsn. Sana deli oluyor. Bunun yüzünden seninle görüşmeyi bırakması mümkün değil.”

Jenna başını iki yana sallayarak elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Anlamıyorsun; Lion değişti; farklılaştı. Ne olduğunu bilmiyorum ama para kazanmaktan başka bir şey konuşmaz oldu. Geçen gün...” Hıçkırıklarını bastırdı. “Yüzünü görmeliydin, Noah. Nicholas’ın da durumu kötüydü, ama onu öldürebilirlerdi ve bu suçun hepsi...”

Benimle göz göze gelince cümleyi yarıda bıraktı.

“Kimin suçu Jenna?”

Gözlerini kaçırdı, ayağa kalktı, bir yığın giysi alıp yerdeki açık bavullardan birinin içine bıraktı, bana bakmak istemiyormuş gibiydi.

“Yok bir şey. Sadece Lion’ın böyle şeylere bulaşmasından hoşlanmıyorum. Geçen yıl Nick’le birlikte yaptıkları şeyler...”

“Ama yapmıyorlar Jenna. Değiştiler. Nicholas değişti,” dedim.

Bana döndü, inanmaz bir ifadeyle güldü. “Hayır değişmediler! Nicholas her zamanki aynı pisliğe bulaşmış durumda.”

Kıpırdamadan durdum, göğsümdeki baskı yüzünden birkaç saniye nefes alamadım.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum, nedenini bilmesem de şimdi kızmıştım. Jenna’nın kötü ruh halinin acısını benden, hele de Nick’ten çıkarmasına izin vermeyecektim. Bana bir sürü yalan söylüyordu.

Sözlerinden pişman olmuş gibiydi ama bu onu durdurmadı.

“Erkek arkadaşlarımız aptal. Boğazlarına kadar pisliğe batmış durumdalar ama bizi kendilerine çekidüzen verdiklerine inandırmaya çalışıyorlar!”

“Değiştiler, Jenna! Nicholas artık o insanlarla takılmıyor. Değişti!”

Yine güldü ama bu sefer acımasızdı. O anda onu tanıyamıyordum –kim olduğunu bilmiyordum– sanki Lion’ın gideceği okulla alakalı kararını kabul etmemesi erkek arkadaşımın suçuymuş gibi sebepsiz yere, anlamsızca onu kötülüyordu.

“Doğrusu düşündüğümden daha safmışsın Noah. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Artık sabrımı zorluyordu.

“Neyi bilmiyormuşum?”

“Yarışlara geri dönmekten bahsediyorlar,” dedi acı acı. “İkisi de. Önümüzdeki hafta. Eminim kimse sana söylememiştir, öyle değil mi?”

Nutkum tutulmuştu.

“Nick geçen yıl olanlardan sonra bir daha asla yarışmayacak,” diyebilirdim sonunda.

“Eh, kendin görmen sadece zaman meselesi.”

* * *

Oradan olabildiğince çabuk ayrıldım. Onunla konuşmaya devam etmek istemiyordum; onu dinlemeye devam etmek istemiyordum. Nicholas bir daha yarışmayacaktı. İkimiz de birbirimize bu hatayı yapmayacağımıza söz vermiştik. O yarışlar Ronnie’yi bana düşman etmişti, daha sonra beni neredeyse öldürecek, babamla beni kaçırmak için plan yapmaları da cabası. Başta eğlenceliyken sonradan korkunç ve tehlikeli bir hal almıştı, bu yüzden Jenna’nın söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyordum.

Eve vardığımda neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Gürültü yapmamaya çalışarak içeri girdiğimde annemin oturma odasında olduğunu duydum. Onunla konuşmak istemiyordum, bu yüzden gizlice mutfığa girdim, buzdolabından

hazır bir salatayla Coca-Cola Zero alıp hızla yukarı çıktım. Tam her şeyi yatağın üzerine yerleştirirken telefonum çaldı.

Başka bir bilinmeyen numara.

Lanet olsun. Bu sadece bir kişi anlamına gelebilirdi. Telefon çalarken nabzımın hızlandığını hissettim. Nicholas'tan habersiz annesine buluşacağımı söylediğim için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum ama sosyal hizmet görevlisi arayıp kız kardeşinin birkaç gün onunla kalabileceğine karar verdiğini söyleyince Nick çok sevinmişti. Artık geri dönüş yoktu. Maddie perşembeye kadar gelmeyecekti, daha iki gün vardı, ama Anabel'in Los Angeles'a ayak basar basmaz beni görmek isteyeceğini biliyordum.

Telefon bir kez daha çaldı ve ben yine açmadım. Sonra bir mesaj geldi.

Öğlen LAX Hilton'da görüşürüz. A.

Kahretsin. Anabel Grason az önce bana bir mesaj göndermişti. Okur okumaz sildim. Ne yapacağımı gösteren bir kanıt olmasını istemiyordum. Nick'e ihanet ediyormuşum gibi kendimi çok kötü hissediyor, içten içe öyle olduğunu biliyordum. Ama yanında sosyal hizmet görevlisi ya da saat kısıtlaması olmadan kız kardeşiyle birkaç gün geçirmesini istemenin yanı sıra, o kadının ne söyleyeceğini, oğluyla ilgili ayrıntıları bana sormanın dışında amacının ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kısa ve basit bir cevap yazdım.

TAMAM.

İştahım kaçmış, en azından o kadının gözünde sahip olduğum azıcık saygınlığı kaybetmiştim.

“Hadi Noah, seç birini,” dedi Nicholas bıkkınlıkla.

“Ben bej rengi seçeceğim,” dedim uzun süre düşündükten sonra. Nick gözlerini devirdi.

“Eğer bejse, olduğu gibi yeşil bırakırız,” dedi, örneği elimden aldı.

“Yeşil mi?” dedim tiksintiyle. “Küçük bir kızı yeşil bir odaya mı sokacaksınız?”

Maddie’nin odası için renk seçerken bize yardım eden ve sabırla bekleyen kadın araya girme zamanının geldiğine karar vermişti.

“Yeşil çok şık, hâlâ belli olmuyor ama kaç aylık hamilesiniz?” diye sordu, karnıma bakıp gülümseyerek.

Ne ima ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Ne? Hayır, hayır!” Başımı iki yana salladım.

Nicholas ciddileşerek buz gibi bir ifadeyle çalışana baktı.

“Ah, sandım ki...” dedi, önce Nick’e, sonra bana, sonra tekrar karnıma baktı.

Hamile olduğumu, bebeğimizin yatak odası için renk seçtiğimizi sanmıştı. Bebeğimiz... Tanrım, neden bunu düşünmek zorundaydım ki? Bu beni huzursuz etmişti.

“Altı yaşındaki kız kardeşimin yatak odası için bir renk seçiyoruz,” dedi Nicholas, örnekleri tezgâha koyarken. “Anne baba olacakmış gibi mi görünüyoruz? Kız arkadaşım on sekiz, bense yirmi iki yaşındayım. Aptalca sonuçlar çıkarmadan önce neden düşünmüyorsunuz?”

Şoke olmuşum. Bu patlama da neydi?

“Ben... Özür dilerim, ben...”

Kadının nasıl hissettiğini anlıyordum. Nicholas’ın ona attığı bakış, onu üzdüğümde bana attığı bakışla aynıydı.

“Sorun değil. Beyaz renk kullanacağız. Boyacılar yarın

gelmelerini söyleyebilirsin,” dedim, ortalığı sakinleştirmeye çalışarak. Nicholas’ın mavi gözlerinde öfke görünüyordu ama başka bir şey söylemedi.

Ödeme yaptıktan sonra rahatsız edici bir sessizlik oldu. Buna dayanamıyordum, arabaya vardığımızda onu bana bakmaya zorladım.

“Bana ne olduğunu söyleyecek misin?”

Nicholas başka yönler bakıyor, bu sadece işleri daha da kötüleştiriyordu. Korkuyordum; onun için yeterince iyi olamayacağımdan korkuyordum. Çocuk sahibi olamaktan korkuyordum; bunu özellikle şimdi, aklıma bile getirmemeliydim, çünkü eğer yaparsam, yıkılıp bir kara deliğe düşebilir, bir daha asla çıkamayabilirdim.

“İnsanların kendilerini ilgilendirmeyen konulara burunlarını sokmalarına katlanamıyorum. Hepsi bu,” diyerek alnıma bir öpücük kondurdu.

Bir şeyler sakladığını biliyordum. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum ama duymak istemiyordum. O sırada değil.

Ona sarılıp yanağımı göğsüne yaslayarak neşelendirmeye çalıştım. Böyle zamanlarda ortaya çıkmakla tehdit eden korkuyu göz ardı ederek, Nick o sözleri hiç söylememiş gibi arabaya bindim.

Günün geri kalanını odaya mobilya almakla geçirdik. Her şey ertesi gün teslim edilecekti, yani perşembe günü odayı hazır etmek istiyorsak, yerleştirmek için yirmi dört saatimiz vardı. Nick heyecanlıydı; bunu gözlerinden, eşyaları seçerken gösterdiği coşkudan anlayabiliyordum. Sözde hamileliğim yüzünden alevlenmesini bir yana bırakırsak, Nick’le mağazaları ve oyuncakçıları gezerken iyi vakit geçirmiştik.

Kardeşine mavi tek kişilik bir yatak ve oynayabileceği

birkaç şey almıştık. Nick odanın benimki gibi olmasını istiyordu; nispeten sade, ama sıradan olmayan. Nick'in evine vardığımızda çok yorgundum, içeri girer girmez yatağa uzandım. Arkama uzandı, beni yatağa bastırırken ancak nefes almama yetecek yer bıraktı. Ağzıyla kulağımı ararken ürperdim.

“Bunu benimle birlikte yaptığın için teşekkürler,” diye fısıldadı boynuma ateşli öpücükler kondurarak.

Yanağımı yatağa bastırdığım için yüzünü göremiyordum ama dudaklarının tenimdeki hissi yeterliydi.

Ama buna rağmen, “Dün Jenna’yla birlikteydim,” dedim, en iyi arkadaşımdan bahsedildiğinde nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Durdu, gerildi, ağırlığının üzerimden kalktığını hissettim. Arkama döndüm, dirseklerime dayanarak doğrulup ona baktım. Tişörtünü çıkarıp yere bırakırken sırtı dönüktü.

“Harika,” diye cevap verdi.

Banyoya girip kapıyı neredeyse çarparak kapatunca kaşlarımı çattım. Kapıyı çalmama gerek olmadığını düşünerek arkasından içeri girdim.

Lavaboya yaslanmıştı, beni duyunca başını kaldırıp baktı.

“Biliyor musun...” dedim. “İkimiz *konusuyorduk*.”

“Eee?”

Benimle neden bu şekilde konuşuyordu?

“Savunmaya geçmen Jenna’nın söylediklerinin doğru olduğunu teyit ediyor.”

Arkasına döndü. “O zaman ne yapmam gerekiyor?”

Bu ses tonuyla konuşmasından nefret ediyordum. Keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündüm, ama eğer doğruysa tekrar yarışmayı düşünüyordu.

Çıplak gövdesine, kabuk tutmuş yaralara ve yara izlerine baktım. Bunun son bulması gerekiyordu.

“Böyle şeyler yapmaya devam edemezsin Nicholas,” dedim sözlerimi ölçüp biçerek. “Jenna Lion’ın yeniden yarışmaya başlayacağını söyledi...”

Bana hiç bakmadan etrafımdan dolaşıp geri döndü. “Lion büyük bir çocuk. İstedğini yapabilir, değil mi?”

“Yani sen gitmiyor musun?” diye devam ettim, sadece kendimi rahatlatmak istiyordum.

“Hayır, gitmiyorum.” Dönüp bana baktı. “Ve dürüst olmak gerekirse, Jenna’nın hakkımda ya da ilişkimiz hakkında ne söyleyeceği umurumda bile değil.”

Bu beni etkilemişti.

“Önemli olan Jenna değil. Lion’la o kavgaya girmemeliydin! Bana her şeyin bittiğini söylemiştin!”

“Bitti! Noah, sana zaten söylemiştim. Lion’ın başı dertteydi, ben de ona yardım ettim.” Derin bir nefes aldı, yanıma gelip bana sıkı sıkı sarıldı. “Böyle kontrolden çıkacağını bilmiyordum ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım, tamam mı?”

“Artık kavga yok, Nick. Artık tehlikeli durumlar yok. Söz mü?” dedim, boynumu öpmeye başlayınca vücudum gerilerek.

“Söz veriyorum.”

NICK

O sabah gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm birkaç santim ötemdeki Noah'nın yüzü olmuştu. Başı omzuma yaslanmıştı, neredeyse tüm vücudu vücudumun üzerindeydi. Gülmemek için kendimi zor tuttum; bana tırmanmaya çalışmış da yarı yolda kalmış gibiydi.

Yüzünden bir tutam saçını çekerek başparmağımla çillerle kaplı tenini okşadım. Sadece yüzünde değil, göğüslerinde, ince omuzlarında, sırtının alt kısmında beni çığına çeviren o çiller... O vücudun her santimini, her noktasını, her kıvrımını, her yara izini mükemmel bir şekilde bilen tek kişi olmaya bayılıyordum.

Kulağının arkasındaki küçük dövmeye baktım, kolumdaki dövmenin aynısıydı. Bunu yaptırmaya karar vermiştim çünkü basit bir şeyin doğru şekilde bağlandığında çok güçlü olması fikri hoşuma gitmişti ama şimdi çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Şimdi dövmeyi onun için yaptırdığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Saçmaydı ama bu fikir aklımda dönüp duruyordu, ikimiz de aynı dövmeyi yaptırmıştık çünkü bir şekilde birbirimizi bulacağımızı biliyorduk.

Telefonum çaldı. Uzanıp aldım. Maddie'nin sosyal hizmet görevlisi Anne'di. Annemin doğum günü hafta sonum

için Maddie'yi bana vermeyi kabul etmesine hâlâ inanamıyordum ama şikâyetim yoktu. Bu yıl partiler, striptiz gösterileri, bu dünyadan olmayan hiçbir şey olmayacaktı; bu yıl, dünyada en sevdiğim iki kızla günümü geçirecektim.

Maddie benimle olacağı için heyecanlıydı. Bundan mutlu olamazdı. Anne'le birkaç dakika konuşarak uçağın ne zaman geleceğini, nerede buluşacağımızı öğrendim, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle telefonu kapattım. Sonunda hep istediğim gibi kız kardeşimle birlikte olacaktım.

Çok geçmeden boyacılar geldi. Yediden önce gelmelerini istemiştım çünkü sekiz buçukta ofise gitmem gerekiyordu. Onlara odayı gösterdiğimde, birkaç saatte bitirebilecekleri kadar küçük olduğunu söylediler.

Kız arkadaşımı evimde o adamlarla uyurken bırakmak hoşuma gitmiyordu, bu yüzden tam adamlar işe başlarken onu uyandırdım.

"Noah, kalk," dedim hafifçe omzuna vurarak.

Homurdanarak uyumaya devam etti. Yatağımın başucundaki saate bakarak giyindim. Geç kalmak istemiyorsam hemen yola çıkmam gerekiyordu.

"Yaz tatili kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" dedi, çarşafının içinde dönüp başını yastığının altına gömdü.

Kahretsin. Bunun için zamanım yoktu.

Telefonumu aldım. Üçüncü çalışta Steve açtı, her zamanki gibi uyanık ve tetikteydi.

"Nicholas."

"Evime gelip boyacıların işi bitene kadar Noah'yla kalmanı istiyorum."

Noah bunu duyunca gözlerini açtı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi, doğrulup dört yaşında bir çocuk gibi gözlerini ovuşturarak.

Hayır, şaka yapmıyordum.

“Şimdi yola çıkıyorum,” dedi Steve.

“Burada bekleyeceğim,” diyerek telefonu kapattım.

Noah kollarını kavuşturmuş, öfkeyle bana bakıyordu.

“Gerçekten bir psikiyatriste ihtiyacın var.”

Ses tonunu duymazdan gelerek gülümseyip giyinmeye devam ettim. Geç kalacaktım ama umurumda değildi. Noah’yı iki yabancıyla yalnız bırakmaktan daha iyiydi.

“Ben sadece seninle ilgileniyorum,” dedim kravatımı bağlayarak.

“Başımın çaresine bakmayı biliyorum ben,” diye yanıtladı, kalkıp yanımdan geçerek banyoya yürüdü.

Dušta suyun akmaya başladığını duyunca iç geçirdim. İstedığı kadar kızabilirdi, ama dünyada özellikle de onunla bu tür riskleri alacak çok fazla çılgın insan vardı. Zaten bir kez kaçırılmıştı. Bir daha asla kaçırılmamasını sağlayacaktım.

On dakika sonra saçlarından sular damlayarak çıktı, havluya sarınmıştı. “Hâlâ burada mısın?”

Gülümsedim. Kızdığı zaman çok seksi görünüyordu. “Steve park ediyor, ben de şimdi çıkıyorum. Öpücüğüm nerede?”

Uğruna ölünecek bir kadındı. Yanına gidip bacakları titreyene kadar dilimi ağzına soktum.

“Seni ıslatacağım,” diye uyararak geri çekildi.

“Her zaman ben seni ıslatıyorum, bu yüzden sanırım bu adil,” diye karşılık verdim gülümseyerek.

“İğrençsin,” dedi ama öfkesi gitmişti, gözleri yerini şehvetin aldığını söylüyordu.

Öpüşmeye geri döndük, ama işler kızışırken zil çaldı. Noah kravatımdan çekip beni orada tutmaya çalıştıysa da uzaklaştım. Acelem vardı. Daha fazla zaman kaybedemezdim.

“Görüşürüz,” diyerek arkamı döndüm.

Kapıyı arkamdan kapatırken geriye baktığımda bana baktığını, havluyu ahşap zemine düşürdüğünü gördüm.

Kahretsin!

İşe tam zamanında gittim. Ofisim koridorun sonundaydı, bir kahve için bile durmadan doğruca oraya gittim. O gün babamın geleceğini biliyordum, Tanrı saklasın geç geldiğimi görürse... Beni tüm personelin kahvecisi yapmaktan çekinmezdi.

Onu ofisimde bulmayı hiç beklemiyordum. Daha önce hiç görmediğim bir kızla sakın sakın konuşuyordu. Kız benim koltuğuma oturmuş, babamın az önce söylediği bir şeye kibarca gülümsüyordu. Ben içeri girince ikisi de döndü. Odanın diğer tarafında, pencerenin... benim pencere-min yanında ikinci bir masa görünce şaşkınlığımı öfkeye dönüştü.

“Merhaba oğlum,” dedi babam cana yakın bir tebesümle.

En azından keyfi yerindeydi. Bu bir yenilikti!

“Neler oluyor?” dedim bir kıza, bir masaya bakarak.

“Nicholas, bu Sophia, Senatör Aiken’ın kızı. Burada staj yapacak. Ona ben teklif ettim.”

Gözkapaklarımı aralayarak Senatör’ün kızına baktım. Babamın ona ne teklif ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tahminimce babasıyla iyi geçinmeye çalışıyordu. Her halükârda, bunların benimle ne ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum.

“Uzun zamandır burada staj yapıyorsun, mezun olmak üzeresin, Sophia’ya ona memnuniyetle yardımcı olacağını, bu alanda ona destek olacağını söyledim.”

Yok artık!

Sophia bana kuru kuru, muhtemelen hoşnutsuzluk-

la gülümsedi. Güzel. Duygularımızın karşılıklı olduğunu bilmek beni memnun etmişti. Muhtemelen sessizliğimden rahatsız olsa da bunu dile getirmeyecek kadar kibar olan babam, “Sophia, umarım burayı seversin, bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Aksi takdirde Nick sana yardımcı olacaktır,” dedi.

“Teşekkür ederim, Bay Leister. Bunu aklımda tutacağım. Ve bu fırsat için tekrar teşekkür ederim. Her zaman Leister Enterprises’la çalışmak istemişimdir. İşi büyütmek için attığınız adımların çok önemli olduğunu düşünüyorum. Yeni pazarlara girerken hukuk bilgisi çok önemlidir. Oğlunuzun da yardımıyla büyük işler başarabileceğimize eminim.”

Demek kız aynı zamanda bir yalakaydı. En azından bu işte iyiydi. Babam ona onaylayan, bana da uyaran bir bakış attıktan sonra çıktı.

“Politikacı kızı olduğun anlaşılıyor,” dedim. “Benim koltuğumdasın. Kıpırda.”

Gülümsedi, yavaş yavaş kalktı. Onu baştan aşağı süzmekten kendimi alamadım. Siyah saçlar, bronz ten, kahverengi gözler, uzun bacaklar. İnci grisi bir etek ve tertemiz beyaz bir gömlek giymişti. Tam babasının kızı.

“Görünüşüm seni aldatmasın Nicholas. Buraya kalmak için geldim.”

Sözlerini duymazdan geldim, koltuğuma oturdum, e-postalarımı açtım ve işe koyuldum.

NOAH

Maddie yakında gelecekti ve odasını hazır etmemiz gerekiyordu. Anneme, Maddie'nin Nick'le olduğu bazı günlerde onlarla kalacağımı söylemiştim, Madison'ın odasında ki tüm ıvır zıvır temizlenip getirilen mobilyaların monte edilmesi için yer açıldığından emn olduktan sonra aramız daha da kötüye gitmesin diye uslu bir kız gibi eve gittim. Nicholas her şeyi denetleyecek, Anabel Grason'la konuşana kadar beni görmeyecekti.

Sonrasında zaman hızla geçti. Kendimi daha iyi hazırlayabilmeyi umuyordum ama ne olduğunu anlamadan Anabel'le Maddie'nin geleceğı sabah gelivermişti. Gergindim; Nicholas'ın da gergin olduğunu biliyordum. Bana odayı beğenip beğenmediğimi, kız kardeşinin beğenip beğenmeyeceğini, mobilyaları değiştirmemiz gerekip gerekmediğini, yatağı köşe yerine pencerenin altına koymanın daha iyi olup olmayacağını, şifonyerin yeterince büyük olup olmadığını, uzaktan kumandalı treni onun kadar sevip sevmeyeceğini soran bir sürü fotoğraf göndermişti.

Hattın diğer ucunda güldüm. “Nick, buna bayılacaktır. Sonuç olarak, kız kardeşin seni görmeye geliyor, yeni odasını değil.”

Durakladı. “Gerginim Çilli. Onunla bir günden fazla hiç vakit geçirmedi. Ya evi özlediği için aniden ağlamaya başlarsa? O küçük bir çocuk, ben yetişkin bir adamım. Bazen böyle şeylerle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.”

Karşımdaki aynaya gülümsedim. Böyle endişelenmesine bayılıyordum: Nick her zaman kendinden çok emin, çok buyurgan, çok otoriterdi. Gardını indirip ne kadar yufka yürekli olduğunu gösterdiğinde, tek istediğim ona sarılmak oluyordu.

“Çoğu zaman yanında olmaya çalışacağım,” dedim, yatağıma oturup tavandaki kirislere bakarak.

“Ne? Bütün hafta sonu burada olacaksın, değil mi?” dedi daha ciddi bir ses tonuyla.

Dilimi tuttum. Tam o sırada kapım çalındı.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu annem, içeri girip bana bakarak. Başımı salladım, hayatımda ilk kez annem Nick’le konuşmamı böldüğü için mutluydum.

“Annem konuşmak istiyor. Seni yarın ararım, tamam mı?”

Pişman olmadan telefonu kapattım, telefonumu yatakta yanıma koyup annemin ileri geri yürümesini izledim. Dalgın ve biraz üzgün görünüyordu. Son zamanlarda ikimiz de pek iyi vakit geçirmiyorduk. Gerçekten konuşmayalı haftalar olmuştu, ona planlarımdan bahsettiğimde işler kesinlikle daha da kötüye gidecekti.

“Bavulların hazır mı?”

Beni yokladığını biliyordum. Bavullarımı hiçbir zaman bir gün öncesine kadar hazırlamazdım. Bu alışkanlığı ondan miras almıştım. İnsanların kıyafetlerini seçmek, bir valizin içine tıktırıp fermuarını çekmek için neden haftalara ihtiyaç duyduğunu anlamıyorduk ama yine de başımı salladım, bu uzlaşma girişiminden yararlanıp ona Nick’le yaşayacağımı söylerim diye düşünüyordum.

“Hemen hemen. Dinle anne...” diye başladım ama lafımı kesti.

“Buradan çıkmak için can attığını biliyorum, Noah,” dedi, bir gömleği alıp katlayarak; dalgınlaşmıştı.

Derin bir nefes aldım, gözlerinin donuklaştığını görmüştüm. “Anne, ben...”

“Hayır, Noah, sana bir şey söyleyeyim: Geçtiğimiz birkaç günün zor geçtiğini, Avrupa’dan döndüğümüzden beri iyi geçinemediğimizi biliyorum ve inan bana, anlıyorum: âşıksın, tüm zamanını Nicholas’la geçirmek istiyorsun... Ben sadece bunun...” –ikimizi işaret etti– “bozulmadan kalmasını isterdim. Seninle her zaman iyi anlaştık. Dan’le çıkarken bile” –eski erkek arkadaşımın adını duyunca kaşlarını çatıttım ama devam etmesine izin verdim– “gecenin nasıl geçtiğini, sana söylediği romantik şeyleri anlatmak için koşarak odama gelirdin, hatırladın mı?”

Başımı sallayarak sıırttım. Nereye varmak istediğini görebiliyordum.

“Artık gidişin yaklaştığına göre, sana verebileceğim en iyi şeyleri vermeye çalıştığımı söylemek istedim. Burayı gerçekten evin olarak görmeni istedim. Burada, tüm bu fırsatlarla çevrili olarak yaşamayı istedim. Sen küçükken bile, seni böyle bir odada, kendi başıma vermeyi umduğumdan çok daha fazla oyuncak ve kitapla görmeyi hayal ederdim...”

“Anne, buraya geleceğimizi söylediğinde çekilmez olduğumu biliyorum ama şimdi neden yaptığını anlıyorum, hiçbir şey açıklamana gerek yok, tamam mı? Bana elinden gelen her şeyi verdin ve beni Nicholas’la görmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama onu seviyorum.”

Bunu duyunca gözlerini kapatıp zorla gülümsedi. “Umarım bir gün harika bir yazar olursun Noah. Olacağı-

nı biliyorum, bu yüzden hayatın sana sunduğu her fırsattan yararlanmanı istiyorum. Çalış, öğren ve üniversitenin tadını çıkar. Bunlar hayatının en güzel yılları olacak.”

“Öyle yapacağım,” diye fısıldadım, ama gülümsememe rağmen, ona karşı samimi olamadığım, ona Nick’ten bahsedemediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

* * *

Ertesi sabah erkenden kalktım. Gergindim, yapacağım şeyi aklımdan çıkarmaya çalışarak kahvaltıya indim. Maddie birkaç saat içinde gelmiş olacaktı ve artık annesinin geri adım atma ihtimali yoktu. Bunu Nick için yaptığımı, affedilebilir bir şey olduğunu binlerce kez tekrarlardım ama içimde, gizli bir köşede, Anabel’i tanımak, Nick’ten ne istediğini, neden onu bırakıp gitmeye karar verdiğini öğrenmek istiyordum.

Kahvaltıda çok az bir şeyler yedim: yarım dilim kızarmış ekmek ve sütlü kahve. Nick Maddie’yi annesiyle buluşacağım saatte alacağını söylemişti, bu yüzden kaçınılmaz olarak bana nerede olduğumu sorduğunda bir şeyler bulmak için zamanım vardı. Nick Maddie’yi yemeğe götürmekle meşgulken, ben de bu gizli buluşmayı olabildiğince çabuk halledecektim.

Nick’in annesinin nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyordum. Dünyanın dört bir yanında sahip olduğu yatlar, atlar ve malikâneler hakkında gevezelik etmeyi seven tipik bir sosyetik milyoner karısıydı. Kimsenin dikkatini çekmek istemediğim için açık mavi, yüksek belli, volanlı bir etek ve bir süredir giydiğim sarı bir Chanel bluz giydim. Jenna bana beyaz Miu Miu sandaletler vermişti, çok güzel ve çok pahalıydılar ama neyse ne, kıyafetime çok yakışmışlardı.

Bu, tepeden tırnağa marka giyinerek çıktığım birkaç seferden biriydi ama Anabel'in gözümü korkutmasını istemiyordum. Herkes iyi giyimli bir kadının güçlü bir kadın olduğunu bilirdi.

Hilton'a vardığımda şık giyimli bir adam arabama yaklaştı. Arabayı çizmemesi için dua ederek anahtarları ona verdim. Sandaletlerim kaldırımda tıkırdıyordu. Otomatik kapılar açıldı; içeride, bej ve kahverengi ince halıların üzerine stratejik olarak serpiştirilmiş küçük koltukların bulunduğu zarif bir resepsiyon salonu buldum. Arka tarafta tıpkı benim evimdeki gibi ikiye ayrılan bir merdiven vardı. Nereye gideceğimi hiç bilmiyordum, bu yüzden iyi giyimli iki kızın bana gülümsediği bankoya yürüdüm.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz hanımefendi?" diye sordu içlerinden biri, bakışlarından kıyafetime hayran olduğu anlaşılıyordu. İçinden kendisiyle aynı yaşlardaki bir kızın bunlara nasıl sahip olup da bankonun diğer tarafından ona baktığını soruyor olmalıydı. Modaya ve paraya önem veren biri olmadığım için şükrettiğim zamanlar olmuştu. Bunları hiçbir zaman istememiştim; benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Mizacım gereği sade bir insandım ve o kızı hiçbir şekilde kendimden aşağıda görmüyordum.

"Anabel Grason'la yemek yiyecektim. Bana bir not falan bıraktı mı bilmiyorum..." dedim tereddütle. Kız bilgisayarına baktı, başını salladı ve gülümsedi.

"Bayan Grason sizi Andiamo'da bekliyor. Şu koridordan yürürseniz sağdaki kapıyı bulacaksınız. Afiyet olsun."

Gülümsedim, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak yürüdüm. Tam restorana geldiğim sırada telefonum vızırdadı. Mesaja baktım: Nick'le Maddie'nin McDonald's'ta çekilmiş bir fotoğrafıydı. Maddie'nin eksik dişli tebessümünü görünce gülümsedim; iki ön dişi düşmüştü! Nicholas'ın

zavallı kıza neler söylediğini hayal bile edemiyordum! Sırtarak kısa süre içinde onlara yetişeceğimi söylemek için cevap yazdım. Sonra telefonumu uçak moduna aldım.

Sütlü çay rengine zarif sandalyeleriyle, kare masaların üzerindeki beyaz örtüleri, beyaz tabakları, nar rengi peçeteleri, bakımlı dekoratif bitkileriyle rahat, gösterişsiz yemek salonunda göz gezdirdim. İçeri girer girmez duyularıma yeni yapılmış makarna ve pesto kokusu nüfuz etmişti.

Anabel'i görünce derin bir nefes alarak yanına yürüdüm. Kıyafeti hayal ettiğim gibi zarifti; bej bir pantolon ve çekici siyah bir bluz. İnce topuklu ayakkabılar giymiş, boyu benden birkaç santim daha uzun olmuştu. Gülümsedi, durum rahatsız edici bir hal almadan elimi uzattım: Erkek arkadaşının kendisini on yıl önce terk eden annesiyle gizlice öğle yemeği yediğinde âdetlerin ne olduğunu hiç bilmiyordum.

"Merhaba Noah," dedi sıcak bir ifadeyle.

"Bayan Grason," diye cevap verdim terbiyeli terbiyeli. Oturup bana da oturmamı işaret etti.

"Davetimi kabul etmene sevindim." Bunu söyledikten sonra şarap kadehini dudaklarına götürdü, kenarında kırmızı bir leke bıraktı.

Demek bu kadardı. Derin bir nefes aldım.

Mavi gözleri tıpkı oğlununki gibi deliciydi, sırtımda bir ürpertinin dolaştığını hissettim.

"Çok güzel bir kızsın, Noah. Ama eminim bunu biliyordur. Öyle olmasaydı, oğlum seninle ilgilenmezdi, doğal olarak."

Zoraki gülümsedim. Sanki Nick'le ilişkimizin yüzeysel, boş bir şey olduğunu söylüyormuş gibi bu sözler beni kızdırmıştı, öte yandan muhtemelen kendi ilişkileri öyleydi... Otuz yaşında gibi görünmeye çalışmak için harcadığı onca para, onun nasıl biri olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Saatlerce boş boş konuşabiliriz Bayan Grason, ama

buraya beni çağırmanızın bir nedeni var ve hemen konuya girmek istiyorum,” dedim, ne kadar zor olsa da nazik olmaya çalışarak. Kuşkularımda haklıydım; bu kadını sevmiyordum ve hiçbir zaman sevmeyecektim. “Size bir iyilik yapmamı istediniz. Bana ne olduğunu söyleyin.”

Anabel gülümsedi, hatta muhtemelen hayranlıkla. Sanırım ona bu kadar açık sözlü davranmam hoşuna gitmişti.

“Oğlumla ilişkiyi geri istiyorum ve sen bana yardım edeceksin,” dedi. Tasarım çantasından bir zarf çıkarıp bana uzattı. Yüksek kaliteli, kalm, mermer desenli kâğıttan yapılmıştı, dış tarafında kaligrafiyle Nicholas’ın adı yazılmıştı. “Tek istediğim Nicholas’m bu mektubu okumasını sağlaman.”

Zarfa kuşkuyla baktım. Nick’i bunu okumaya nasıl ikna edebileceğimi hiç bilmiyordum. Ayrıca mektubu ona vermek, annesini gördüğümü kabul etmek anlamına gelirdi ve bunu yapmam mümkün değildi.

“Üzgünüm ama basit bir mektup oğlunuzu geri kazanmanıza nasıl yardımcı olur bilemiyorum. Onu terk ettiniz.” Gözlerimdeki nefret gözünden kaçmamış olmalıydı; biri değer verdiğim birine zarar verdiğinde hep duyduğum nefretin aynısıydı. İçimde tutamıyordum.

“Kaç yaşındasın Noah?” diye sordu zarfı bana doğru iterek.

“On sekiz.”

“On sekiz,” diye tekrarladı, sanki kelimedenden zevk alıyor gibiydi, melek gibi gülümsedi; bir çocuğa uygun bir gülümsemeydi, yetişkin bir kadına, hele ona kesinlikle uymuyordu. “Ben kırk dört yaşındayım... Senden çok daha uzun süredir bu dünyadayım, senden çok daha fazla deneyim sahibiyim, bu yüzden beni şu anda yaptığın gibi yargılamadan önce durup bir düşünmelisin, sadece küçük bir kızsın ve muhtemelen başına gelen en kötü şey seni evinden alıp Kaliforniya’daki bir malikâneye taşımaları olmuştur.”

“Hayatım hakkında hiç bir şey bilmiyorsunuz,” dedim buz gibi bir sesle.

Ölen babamın görüntüsü aklıma gelince göğsümde bir sızı hissettim.

“Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum. Senin bile bilmediğin, asla bilmemeyi tercih edeceğin şeyler biliyorum. Ve sadece birkaç telefon görüşmesiyle hepsini ortaya çıkarabilirim.”

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Mektubu aldı, ayağa kalkıp yanıma geldi. Yavaşça, çevik bir hareketle mektubu sandalyemin arkasında asılı duran çantama yerleştirdi.

“Nicholas’ın bunu okumasını sağla,” diye fısıldadı. “Aksi takdirde, yaşadığın tüm bu fantezi ve göklerden sana yağdırılan tüm bu para buhar olup uçacak.”

Elektrik çarpmış gibi hissederek ayağa kalktım.

“Benimle bir daha temasa geçme,” dedim, bu tehditten –ne olduğunu tam olarak bilmediğim– sonra kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

“Merak etme. Hiç öyle bir niyetim yok. Ama tekrar ediyorum: En kötü kâbuslarının gerçekleşmesini istemiyorsan, istediğimi yap.”

Arkamı döndüm, yemek siparişi bile vermeden, sözlerindeki örtülü kötülüğü görmezden gelerek, resepsiyondan geçip dışarı çıktım.

O kadınla buluştuğum için aptalın, düpedüz embesilin tekiydim. Nicholas beni uyarmıştı; bana ondan, ne kadar zalim olduğundan söz etmişti ama ben aptallık edip kendimi kaptırmıştım ve kadın bana bir sürü yalan söylemişti. Tüm bunlar yalandı, bu yüzden bir dakika daha düşünmeyecektim. Mektubu çıkarıp milyon parçaya böldüm ve geçtiğim her çöp kutusuna dağıttım.

Benim için bu görüşme hiç olmamıştı.

NICK

Noah telefonunu tüm öğleden sonra kapatmıştı.

Endişelenmeye başlamıştım. Paniğe kapılmamaya çalıştım. Durum ne olursa olsun, bu hiç yardımcı olmuyordu. Kız kardeşim yanımdaydı, Anne söz verdiği gibi onu getirmişti ve önümüzdeki dört gün benimle olacağı için mutluydum. Hiçbir şeyin bu zamanımı mahvetmesine izin vermeyecektim, Noah'ya gelince... Sadece şarjının bitmiş olabileceğini düşünmeye çalıştım.

“Nick!” diye bağırdı Maddie o kendine has eşsiz sesiyle. Santa Monica'ya, iskeleye gitmiştik. Maddie'ye hep orayı anlatırdım; plajı, atraksiyonları, çocukların dönme dolaba tırmanıp okyanusu havadan görebildiklerini... Ama küçük kız kardeşim çoğu normal çocuğun aksine, akvaryuma gidip yüzünü cama dayamış, sergilenen yumuşakçalara ve deniz canlılarına bakmaya başlamıştı. Yanına gittim.

“Mad, dikkatli ol, o canavarlardan biri camı kırıp seni yakalayabilir!” diye onu uyardıktan sonra belinden yakalayıp çıkışa yürüdüm. Gece çöküyordu, ne zaman yemek yediğinden ya da yattığından emin değildim.

“Üşüdün mü, cüce?” diye sordum, ceketimi çıkardım, eğilip omuzlarına koydum.

Etli küçük dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Geldi-

ğim için mutlu musun?” diye sordu, masum gözleri cevabın olması gerekenden daha önemli olduğunu anlatıyordu.

Gülümseyerek fermuarını çektim. Neredeyse yerlere değen bu giysinin içinde hayalete benziyordu ama hastalanmasından daha iyiydi.

“Sen burada olmaktan mutlu musun?” diye sordum, etek ucunu kıvırmaya çalışarak.

“Tabii ki mutluyum!” diye bağırdı. “Sen benim en sevdiğim kardeşimsin. Sana bunu hiç söylemedim mi?”

Güldüm. Sanki beni kıyaslayabileceği başka bir kardeşi varmış gibi!

“Hayır, hiç söylememiştin, ama sen de benim en sevdiğim kız kardeşimsin, bu yüzden işler mükemmel gidiyor, değil mi?”

Gülümsedi ve bu kalbime dokundu.

“Dönme dolaba binmek ister misin?” diye sordum, coşkulu, kulakları sağır eden bir “Evet!” cevabı aldım.

İskele insanlarla ve aileleriyle doluydu, kırılan dalgalar oradan hiç ayrılmak istememenize neden oluyordu. Akşam çok değerliydi. Tam Noah’yı tekrar aramak için telefonu mu çıkarmak üzereyken sesini duydum. Kalabalığa bakınca ağzı kulaklarında gülümsediğini gördüm. Eminim ben de aynısını yapıyordum.

“Hey, Maddie!” diye seslendi Noah, her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı, kız kardeşimin dikkatini çekti ve ona doğru koştu.

“Noah!” diye bağırdı, gülerek onları izledim. Noah’nın eğilip onu kucağına almasını, nazikçe sarılmasını izlerken mutluluğum daha da arttı.

Maddie, Noah’yı düşündüğümünden daha kolay benimsemişti. Kuşkusuz Noah’yla olmak çok keyifliydi ama Maddie’nin yanında olmak kolay değildi, kabul etmeliydim.

Kardeşim olduğu için onu çok seviyordum ama huysuz ve şımarık olabiliyordu: Herkesle iyi geçinemiyor, gerçekten güvenmediği sürece insanların kişisel alanına girmesinden hoşlanmıyordu ve dürüst olmam gerekirse, ailesi her istediğini almış altı yaşındaki her kız çocuğu gibi biraz şımarıktı. Ona karanlıklar prensesim demeyi seviyordum. Ama Noah ona, o da Noah'ya tapıyordu, bu yüzden endişelenecek bir şey yoktu.

Yanlarına gidince Noah bana garip bir bakış attı, beni görünce rahatlamış gibiydi. Gülümsedim, Maddie aramızdayken onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım.

“Noah, hadi üçümüz dönme dolaba binelim!” Maddie bacaklarını ileri geri sallayınca onu yere bıraktık, doğruca o tarafa koştu. Kolumu Noah'nın omzuna atıp başından öptüm ve peşinden gittik.

“İyi misin?” diye sordum.

“Tabii ki! Kardeşin muhteşem,” dedi konuyu değiştirerek.

“İki ön dişi olmadan mı?” diye sordum. “Onunla dalga geçmemek için kendimi zor tuttum, Çilli.”

Noah güldüyse de başka bir şey söylemedi. Tuhaf davranıyordu ama şimdilik boş vermeye karar verdim. Maddie'yle sıranın başında buluşup üç bilet aldık. Durmadan konuşuyor, birlikte yaptığımız her şeyi, buraya gelmek için nasıl uçağa bindiğini, benimle kalacağı için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu. Noah eğlenerek onu takip ediyor, ara sıra sırtarak bana dönüyordu.

Hava soğuktu, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, gün batımı oturduğumuz yerden muhteşem görünüyordu. Noah bana yaslanmış okyanusa ve aydınlığın son pırıltılarına bakıyordu. Bir kolumu ona dolayıp kendime çektim. Gözlerime baktı ve sadece onun yapabileceği gibi gülümsedi.

Maddie arabada uyuyakaldı. Bu normaldi: erken kalkmış, yoğun bir gün geçirmişti. Otoyolda giderken, Noah yanımda kendi arabasını kullanırken, Lion'la o sabah yaptığım konuşmayı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yarışların gelecek pazartesi olduğunu söylemek için aramıştı. Noah'nın kaçırılmasından sonra çeteden ve sokaklardan uzak durmuştum. Bunların hiçbirinin hayatımı etkilemesini istemiyordum, özellikle de şimdi kız arkadaşımı ve ailemi tehlikeye atabileceği için. Ama Lion Lion'dı ve o dünyada yaşıyordu, ne yazık ki, değişmeyi istemediği sürece onu bu dünyadan çıkaramazdım. Hoşuna gittiğinden değildi ama çabuk ve kolay paraydı, bu yüzden onunla gitmemi, her zamanki gibi takımında yarışmamı istemişti. Ona borç vermeyi teklif etmiştim ama Lion bunu kabul etmeyecek kadar gururluydu. Onunla yarışmayı kabul etmiştim çünkü paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve geçen yıl dışında hiç sorun yaşamamıştık. Arabaları her zaman sevmiştim; geceleri, ıssız alanda tüm o adrenalin, hız ve zafer duygusuyla yarışmak... Buna bayılıyordum.

Noah öğrenirse beni öldürürdü. Jenna önceden biraz çıtlatmıştı, onu Lion'ın yaptıklarına karışmadığıma inandırdığımı düşünsem de, peşimi bırakması için daha fazlasını yapmam gerekecekti. Lion Jenna'nın yarışların ne zaman olduğunu bilmediğine yemin etmişti, hem zaten tek seferlik olacaktı: Oraya gidecektik, yarışacaktık, kazanacaktık ve eve dönecektik. Hiç sorun olmayacaktı.

Noah'nın şüphelerini gidermek için yapabileceğim tek şey, yarışların olduğu pazartesi günü onunla takılmaktı. Şehrin öbür ucunda, pistten olabildiğince uzakta yemek yedik ve sonra... onu ekerdim. Hesapta olmayan bir şey

uydurur, böylece en azından benden olabildiğince uzakta, güvenli bir yerde olduğunu bilirdim. Çok kızacaktı ama geri döndüğümde bunu telafi ederdim.

Planımdan memnun arabayı park edip indim, Noah da park edince gidip kapısını açtı.

“Her şey yolunda mı, Çilli?” diye sordum, yanağını okşayıp saçlarını yüzünden çektim. Bütün akşam sessizdi, şimdi kız kardeşim uyuduğuna göre onunla daha fazla ilgilenebilirdim. Giyinip kuşanmış olduğunu fark ettim.

“Yorgunum, hepsi bu,” diyerek bana bakmadan arabadan indi.

“Bu sefer ne yaptım, Noah?” diye sordum, iskelede karşılaştığımızdan beri söylediklerimi ve yaptıklarımı zihnimde analiz ederek.

Sırıttı. Bu beni biraz sakinleştirmişti.

“Hiçbir şey, aptal,” dedi, dönüp parmak ucuna kalkarak beni öpünce daha da rahatladım. Beline sarılıp kendime çektim. Öpüşü yumuşaktı; benimki sertti. Dilimle dudaklarını aralayıp zevkle tadını aldım. Geri çekilmedi ama dikkati dağınık gibiydi.

Geri çekilip ona baktım. “Bir şey saklıyorsun ve ne olduğunu öğreneceğim,” dedim şakayla karışık.

Arka kapıyı açtım, korkunç pelüş tavşanının yanında uyuyan o muhteşem küçük kıza bakarak aptal gibi gülümsedim. Emniyet kemerini açıp onu kucağıma aldım. Sonra bagaja gittim, minik valizini çıkarıp Noah’yla birlikte asansöre binerek daireme çıktım.

Maddie’yi uyandırmak istemediğim için doğruca yatağına götürdüm.

“İyi uykular prenses,” dedim yanağından öperek.

Kapıyı arkamdan kapattım. Noah’nın, yatak odasının yanındaki duvara yaslanmış beni beklediğini gördüm. Ko-

nuşmamız gerekiyordu ve ilk onun konuşmasını istiyordum.

“Benimle banyo yapmak ister misin?” diye sordu muzip muzip gülümseyerek.

Sırıttım, elini tutup banyoya götürdüm, musluğu açarak küvetin dolmasını izledim.

“Bugün çok güzel görünüyorsun... Bu kıyafetle çok zarıfsın,” dedim, saç bandını dikkatle çekerken. Bant çıkınca saçları ipek gibi omuzlarına yayıldı. “Bu sabah ne yaptın? Beni göz ardı etmen dışında yani.”

Gömlek düğmelerime baktı ve titreyen parmaklarıyla teker teker çözmeye başladı. Ellerini tutup onu dururdum, her ne saklıyorsa endişeliydim.

“Annemle takıldım,” dedi. “Şarjım bitti. Bu yüzden aramalarına cevap veremedim.”

Başımı sallayarak devam etmesine izin verdim. Gömleğimi çıkarınca öne eğildi, dudaklarını tenimde hissederek gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey Noah’nın okşamalarıyla kıyaslanamazdı, bu his inanılmazdı; çok iyi hissettiriyordu. Kendimle barışık hissettiriyordu. Noah benim ilacımdı, sadece benim için yaratılmıştı, beni tam anlamıyla çılgına çevirebiliyordu. Gözlerimi açtım, ellerimi boynuma sarılan ellerinin üzerine koydum. Onu banyoda rahatlatmak istiyordum. Belki bu şekilde neler olup bittiğini anlayabilirdim.

Bluzunu ve tenini parlak gösteren eteğini çıkardım. Sonra diz çökerek sandaletlerini çıkardım. Vücudu inanılmazdı, atletikti, ne çok kalın ne de çok inceydi. Saatlerce hayranlıkla izleyebilirdim.

Sutyeniyle külotunu kendisi çıkarıp suya girdi. Sıcak olduğunu söylemek istedim ama tepki vermedi; sadece omuzlarına kadar suya battı. Ben de girdim, arkasında bana yer

açmak için öne doğru hareket edince onu kollarımla sardım. Dişlerimi sıktım. Çok sıcaktı!

“Tanrım, Noah!” diye yakındım, vücudum alışana kadar. “Şu anda yanmıyor musun?”

“Hayır,” dedi dalgın dalgın, biraz sabun köpüğü kaldırmış bakıyordu.

Yanağımı kulağına bastırarak rahatsız edilmeden, rahat rahat onunla birlikte olmanın keyfini çıkardım. Ama o anda aklından neler geçtiğini tahmin edememek beni üzüyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi, büyüü bozarak.

“Elbette.”

“Ama bana doğruyu söyleyeceğine söz vermen gerek.”

Elimi karnına koyup göbek deliğinin etrafında küçük daireler çizmeye başladım. Bununla nereye varacağını merak ediyordum, bu yüzden önceden onunla biraz oynamak istesem de evet dedim. Parmaklarımı gereğinden biraz daha aşağı indirince nefeslerinin sıklaştığını hissettim. “Sence baban anneni seviyor muydu? Yani boşanmadan önce. ”

Bunu beklemiyordum, şüphelerimi gidermek yerine beni daha da tedirgin etmişti.

“Sanırım seviyordu, evet... Ama neredeyse tüm anılarımda ya kavga ediyorlardı ya da babam uzakta çalışıyordu. Annem kolay bir kadın değildi, ama babam da kendi payına düşen sorunları getiriyordu...” Eve gelmediği, çalışmak zorunda ya da çok yorgun olduğu için bizden uzak olduğu zamanları hatırlıyordum. “Küçükken babaların genellikle uzakta yaşadığını, eve sadece yorulduklarında ya da acıktıklarında geldiklerini düşünmeye başlamıştım. Kuşkusuz büyüüp de arkadaşlarımla evlerine gidebildiğimde, bunun böyle olmadığını, babaların yakında olabi-

leceğini, bunun çok eğlenceli olabileceğini fark ettim. Sınıf arkadaşlarımdan birinin babası onu her gün okula götürüp getirirdi, krep yemeye giderler, mahalle parkında beyzbol oynarlardı. Onu kıskanırdım. Babaların çocuklarıyla vakit geçirebileceğini anlamamı sağlamıştı.”

Bir an bu anıların içinde kayboldum, Noah dönene kadar başka bir zamana geçtiğimi fark etmedim. Zoraki gü-lümsedim, başımı kendine çekip öpmesine izin verdim.

“Hiç sormamalıydım,” dedi.

Geriye çekilip gözlerinin içine baktım. “Bana ne istersen sorabilirsin, Noah. Hayatım bir peri masalı değildi, ama bazı insanların yaşadıklarıyla karşılaştırırsam, buna yakındı. Herkes ebeveyn olmak için yaratılmamıştır, bazı insanlar gerçekten dener ama yine de başarısız olurlar.”

Orada oturup annemle babam geçinemedi diye ağlayacak değildim. Çocukluğum mükemmel geçmemişti ama bunun için ağlayıp sızlanmak saçma olurdu, özellikle de onun yanında. Her ne kadar benim hayatım onunkine kıyasla çocuk oyuncağı olsa da, Noah benim için üzülüyordu, bunu onun muhteşem gözlerinde görebiliyordum. Ben çocukken belki babam bencil bir pislikti ama en azından beni öldürmeye çalışmamıştı. Bazen aklım karışıyor, Noah’yı Maddie’den pek de büyük olmayan, babasından saklanan, pencereden atlamak zorunda kalan küçük bir kız olarak hayal ediyordum. Nasıl oluyor da bir saniyesini bile bana acıyarak geçiriyordu ki?

“Sence normal aileler var mıdır?” diye sordu bana. Ne demek istediğini biliyordum; filmlerde gördüğümüz türden, işe giden, en büyük endişeleri ay sonunda ev kredisini ödemek olan normal ebeveynli aileler.

Bütün öğleden sonra bunu mu düşünmüştü? Sabah annesine bir şey mi söylemişti? Raffaella’nın ilişkimizin ola-

mayacağı konusunda onu rahatsız ettiğini düşündükçe öfkeleniyordum. Orada oturup birkaç saniye düşündüm.

“Seninle ikimiz işte böyle bir aile olacağız. Ne dersin? Ama ev kredisi konusunda endişelenmek yok, tabii ki.”

Noah güldü ama ona ne kadar ciddi olabileceğimi göstermek istiyordum.

“Şimdi soru sorma sırası bende,” dedim. “Nerede yapmak istersin, banyoda mı, yatakta mı?”

NOAH

Nicholas'ın annesinin söylediği sözleri aklımdan çıkaramıyordum.

Tehdidi beni korkutmuştu, ama kendi başıma yürüyebileceğimden emin olmadığım bir yolda yürümek istemiyordum. Mektubu yırttığım için kendimi suçlu hissediyordum. Bunu yapmaya hakkım yoktu, mektup bana ait değildi ama o kadının Nick'i tekrar incitmesini istemiyordum. Nick o sabah boyacılar varken ne demişti? Beni korumak istediğini mi? İşte, ben de onun için aynı şeyi yapıyordum.

Nicholas benim ilacım, dikkatimi dağıtan odağım, güvenli alanımdı. “Nerede yapmak istersin, banyoda mı, yatakta mı?” diye sorunca küvetin yeterince büyük olmasına şükrederek yüzümü ona döndüm. Gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Özellikle geçmişini araştırdıktan sonra bana ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Benim de ona ihtiyacım vardı, çünkü bu konuyu deşmeye devam edersem... en azından şimdilik gömülü kalması daha iyi olan gerçekleri ortaya çıkaracaktım.

Kucağına oturdum, yatıştırıcı bir şekilde dudaklarımız birleşti. O anda birbirimize ihtiyacımız vardı. Tamamen farklı şekillerde de olsa gün ikimiz için de yoğun geçmişti.

Ellerini sırtıma koyup üzerime eğildi, tapınarak du-

daklarımından öptü. Ellerimi omuzlarına götürdüm, sudan nemlenmiş sert yanaklarına dokundum. Kokusu derinime işliyor, içimi ısıtıyordu.

“Çok güzelsin,” dedi. Dudaklarını dudaklarımından çekip çene hattımı takip ederek boynuma ulaşana kadar dişledi. Ellerimi göğsüne götürdüm, karın kaslarını yokladım, beni gövdesine çekti, aramızda bir santim bile kalmamıştı, tenlerimiz değişiyordu. “Çok sıcaksın, çok yumuşaksın,” diye tekrarlıyordu ıslak tenimde dilini gezdirirken.

Ellerinin sırtımda dolaştığını hissedince derin bir nefes aldım, beni geriye doğru yatırıp dudaklarını sol göğsüme yerleştirdi, beni tadarken okşamalarına açlık çekiyordum. Doğrulup kasıklarına abandım. Dudaklarıyla dudaklarımı buldu, dillerimiz dans ediyormuş gibi oynaşıyordu...

“Bana bak,” dedi, gözlerimi açtığımda bakışlarının yüzüme sabitlendiğini gördüm. Alıştığım mavilerdi ama farklı bir şeyler, kelimelerle ifade edilmesi zor bir şeyler vardı. “Seni seviyorum ve hayatımın sonuna kadar seveceğim,” dedi, kalbimin durduğunu, sonra tekrar hızlandığını hissettim. Kolunu belime dolayarak beni yavaşça kaldırıp neredeyse sözleri kadar dokunaklı bir nezaketle üzerine indirdi. İçime girdiğinde, bir çığlık atmak için ağzımı açtım, ama dudakları beni derin bir öpücükle susturdu.

“Hissedebiliyor musun? Bağlantıyı hissedebiliyor musun? Biz birbirimiz için yaratılmışız bebeğim,” diye fısıldadı kulağıma, beni çılgına çeviren bir ritimle yavaş yavaş hareket ediyordu. Beni sadece onun bildiği şekilde tatmin ederken sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Ve bunu sadece o yapabiliirdi.

Seni seviyorum ve hayatımın sonuna kadar seveceğim.

“Söz ver bana,” dedim, içimi çok kötü bir korku kaplamış; onu kaybetme korkusu, şu anda yaşadığım şeyi ha-

yatımın geri kalanında yaşayamama korkusu bedenimi ve ruhumu sarmıştı.

Gözleri arzuyla gölgelenmiş, şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Söz ver bana, beni her zaman seveceğine söz ver,” diye adeta yalvardım ona.

Cevap vermeden küvetten çıktı, uyluklarımı sıkıca kavrayarak beni taşıdı. Kollarımı ona dolayıp yüzümü boyundaki çukura gömdüm, beni yatak odasına taşıırken onu içimin derinliklerinde hissedince çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım. İkimiz de sıırıslıklamdık. Geri çekilmeden beni yatağa yatırdı.

“Söz vermenin amacı ne?” diye sordu nefeslerimiz birbirine karışırken. Patlamak üzereydim ve bunu biliyordu; elleri vücudumun dokunmasını arzuladığım her yerine değiyordu. “Beni büyüledin... Kendimden çok seninim. Ne istersen onu yapacağım, ne istersen. Söz veriyorum, bebeğim.”

Sözleri ve bedeninin bedenime yapışmasıyla artık üşümemeye başlamıştım.

* * *

Sonraki birkaç gün müthişti: Kardeşiyle bu anları paylaşmak, normalde sadece birkaç saat görüşebildikleri, uzakken yaşayamayacakları anları yaşamak harikaydı. Nick’in doğum günü için Disneyland’e gittik, çocuklara göre bir yer olsa ve günü sadece Maddie’nin peşinden koşarak geçirsek bile, Miki Fare ve ekibinin Nick’e “Mutlu Yıllar” şarkısını söylemesine bayılmıştım. Bir yıl önce bu sıralarda çıkmaya yeni başlamıştık ve o zaman biri bana Nick’i bir çift fare kulağı takmış, Disney prensesi biçiminde bir pasta

yerken göreceğimi söyleseydi, onlara akıllarını kaçırdıklarını söylerdim.

Zaman hızla geçti ve çok geçmeden Maddie'yi havaalanına götürme vakti geldi. Vegas'a varana kadar onunla ilgileneceğini söyleyen hostes güvenliğin yanında bizi bekliyordu. Birlikte geçirdiğimiz günlerden sonra vedalaşmak düşündüğümüzden daha zordu.

"İyi misin?" diye sordum Nick'e arabaya geri dönerken. Elimi tutuyordu, o kadar sıkıyordu ki neredeyse canım acıyordu.

"Olacağım," dedi.

Onu sıkıştırmak istemiyordum, çünkü Nick'in özellikle duyguları söz konusu olduğunda fazla konuşmayı sevmediğini biliyordum. Kardeşi zayıf noktasıydı, kardeşinin, ona neredeyse hiç zaman ayırmayan anne babasının yanına gideceğini bilmek işleri daha da zorlaştırıyordu. Arabada benimle ancak on dakika sonra tekrar konuştu.

"Seni eve bırakayım mı?"

İçimde alarm çalmaya başlamıştı. Jenna bir gün önce Nick Maddie'ye banyo yaptırırken beni aramış, yarışların pazartesi günü yapılacağını öğrendiğini söylemişti. O zaman ona inanmak istememiştım ama eğer doğruysa Nick beni yanında istemezdi. Az kalsın hayır deyip onun evinde kalacağımı söyleyecektim ama anneme bunu yapamazdım; zaten yeterince sinirliydi. Ayrıca bavullarımı toplamayı bitirmem gerekiyordu. Okul beş gün içinde başlayacaktı. Annemle konuşmam gerekiyordu, ama aslında Nick'in yanına taşındıktan sonra, geri dönüşü olmadığı zaman söylemek istiyordum. Riskliydi ama izin istemektense af dilemek daha kolay olurdu.

"Evet, ev iyi olur," dedim pencereden bakarak, yarışlar konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Eve varıp arabayı garaj yoluna park ettiğinde, en azından babasına merhaba demek için ineceğini düşünmüştüm, ama motoru bile kapatmadı. Hâlâ tuhaftı, “Yarın yemeğe çıkalım mı?” diye sordu.

Şaşırarak, “Ne?” dedim.

Gülümsedi ama gözleri dalgın görünüyordu.

“Sen ve ben... Güzel bir yere gidebiliriz. Ne dersin?” Bunu söylerken uzanıp saçlarımı okşadı. Bunu beklemiyordum. Belki de Jenna yarışlar konusunda yanılıyordu.

“Beni alır mısın?”

Eve doğru baktı. “Gelebileceğimi sanmıyorum, bütün gün işim var. Orada buluşsak daha iyi olur. Detayları sana mesaj atarım.”

Yüzünde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu. Belki de samimiydi. Jenna bu konuda yanılıyor olabilirdi. Gülümsedim. Nick’ten şüphe etmekten nefret ediyordum. Bana yalan söylemezdi. Bana söylemeden yarışlara gitmezdi, hele de olanlardan sonra.

“Güzel, orada görüşürüz o zaman,” dedim, elimi kapıya koyarak.

“Hey!” dedi ben inmeden önce. “Bugünlerde yanımda olduğun için teşekkürler. Sensiz böyle olmazdı.”

Yanağına dokundum, eğilip onu öptüm. Yüzü yüzüme değdiğinde, söylediklerinin yalan olmaması için dua ettim.

* * *

Ertesi öğleden sonra Jenna geldi. Onu hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim. Lion’la zor zamanlar geçiriyorlardı ve o gece yarışacaklarından kesinlikle emin olması da durumu zorlaştırıyordu. Ona Nick’in beni şehir merkezinde şık bir restoran olan Cristal’de bekleyeceğini söylediğimde bana inanmaz bir ifadeyle baktı.

“Ben ne söylediğimi biliyorum, Noah. Ve sevgililerimizin bu gece başlarının belaya girme ihtimali yüzde yüz.”

İçimi çekerek giyecek güzel bir elbise bulmaya çalıştım. Jenna’yı Nicholas’ın bana yalan söylemeyeceğine, hele hele beni ekmeyi planlıyorsa restorana gitmemi istemeyeceğine inandırmaya çalışmaktan yorulmuştum.

“Lion’la aranız nasıl? Sana hâlâ kızgın mı?” diye sordum başka bir nedenden ziyade konuyu değiştirmek için.

Jenna tuvalet masamın yanındaki kanepede oturuyordu, yüzü soldu, ojesinin kan kırmızısı daha da belirginleşti.

“*Kızgın* derken ilişkinizin artık birbirimize bağırıp sonra da çılgınca sevişmekten ibaret olduğunu kastediyorsan, evet, sanırım bana hâlâ kızgın.”

“Eh, bu çok nazik bir ifade!” diye cevap verdim, bu kadar açık sözlü olmasına biraz şaşırmıştım. Jenna herkesin düşündüğü gibi naif, küçük, zengin bir kız değildi. Ama işleri hafife almaya çalışsa da enkaz gibi ve o gece için söylediğinden çok daha gergin olduğunu söyleyebilirdim. Teorisi doğruysa, Lion yasalara, bu etkinliklere katılanların son gittiğimizde neredeyse bizi öldürecek olmalarına aldırmaksızın, biraz para kazanabildiği sürece girebileceği her yarışa katılırdı. Ve ikimiz de biliyorduk ki Lion bu yolda ilerlemeye devam ederse, tıpkı ağabeyi gibi onun da sonu hapisane olacaktı.

“Bu arada, geçen gün Luca’yı gördüm,” dedi, kanepeden kalkıp askılarımı karıştırırken. Aynadaki yansımasına baktım.

“Nasıl biri?” dedim ihtiyatla.

“Dürüst olmak gerekirse gerçekten hoş görünüyordu, ama bir nevi... bilemiyorum, sanki onunla karşılaştığımda tüylerim diken diken oldu.” Durup sade beyaz bir gömleğe baktı. Aklının başka yerde olduğu belliydi, bir aydan uzun

bir süredir böyleydi. “Yakışıklı, Lion gibi değil ama anne babasının iyi görünümlü olduğunu söyleyebilirsin. Aynı yeşil gözlere sahip ama gizemli... Sırları varmış gibi ve sanırım Lion benim bilmemi istemiyor çünkü geçen gün oraya gittiğimde beni kovmaktan beter etti.”

Bunları söylerken sesi titriyordu. Onu üzgün görmekten nefret ediyordum. Şu anda karşımda duran Jenna eski Jenna’ya hiç benzemiyordu. O yüzünden eksik olmayan gülümseme, gözlerindeki o ışıltı, günün her saatinde yapmayı sevdiği o saçmalıkları neredeydi? O aptal Lion’a ağzının payını vermek istiyordum.

“Bu akşam Nick ve benimle yemeğe gelsene,” diye teklif ettim. Nick’in bunu sorun etmeyeceğini biliyordum. Jenna onun arkadaşıydı ve muhtemelen onun moralini biraz düzeltmeme yardım ederdi.

Jenna bıkkınlıkla başını iki yana salladı. “Gerçekten hâlâ seni yemeğe çıkaracağını mı düşünüyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “Nicholas bana yalan söylemez Jenna, beni yüzüstü bırakmaz.”

Durup sözlerimi düşündü. “Tamam; ama sadece o aptal sana söylediği gibi gelmediği zaman tek başına olmaman için geleceğim. Böylece onları birlikte bulabiliriz.”

Başımı iki yana salladım, ama onu dinlerken biraz belirsizlik hissetmekten kendimi alamamıştım.

* * *

Birkaç saat sonra yeni duş almış, gece için giyinmiştik. Jenna ağırdan almış, onu güzel bir kıyafet bulup makyaj yapması için ikna etmek zorunda kalmıştım. Ne de olsa McDonald’s’a gitmiyorduk. Sonunda deri şort, beyaz bir bluz ve düz ayakkabı giymişti. Ben de vücuda oturan siyah

bir elbiseyle beyaz platform topuklu ayakkabılar seçtim. Saçımı açık bırakıp ruj da sürdüm.

Jenna bana gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Tam o sırada Nick'ten bir mesaj aldım.

Rezervasyon benim adıma. Birkaç içki al ve beni içeride bekle.

Mesajı Jenna'ya gösterdim ama beni görmezden gelerek odamdan çıktı.

Restorana varmamız neredeyse bir saat sürdü. Nick'in söz verdiği gibi, üç kişilik bir rezervasyon vardı. Küçük Fransız tarzı masaları ve yumuşak romantik aydınlatmasıyla hoş bir yerdi. Etrafta onca mumla orada Jenna'yla olmak komikti ama aynı zamanda orada Nick'le olmayı düşünmek de zordu. Orası onun için fazla sıradandı. Jenna şakalar yapmaya başlayınca etrafımızdaki çiftler bize baktı, rahatsız oldukları açıktı.

“Noah, elimi tut, belki yıldönümümüz olduğunu düşünürler de tepemizdeki lambalardan üzerimize konfeti yağdırırlar,” dedi gülünç bir flört ifadesiyle. Güldüm, Nick'in gelmesini beklerken birer kadeh beyaz şarap içtik; bu lüks yerlerde hiç kimlik sormuyorlardı.

Kırk dakika sonra espriler artık komik gelmiyordu, içimde kötü bir his vardı.

Titreşen telefonumun sesi beni transtan çıkardı, gelen mesajı okurken kaşlarımı çattım:

Selam Çilli üzgünüm, bu gece gelemiyorum. Boğazımıza kadar işe gömüldük, benden istenen raporları bitiremezsem stajıma veda edebilirim. Lütfen kızma, bunu telafi edeceğim... Yemek yiyip keyfinize bakın.

İçimde bir ateşin yandığını hissedebiliyordum, beklediğimiz süre boyunca bunu bastırmaya çalışmışım. Bu stratejinin işe yarayacağını düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordum.

Her şeye rağmen benim için üzölmüş görünen Jenna'ya baktım.

“Nerede bu lanet yarışlar?”

NICK

Gönder tuşuna basar basmaz sorun olacağını biliyordum. Tam da evimden çıkarken. Tüm bunlardan memnun değildim ama sinir sistemimin adrenalinele dolduğunu hissediyordum, bir yanımla bunu özlemiştim. Demek istediğim, artık her şey harikaydı ama dövüşler, yarışlar, yaptığım tüm çılgınca şeyler benim için bir boşaltma valfidi ve bunlardan vazgeçmek kolay değildi. Kendime bunu Lion için yaptığımı söylüyordum, ama kendim için de yapıyordum. Yapmak istiyordum; hatta buna ihtiyacım vardı. Annemin uyandırdığı tüm anılar, küçük kardeşimin havaalanında bana veda etmesi, Noah'nın benden bir şeyler sakladığını hissetmek ve kâbuslarına çare bulamamak beni sürekli geriyor, herkesin bizi ayırmaya çalıştığını bilmek durumu daha da zorlaştırıyordu.

Kendime tekrar tekrar Jenna yanındayken Noah'nın güvende olduğunu, tüm bu saçmalıklardan uzakta olduğunu, ne ben ne de başka birinin onu tehlikeye atabileceğini söyledim. O gece orada olmasını istemiyordum. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum zamanlar vardı, bu da onlardan biriydi.

Kaskımı takıp motosikletime bindim. Arabaları gidece-

ğımız yere kadar Lion’la Luca kullanacatı. Bu sene yarışlar ıssız alanda değil, şehirde yapılıyordu. Parkur uzun olmayacaktı ama bahisler inanılmaz yüksekti. Kazanırsak, bir tomar parayla ayrılacaktık ve Lion’ın buna ihtiyacı vardı.

Motosikletimle insanların arasında manevra yaparken bangır bangır müzik çalıyordu. Birçoğu benim geldiğimi görünce alkışlayıp ıslık çaldı, çeteme katılmak için yanaşırken çok heyecanlanmıştım. İnkâr edemezdim; bunu özlemiştim.

“Bakın kim gelmiş!” dedi Lion’ın kuzeni Mike, yanıma geldi.

Motosikletten indim, kaskımı koltuğa bırakırken yumruklarımızı tokuşturduk.

“N’aber, birader?” diye sordum etrafa bakınarak. Bu insanları uzun zamandır görmemiştim, çok geçmeden etrafımı sarmışlar, benimle dalga geçiyorlar, küp gibi içiyorlardı, müzik setlerinin sesi kulaklarımı ağrıtabilecek kadar açıktı.

Birkaç dakika sonra Lion göründü, bu etkinlik için kiraladığım Lamborghini’yle geldiğini görünce herkes tezahürat yaptı. Bu bana geçen seneyi hatırlatmıştı, küçük sarışın şeytanım yarışarak Ronnie’yi mahvetmiş, hepimizi şaşırtmış ve bana neredeyse kalp krizi geçirtmişti. Noah’nın arabayı kullanmasını izlemek beni hem kızdırmış hem de aynı ölçüde tahrik etmişti.

Etrafımdaki herkes dans edip aptalca şeyler yaparak geride kalanların gelmesini beklerken, bir sigara çıkarıp motosikletime yaslandım. Noah’nın iyi olduğunu, eve döndüğünü bilmem gerekiyordu.

Mesajıma cevap vermemişti. Bu bana pek iyi bir his vermemişti. Muhtemelen kızgındı ama Jenna’yla birlikteydi, yani onu restoranda öylece bırakmış değildim... Değil mi?

Çevremdeki gürültü yüzünden onu arayamazdım, bu yüzden başka bir mesajla olta attım.

Yemek nasıl geçti? Eve döndün mü?

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve cevabını gördüm:

Pijamayla yatağımdayım.

Rahat bir nefes aldım. En azından bu sorun ortadan kalkmıştı. Noah evde olduğuna göre rahatlayabilir, o gece yapacaklarıma konsantre olabilirdim: yarışmak, kazanmak ve o dünyaya sonsuza dek veda etmek.

Lion bana el sallayınca parkuru tasarlayan Clark'la konuşmak için yanına gittik. Yarışacak herkese nereden başlayıp nerede bitireceğimizi gösterirken bir daire şeklinde durduk. Dört yarışmacı olacaktı. Bu büyük bir yarıştı—sadece katılmak için beş bin dolar ödemek gerekiyordu—ama kazanan bunun büyük bir kısmıyla birlikte bahislerden de pay alacaktı.

“Herhangi bir sorun çıkmadığı sürece on dakika içinde geri döneceksiniz. Trafiği kapattık ama eğer polis gelirse, bu benim elimde değil,” dedi Clark etrafa bakınarak. Tanıdığım diğer iki adam iyiydi; biri Cruz'un çetesindendi, eskiden Ronnie'nin olduğu çete.

Onu daha önce köşede, etrafında adamlarıyla görmüş-tüm, hepsi onun kadar sarhoştı. Onlardan nefret ediyordum, aynı zamanda geçen gecenin intikamını almak istiyordum, bunu kanla değil, gerçekten değer verdikleri tek şey olan paralarıyla ödetmek istiyordum.

“On dakika sonra burada görüşürüz,” dedi Clark.

Lion'la ağabeyine döndüm. “Zorlanacağımızı sanmıyorum ama saçmalık istemiyorum. İşler çirkinleşirse çekiliriz, anlaşıldı mı?”

Luca yolcu koltuğunda Lion'la birlikte gitmeyi planlı-

yordu. Ben yalnız gitmek istiyordum; yanımda biriyle yarışmaktan nefret ediyordum: dikkatimi dağıtıyor, arabanın kontrolünün tamamen bende olmadığını hissediyordum. Başlarıyla onaylayınca arabalarımıza doğru döndük.

Tam o sırada gözüme bir şey çarptı. Gözlerim az önce yanaşan kırmızı Audi'ye odaklanmadan önce bedenim anlamıştı. Kalbim duruyordu, o uzun bacakların araçtan indiğini gördüğümde, sıkı sıkıya dizginlemeyi başardığım sinirlerim boşandı.

“Yok artık!” diye bağırdı Lion arkamdan.

Noah'nın tüm o pisliklerle etrafı çevrilmiş halde orada durduğunu görünce ayaklarımın hızlandığını, nefeslerimin kontrolden çıkıp hırıltıya dönüştüğünü hissettim. Adımlarım uzadı, aramızdaki mesafeyi kısaltmaya çalışıyor, başkaları gelmeden onun yanına varmak istiyordum. Gözleri gözlerime kilitlendi. Kollarını kavuşturdu. Yüzünde nefret vardı. Onu arabasına bindirip hızla oradan kaçmamak için kendimi zor tuttum, ama planımı düşünmeye fırsat bulamadan kolunu hızla savurup yüzüme sert bir tokat attı.

“Seni lanet olası yalancı!” diye bağırdı müziğin ve bağırان insanların arasından.

Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. İşe yaramıyordu.

“Arabaya bin,” diye emrettim dişlerimi sıkarak.

“Kes şunu, Nicholas!” dedi, beni geriye itmek için kollarını kaldırmıştı. Bileklerinden yakalayarak onu dururdum. “Sakin! Sakin bana emir vermeye kalkışma!”

Onu Audi'ye doğru ittim, sıkıştırarak hareketsiz bıraktım.

“Tekrar ediyorum; arabaya bin ve geldiğin yere geri dön. Üç saniyen var, duydun mu beni? Ne kadar kızgın olduğun umurumda değil, lanet olsun, burada olmamalısın. Geçen sefer ne olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?”

Gözleri yanıyor, benimkileri delip geçiyordu. Onu boğmamak için elimden geleni yapıyordum. Benim orada olmam önemli değildi. Kimse bana zarar veremezdi. Başa çıkamayacağım hiçbir şey yoktu. Ama ya Noah? Birinin onu görebileceği korkusu... İçgüdüsel olarak Cruz'un arkadaşlarıyla birlikte durduğu yere döndüm. Noah'yı hâlâ fark etmemişti.

"Hayır, hatırlatmana gerek yok! Ben de oradaydım, unuttun mu?" Kıpırdanarak benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Elbisesine baktım. Dikkat çekmeye mi çalışıyordu?

"Dur, lanet olsun!" diye emrettim, bir elimin parmaklarını parmaklarına geçirip diğeriyle çenesinden tutarak bana bakmaya zorladım. "Bu şaka değil, Noah. Gitmen gerekiyor."

"Sen benimle gelmediğin sürece gitmem mümkün değil." Bunu söyledikten sonra yüzünü hızla yana çevirdi.

Etrafımızda toplanan insanlardan korunması için kollarımı her iki yanına koyarak onu arabaya kısırdım. Ona baktım, kokusunu alırken her şeyden çok sakinleşmeye çalışıyordum. Ama bana dokunmak yerine elleri ölü gibi yanlarında sarkıyordu.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadım kulağına. İkimiz de titrediğini hissettik.

"Sen de olmamalısın."

O sırada makyaj yaptığını, kısa elbisesinin çıplak bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıkardığını fark ettim. Bunu benim için yapmış, oysa ben onu yarışa girmek için yüzüstü bırakmıştım.

"Özür dilerim, Çilli," dedim, belinden tutarak. Elbisesinin kumaşı o kadar inceydi ki sanki tenini kucaklıyordum. Bu ve kendine has seksi öfkesi, onu çılgınca öpmek ve af dilemek istememe neden olmuştu.

Denemek için eğildim ama başını çevirdi.

“Bana yalan söylemene izin veremem,” dedi.

“Bir daha yapmayacağım.”

“Sana inanmıyorum.”

Bu sözler incitmişti ama bunu göstermek istemedim.

“Bu katıldığım son yarış olacak, Noah. Lion’a sor: Bu sabah ona da aynı şeyi söyledim. Her şey bitti Noah... Bu benim son vedam ve bunu sadece Lion’ın bana ihtiyacı olduğu için yapıyorum.”

“Onun için böyle şeyler yapmaya devam edemezsin, Nicholas.” Sesi kızgın değil, endişeliydi. “Onu kardeşin gibi sevdiğini biliyorum ama Jenna’yla konuştum, Lion eskisi gibi değil. Onu burada desteklemen işleri daha da kötüleştirecek.”

Haklıydı. Ben hayatta ilerlemeye devam ederken, o kendi mezarını kazıyordu. Ya çamurun içinden çıkacak ya da Cruz veya ağabeyi Luca gibi sefilliğin içine batacaktı.

Uzanıp Noah’yı kendime çektim. Bir daha hiçbir zaman benim için endişelenmesine neden olmayacaktım. O günler bitmişti.

“Lion’ın da benimle birlikte geride bırakması için elimden geleni yapacağım,” dedim, Noah uzanıp yanağıma dokununca mutluluktan havalara uçtum. Bu okşama beni affettiği anlamına geliyordu.

Sırtını okşayıp yüzünün yan tarafını öptüm, burnumu kulağıma yanına sürttüm.

“Lütfen eve git. Bu iş biter bitmez geleceğim.”

Noah hiçbir şey söylemedi. Ama ben bunu bir kabullenme işareti olarak aldım.

Arkamı dönünce diğer üç sürücünün Clark’la konuştuğunu gördüm.

“Gitmem lazım.”

Başını salladı. Dudaklarından öptüm, diğerlerinin yanına gitmek için onu Audi'sinin yanında Jenna'yla, ikisini de gitmeye hazır görene kadar bekledim.

“Herkes iyi şanslar. Diğer tarafta görüşürüz,” dedim Lion’a. Bu yarıştan önce kullandığım bir cümleydi.

Gülümsedi ama dönüp arabasına binmeden hemen önce yüzünde bana tuhaf bir his veren başka bir şey gördüm.

Lamborghini’nin park edildiği yere gidip arabaya binerek motoru çalıştırdım. Lion, Luca’nın geldiği arabaya bindi ve başlangıç çizgisine yanaştılar. Bikini üstlü ve minik şortlu bir kız, yukarı kaldırdığı iki bayrakla arabaların ortasında duruyordu. Kızın arkasında şehir ıslıl ıslıl parlıyor, caddelerinden geçmemizi bekliyordu. Hızla, hata yapmadan... Beladan uzak durmanın tek yolu buydu.

Tam o sırada, geri sayım başlayıp direksiyonu kavradığım anda yolcu kapısı açıldı ve Noah yanıma bindi.

“Ne yapıyorsun sen ya?”

Başlangıç tabancası yankılandı ve bayraklar indi. Yarış başlamıştı.

NOAH

Jenna yarışların nasıl yapılacağını anlatınca korkmuştum, Nick'in arabasını başlangıç çizgisinde kalkışa hazır görünce, sonuçlarını unutarak yanına koşup arabaya bindim. Nick bana önce şaşkınlıkla, sonra öfkeyle baktı. Korkarak ayaklarına baktım, ona neden orada olduğumuzu hatırlattım:

“Gaza bas, Nick!”

Şimşek gibi bir refleksle fırladı, ben daha ne olduğunu anlayamadan diğer arabalara yetişerek başlangıçtaki avantajlarını ortadan kaldırdı.

“Seni öldüreceğim! Duyuyor musun beni?” diye bağırdı. Neredeyse şehre girmiştik, konsantre olması için sessiz olmam gerektiğini biliyordum.

Bir an bana bakıp, “Tak şu lanet emniyet kemerini!” diye bağırdı.

İrkilerek dediğini yaptım.

Bunun bedelini çok ağır ödeyecektim, biliyordum ama onun yanında olmam gerekiyordu. Bu yarış geçen yılki gibi değildi. Ona bunu yapmamasını kaç kez söylediğim önemli değildi; Nicholas kendi kararlarını kendisi veriyor ve bazen beni dışında bırakıyordu. Eh, bu da benim kararımdı: Madem o yarışlıyordu, ben de yarışacaktım. Eğer kendini

tehlikeye atıyorsa, ben de atacaktım; bu konuda ne söylediğini hiç umursamıyordum. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim.

“Sana gitmeni söylemiştim,” diye bağırdı direksiyona yumruk atarak. Öfkeliydi ama ben de öfkeliydim, geri adım atacak değildim. Bir şeyleri yapmanın yolu bu değildi, eğer hâlâ o dünyadaysa, benim de o dünyada olacağımı bilmesini istiyordum, eğer orada olmam bu dünyayı geride bırakmasına yardımcı olacaksa, o zaman bu riske değerdi.

“Evet, ama ben gitmemeye karar verdim,” dedim, yola bakarak. Çenesi kasıldı, boynundaki damarlar fırladı, o kadar korktum ki koltuğumda geriye çekilip büzüldüm.

İlk viraja geldiğimizde sanki pedala basıyormuşum gibi ayaklarımı oynattım. Çok keyif alıyordum, vücudum saf adrenalinle doluydu. Keşke Nick’in koltuğunda olsam, direksiyonu kavrayıp ona ne kadar iyi olduğumu göstersem diye düşünüyordum. Geçen sefer işler felaket bir hal almış olsa da kazanmıştım; bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Nick iyiydi, ama o anda tek gördüğüm, yaptıklarının bize ne kadar zarar verebileceğini hiç düşünmeyen biriydi. Nick ne olursa olsun karanlık tarafa dönmeye devam ediyor ve döndüğünde beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu. Güya yarışmayı ve babamı hatırlatan her şeyi bıraktığını söylemişti, ama işte oradaydık ve ailemi mahvedebilecek bir şey yaptığım ve buna bayıldığım için kendimden nefret ediyordum.

Aklım bu sorunlardan uzaklaşarak tamamen önümüzdeki araçlara odaklandı. Önümüzdeki, arkadaki değil. Kaybediyorduk.

“Hızlanman gerek, Nicholas.”

Boynundaki damar daha da şişti. Dudağımı ısırdım; çok gergindim.

“Sen arabadayken yüzle gittiğime inanamıyorum.”

Bu bir yarışma, lanet olsun, parkta yürüyüş değil!

“Bu araba iki yüz yapabilir, bu yüzden gaza bas, yoksa kaybedeceğiz.”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı.

Ağzımı kapatıp onu kendi haline bıraktım. Ellerim titriyordu. 120’ye çıktığında diğerlerine neredeyse yetişmişti. Lion ilk sırada, diğer ikisi hemen önümüzdeydi. Ya bir sonraki virajda onları geçecektik ya da hiç en önde olamayacaktık. Nicholas’ın doğru yapması için dua ediyordum. Kaybedersek beni öldürecek; suçu tamamen benim üstüme atardı.

Ama o sırada aniden her şey değişti, bir adamın önüne geçtiğimizde yolda başka arabalar görünmesini dehşetle izledim. Belli ki bu bölümde trafiği kesmemişlerdi, kendimizi bir anda normal sürücülerin arasında bulmuştuk. Bu hiç hoşuma gitmemişti; kimsenin zarar görmesini istemiyordum. Böyle olmamalıydı.

“Kahretsin!” diye tısladı Nick bir viraja girince, kırklığiden iki arabadan kaçmaya çalışıyordu. Olağanüstü bir kontrole, üçüncü sıradaki arabanın yanından geçti. İstemeden de olsa tezahürat yapmaktan kendimi alamadım.

Önümüzdeki tek kişi Lion’dı, ikinci olan da paranın bir kısmını alacaktı, ama içimdeki rekabetçi taraf kazanmak istiyordu. Nicholas bir sonraki virajı başarıyla alırken –hakkını vermek lazımdı– savrulmamak için elimi gösterge paneline bastırmak zorunda kaldım. Lion’ın hemen peşindeydik, yakındık ama yeterince yakın değildik. Nick kornasıyla sağır eden bir kamyonun yanından geçmek için karşıdan gelen trafiğe girince bağırdım. Ben bile bu riske giremezdim ama öne geçmemize yardımcı olmuştu. Bir sonraki kavşakta onu geçebilirsek, kazanacaktık.

“Hadi Nick! Onu geçmelisin!” diye bağırdım.

Bana öfkeyle baktı, tam o sırada, Lion’la ağabeyine ulaşmamıza sadece birkaç metre kala, hız göstergesindeki ibre 140’tan 75’e düştü.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım inanamayarak, ona döndüm ve Lion’ın mesafeyi açmasını dehşetle izledim.

“Sana bir ders veriyorum,” diye cevap verdi, tekrar gaza bastı, ama bunun bir önemi yoktu; Lion az önce bitiş çizgisini geçmişti.

Öfkeyle derin bir nefes aldım. “İnanamıyorum... Kazanabilirdik!”

“O para Lion için. Sadece birinci ve ikinci olmamız gerekiyordu. Sıranın önemi yoktu,” dedi sırayla geçerken.

Patinaaj yaparak durdu, kendimi söyleyeceklerine hazırlıyordum ki yanıp sönen farlar dikkatini çekti, sirenler duyulunca arka camdan bakmak için döndü. İfadesi tamamen değişmişti.

“Olamaz!” dedi, tekrar gaza basarak hızlandı, bir sonraki çıkışa girmeden önce bilinen tüm trafik kurallarını çiğnemişti. Kornalar ve bağırان yayalar yüzünden duymak imkânsız hale gelmişti. Ancak o zaman neler olduğunu anlamaya başladım.

Nick’in telefonu çaldı.

“Al şunu,” diye emretti, gözleri yoldaydı. “Sol ön cebimde.”

Eğildim, elimi sokup aldım.

“Hoparlöre al,” diye homurdandı.

Yaptım ve arabanın içinde bilinmeyen bir ses yankılandı.

“Dostum, polisler geldi. Bizi yakaladılar. Bu çok kötü oldu!”

“Ne oluyor Clark? Bana her şeyin halledildiğini söylemiştin!”

“Biliyorum, ne oldu bilmiyorum. Biri ispiyonlamış olmalı! Derhal yoldan çekilmelisin!”

“Motosikletim nerede?”

Hatta gürültüden başka bir şey yoktu. Görünüşe göre polisler yarışın başladığı boş araziye gelmişlerdi. Diğerlerinden daha iyi bir yerdeydik ama o kadar korkmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum. Tek gördüğüm tehlikeydi, kendime oraya gittiği için Nicholas’ın aptal olduğunu söylüyordum. Beni dinlemeliydi; oradan ayrılmalıydık; ikimiz de.

“Toni yerine götürdü. Ne yapacağını biliyorsun. Acele edersen seni yakalayacaklarını sanmıyorum.”

Nicholas bacağımın üzerinde duran telefonu aldı, kapattı ve gösterge paneline çarptı.

“Nicholas...” dedim, korkmuştum. “Bizi yakalayamazlar.” Yakalarlarsa sonuçları korkunç olurdu. Ben okuldan atılabilirdim, onun da zaten bir sabıka kaydı vardı; durum onun için daha da kötü olabilirdi. Hatta bu sefer tutuklanırlarsa babası bile onu kurtaramayabilirdi.

“Bizi yakalayamayacaklar,” dedi usulca. Gaza bastı, daha önce hiç gitmediğim bir yola girdi. Nereye gittiğini biliyor gibiydi, ben sadece orada oturmuş bir çıkış yolu için dua ediyordum. Devriye arabaları peşimizdeydi, bunu biliyordum çünkü siren seslerini duyabiliyordum ama plakayı okuyamayacak kadar uzaktaydılar. O sırada Nick bir yan sokağa saptı, çok geçmeden uzun bir depo ve garajlar dizisine ulaşmıştık. Nihayet, dışında 120 numara yazan bir binaya giden çamurlu bir araba yoluna geldik. Kepenkli bir kapı otomatik olarak açıldı, içeri girip garajımızda gördüğüm motosikletin yanma yanaştı.

“İn aşağı,” dedi, itaatsizlik edemeyecek kadar korkmuştum.

İçeride bir sürü sandık ve eski mobilya gördüm. Nick'in böyle durumlarda kullandığı, Leister'lara ait bir depo alanı olmalıydı.

Hızla bir masadan beni neredeyse kör eden ve öksürek uzaklaşmama yol açan bir toz bulutu kaldırarak branda bir örtü alıp arabayı örttü. Arkamda olduğunu hissediyordum. Belimden tutup beni döndürdü ve arabaya itti.

“Şimdi söylediklerimi yapsan iyi olur, Noah. Çok ciddiym,” dedi, her gözeneğinden öfke yayılıyordu. “Saçma sapan travmaların olmasaydı seni burada bırakırdım, böylece sonunda lanet olası işime burnunu sokmamayı öğrenirdin.”

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, haşin sözlerine şaşır-mıştım, ağlamak istiyordum. Haklı bile olsa bizi bu duruma sokan oydu. O dünyaya geri dönmeye karar veren oydu. Gururumu bir kenara bırakıp başımı salladım çünkü o an en önemli şeyin yakalanmamak olduğunu biliyordum.

Beni motosikletine doğru çekti. Tek bir kask vardı. Başıma giydirdi. Kısa bir süre göz göze geldiğimizde aklımdan geçenleri nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Motosikletine bindi, arkasına oturdum, eğilip ona sarıldım, serin gecede yola çıktık.

* * *

Yolda geçirdiğimiz her dakika öfkem artıyordu. Motosiklete bindiğime, polisten kaçtığıma, tüm bunları yapan Nick olduğu halde onun öfke nöbetlerine katlandığıma inanamıyordum. Sert karnındaki ellerimin gerildiğini hissettim, vücudu belki de ona rağmen karşılık verdi. Bir elini gidondan çekip elimi tuttu.

Bu ne anlama geliyordu?

On dakika sonra bir köşeyi dönüp benzin istasyonunda durdu.

“Bir yere kıpırdama,” diye arkasına bakmadan emrettikten sonra, aşağı atlayıp ödeme yapmak için içeri girdi.

Fırsatı kaçırmadım. Motosikletten indim, kaskı yere atıp koşarak uzaklaştım, ona bakmak bile istemiyordum.

“Noah!” diye bağırdı. Peşimden geldiğini duyuyordum, arkama dönüp onu görünce daha da hızlı koştum. Onu görmek istemiyordum. Bana dokunmasını, bana bağırmasını istemiyordum. Tek istediğim ondan olabildiğince uzaklaşmaktı.

O gece sınırı aşan oydu, ben değil.

İnşaat halindeki bir binanın arkasına ulaşana kadar koştum. Çitin kapısını çekip içeri girdim. Nicholas denese bile içeri giremezdi, bu yüzden durdum, dışarıda sesini duyunca parmaklıklardan baktım ve kontrolden çıkmış gözlerini gördüm.

“Çık dışarı.”

“Hayır.”

Çiti tutup sarsmaya başladı. Çıktığımız bir yıl boyunca hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

“Bu lanet çiti aşamayacağımı mı sanıyorsun?” diye meydan okudu. Bunu çoktan düşündüğü belliydi.

“Peki aştıktan sonra ne yapacaksın Nicholas?” diye sordum sesimi yükselterek, soğuktan vücudumun titrediğini hissediyordum. Adrenalinim tükeniyor, Nicholas’ın sözleri kafamda yankılanıyordu.

Bir an durdu. Sanırım bilmiyordu.

Kollarımı ovuşturdum. Donuyordum, eve gitmek istiyordum ama onun götürmesini istemiyordum.

“Kahretsin, Noah!” diye bağırdı sonunda patlayarak. “Sana gitmeni söylemiştim! Hiçbir zaman söylediklerimi

yapmıyorsun! Bugün bizi yakalayabilirlerdi, şu anda lanet olası bir hücrede olabilirdik ve sana ne olabileceğini düşünerek çıldırırdım!”

“Bu ilişkide kararları veren tek kişi olmadığın hiç aklına geldi mi? Benim de senin için endişelendiğimi, bana yalan söyleyip beni olayların dışında bırakmandan bıktığımı hiç düşünmedin mi?”

“Ben başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum. Senin hiçbir fikrin yok!”

Gözlerimi kocaman açtım. Duyduklarıma inanamıyordum.

“Ben mi başımın çaresine bakmayı bilmiyorum?” diye kükredim çite yaklaşarak. “Sen biriyle ilgilenmek hakkında ne bilirsin ki? Ben beş yaşımdan beri kendime ve anneye bakıyorum! Sana hayatındaki her şey gümüş tepside sunulmasına rağmen tek yaptığın sarhoş olmak, uyuşturucu kullanmak ve suçlularla takılmak!”

Nicholas bir adım geri çekildi, belli ki bağıra bağıra söylediklerime şaşırmıştı, ama kendimi kontrol edemiyordum. O gece onun için korkmuştum, ikimiz için de korkmuştum, çünkü her şeyi, sahip olduğumuz her şeyi, sahip olabileceğimi hayal etmeye bile cesaret edemediğim her şeyi riske atmıştı.

“Seni korumaya çalışıyorum! Ama bana izin vermiyorsun,” diye karşılık verdi, belli ki incinmişti.

Ellerimi başıma götürdüm. “Belki de kendimi senden korumam gerekiyor,” diye fısıldadım gözyaşları içinde, aylardır kendime sakladığım şeyleri yüksek sesle ifade ettiğim için şoke olmuştum. “Değişeceğini, tüm bunları bırakacağını söyleyip duruyorsun ama sonra yapmıyorsun Nicholas!”

Bana baktı, söylediklerime inanamıyormuş gibiydi.

“En azından deniyorum! Senin için her şeyi bıraktım, daha iyi olmaya çalıştım ama sen kendini bilerek tehlikeye attın. Bana güvenmiyorsun, bana bir şey anlatmıyorsun ama bilmiyorum mu sanıyorsun?”

“Benim ‘saçma travmamdan’ mı bahsediyorsun?”

İçini çekip gözlerini kapattı, bana tekrar baktığında çizgiyi aştığımızı anladım. “Öyle demek istememiştim.”

Keyifsiz keyifsiz güldüm. “Ama öyle düşünüyorsun.” Arkamı dönüp uzaklaştım.

“Noah, lütfen çık oradan,” diye yalvardı, içimde korkularım birikiyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor, durdurmak için hiçbir şey yapmıyordum.

“Lanet olsun!” Yere oturup ellerimi dizlerime doladım, ağladığımı görmesin diye başımı oraya gömdüm.

“Noah!” diye umutsuzca bağırdı, tekme atınca çitin sallandığını duydum. “Çık dışarı!”

Başımı kaldırıp ona baktım. Çılgına dönmüş görünüyordu ama ben de öyleydim çünkü içimde söylemediğim o kadar çok şey vardı ki, hepsini dışa vurursam beni aynı şekilde seveceğinden emin değildim. Yaptığı her şey daha da içime kapanmama neden oluyordu.

“Şu anda yanında olmak istemiyorum!” diye bağırdım var gücümle. “Beni incitiyorsun!”

Acıdan yüz hatları çarpıldı, tırmanmaya çalışırken kolları tel çite sürtündü. Ayağa kalktım. Bu çılgınlıktı.

“Sen de beni incittin, kahretsin!” Çiti aşamayınca tekrar tekmeledi. “Senin için sahip olduğum her şeyi verdim, kesinlikle her şeyi, sana açıldım... Bir de şimdi seni incittiğimi mi söylüyorsun?”

Ona bazı şeyleri açıklayacak değildim. Verdiği zararı göremiyorsa, bunun bir anlamı yoktu.

“Sadece git!” diye tısladım, bir tuğla alıp çite doğru ola-

bildiğince sert fırlattım. Ama çite ulaşamadan yere çarptı. “Bunu halledemeyeceksek Nicholas, o zaman gitmelisin.”

Arkasını dönüp küfretti, birkaç dakika sonra tekrar bana döndü.

“Bak, özür dilerim, tamam mı? Gerçekten üzgünüm. Pislik gibi davrandım ama seni yarışta görünce çıldırdım. Çok kızmıştım, hâlâ da kızgınım ama oraya gitmemiş olsaydım şu anda bu durumda olmayacağımızı da biliyorum.”

“Seni orada görmek bana ne hissettirdi sence Nicholas?”

“Biliyorum, tamam, anladım... Ama lütfen, aramızdaki bu mesafeye dayanamıyorum. Dışarı çıkmanı istiyorum.”

Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı sildim. “Hiçbir şeyi çözmüş değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedim neredeyse fısıldayarak.

Orada durmuş bana bakıyordu, yüz ifadesi ayaklarımın benim yerime karar vermesine yetti. Ona doğru yürüyüp kırık kapıdan çıktım. Beni kendine çekip sarıldı, yanında olmamam fiziksel acı veriyormuş gibi sıktı. Vücudunun kokusunu içime çekince kalp atışlarım anında yavaşladı. Nasıl aynı anda hem hastalığım hem de tedavim olabilirdi?

“Beni ektin,” diye sitem ettim. Bu hayal kırıklığını üzerimden atamıyordum.

“Benden olabildiğince uzak olmanı istiyordum.”

“Bir keresinde birbirimizden ayrı olmak için yaratıldığımızı söylemiştin.”

“Ve yaratılmadık da. Pislik yaptım. Buna değmez. Sonucu seni kaybetmem olacaksa yarışmaya değmez.”

Cevap verecektim ama tam o sırada bir titreşim hissettik. Nick telefonunu çıkardı, açmasını bekledim.

“Sakin ol Lion,” dedi, sonra kendi kendine küfretti.

“Evet, evet, onu çıkarabilirim, merak etme. Bana yirmi dakika ver, orada olacağım.”

Nick telefonunu arka cebine koyup bana bakarken içimi bir korku dalgası kapladı.

“Jenna’yı tutuklamışlar.”

NICK

Kuzey Hollywood toplum polisi karakoluna geldiğimizde, Luca ve Lion arabalarına yaslanmışlardı. Luca sigara içiyor, Lion kafasını sıvazlıyordu. Beni görünce gözleri parlar gibi oldu ama bu yüzündeki üzüntüyü azaltmadı.

“Ne oldu?” diye sordu Noah, büyük gelen kaskını çıkarıp yanına yürürken. Arkasından yaklaşıp kaskı elinden alarak koluma astım. “Nasıl yakaladılar Jenna’yı?”

“Polisler araziye geldi. Biri ispiyonlamış olmalı,” dedi Lion. “Kimin yaptığını bulursam yemin ederim onu öldürürüm!”

“Sakin ol,” dedim, ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum. Babamı arayabilirdim ama o gece ne yaptığımızı öğrenirse kim bilir tepkisi ne olurdu. Bunu düşünürken Noah’ya baktım, annesinin de ne hissedeceğini merak ettim.

“Jenna nerede? Onu şimdiden hapse mi attılar?” diye sordu Noah, belli ki içeri girip onu kendi başına kurtarmaya hazırlanıyordu.

Onu sımsıkı tuttum. “Bunu aklından bile geçirme Noah. Oraya adımını atmanı istemiyorum. Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken sen Lion’la burada bekle.”

Sert yüz ifadelerine rağmen ikisi de bir kez olsun beni dinlemeye karar verdiler. Aklıma bir isim gelmişti, rehbe-

rimde aradım. Normalde dünyada başvuracağım son kişiydi ama bu koşullarda... Telefon çok uzun çaldı, sonunda açıldı.

“Ne demeye beni sabahın bu saatinde arıyorsun, Leicester?” hattan uyku sersemi bir ses duyuluyordu.

Derin bir nefes alıp gururumu bir yana bıraktım. “Yardımına ihtiyacım var Sophia.”

* * *

Yarım saat sonra hâlâ yeni iş arkadaşımın gelmesini bekliyorduk. Ona başvurmuştum çünkü yakınlarda tanıdıkları olduğunu biliyordum. Babası yakınlardaki bir sitede yaşıyor, bizim adli yardım davalarımızın çoğuyla ilgileniyordu, bu yüzden reşit olmayanlarla ilgili davalarda deneyimliydi. Yanlış hatırlamıyorsam bir çocuğun uyuşturucu bulundurma suçundan hapisten çıkmasına yardım etmiş, hatta tutuklamanın sicilinden silinmesini sağlamıştı. Sophia Aiken başımın belası olabilirdi ama ne yaptığını biliyordu.

Köşede beyaz bir SUV durdu. Bu o olmalıydı. Noah’yla arkadaşlarıma arabaya binmelerini, işi bana bırakmalarını söyledim. Sophia’nın nasıl bir ruh halinde olacağını bilmiyor, onunla kendi başıma ilgilenmeyi tercih ediyordum. Lion’ın söylediği kadarıyla her şey çok hızlı olmuştu: Jenna’nın arabaya binecek zamanı bile olmamıştı; kaçarken onu kovalamışlardı. Tutuklanan tek kişi o değildi ama şimdilik diğerleriyle ilgilenemezdim. Aldıkları riskin farkındaydılar ve önceliğim arkadaşımdı.

Neyse ki biri Noah’nın arabasıyla ilgilenmişti, Clark bana ertesi gün babamın evine geri getireceklerini temin etmişti. İstedğim son şey polislerin Noah’nın plakasını alması ve onun polisle uğraşmak zorunda kalmasıydı. Lion’ın arabasından uzaklaşıp Sophia’nın yanına yürüdüm.

“Bana büyük bir borcun var. Bunu ödemeye ömrün yetmeyecek,” dedi, arabasından inerken, kusursuz giyinmişti ama saçlarını acemice atkuyruğu yapmıştı.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim, ters konuşmamaya çalışarak. O kendini beğenmiş sırıtişıyla eğleniyor gibiydi.

“Demin bana teşekkür mü ettin?” dedi kız garip bir şekilde eğlenerek. “Neredeyse bunu tekrar duymak istediğimi düşünceğim.”

“Arkadaşımı çıkarırsan duyacaksın.”

Sanırım yüzüm her şeyi anlatıyordu; Lion, Luca ve Noah’nın gergin bir şekilde beklediği arabadan tarafa baktı.

“Ne tür bir pisliğin içindesin bilmiyorum Leister ama gün geçtikçe daha ilginç oluyorsun.”

Ona defolup gitmesini söylememek için tüm sabrımı kullandım. “Onu dışarı çıkarabilir misin, çıkaramaz mısın?”

“Adı ne?”

Bir an tereddüt ettim. “Jenna Tavish.”

“Tavish mi? Tavish Petrol Şirketi gibi mi?”

Sinirli sinirli başımı salladım.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Öfkeliydi ama bunu yapacağını söyleyebilirdim. “Bir petrol kodamanının kızını hapisten çıkarmak için beni, bir stajyeri mi arıyorsun?”

“Gizliliğe ihtiyacımız var. Kimsenin öğrenmesini istemiyoruz. Her neyse, o bir şey yapmadı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi.” Her şeyin yoluna girmesi için dua ediyordum.

Sophia çantasına bakarken kıkırdamaya başladı. “Suçlunun biri bunu her söylediğinde kenara bir dolar atsaydım...”

“Kız arkadaşım suçlu değil, duydun mu beni?” diye bağırdı Lion. Arkamdan geldiğinin farkında bile değildim.

Elimi omzuna koyarak, “Sakin ol Lion. Sophia buraya yardım etmeye geldi, değil mi Soph?”

Önce bana, sonra Lion'a küçümseyen bir ifadeyle gülümseyerek bize yardım edeceğini söyledi. "Ama bana bir daha Soph deme, yoksa sorun yaşarız."

Ses tonundaki ciddiyete güldüm.

Sophia dışarıda kalmamızı emrederek telefon etmeye başladı. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra içeri girdi, hepimiz hünerini göstermesini bekliyorduk.

Noah'yla konuşmak için başımı arabanın camından içeri uzattım. Yorgun görünüyordu, üzerinde inşaat alanından kalma toprak ve pislik vardı.

"İyi misin Çilli?" diye sordum. Luca onun yanında sızmıştı, görünüşe göre olan bitene kayıtsızdı.

Noah bana bakmadan başını salladı ama onun dikkatini çekmeye çalışmadan karakolun kapısının açıldığını duydum; Jenna karşımdaydı, biraz yorgun görünüyordu, saçları dağılmıştı, sağ yanağında küçük bir çizik vardı.

Noah arabanın kapısını açıp yanına koşturdu.

Sophia sırtarak arkasından çıktı, memnun görünüyordu, gözleri benimkilere çevrilmişti. Arabasına binip geldiği yere dönmesini izlerken gülümsedim. Belki de düşündüğüm kadar büyük bir baş belası değildi.

İç huzurum uzun sürmedi: Kuru bir tokat sesi gecenin sessizliğini böldü. Arkama döndüğümde Lion'ın elini yanağına götürmüş, ağzı açık Jenna'ya baktığını gördüm.

Kahretsin!

"Seni bir daha görmek istemiyorum, duydun mu beni?" diye bağırdı Jenna, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Noah yardım istercesine bana baktı ama ben de en az onun kadar şaşkındım, ikimiz de Lion'ın vereceği tepkiyi bekliyorduk.

"Jenna, özür dilerim. Dinle..."

"Hayır!" diye kükredi Jenna geri adım atarak. "Sakın

benden af dilemeye kalkma! Bana bunun bittiğine dair yemin etmiştin. Bütün yaz senin saçmalıklarına katlandım; değişmeni, bir kez olsun doğru şeyi yapmanı bekledim! Ve artık bitti!”

Ne yapacağımı bilemeden yanına gittim. Jenna’yı anlıyordum ama Lion’ı da anlıyordum.

Lion kaybolmuş, çaresiz görünüyordu, ona dokunmak için uzandı. Jenna irkilerek uzaklaşınca afallamıştı. “Jenna, sana hak ettiğin her şeyi vermeye çalışıyorum. Para biriktiriyordum, biliyorsun...”

Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Jenna tekrar öne çıkıp onu olabildiğince sert bir şekilde itti, şimdi hıçkırarak ağlıyordu. “Para umurumda bile değil! Âşık olduğum kişi sensin! Bunu anlamıyor musun? Sensin, aptal paran değil!”

Lion, göğsüne vurmasını engellemek için bileklerinden yakaladı.

“Beni tutuklamalarına izin verdin. Eski sen beni asla yalnız bırakmazdı. Ben senin için her şeydim...”

“Hâlâ öylesin Jenna, seni seviyorum,” dedi Jenna’nın kendisine bakmasını sağlamaya çalışarak.

Jenna başını iki yana salladı, sonra başını kaldırıp baktı, kötü bir şey olacağını biliyorduk.

“Sen birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun.” Ellerini Lion’ın elinden kurtarıp ondan uzaklaştı. “Beni de kendinle birlikte aşağı çekmene izin vermeyeceğim.”

“Jenna...” Lion’ın sesi kırılmış gibi geliyordu. Bu onu mahvedecekti.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi Jenna, ben Lion’a yaklaşıırken yanma gidip ona sarılan Noah’ya.

“Dostum,” dedim Lion’a, “ben ikisini eve götüreceğim. Sen sadece sakın olmaya çalış, tamam mı?”

Noah Jenna’nın arka koltuğa oturmasına yardım ederken Lion beni görmüyordu bile.

“Motosikleti al,” dedim, anahtarları Luca’ya fırlatarak, Luca bu arada uyanıp arabadan inmiş, duygusuzca sahneyi izliyordu. Anahtarları havada yakaladı. “Ve kardeşine iyi bak,” diye ekledim sürücü koltuğuna oturmadan önce.

Lion’la kalmak isterdim ama o anda yapabileceğim en iyi şeyin kızları güvenli bir yere götürmek ve ertesi gün her şeyi daha farklı görmeleri için dua etmek olduğunu biliyordum. Noah, Jenna’nın evinde kalmak istediğini söylemişti, ona veda öpücüğü verdiğimde soğuk ve mesafeliydi. Dikkatli olmazsak neler olabileceği konusunda açık bir uyarı almıştım. Kuşkusuz Noah da aynı şeyi düşünüyordu.

Arkadaşımla o gecedan önce varlığından bile haberdar olmadığımız bir çizgiyi aşmış olmaktan korkuyordum.

* * *

Sonraki iki günü Lion’la geçirdim. Evdeki kanepesinde uzanırken berbat görünüyordu, sarhoştu ve duşa ihtiyacı vardı. Evi esrar ve çöp kokuyor, çöplük gibi görünüyordu. Ama Luca bundan fazla mutlu olamazdı, kardeşinin çöküntüde olmasıyla her şeyin kontrolü ona geçmişti. Hapiste geçirdiği dört yıl kötü alışkanlıklarını düzeltmesine yaramamıştı, Lion’ın üzerinde yaratabileceği etki konusunda endişeliydim.

“Elini yüzünü yıkaman gerekiyor kardeşim, leş gibi kokuyorsun,” dedim Lion’a, kanepenin ve sehpanın üzerindeki çöpleri poşete doldururken. Sinirlenmeye başlamıştım. Onların pisliğini temizlemek benim işim değildi ama yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğim için yapıyordum.

“Beni rahat bırak, dostum. Sadece içip tüm bunları unutmak istiyorum.”

Torbayı öfkeyle yere bıraktım. “Lion, iki gün oldu, ta-

mam mı? Sana hemen üstesinden gel demiyorum ama en azından lanet olası kanepeden kalk.”

“Jenna’yla her şey mahvoldu ve hepsi benim hatam. Onun için yeterince iyi değildim. Lanet olası zenginler, dostum. Benim gibi kenar mahalleden bir adam onun gibi bir kızı nasıl mutlu edebilir ki?”

“Bir petrolcünün kızıyla takılmak için aptal olmak lazım...” Harika, şimdi de Luca fikrini söylüyordu. Lion boş bira kutusunu onun kafasına fırlattı.

Bu ilişki için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Lion’ın sorunları vardı ama Jenna’ya ihtiyacı vardı; Jenna onu tamamlıyordu.

“Jenna’nın yatağında yatıp senin için ağladığını düşünüyorsan yanıliyorsun,” dedim ellerimi yıkarken. Lion doğrulup oturarak bana baktı. “Noah’yla sahilde. Bu onların üniversiteye gitmeden önce eski sınıf arkadaşlarıyla geçirecekleri son günleri olacak.”

“Şu lüks okuldaki o pisliklerle mi çıktı?”

Kuşkuyla baktım.

“Bana öyle bakma. Sen farklısın, o insanların geri kalanı berbat,” dedi, kalkıp tuvalete gitti. “Bana beş dakika ver.”

Torbayı yere bırakıp Luca’ya gülümsedim. En azından Lion’ı koltuktan kaldırmıştım. Bana zengin pislik demesine gelince, eh... bunun hesabını soracaktım.

* * *

Açıkçası Noah’nın mezun olduğu sınıftan insanlarla sahilde olmasına ben de pek bayılmamıştım. Onu yalnız bırakacağıma söz vermiştim ama Jenna’yla Lion arasında olanlar bana gidip her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için

bir bahane vermişti; daha doğrusu bizim iyi olup olmadığımıza. Kavgamızdan beri birbirimizi görmemiştik, ilişkimizin ne durumda olduğundan emin değildim. Onu görüp konuşmam gerekiyordu.

Güne Noah'nın arkadaşlarından birinin evinde başlamışlardı, Elena bilmem ne, sahilde bir evi vardı. Bu o çocuklar için tabii ki önemli bir şey değildi.

Dışarıya park ederken Noah'nın küçük olacağını söylediği toplantı için çok fazla araba olduğunu fark ettim. İçeri girdiğimizde, yüzden fazla insan vardı, neredeyse herkes mayoluydu. Tüm odalarda bangır bangır müzik çalıyordu. Lion bu insanların arasında o kadar yabancı görünüyordu ki onu evin arka tarafına götürdüm.

Orada sahile nazır iki şenlik ateşi ve etrafında oturmuş marşmelov kızartan, doğrudan şişeden içen büyük gruplar gördüm.

"Ağlayacağını sanıyordum ama bak," dedi Lion, birbirlerine sarılmış ellerinde tekila şişesine benzer bir şeyle kıyıda yürüyen iki kızı işaret etti.

Jenna ve Noah. Harika.

Yanlarına gittik. Bizi görünce bir an taş kesildiler. Sonra kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Bakın burada kimler varmış Noah, Denyo Bir ve Denyo İki," dedi Jenna, kaşlarını çatarak şişeyi dudaklarına götürdü. İkisinin de üzerinde mayo ve mini şortlar vardı.

Lion ihtiyatla yanına gitti. "Merhaba Jenna, konuşabilir miyiz?" diye sordu, gergin olduğu belliydi.

Jenna ona mikroskop altındaki bir böcek gibi baktı. "Üzgünüm, Denyo İki, ama hiç havamda değilim," dedi sendeleyerek.

"Yani bu benim Denyo Bir olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Noah omuz silkti. “Bazen,” dedi ama kolumu beline dolamama engel olmadı.

“En azından seni eve götürebilir miyim Jenna? Sarhoşsun,” dedi Lion, neredeyse takılıp düşecekken onu tutarak.

“Bırak beni,” diye bağırdı, hızla uzaklaşırken popo üstü kuma düştü.

Noah kıvrılıp bükülerek benden kurtuldu. “Rahat bırak onu Lion.”

Sahneyi dikkatle izliyordum. Lion’ı neredeyse kendimden iyi tanıyordum ve Jenna’yı geri almaya çalıştığını görünce şaşırmadım. Ben de aynısını yapardım; hatta bir bakıma yapıyordum.

Lion eğilip onu omzundan yakaladı. “Bırak beni, seni Neandertal!” diye bağırdı Jenna, şişeyi kuma düşürdü ama Lion’dan kurtulmayı başaramadı.

“Bana istediğin kadar lakap takabilirsin ama benimle geliyorsun.”

Noah bana döndü, kızarmıştı. “Bir şeyler yap!” dedi, oraya gidebileceğini düşünerek onu geri çektim.

“Ona Neandertal dedi. Bundan sonra bu işe karışmam. Bir erkeğin gururu olmalı, değil mi?”

Noah yüzünü buruşturunca güldüm, onu omzuma alıp iki şenlik ateşinden daha az kalabalık olanına doğru yürüdüm.

“Bunu konuşmalarına izin vermelisin Çilli. Aksi takdirde hiçbir şey çözülemeyecek.”

Noah soğuktan titriyordu ve ne kadar kızgın olduğunu unutacak kadar sarhoştı. Onu üstüme oturttuğumda kollarıma kıvrılarak ateşin ısıtmasına izin verdi.

“Çok sarhoşum,” dedi.

“Hadi ya! Hiç tahmin edemezdin.”

“Ama sana hâlâ kızgıyım.”

Hafifçe sırtını sıvazladım. “Ben de... Bu konuda yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bana böyle dokunmaya devam edebilirsin,” diye cevap verince ürperdim. Geriye yaslanıp sweatshirt’ümü çıkardım, kollarını dikkatle içine sokup fermuarını çektim. Başını omzuma koydu, boynumda nefeslerini hissediyordum.

“Yarın bir yıl olacak...” dedi üzüntüyle, dudağı titredi.

“Neyin bir yılı?” diye sordum. Ama gözlerini kapatıp uyuyakaldı.

Kalkıp onu arabaya taşıdım. Bir gün için yeterince parti yapmıştı. Lion’ın nerede olduğunu bilmiyordum ama onun bakıcısı olmaya devam edemezdim. Ne yaptığını biliyordu. Arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuldum. Noah’nın ertesi gün akşamdan kalma olacağını düşünmekten nefret ediyordum. İçki içmesi normaldi ama onu böyle görmek hiç hoşuma gitmiyordu.

İstemesem de babamlarda kalmaya karar verdim. Birkaç gün içinde Noah’yla benim dairemde birlikte yaşıyor olacaktık. Şimdiden günleri saymaya başlamıştım.

NOAH

İyi bir gün olmayacaktı. Sabah gözlerimi açtığım anda biliyordum. Sadece akşamdan kalma olduğum, başım ağrıdığı ve kusma isteği duyduğum için değil, aynı zamanda babamın ölümünün birinci yılı olması ve bunun benim hatam olması yüzünden.

Bir gece önce içtiğim içki yüzünden midemin bana bağırdığını hissederek yataktan kalktım, duş almak için sendeleye sendeleye banyoya gittim. Odama nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. O kadar çok tekila içmiştim ki, sanki damarlarımda dolaşıyormuş gibi geliyordu. Nick'i... ve Lion'ı gördüğümü hatırladım.

Jenna'yı arayıp gecenin nasıl bittiğini öğrenmek istiyordum ama bugün değil. Bugün kimseyle konuşmayacaktım. İçimdeki şeytanlarla odama kapanacak, beni hiçbir zaman sevmemiş olan babam için, beni öldürmeye çalışan biri için ve babasının kendisini önemsemesini asla sağlayamayan küçük bir kız için ağlayacaktım.

Hâlâ onu düşünmekle aptallık ettiğimi biliyordum ama onun sözleri ve ölümünden beri içimde yaşayan suçluluk duygusu hiç geçmeyecekti. Kâbuslarım yatağa girdiğimde varlığımın bir parçası olmuştu, bazen gün içinde bile peşimi bırakmıyordu.

Onu sevmiştim. Bu beni canavar mı yapıyordu? Annemi döven, onu her gün inciten bir adamı sevdiğim için bir canavar mıyım? Farklı davransaydım babamın hâlâ hayatta olacağını düşünmeye devam ettiğim için deli miydim?

Gözlerimi kapadım, su üzerimden akarken sünger vücutumda gezdirdim. İçimin kirlendiğini hissediyordum. Bu düşüncelerden nefret ediyordum. Bazen sanki içimde başka biri varmış; beni mazoşist olmaya, kendime veya ölen babama saygısızca davranmaya zorluyormuş gibi geliyordu. Babam gözyaşlarımı hak etmiyordu. Onun için hissettiğim acıyı hak etmiyordu.

Beni kaç kez parka ya da balığa götürdüğünün bir önemi yoktu. Pedallara bile yetişemezken bana araba kullanmayı öğretmesinin bir önemi yoktu. Onu yarışırken ve kazanırken izlemeyi sevmiş olmamın bir önemi yoktu.

O benim babamdı ve çocuk aklım, yanlış anlayan küçük kız aklım anneme kötü davrandığı zamanlarda beni bakışlarımı kaçırmaya zorlamıştı. Düşüncelerimi ya da davranışlarımı anlayamıyordum. Kendimi başka bir açıdan analiz etmeye çalıştım ama hiçbir mantıklı gelmiyordu.

Koruyucu ailede geçirdiğim aylarda annemi özlemiştim elbette ama babamı da özlemiştim. Korkunç bir şekilde, farklı olmak, babamın beni incitmeyeceğini, en çok beni sevdiğini, onun için özel olduğumu bilmek hoşuma gitmişti. Tabii ki, sonunda her şey altüst olmuştu, çünkü sonunda bana da zarar vermişti. Hem de çok kötü bir şekilde.

Anılar, konuşmalar tekrar aklıma geliyordu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

“Çok kötüsün!” diye bağırdı koruyucu ailedeki kızlardan biri. Bizi sevmeyen ve ilgilenmeyen sahte ebeveynlerin olduğu o korkunç evde beş kız, bir erkek çocuk kalıyorduk.

“Bebeğimi aldın!” diye bağırdım, yanımdaki sarışın kızın hıçkırıkları arasında sesimi duyurmaya çalışarak. “Ve kötü davrandığında cezalandırılırsın. Bunu sana kimse öğretmedi mi?”

“Bir daha ona vurma!” Kahverengi saçlı, güzel örgülü kız, yanağında vurduğum yer kıpkırmızı olmuş dört yaşındaki kız kardeşine sarılmış, kirli parmağıyla beni işaret etmeye devam ediyordu.

Yedi ve altı yaşlarındaki diğer iki kız, örgülü siyah saçlı Alexia’nın arkasına geçti. Beni değil de onu sevmelerinden nefret ediyordum. Tek yaptığım benim olanı geri almaktı; bebeğimi çalmıştı; ona vurmaya hakkım vardı, değil mi?

Kötü biri olduğunda işte böyle oluyordu.

“Çok kötüsün, Noah. Kimse seni sevmiyor,” dedi Alexia. Boyu hemen hemen benim kadar uzundu, evdeki en büyük kızlar bizdik ama taklit edemeyeceğim kadar acımasız bir yüzü vardı. Belki ona vurmuştum ama aslında tek istediğim arkadaş olmaktı. Ona, oyunum bittiğinde bebeğimi alabileceğini, paylaşmamız gerektiğini söylemeye çalışmıştım ama o bebeğimi almıştı, elimden çekmişti. “Kimse onunla konuşmasın,” diye emretti diğerlerine. “Bundan sonra yapayalnız kalabilirsin çünkü senin gibi kötüler kimsenin sevgisini hak etmiyor. Hem kötüsün hem de çirkinsin!”

Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu, ama ağlamam gerektiğini biliyordum. Babam çok açık bir şekilde ifade etmişti. Sadece zayıf insanlar ağlardı. Annem ağladığı için zayıftı; ben değildim.

“Kötü! Kötü! Kötü! Kötü! Kötü!”

Onunla birlikte söylemişler, hatta ağlayan küçük çocuk bile gülümsemeye başlayarak onlara katılmıştı. Bebeğimi kapıp kaçmıştım.

* * *

Bu anıları silmeye çalışarak duştan çıktım. Aynada kendime baktım, dövmemi gördüm. Parmağımla üzerinden geçtim. Küçüktü ama çok şey ifade ediyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Tüm bunların beni alt etmesini istemiyordum. Bu daha önce de olmuştu; tekrar olmamalıydı.

Tam o sırada biri banyonun kapısını çaldı.

“Noah, ben Nick,” dedi.

Gözlerimi kapatıp içimden üçe kadar saydıktan sonra kapıya gidip onu içeri aldım. Gece bizde kaldığını bilmiyordum. Hâlâ havluya sarılıydım, arkamı dönüp tezgâhtan losyonu aldım. Arkadaş istemiyordum. O gün yalnız kalmak istiyordum.

“İyi misin?” diye sordu yavaşça yaklaşarak, sanki beni yoklamaya çalışıyormuş gibiydi.

“Başım ağrıyor,” dedim, yanından geçip odama yürüdüm. Peşimden geleceğini biliyordum. Sadece bugünün o gün olmadığını anlamasını umuyordum. Bazen birbirimizin ruh halini anlayabiliyorduk. Şimdi de anlayabileceğini umuyordum.

Giyinme odasına gidip oraya taşındığım gün giydiğim tişörtü giydim. Taşınırken valizime koymadığım birkaç şeyden biriydi. Bu tişört ve birazdan giyeceğim bir tayt.

Havluyu başımdan çıkarıp ıslak saçlarım omuzlarıma döküldüğü anda arkamda olduğunu hissettim. Kolumdan tutup beni çevirince göz göze geldik.

“İyi misin?” diye sordu, saçlarımı yana iterek.

“Sadece yorgunum ve akşamdan kalmayım,” dedim. Benim hissettiğimin tam tersi görünüyordu. Levi’s kotu ve beyaz Calvin Klein tişörtüyle, yataktan yeni kalkmış saçlarıyla podyum mankeni gibiydi.

“Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım,” dedi yanağımdan öperek. “Keşke bütün öğleden sonra burada seninle kalabilseydim, belki film falan izlerdik ama çalışmam gerekiyor.”

Rahat bir nefes aldım. Beni o halde görmesini istemiyordum. Arkadaşlık edecek havada değildim. Sonunda onu korkutacaktım.

“Merak etme. Bütün gün uyuyacağım.”

Yaklaşıp hafifçe, sabırla dudaklarından öptüm. Yarış günündeki kavgamız, birbirimize bağırışımız, ona güvenmediğim için bana sitem edişi hâlâ aklımdaydı... Peki ya kendim bile hissettiklerimi anlamadıysam? Nick’e olanları nasıl açıklayabilirdim ki? Sadece bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyor, onun kollarında rahatlamak için can atıyor ama yapamıyordum. Ona bazı şeyleri söylemekten korkuyordum, hayal kırıklığına uğramasını ya da beni yargılamasını istemiyordum.

Gitti, endişeli görünüyordu, onu rahatlatmak için zorla gülümsemiştim. İşe yaradı mı bilmiyordum.

Televizyon karşısında çikolata yiyip *Friends* izleyerek tembellik yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bazı bilimsel çalışmalar çikolata yemenin beyne endorfin salgılattığını söylüyordu ama bende işe yaramıyordu; sadece kilo alma neden oluyordu.

O gün karanlık bir gündü, ilk başta Nick’in işe gitmesini ne kadar istesem de şimdi onu özleyor, gelip bana sarılmasına ihtiyaç duyuyordum.

Kola ve biraz daha çikolata almak için aŗađı indiğimde mutfaktaki kaosu görünce řaŗırdım. Annem güzel bir elbiseyle sandaletler giymiŗ, hatta makyaj yapmıŗtı, az sonra da Will üstünde bir gömlek ve iŗ pantolonuyla içeri girdi. Bir şeyler olduğunu anlamıŗtım.

“Yemeğe birini mi davet ediyorsunuz?”

Annem Prett’e talimatlar verirken döndü, memnuniyetsiz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu akŗam Senatör Aiken ve kızı geliyor.”

Senatör m?

“ylesine mi yoksa özel bir nedeni mi var? Bana söylemeyecek miydiniz?” Annem normalde beni bu tür konularda uyarırdı. Bu benim davet edilmediğim anlamına mı geliyordu?

“Will’in eski bir arkadaŗı, birlikte iŗ yapmak istiyorlar. Kendini iyi hissetmediğin için odanda kalmak isteyeceğini dŗndm,” dedi beline bađladđı önlüğü çıkarırken.

Harika.

“Evet, sakıncası yoksa, yaŗlı bir adam ve kızıyla takılmaktansa yemeği atlamayı tercih ederim, teŗekkrler,” dedim, istediğimden biraz daha huysuz bir tavırla. Berbat bir ruh hali içindeydim.

Annem bana sert bir bakıŗ attı. Elimden geldiğince görmezden gelmeye alıŗtım.

“Prett’e söylerim, sana bir şeyler getirir.”

“Endiŗe etme. A değilim.” Arkamı dönüp odama gittim. Tereddütle Nick’i aramak için telefonu elime aldım. Ertesi gün alıŗacađını ve gelmeyeceğini biliyordum ama ondan istediğim her şeyi almak için tek bir telefon grŗmesinin yeterli olduğunu da biliyordum.

“Selam illi,” diye karŗıladı beni, sesi neŗeliydi.

“Selam. Ne yapıyorsun?” diye sordum onu yoklamak için.

Biriyle konuşmak için telefonunu kulağından çekti. Bir kızın güldüğünü, ardından Nick'in korkunç bir şarkı hakkında homurdandığını duydum.

Vücudum anında gerilmişti. "Neredesin sen?" diye sordum her zamankinden biraz daha soğuk bir sesle, kiminle olduğunu merak etmiştim.

"Şu anda ön kapıdan geçiyorum." Tam o sırada, bir kapının yavaşça açıldığını duydum.

"Neresi?"

"Neresi derken ne demek istiyorsun? Seninle aynı yer; babamın evi."

Burada mıydı?

Onu karşılamak için aşağıya indim, neredeyse titriyordum. Onu çok görmek istemiştim. Bir haberci çağrımı duymuş da onu bana göndermiş gibiydi. Sözlerinin ne anlama geldiğini veya telefonda duyduğum kadın sesini durup düşünmemiştim. Dışarı çıkıp onun kollarına atılacağımı hayal etmiş, ama bunun yerine onu Jenna'yı hapisten çıkaran kızla birlikte bulmuştum.

Kapının önünde durdum.

Dizlerine kadar uzanan dar kalem etek ve soluk pembe, marka bluzuyla şık giyinmişti. Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarıyla –başka ne beklenirdi ki?– neredeyse Nick kadar uzundu.

Bu kız da kimdi?

Nick'in gözleri önce şaşkın, sonra sevecen bir ifadeyle bana çevrildi. Kapıdan giren hava başımın tepesinde geriye toplanmış saçlarımdan arasından ısıklık çalarak geçti. Geçsinler diye geri çekildim.

"Noah, bu stajyer arkadaşım Sophia Aiken," dedi Nick, beni yanağımdan hafifçe öperek.

Sophia, etli dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle, aneminki kadar mükemmel manikürlü elini uzattı.

“Memnun oldum, Noah,” dedi.

Başımı salladım, gözüm korkmuştu, kendimi tamamen yabancı hissediyordum.

Daha cevap vermeye fırsat bulamadan annem mükemmel bir ev sahibesi gibi ortaya çıktı, gelenleri selamlarken bana baktı, muhtemelen özensiz görünen kızının kapıyı açmak için aşağı inmesine şaşırmıştı.

Neler dönüyordu?

“Baban henüz gelmedi Sophia. Oturma odasında bir şeyler içmek istersen Nick sana getirir.”

Sophia başını sallayarak annemi içeri kadar takip etti.

İlk şok geçtikten sonra hissettiğim tek şey öfke ve ağlama isteğiydi.

“Neden bana geleceğini söylemedin?”

Nick de en az benim kadar şaşkın görünüyordu, gözlerini gözlerimden kaçırıp tişörtümle taytıma baktı.

Tanrım... Az önce bir senatörün kızına kapıyı böyle mi açmıştım?

“Annen sana söyledi sanıyordum. Bu öğleden sonra beni arayıp Sophia’yı yemeğe davet etmemi söylediler. Görünüşe göre babası benimle tanışmak istiyormuş ya da öyle bir şey. Bildiğini sanıyordum. Geçen gün Jenna’yla olanlar yüzünden seni tanıştırma fırsatım olmadı.”

“Senin geleceğini kimse bana söylemedi. Bilseydim, akşam yemeğine gelmeyeceğimi söylemezdim.” Annemin oturma odasında Sophia’yla konuştuğunu duydum. “İçeri böyle gidemem. Yatağa gideceğim, bu iş bitince konuşabiliriz.”

Gitmeye çalıştım ama önüme geçti.

“Neyin var senin? Yukarı çık, üstünü değiştir ve yemek için aşağı gel. Bu aptal akşam yemeğini kabul etmemin tek nedeni senin de burada olacağımı düşünmemdi. Ne tür bir

saçmalık çevirdiklerini bilmiyorum ama orada oturup boş boş konuşacak havada değilim.”

“Benim sorunum değil Nicholas,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Ayrıca, bana ondan hiç bahsetmemiş olman da garip. Onunla arkadaş gibisin.”

Kaşlarını çatarak annemle kızıdan tarafa baktı, sonra tekrar bana döndü.

“Kıskandın mı sen?” diye sordu gözlerini devirerek.

Hiç düşünmeden koluna vurdum. “Bunu nasıl söylersin?”

Yüksek sesle gülerek moralimi daha da bozdu.

“Tanrı aşkına! Kız kendi babasıyla çalışmak istemediği için babamın şirketinde iş bulmaya çalışan çekilmez bir sümüklü velet. Onu kıskandığına inanamıyorum.”

“Kıskanmıyorum, aptal!” diye mırıldandım, yanından geçip odama doğru yürüdüm.

“Aşağıya geri dönmezsen seni bulup kendim sürükleyerek geri getiririm,” diye şakadan tehdit etti. “Seni burada istediğimi biliyorsun.”

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Nicholas şimdiye kadar yerin iki metre altında olurdu.

* * *

Aynaya baktım, sinirliydim. O aptal akşam yemeği için giyinip kuşanmayacaktım. Unut gitsin.

Üzerinde delikler olan tişörtümü çıkarıp yere attım, giyinme odasının her tarafına saçılmış çantaları açmak zorunda kalmamak için etrafta bir şeyler arandım. Sonunda dar siyah bir kot pantolonla sade, sıradan bir gece için giyecek türden, üzerinde I ♥ Canada yazan beyaz bir tişörtte karar kıldım.

Sırıttım. Senatörün buna bayılacağından emindim.

Saçlarımı açıp atkuyruğu yaptım, yüzümü yıkadım ve dudak kalemi sürdüm. Bu gece ancak bu kadar süslenebilirdim. Sophia istediği kadar süslenebilirdi; ben her şeyin içinde güzeldim... ya da büyükannem öyle söylerdi.

Berbat bir moralle aşağı indiğimde, tanımadığım bir adamın sesini duydum. Beş kişi –William, annem, Nick, Sophia ve babası– oturma odasındaki barın etrafında durmuş, Will içkileri doldururken sohbet ediyorlardı. Dergiden fırlamış gibiydiler: uzun boylu, seçkin, zarif. Ayakkabılarına bakınca kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

Annem beni gördü, tişörtümü fark edince gözleri büyüdü ama beni yukarı geri gönderemedi Will fark etti ve gülümseyerek karşıladı.

“Noah, içeri gel. Seni okuldan eski bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Riston, bu benim üvey kızım Noah; Noah, bu da arkadaşım Riston.”

Kızının aksine, Riston tam bir Amerikalıydı: Sarışın, annem gibi açık renk gözlü, Nick kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu. Sophia’yla tek ortak noktası gözlerinin hafif badem şekli ve çenesindeki küçük gamzeydi. Bunun bir kızda her zaman süper olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Sophia’da görmek hiç hoşuma gitmemişti.

Gülümseyerek onunla el sıkıştım. Nick’i yanımda hissedebiliyordum ama her zamanki gibi sıcak ve koruyucu değildi. Bunun yerine aramızda bir engel varmış gibi geliyordu.

Az sonra yemek odasına gittik. Prett, Noel’dekinden bile daha gösterişli bir sofraya hazırlamıştı. Öte yandan Leister’lar annemle ben gelip dünyalarını altüst edene kadar özel günleri hiç kutlamamışlardı. Will’le Nick’i Noel Baba şapkalarıyla görmenin, onu kocaman bir Noel ağacı

almaya ve çelenk asmaya zorladığımda surat asmasının ne kadar komik olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Kaçın kurasıydı, her köşeye ökseotu koymayı da ihmal etmemişti.

Son dakikada katıldığım için senatörün yanında oturmak sinirime dokunmuştu, Sophia'yla Nick karşımdaydı... yan yana.

Neden bu kadar kıskanıyordum ki? Kendimi onunla kıyaslamaktan vazgeçmek gerçekten bu kadar zor muydu?

Bütün akşam yemeğini Sophia'nın özellikle heyecan duyduğu şu ya bu proje hakkında konuşarak geçirdiler. Benim Bronte'lerden ya da Thomas Hardy'den bahsettiğim kadar tutkuluyla kanunlardan, sayılardan ve istatistiklerden bahsediyordu. Nick'in de ilgilendiğini görünce dehşete kapılmıştım. Nick'in gözlerinde görebiliyordum. Daha da kötüsü konuşmaları takip bile edemiyordum. Tüm o rakamlar başımı döndürüyor, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. William onu övmeye devam ediyor, ikisiyle bir takımımış gibi konuşuyordu. Yeni bir oyuncakmış gibi hepsinin gözlerini kamaştırıyorlardı ve, bu içimde hiç de hoş olmayan bir his uyandırıyorlardı.

Yemeğin sonlarına doğru Senatör Riston bana baktı. "Ee, Noah, okul nasıl gidiyor?"

Sorusu içimde yoğun bir sıcaklık yarattı ve yanaklarıma kadar yükseldi.

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığı bu kadar belli miydi? Kızı gibi gerçek bir yetişkin olmadığım o kadar mı belliydi de konuşmanın sonunda bana acıyıp tıpkı bir çocuğa kreşte olup bitenler hakkında soru sorar gibi soru soruyordu?

"Haziranda mezun oldum, yani evet, sadece üniversitede birinci sınıfa başlamayı bekliyorum," dedim masadaki kola dolu bardağı alarak.

Masanın karşısından Nick'in bakışlarıyla karşılaşınca garipliğin, gerçekten ait olamamanın acısını hissettim. Projelerinde ona yardım edemezdim; ne olduklarını bile bilmiyordum. Nick benimle iş konuşmazdı. O kısma katkıda bulunamayacağımı biliyordu.

Sophia eğilip kulağına bir şeyler fısıldayınca Nick gülümsedi.

Ne hakkında konuşuyorlardı ki?

Senatör konuşmaya devam ederken zar zor duyuyordum. "Her neyse, yurt hayatını seveceksin. Üniversitenin en güzel yanlarından biri de bu..."

Ona bakarak sakın sakın, "Aslında Nicholas'la birlikte yaşayacağım," dedim. Masayı sessizlik kaplamıştı, annemin beklenmedik şekilde çatalını düşürmesiyle sessizlik bozulunca kendimi sersemlemiş gibi hissettim.

Nick'in gözleri fal taşı gibi açılmış, bir annemlere bir bana bakıyordu.

Senatör ne diyeceğini bilemiyordu. Sanırım birisi ona ikimizin çıktığını söylemeyi unutmuştu.

Öte yandan Sophia'nın bunu soğukkanlılıkla karşılaması beni daha da sinirlendirmişti. Eğer çıktığımızı biliyorsa neden Nick'ten uzak durmamıştı? Anneme baktığımda söylediklerim için kendimi kötü hissettim. O gece beni öldürecekti, bu kesindi.

NICK

Sophia bana güzel bir çift olduğumuzu söyledikten sonra Noah'ya baktım ama Noah'nın ağzından bunu kaçırmadığını hiç beklemiyordum.

Her yerim kaskatı kesilmişti. Noah benimle yaşamakla ilgili o sözleri söyler söylemez sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

“İzninizle, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım yatmaya gitsem iyi olacak.” Yüzü hayalet kadar beyazdı. Bir yanıt beklemeden dışarı çıktı. Annesi peşinden gitmek ister gibiydi ama babam elinden tutup bir şeyler fısıldadı. Raffaella bana ters ters bakınca midem ağzıma geldi.

Aynı zamanda, Noah'nın bütün yaz söylemesini umduğum bir şeyi, bunu yapmanın en iyi yolu bu olmasa da, sonunda annesine söylemeye karar vermesine sevinmiştim.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum; bu aptalca yemeğe gelmeyi bu yüzden kabul etmiştim, onu görmek ve evde bir gece daha geçirmek için bir bahanem olsun istemiştim. Orada olmaktan nefret ediyordum ama Noah'yla kahvaltı etmeyi, işe gitmeden önce ondan bir öpücük almayı seviyordum. Ve Sophia'ya karşı duyduğu kıskançlık dışında –ki bu saçmaydı, gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktu– onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmek istiyordum.

Kalkmak için davrandım ama babamın gözleri olduğum yerde kalmamın daha iyi olacağını söylüyordu. Sophia olup biteni anlamıştı, durum daha rahatsız edici bir hal almadan başka bir konu açtı. Bir an sonra ön kapının çarpıştığını duydum.

Kahretsin!

Artık kimsenin ne düşündüğünü umursamadan kalkıp verandaya çıktım, Noah'nın yeni arabasıyla dışarı çıktığını, araba yolunda hızla ilerleyerek dönüp gittiğini gördüm.

Ne yapıyordu?

Geri dönüp kapının yanındaki masadan anahtarlarımı aldım. Raffaella birdenbire ortaya çıkarak bana elinden gelen en kötü bakışı attı.

“Sana ağırdan almanı söylemiştim,” dedi. O anda onun gözünde tüm kredimi kaybettiğimi düşündüm.

“Raffaella...”

“Tek bir şey istemiştim, babanla gizli tuttuğunuz sürece ilişkinize karışmayacağımıza söz vermiştik. Sanırım bu anlaşma artık geçerli değil.”

Bu ne demek oluyordu? Rafaella bana yaklaşırken merak ediyordum.

“Git onu geri getir. Bugün tek başına olması için iyi bir gün değil.”

Bunu söylediğinde kafamda bir şey aydınlandı.

“Ne demek istiyorsun?”

Duyarsız bir ifadeyle, “Kaçırılmasından bu yana bir yıl geçti. Babası öleli bir yıl oldu,” dedi.

* * *

Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir aptal gibi, bu kadar kör olduğum için kendime kızarken

bir yandan da gidebileceği yerleri düşünmeye çalışıyordum. Hatta bir gün önce sarhoşken bile bunu gündeme getirmişti, ama kahretsin! O durumdayken fark etmemiştim. Tarihi nasıl unutmuş olabilirdim? Tabanca kafasına doğrultulduğunda gözlerindeki dehşeti hâlâ hatırlıyordum. Silah sesini duyduğumda kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hâlâ hatırlıyordum. Bir an Noah'nın vurulduğunu sanmama yol açan silah sesini. Bu kâbus ölüp zihnimin derinliklerine gömülmüştü; yeniden canlandırmak istememiştim.

Ama belli ki Noah hiçbir şeyi unutmamıştı. İsteddiği kadar inkâr etsin, kâbuslar devam ediyordu, benimle olmadığı zamanlarda ışıklar açık uyumaya devam ettiğinden emindim. Babası artık ölmüştü. Yoktu; artık kimse ona zarar veremezdi. Neden bu kötü anılara sonsuza dek veda edemiyordu?

Her şeyi yeni baştan düşününce onu nerede bulabileceğimi bildiğimi düşündüm.

Endişeyle arabamı mezarlığa doğru sürdüm. Oraya vardığımda Noah'nın arabasını kapının yanındaki çakıllı alana park edilmiş görünce rahat bir nefes alarak aceleyle arabadan indim. Oraya hiç gitmemiştim. Büyükannem şehrin diğer ucundaki özel bir anıt mezardaydı. Onu oraya gömmek küçük bir servete mal olmuştu ama etrafa bakınca birdenbire buna değdiğini düşündüm.

İçeri girerken gecenin hayli serin olduğunu fark edince Noah'nın paltosunu bile giymeden gittiğini düşündüm. Onu ilk kez masada tişörtüyle gördüğümde az kalsın gülecektim, ama öylesine güzel, öylesine sade görünüyordu ki, sanırım o an, eğer bu mümkünse, ona biraz daha âşık olmuşum. Güzel olmak için gösterişli hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Bunu her geçen gün daha da fazla görüyordum.

Morgan soyadını arayarak mezar taşlarının arasından yürüdüm. Çoğu yıkık döküktü, sadece birkaçında çiçek ya da birilerinin orada gömülü kişiyi hatırladığına dair herhangi bir işaret vardı.

O sırada onu gördüm. Çimlerin üzerinde bir taşın karşısında oturuyordu. Durduğum yerden yazıyı okuyamıyordum. Yanına gitmeden önce bir süre onu izledim. Bacaklarına sarılmıştı. Telaşla yanma geldiğimi görünce elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Ayağa kalktı, savunmasız ve kaybolmuş görünüyordu. Gözlerinde suçluluk gördüğümü düşündüm.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum kendimi tutamarak. Onu neredeyse öldürecek bir adamın mezarını neden ziyaret ettiğini anlayamıyordum. Ceketini çıkarıp omuzlarına koydum, titriyordu.

“Peşimden gelmemeliydin,” dedi önüne bakarak.

“Elimde değildi. Özellikle de kız arkadaşım yemeğin ortasında bir bomba patlatıp hemen ardından koşarak kaçmaya karar verince. ”

Biraz suçlulukla baktı, ama sadece bir an.

“Yemekte dış kapının mandalı gibiydim. Ama sen keyif alıyordun sanki.”

Bunun geçiştirilmesine izin vermeyecektim. Sophia’yı kışkandığını anlıyordum ama bunun benimle ya da birlikte yaşamamızla hiçbir ilgisi yoktu, ki bu konu tüm bunlardan çok daha büyük, çok daha önemliydi.

“Buraya neden geldin Noah?” diye tekrar sordum, anlamaya çalışıyordum. “Seni öldürmeye çalışan bir adamın ölümü için neden ağladığını söyle bana. Bana açıkla çünkü anlamaya çalışırken aklımı kaçıracığım.”

Kaygılı bir ifadeyle mezar taşına baktı. “Hadi gidelim,” dedi elimden tutarak. “Gitmek istiyorum. Beni eve götür

ya da senin evine götür; umurumda değil,” dedi kolumdan çekerek.

Tepkisi beni şaşırtmıştı. Bir şeyler saklıyor gibiydi. İçgüdüsel olarak babasının mezarına baktım.

Taş yeni ve çok temizdi, üstündeki turuncu ve sarı çiçeklerle dolu vazı mezarı etrafındaki bakımsız mezarlardan ayırıyordu. Taşın üzeri zarif harflerle yazılmıştı:

JASON NOAH MORGAN
(1977–2015)

Altında, kusursuz mermerin üzerine işlenmiş bir sekizli düğüm figürü vardı.

NOAH

Nicholas bunu görmemeliydi.

Kalbimin giderek daha hızlı atmaya başladığını hissettirdim, ta ki bir heyecan kasırgasına dönüşünceye kadar. Nihayet gözlerimin içine baktığında, iyice kendini kaybettiğini ve korktuğunu gördüm. Onu bu şekilde görmekten hoşlanmıyordum.

“Düşündüğün gibi değil,” dedim bir adım geri çekilerek. Başından beri bundan kaçıyor, bilmesini istemiyordum.

“O halde açıkla bana Noah. Gerçekten anlamaya çalışıyorum. Bir şeye hiç bu kadar çabaladığımı hatırlamıyorum ama sen de hiç kolaylaştırmıyorsun.”

Utaniyordum çünkü bu çok özel bir şeydi, sadece benim için önemli olması gereken bir konuydu... ve kimsenin beni bunun için yargılamasını istemiyordum. En azından Nick'in.

“Ne söylememi istiyorsun, Nick?” diye bağırdım, göz kapaklarımın arkasında biriken yaşların yüzümden akmasını engellemeye çalışarak. “O benim babamdı...”

“Seni öldürmeye çalıştı,” diye cevap verdi, şaşkınlıkla. “Annemi dövdü, Noah. Anlamıyorum. Özleyecek ne var?”

Yüz ifadesi kalbimi parçalamıştı. Kendini benim yerime

koyamak istiyordu, ama bunu yapamadığı acı bir şekilde belliydi, o anda bu bizi ayırıyordu ve temelli ayırmasından korkuyordum.

“Bunu asla anlayamayacaksın Nicholas, çünkü ben bile hissettiklerimi kontrol edemiyorum. Onu özlemiyorum. Bu başka bir şey... Olaylar bu şekilde sonuçlandığı için kendimi suçlu hissediyorum. O kalbinde... beni bir zamanlar sevmiştii.”

“Duruma bu şekilde bakamazsın Noah,” dedi usulca ama kararlılıkla. “Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Sorun şu ki çok iyisin! Baban olduğu için onu suçlayamıyorsun, böyle anlıyorum, öyle değil mi? Ama olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin. Kafana tabancayı dayadığı anda... on yıl önce o gece sana elini sürdüğü anda kendi ölüm fermanını imzalayan oydu.”

Başımı iki yana salladım. Kendimi nasıl anlatacağımı, içimdeki hisleri nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Her şey o kadar çelişkiliydi ki... Beni incitmişti. Peki ya bana sarıldığı onca zaman, beni piste götürdüğü, son sürat araba kullandığımız geceler... Bana balık tutmayı öğretmesi... Sekiz rakamını bağlamayı öğretmesi...

Nicholas gözlerini kapatıp alnını alnıma dayadı. “Ondan hâlâ korkuyorsun, değil mi?” dedi, sonra bana baktı. “Ölmüş bile olsa ondan hâlâ korkuyorsun. Hâlâ ona bir şeyler borçlu olduğuna inanıyorsun, kendini suçlu hissediyorsun, bu yüzden buraya geliyorsun. Bu yüzden ona hak etmediği o çiçekleri getiriyorsun.”

Dudağım titemeye başlamıştı. Tabii ki ondan korkuyordum. Ondan korktuğum kadar kimseden korkmuyordum. Onun bana ifade ettiği neredeyse her şey korkuydu.

Farkında olmadan elimi dövmeme götürmüştüm ki Nick elimi tutup çekti.

“Neden yaptırdın bunu?”

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım ama faydası olmadı. Neden yaptırdığımı tabii ki biliyordum ama Nick’e söyleyebilir miydim? Gözbebeklerinde kendi aksi mi gördüm. Oysa bu yansımada tamamen eksik olan bir yanım vardı.

“Birine çok sıkı bağlandığında... serbest kalınca acı verir, ama ya kurtulursun ya da sonsuza dek kapana kısılsın. İşte ben sonsuza dek kapana kısılanlardan biriyim.”

Nicholas şaşırmış görünüyordu. Sanırım onu ilk kez ne diyeceğini bilemez halde görüyordum.

Ona sarıldım. Böyle hissetmesini istemiyordum, özellikle de benim yüzümden. Bu konuda endişelenmesi doğru değildi.

“Bence yardıma ihtiyacın var Noah,” dedi.

Geri çekildim. “Ne demek istiyorsun?”

Durakladı, temkinliydi, sonra konuşmaya devam etti. “Bence yabancı biriyle konuşmalısın, tarafsız biriyle... Hissettiklerini anlamana yardımcı olabilecek biriyle. Kâbuslarınla başa çıkmaya yardımcı olabilecek biriyle–”

“Sen yardım ediyorsun ya,” diye lafını kestim.

Başını iki yana salladı, birden kederlenmişti. “Etmiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Korkacağın hiçbir şey olmadığını sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

“Seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Bana yardım ediyorsun, Nick. Başka kimseye ihtiyacım yok.”

Bundan sonra ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ellerini başına götürdü.

“Bunu benim için yap,” dedi. “Mutlu olmam için seni mutlu görmem gerekiyor. Karanlıktan, ölmüş babandan korkma istiyorum, özellikle de onu sevmen ya da savunman gerektiğini düşünmeyi bırakmanı istiyorum, çünkü

Noah, baban şiddet yanlısı biriydi ve bunu kimse değiştiremez, ne sen ne de bir başkası, anlıyor musun?”

Yavaşça başımı iki yana salladım. Kendimi çaresiz hissediyordum. Bu hislerimi ilk kez dillendirdiğimde en çok korktuğum şeyin gerçekleştiğini ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum: Beni yargılıyordu.

“Deli değilim ben,” dedim, onu iterek.

“Tabii ki değilsin bebeğim, ama çoğu kişinin hayal bile edemeyeceği şeyler yaşadın ve bununla nasıl başa çıkacağını bildiğini sanmıyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum, tamam mı Noah? Her zaman yanında olacağım ama şeytanlarla savaşamam. Bunu kendi başına yapman gerekiyor.”

“Bir psikiyatriste görünerek mi?”

“Psikolog, psikiyatrist değil,” diye beni nazikçe düzeltti. “Ben psikoloğa gittim, biliyor musun? Çocukken... Annem gittikten sonra uykusuzluk çekmeye başlamıştım, yemek yemiyor, uyumuyordum... Çok üzgündüm, kendi başıma üstesinden gelemiyordum. Bazen tanımadığın biriyle konuşmak, olayları farklı bir açıdan görmene yardımcı oluyor. Bunu benim için yap Çilli. En azından denemeni istiyorum.”

Benim için çok endişeli görünüyordu ve içten içe haklı olduğunu biliyordum. Bu şekilde devam edemezdim. Karanlıkta kalmaktan korkuyordum, her gece beni takip eden o kâbuslardan korkuyordum.

“Lütfen.”

Bir an ona baktım ve bir anda yanımda olduğu için minnet duydum. O olmasaydı, bu kararı vermeye asla cesaret edemeyeceğimi biliyordum.

“Tamam. Gideceğim.”

O sırada yanıma yaklaşmıştı, beni öpmek için eğildiğinde rahat bir nefes aldığını hissettim.

Eve dönmek istemiyordum. Annem öfkeli olacaktı, onunla yüzleşmeyi hiç istemiyordum.

“Berbat ettim, değil mi?” dedim, arabasına binerken yüzümü ovuşturarak.

Nick otoyola bakarken parmaklarını enseme sürttü. “Muhtemelen bu da bir bakış açısı ama en azından söyledin.”

Artık ne kadar gerçek olduğunu düşünerek ona baktım: Birlikte yaşayacaktık; anlaşma yapılmıştı ve yakındı. İstersem o anda eşyalarımı toplayıp kapıdan çıkabilir ve onunla yeni bir hayata başlayabilirdim.

Nick kapıya yakın park etti. Senatörle kızı gitmiş olmaydı çünkü sadece Will’le annemin arabaları vardı. Benimki mezarlıktaydı. Nick yalnız dönmemi istememiş, ertesi gün Steve’i gönderip aldıracağını söylemişti.

Arabadan inmek istemiyordum, göğsümde bir endişe düğümüyle kolumu kapıya, başımı cama yasladım. Ne korkunç bir gün geçirmiştım.

“Gel buraya,” dedi Nick beni kucağına çekerek, ayaklarım yolcu koltuğundaydı. Bana sımsıkı sarılırken yanağımı boynuna yasladım.

“Her şey yoluna girecek bebeğim.”

Gözlerimi kapatıp sözlerinin beni yatıştırmasını bekledim.

“Sophia’ya gelince... Öyle davranmamam gerektiğini biliyorum ama Jenna’yı hapisten çıkardı ve sen onunla çalıştığından hiç bahsetmedin bile...”

“Endişelenecek bir şey yok, Noah. Sophia’ya ya da senden başka kimseye karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Seni incitmeyi nasıl düşünebilirim ki?”

Yüzümü biraz daha yaklaştırıp köprücük kemiğinden öptüm. Çok güzel kokuyordu. Onun kollarında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki... Beni koruyan, kırılacağımdan korkuyormuş gibi nazikçe saran o güçlü kollarda...

“Bu gece benimle kal,” diye fısıldadım, bunun sabah babasıyla yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geldiğini biliyordum.

“Elbette,” dedi, üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissettim.

Sabah, Noah'nın iki büyük bavulunu taşıyarak erkenden evden çıktım. İşe gitmeden önce ailemle tartışacak vaktim yoktu ve nihayet taşınmaya başladığımızı, sonunda Noah'yla birlikte olacağımızı bilmenin mutluluğunu bozmalarını istemiyordum.

İçeri girer girmez hemen mola odasına gittim. Kahvaltı yapmaya vaktim olmamıştı ve açlıktan ölüyordum. İkinci fincan kahvemi bitirmiş ağzımı peçetemle silerken Sophia içeri girdi.

Bir gece önce onu yüzüstü bıraktığımın farkındaydım. Ama bu benim hatam değildi, hem zaten babasıyla birlikte gelmişti. Onu başımla selamlayıp yanından geçerek ofise doğru yürümeye çalıştım ama meydan okuyan bir ifadeyle yolumda durdu.

“Eğlenceli olan ne biliyor musun? Seni davet eden birinin hiç havanda değilken seni ekip baban, patronun ve karısıyla bırakması...”

Gülmemek için dudakımı ısırarak zorunda kaldım. Doğrusu böyle söylediğinde komikti. Ve onu bu kadar kızgın görmek hoşuma gitmişti. Masaya oturdum, kollarımı kavuşturarak, “Bana gerçekten ne hissettiğini söyle, Aiken,” dedim.

“Yani, bütün bu süre boyunca orada oturup senin ne kadar iyi bir avukat olacağını, geleceğinin ne kadar parlak olduğu, nasıl bu kadar sorumlu bir oğula dönüştüğün hakkında saçma sapan konuşup durdular.”

“Ne oluyor ya?”

Kaşlarını kaldırarak kahve makinesine yürüdü. Şaşkınlıkla döndüm, daha fazlasını duymak istiyordum.

“Görünüşe göre babam gelecekte ikimizin birlikte çalışmasının harika olacağını düşünüyor. Ve çalışmak derken, sanırım neyi kastettiğini biliyorsun.” Odanın içi gittikçe ısınıyor gibiydi.

“Bu nasıl bir saçmalık böyle? Babam bana olgun ve sorumluluk sahibi bir evlat mı diyor? Yemekten önce ne içtin bilmiyorum ama eminim yanlış duymuşsundur. Babam bana katlanamıyor.”

Sophia kıpkırmızı dudaklarıyla kahvesini üfleyip kasıtlı olarak yavaş bir yudum aldı. “Babam bana erkek arkadaş bulmaya bayılıyor ve sanırım senin gerçekten iyi bir av olacağını düşünüyor William Leister’ın oğlu. Ama sadece o değil, üvey annen de bu işin içindeydi. Anlattığına bakılırsa, seni çok beğeniyormuş, ama bana kalırsa kızıyla birlikte olmandan hiç hoşlanmıyor... değil onunla yaşamam.”

Yumruklarımı sıktım. Duyduklarıma inanamıyordum. Bu kadın benim ölümüm olacaktı. Sophia’nın bana çekici gelebileceğini ima etmeye nasıl cüret edebilirdi, özellikle de kızıyla kıyaslandığında? Hangi anne kızının erkek arkadaşını başka biriyle takılmaya ikna etmeye çalışırdı?

Strafor bardağımı sıkarak tortop edip öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Sadece arkamızdan iş çevirmeye çalışmakla kalmamış, bize hiç saygı duymadıklarını da göstermişlerdi.

Sophia rahat bir ifadeyle, “Nick, onu sevdiğin çok

açık,” dedi. Elini koluma koydu. “Ama sana tecrübelerime dayanarak söyleyeyim: Tüm dünyaya karşı bir ilişkiyi yürütmeye çalışmak... genellikle işe yaramıyor.”

Bu sözlerden sonra çekip gitti.

Yüzümü sıvazladım, aynı zamanda Noah’yla ilişki mi tehdit eden her şeyi bir kez daha görmezden gelmeye çalışıyordum. Bir önceki gece babasının ölümünün Noah’ı ne kadar etkilediğini anladığımdan beri, içimi göz ardı etmesi zor bir korku kaplamıştı. İlişkimizden vazgeçmemizi isteyenlere karşı dişe diş mücadele etmek önemliydi; ama Noah ve onun hayaletleriyle mücadele etmek başka bir meseleydi. Artık bizden başka kimsenin aşkımızın yürüyeceğinden emin olamayacağını anladığım için, belki de vermemiz gereken her şeyi vermediğimizi düşünmeden edemiyordum. Her şeyin üstesinden gelebilirdim, sonuna kadar mücadele edebilir, asla durmazdım, o kızı o kadar seviyordum ki sadece düşüncesi bile beni çılgına çeviriyordu, ama ya Noah diğerlerinin onu etkilemesine izin verirse? Ya aramızdaki o duvar, sonunda yıkılacağını umduğum duvar, ben artık ona ulaşamayana kadar yükseldikçe yükselirse?

Tek bir şey açıktı, sadece bir şey: Noah’dan başka kimse beni ondan uzaklaştıramazdı. Hiç kimse.

* * *

Öğleden sonra geç vakit amirim kapıda göründü. Sophia eşyalarını çantasına koyuyor, ben de laptopumu kapatıyordum.

“İkiniz için iyi haberlerim var,” dedi gülümseyerek.

“Duymak için sabırsızlanıyorum,” dedim alaycı bir tavırla. Jenkins’le birbirimize katlanamadığımız iyi bilinirdi. Ben işi devralacak yeterli deneyime sahip olana kadar, be-

nim hakkım olan işte çalışacaktı ve gözümün bu işte olduğunu biliyordu.

Sophia ona tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. Jenkins'i seviyordu ve kesinlikle işini mükemmel yapıp pozisyonunu yükseltmeye kendini adanmıştı.

“Rogers davasından iki kişi çekildi ve yarın yerine buradan iki kişi göndermemizi istediler. Nicholas, yanlış hatırlamıyorsam sen o davada çalışmak istiyordun ama San Fran'dan ayrılmaya karar verdiğinde bıraktın. Eh, temel olarak ön çalışmalar bitti. Şimdi mesele davayı yargıcın önüne çıkarmak ve savunmaya yardım etmek. Hızlı ve kolay olacak; bu, ikinize de çok şey öğretebilecek türden bir dava.”

“Harika. Ne zaman orada olmamız gerekiyor?” Sophia o kadar heyecanlı görünüyordu ki takla attığını görsem şaşırırdım.

“Yarın sabah yola çıkmanız için ikinize de bilet aldım.”
Lanet olsun!

“O kadar çabuk mu? Hazırlanmamız için bize biraz daha zaman veremez miydin? Bizim de hayatlarımız var, biliyorsun.”

Jenkins sözlerimi duymazdan gelerek sakin sakin konuşmaya devam etti. “Bunu kabul etmen ne kadar zor olsa da, dünya senin etrafında dönmüyor Nicholas. Duruşma yarın öğleden sonra başlıyor ve bir an önce orada olmanız gerekiyor. Eğer hoşuna gitmezse, eminim baban şikâyetlerini duymaktan çok memnun olacaktır.”

Yavaşça yerimden kalkıp yumruklarımı masaya dayadım. “Böyle anlarda babamı gündeme getirmeni tavsiye etmem, J, tabii kaldırımda tekmelenmek istiyorsan başka.”

Yüzünü buruşturdu. Patronun oğlu olarak oradaki pozisyonumu kötüye kullandığımı biliyordum ama ya böyle

olacaktı ya da onunla gerçekten yumruk yumruğa gelecektim; ben de işyerinde küçük bir sürtüşmeyi bunun yol açabileceği gerçek sorunlara tercih ediyordum.

“Bir gün gerçekler balyoz gibi inecek Nicholas, umarım bunu görme şansım olur.” Yanıt vermeme fırsat vermeden Sophia’ya döndü. “Havalimanı. Sabah beş. Sakın çuvallama çünkü çuvallarsan sokakta kalırsın!”

Ben orada oturmuş onun ağzını burnunu dağıtmak isteğimi düşünürken yürüdü gitti.

Sophia bana o kadar yaklaşmıştı ki sözlerine odaklanmakta zorlandım. Ama cümlenin sonu şöyleydi, “... bunun bedelini ben ödemek zorunda kalacağım, anladın mı? O yüzden kendine hâkim ol, çünkü senin yaptığın bir şey yüzünden işimi kaybedecek değilim!”

Onu bilerek görmezden gelip kapıyı çarparak dışarı çıktım.

Eve gidip Noah’ya, kıskandığı ve ailemizin bana ayarlamak istediği kızla San Francisco’ya gitmek zorunda olduğumu nasıl söyleyecektim?

Düzenleme

Ny.ozlem

NOAH

Annemin sessizliği iyiye işaret değildi. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi ve bu beni endişelendiriyordu. Ben son birkaç eşyayı alarak çantalarımı toplamaya devam ederken Jenna da orada oturmuş gidip Nick’le yaşarsam başıma gelecek tüm kötü şeyleri sayıyordu. İşte o zaman ilişkimizle ilgili düşüncelerini göz ardı etmeye başlamam gerektiğini fark ettim.

Jenna romantizm karşıtı bir moddaydı. Lion’dan ayrıldığından beri bebek gibi ağlamaktan sert bir feminist tavrı takınmaya geçmişti, tek konuştuğu günümüz dünyasında kadınların hayatlarını sürdürmek için yanlarında erkeklere ihtiyaç duymadıklarıydı, bağlanmadan hayatın tadını çıkarmak gerekiyordu. Birkaç gündür “Lion’ın canı cehennem,” favori sözleri olmuştu.

“Seninle aynı okulda olacağımızı, geceleri çıkacağımızı, aynı kız öğrenci birliğine üye olacağımızı, birinci sınıf öğrencilerinin yaptığı her şeyi yapacağımızı düşünmek beni çok heyecanlandırıyordu,” dedi birkaç eşyayı toplamama yardım ederken.

“Ben hâlâ üniversiteye gidiyorum Jenna. Sadece yurt yerine erkek arkadaşımın evinde kalacağım.”

Jenna gözlerini devirdi. “Sanki Nicholas sabaha kadar parti yapmana izin verirmiş gibi.”

“Nick benim babam değil. Nereye istersem oraya giderim,” diye sert bir cevap verdim.

“Şimdi öyle diyorsun ama bir kere yerleştin mi, bütün zamanını erkek arkadaşlarıyla geçirdikleri için hiç görmediğin arkadaşlardan birine dönüşeceksin.”

Yüksek sesle güldüm. “Birkaç hafta öncesine kadar senin olduğun gibi mi?”

Bir kitabı kaldırırken bana baktı. “Lion’dan ayrılmak başıma gelebilecek en iyi şeydi,” dedi, bu sözlere benden çok kendini inandırmaya çalıştığını söyleyebilirdim. “Artık istediğimi yapıyorum. Aptal küçük kardeşlerim dışında kimseyle kavga etmek zorunda değilim. Böyle biri olduğum için kendimi suçlu hissetmiyorum. Harika bir yurt odam var. Özel mutfak için para harcadık. Lafı açılmışken, bugün kendime ne aldım biliyor musun?” Uzun, dar eteğini hafifçe yukarı kaldırdı. “Bu sandaletleri gördün mü?”

Başımı salladım. Böbürlenme isteğini anlıyordum.

“Bana kaç mal oldu biliyor musun?”

“Hayır. Bilmek de istemiyorum,” dedim, bir battaniyeyi katlayıp kaldırırken.

“Altı yüz dolar diyelim. Aynen öyle! Bu sandaletlere biraz para döktüm ama muhtemelen birkaç hafta sonra giymeyeceğim bile, çünkü hava soğuk ve yağmurlu olacağı için ayaklarım ıslansın istemeyeceğim...”

“Akıllıca,” dedim isteksiz isteksiz rol yaparak.

“Akıllıca çünkü eski erkek arkadaşımın garajı açık tutmak ve kirasını ödemek için köpek gibi çalışmasını izlerken ne öğrendim biliyor musun? Paranın ağaçta yetişmediğini, pek çok insanın zor durumda olduğunu öğrendim, ama aynı zamanda fark ettim ki, onlar da benim yerimde

olsalardı aynı lanet şeyi yaparlardı. Peki neden paranın içinde doğmanın avantajını kullanmayan bir aptal olayım? İstedğim her şeye sahibim, değil mi? İstedığımı satın alabilirim, gitmek istediğim okulu seçebilirim, ayrıca babamın yeni bir özel uçak aldığını biliyor muydun? Doğru duydun, yani bir yere gitmek istersen bana haber ver yeter. Ben bir milyonerim ve şimdilik tek önemsedığım şey para...”

Bu cümlelerin sonunda sesi çatallaştı ama yanağından süzülen tek damla yaşı kuruladı, elindeki kitabı bana doğrulttu ve soğuk soğuk, “Kesinlikle iyiyim ben,” dedi.

Jenna benim gibi ama pek çok kişinin aksine duygularını göstermekten hoşlanmazdı. Birimizden biri ağlarsa, bu gerçekten kötü durumda olduğumuz anlamına gelirdi, şimdi benim karşımda ağladığına göre kendine bir sürü yalan söylemiş olmalıydı.

“Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum Jenn ama bu geçici. Lion seni her şeyden çok seviyor ve biliyorsun ki—”

“İşin o tarafına hiç girme Noah,” diye sözümü kesti. “Bu iş bitti, tekrar bu çılgın döngüye girmeyeceğim. Biz farklı dünyaların insanlarıyız, o yüzden bırak bu konuyu. Şu anda tek duymak istediğim seninle her cuma ne kadar sarhoş olacağımız ve kaç seksi erkekle tanışacağımız.”

Ona benim birisiyle birlikte olduğumu hatırlatmak istemedim, konuyu geçiştirdim. Eğlence için yanında bir arkadaş olduğuna inanmak istiyordu, bu yüzden öyle düşünmesine izin verdim. Tabii ki ölçülü bir şekilde.

Jenna az sonra gidince Nick’i aradım. Önceki geceden beri konuşmamıştık ve ertesi gün beni almaya ne zaman geleceğini öğrenmem gerekiyordu. Daha almam gereken bir sürü eşya vardı, onun gücü ve Land Rover’ında boş yer gerekiyordu.

Telefon doğrudan sesli mesaja geçince ertesi gün gelmesini istediğimi, fırsat bulduğunda aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım.

Tam soyunup duş almak ve o evde son bir gece geçirmek için yatağa gitmek üzereyken annem çıkageldi. Yüz ifadesinden bir tartışmanın yaklaştığını anlayabiliyordum.

“Gelip benimle konuşmanı, yemekte söylediklerinin çok tatsız bir şaka olduğunu söylemeni umuyordum.”

“Şaka değil anne,” dedim kollarımı kavuşturarak.

Yere saçılmış bavullarla kutulara baktı.

“Nicholas’la ilişkiye karışmamak için elimden geleni yaptım. Hatta bunu kabul etmeye bile hazırdım. Ama sen beni ya da William’ı bir kez bile düşünmeden çizgiyi aştın ve buna tahammül etmek istemiyorum.”

Benimle konuşma tarzından hoşlanmamıştım. Bir yabancıyla konuşuyormuş gibiydi. Öfkeli olduğunu anlıyordum, ama bu tavrıyla söylediği her söz beni daha da sinirlendiriyordu. Bana nasıl yaşayacağımı söyleme hakkını ona kim veriyordu?

Buna tahammül edemiyordum.

“Bu seninle konuşacağım bir konu değil. Bu benim hayatım, kendi hatalarımı ve kendi seçimlerimi yapmama izin vermeyi öğrenmelisin.”

“Bağımsız yaşayabildiğin ve kendini geçindirecek kadar iyi bir işin olduğu zaman senin hayatın olacak, anladın mı?”

Bu kural dışı bir darbeydi ve bunu biliyordu. Özellikle de kendisinin bile olmayan bir paradan bahsederken.

“Beni buraya getiren sensin!” diye bağırdım, konuşmanın nereye gittiğini görerek. “Sonunda mutluyum, beni seven birini buldum ve sen benim adıma mutlu olmayı bile beceremiyorsun!”

“Daha on sekiz yaşındayken üvey kardeşinle yaşamana izin vermeyeceğim!”

“Ben bir yetişkinim! Bunu ne zaman anlayacaksın?”

“Bak,” dedi birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra, “Bu oyunu oynamayacağım. Seninle tartışmak istemiyorum ve buna mecbur da değilim, ama bir şeyi açıklığa kavuşturayım: Gidip Nicholas’la yaşarsan üniversiteyi unutabilirsin.”

Ona bakakaldım, duyduklarıma inanamıyordum. “Ne?”

Gözlerinde en ufak bir şüphe gölgesi bile yoktu.

“Okulunun parasını ödemeyeceğim ve sana para vermeyeceğim, böylece sen—”

“Bütün bunların parasını William ödüyor!” diye bağırdım öfkeyle. Tamamen yabancıymış gibi davranıyordu. Bütün bunlar da neyin nesiydi?

“Bunu William’la konuştum. Sen benim kızsın ve seninle ilgili vereceğim karara saygı gösterecek. Eğer ona, sana bir sent bile göndermemesini söylersem, öyle yapacaktır.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedim, sözlerinin anlamını kavrayarak.

“İstediğin her şeye sahip olabileceğini sanıyorsun ama öyle değil. Yüz verince astarını istiyorsun. Artık bitti. Artık pes etmeyeceğim.”

“Burs alacağım. Nicholas’la yaşayacağım. Kocan ve paran senin olsun. Umurumda değil.”

Başını iki yana sallayarak bana beş yaşındaymışım gibi bakınca içime kor düşmüş gibi hissettim. Bu iş ciddiye binmeye başlamıştı.

“Burs alamayacaksın. Yasal olarak, bir milyonerin kızı-sın. O yüzden saçma sapan konuşmayı ve çocuk gibi davranmayı bırak.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” İçimde bir acı hissettim.

Dudağım titremeye başlayınca bir an tereddüt eder gibi oldu. “İster inan ister inanma, ben sadece senin için en iyisini istiyorum.”

Güldüm. “Sen bencil bir cadalozsun!” diye bağırdım. “Hep her şeyi benim için yaptığından bahsediyorsun, ama bir yabancıyla evlenebilmek için beni ülkemi terk etmeye zorladın, parlak bir gelecek vaat ettin ve şimdi nihayet istediğim her şeye sahip olduğum için, nihayet mutlu olduğum için her şeyi elimden almaya hazırsın ve senden istediğim tek şeyle, bir yıl önce buraya geldiğimizden beri önemsendiğim tek şeyle arama girmekle tehdit ediyorsun.”

“İstedığın her şeye sahip olabilirsin; tek şartım yurttan yaşaman. Nicholas’ı bir daha hiç göremeyecek değilsin ya. Her neyse, onunla birlikte yaşama fikrinin senden çıkmadığına eminim.”

“Öyleyse ne olmuş! Kararımı kendim verdim!” Oda-
nın öbür tarafına gittim. “Eğer bana bunu yaptırırsan,
seni asla affetmem.” Sözlerimi duymamış gibiydi. Sadece
kollarını kavuşturup bana baktı, kesinlikle haklı olduğuna
inanıyordu.

“Üniversite ya da Nicholas. Sen karar ver.”

İki saniyeye bile ihtiyacım yoktu.

“Nicholas.”

* * *

Yarım saat sonra arabam yüklenmişti. Annemin beni tehditle zorlamasına inanamıyordum, özellikle de Nicholas’la ilişkiyi kullanarak. Tartışmanın ardından odasına girmiş ve bir daha dışarı çıkmamıştı. Benim ne kadar ciddi oldu-

ğumu fark ettiğini bile sanmıyordum. Ama çok kızgındım. Leister'ların evinden ayrılmayı zerre kadar umursamıyordum, asla geri dönmemek beni çok mutlu ederdi. İlgilendiğim tek bir Leister vardı ve annemin aramıza girmesi umurumda bile değildi.

Bir çözüm bulacaktım: Geceleri çalışmak zorunda kalsam bile parayı bulacaktım.

Garajda duran arabamdan Nick'i aradım. Annem kendi odasına sığıştığından beri ona ulaşmaya çalışıyordum. Sonunda telefonu açtı.

"Özür dilerim, Çilli. Şimdiye kadar dönerim sanıyordum ama olmadı."

Şaşırmıştım, "Ne demek istiyorsun? Neredesin?" diye sordum.

"Bu sabah San Francisco'ya uçmak zorunda kaldım. Bizi çok önemli bir davaya verdiler. Bu gece dönebileceğimi sanıyordum ama görünüşe göre birkaç gün burada kalacağım."

Yüreğim sızlıyordu. Gitmişti... Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek için yanımda olmayacaktı. Bu acı, katlanılması daha zor bir şeye dönüştü ve bastırdığım her şey bir anda patlak verdi.

"San Francisco'dasın ve beni arayıp haber bile vermedin, öyle mi?"

"Bugün döneceğimi sanıyordum! O kadar da önemli bir şey gibi görünmüyordu. Neden bağırıyorsun bana?"

Kan beynime sıçramıştı. "Ya ben sana haber vermeden başka bir şehre gitseydim? Ne yapardın?"

Az önce olan her şeyin acısını ondan çıkardığımı biliyordum ama o an elimde değildi; buna ihtiyacım vardı. Onunla yaşamak için her şeyden vazgeçmiştim, ama o beni karşılamaya ve çantalarımı taşımama yardım etmeye bile

gelmeyecekti. Yanımda olmayacaktı. Yanımda değildi ve benim için önemli olan tek şey de buydu!

“Tamam, anlıyorum, lanet olsun, ama bize önceden haber vermediler!”

“Biz mi?” diye sordum, boğazım düğümlenmişti.

Nicholas bir süre sustu.

“O kızlasın değil mi?”

“O benim stajyer arkadaşım, hepsi bu.”

Kontrolsüz bir kıskançlık muhakememi bulandırmıştı. “Demek bu yüzden bana söylemedin. Ne kadar sinirleneceğimi biliyordun!”

Hattın öbür ucunda küfrettiğini duydum. “Sakin olur musun? Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Cehenneme kadar yolun var,” diyerek telefonu kapattım.

Cep telefonumu yanımdaki koltuğa fırlatarak direksiyonu yumrukladım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Bundan sonra böyle mi olacaktı? O Sophia’yla San Francisco’ya gidecek, ben de beş parasız ve okula gitmeden onun evinde mi kalacaktım?

Lanet olsun! Her şey çok karmaşık bir hal almıştı ve üniversiteyi kaçırma korkusu beni ağlatıyordu. Nicholas’ı seçmekte bir an bile tereddüt etmemiştim ama annem bir konuda haklıydı: Benden neredeyse beş yaş büyüktü. Yakında çalışmaya başlayacak, babasının işini devralacaktı, peki ya ben?

Hiçbir şeyim yoktu ve Nicholas’ın hayatım boyunca beni geçindirmesini istemiyordum. O evde kalırsam çok şey kaçıracaktım. Bağımsızlığımı kaybedecektim. İstersem Nick’in bana yardım edeceğinden emindim ama evimin ve eğitimimin masraflarını erkek arkadaşımın ödediğini bile rek her sabah kendimle nasıl yüzleşebilirdim?

Her zaman bağımsız olmuştum, annem Will'le evlenmemiş olsaydı, burs için bir yerlere başvururdum. Ama şimdi, zengin bir kodamanın üvey kızıydım, kimse bana bir kuruş bile vermeyecekti. Üniversite ucuz değildi. Köpek gibi çalışsam bile, boğazıma kadar borca batacaktım.

Öfkem yerini endişeye bırakırken, Nick'le ne kadar yaşamak istesem de, her zaman yanında olmak, onun yanında uyanmak ve diğer tüm şeyleri ne kadar istesem de, gerçekten bağımsız olana kadar bunu yapamayacağımı fark ettim. Annem haklıydı: Teknik olarak bir yetişkin olsam bile, kendi hayatımı kuracak param yoksa, son sözü her zaman o söyleyecekti.

Dışarıdan bakınca onunla yaşamak çılgınlıktı. Ev kredisi ayda yedi bin dolardı! Bana söylediğinde bunun çılgınlık olduğunu düşünmüştüm. Ben bunun dörtte birini bile ödeyemezdim; düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Telefonum çalıp duruyordu. Baktım. Sayısız cevapsız çağrı, bazıları Nick'ten, bazıları annemden.

Ama cevap açıktı: Nick beklemek zorundaydı... en azından şimdilik.

* * *

Arabadan inip odama çıktım. Kabul mektubumu ve yurt kayıtlarıyla ilgili bilgileri bulana kadar üst çekmecemi karıştırdım. Rezervasyonumu bir hafta önce teyit etmem gerekiyordu. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Şimdi ne yapacaktım? Kalbim çarparak yatağa oturdum, korkuya kapıldığımı hissediyordum.

Sakin ol. Bir çözümü olmalı.

Tam o sırada ön kapının açıldığını duydum. Will işten eve erken gelmişti ve annem muhtemelen ona okumak yeri-

ne Nick'le yaşamayı seçtiğimi söylemek üzereydi. Derin bir nefes aldım. Eğer ikimizin arasına gireceklerse, en azından bana yaşayacak bir yer bulmaları gerekiyordu. Kararlılıkla gözyaşlarımı kurularıp hayatımı düzene sokmaya hazır bir şekilde odamdan çıktım.

Ertesi sabah kalktığımda kendimi tuhaf hissediyordum. Bir gün önce erkek arkadaşım ile yaşayacağımı bildiğim için mutluydum; şimdi evimi bir yabancıyla paylaşmak zorunda kalacağımı düşündükçe midem düğümleniyordu. Annem ve Will'le konuştuktan sonra Will birkaç telefon görüşmesi yapmış, sonunda bana bir yer bulmuştu. O noktada kendime ait stüdyom olması söz konusu değildi, ama beni özel bir odası ve ortak mutfağı olan daha iyi konutlardan birine yerleştirmişlerdi. Will memnun görünüyordu, bu yüzden elinden gelenin en iyisinin bu olduğunu düşünüyordum.

Kalkıp telefonumu açtım. Nick, ben telefonumu kapattıktan uzun bir süre sonra, gece saat 01.00'de aramayı bırakmıştı. Çocukça olabilirdi ama yanımda olmadığı için onu suçluyordum. Elimde değildi; kıskançlığın yanı sıra annem ve okulum için endişeleniyordum.

Kahvaltıya gitmeden önce Will'in gitmesini bekledim. Onu ya da annemi görmek istemiyordum. Kahvemi bitirirken Nick'ten bir telefon aldım. Sonunda cevap verme zamanının geldiğine karar verdim.

"Alo?" dedim gergin gergin tırnağımı kemirerek.

Bir süre durakladıktan sonra, "Sence bütün geceyi bana cevap vermeden geçirmen makul mu?" diye sordu.

Eh, hoş bir konuşma olmayacağını biliyordum ama bana kızacağı bir havada değildim. Şu an olmazdı.

"Seni tartışmak için aramadım Noah, bu oyunda ben yokum. Sadece bir hafta içinde evde olacağımı söylemek istedim. Buradaki durum bize ilk başta söylediklerinden çok farklı."

“Beş gün mü?” diye sordum, sızlanarak konuştuğumun farkındaydım.

“Biliyorum. Okula başladığında yanında olamayacağım. Üzgünüm, tamam mı? Tek başına taşınmanı planlamamıştım ve kesinlikle evde bensiz kalman gerekeceği hiç aklıma gelmemişti ama yapabileceğim bir şey yok.”

Derin bir nefes aldım. Ona söylemem gerekiyordu. Onunla yaşamayacağımı itiraf etmeliydim. Ama vereceği tepkiden korkuyordum. Annemi arayıp ona bağırmaya başlayabilirdi; her şeyi yapabilirdi. Onun için zor olacağını biliyordum, bu nedenle bekleyip yüz yüze söylemeye karar verdim. Konuşmamız her iki tarafta da biraz gergin sona erdi, telefonu kapattığımızda derin bir üzüntü hissettim.

* * *

İki saat sonra Jenna’yla babası beni almaya geldi. Anneme taşınmamda yardım etmesini istemeyecek kadar kızgındım, bu yüzden Jenna teklif edince minnetle kabul etmiştim. Bay Tavish’i daha önce sadece iki kez görmüştüm –zamanının çoğunu dünyayı dolaşarak geçiriyordu– ama Jenna’ya tap-tığını biliyordum, küçük kızını üniversiteye götürmek için tüm toplantılarını iptal etmişti. Beni almak ve eşyalarımı Jenna’ninkilerle birlikte götürmek zorunda kaldığı için rahatsız görünmüyordu. Sıkışmamız gerekiyordu ama arabasına sığmayı başardım ve yeni yurdum olacak yere doğru yola çıkmak için emniyet kemerimi taktım.

Kampüse daha önce gitmiştim. Nick orada okuyordu, beni dernek partilerine katılmam için ya da sadece görüşmek için davet ettiği olmuştu. Bazen kitaplarımı alır, devasa kütüphanede saatlerce ders çalışır, raflarda sırayla dizilmiş milyonlarca cildi hayranlıkla seyrederdim. Kütüphanenin

dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri olacağını biliyordum ama üniversitenin geri kalanı da kırmızı tuğlalı binaları ve devasa yeşil alanlarıyla muhteşemdi. Girmek kolay değildi –Amerika’nın en prestijli üniversitelerinden biriydi– ve bunu Will’den yardım istemeye gerek kalmadan, kendi becerilerime dayanarak başardığım için gurur duyuyordum. Oraya vardığımda, annem bu deneyimi benimle paylaşmadığı için üzölmekten kendimi alamadım. Beni oraya getiren o olmalıydı, Jenna’nın babası değil. Ayrıca Nick’in de orada olup beni gezdirmesini isterdim, böylece etrafımızdaki tüm yeni öğrencilerde gördüğüm heyecanı ben de hissedebilirdim. Jenna çok heyecanlıydı ama onun gözlerinde de hüüzün görüyordum.

Erkek arkadaşlarımız neredeydi?

NICK

Otelin girişinde oturuyordum. Odamda telefon çekmiyordu, bu yüzden bir grup yabancıнын takıldığı resepsiyona inmek zorunda kalmıştım. Geç olmuştu, Noah'nın iyi geceler mesajı gönderip göndermediğini görmek için telefonumu dördüncü kez çıkardım. Önceki günkü konuşmanın öyle bitmesi hoşuma gitmemişti, derslerin başlamasına bir gün kalmış olsa bile ona iyi şanslar dilemek istemiştim. Muhtemelen uyumaya çalıştığını biliyordum; hatta kâbuslarından birinin ortasında bile olabilirdi. Kâbusları yok edebilen tek kişi olduğum için mutluydum ama aynı zamanda onun yalnız uyuduğunu bilmek hiç hoşuma gitmiyordu.

Psikoloğa gitmeyi kabul etmesi ve internette çocukluk çağı travmaları ve bunun üstesinden nasıl gelinebileceği hakkında okumalar yapması beni rahatlatmıştı. Elinde şehirdeki en iyi psikologların bir listesi vardı, hatta şimdiden beşiyle görüşme ayarlamıştı. Noah'nın normal haline dönmelerini, korkularını aşip mutlu olabilmelerini istiyordum. Ve bunun için bir servet ödemem gerekiyorsa, öyle olacaktı.

Babasının elinden neler çektiğini düşününce sırtımda bir ürperti dolaşarak elimi yumruk yaptım. Sakinleşmek için birkaç nefes almam gerekti. Tam o sırada, Sophia Mac'yle

belirdi, beni güldüren siyah çerçeveli plastik bir gözlük takmıştı. Onda korkunç duruyordu.

“N’aber, Leister?”

“Aiken,” diyerek tekrar ekranıma baktım.

Büyük beyaz kanepede yanıma oturdu. İki gün sonra, onun ilk başta tahmin ettiğim gibi biri olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştım. Yüzeysel ve katı görünebilirdi, ama hiç de öyle değildi. Hatta denediğinde komik bile oluyordu. Etrafı erkeklerle çevriliyken –davada çalışan beş kişilik ekipteki tek kadın oydu– arka planda kalmak için elinden geleni yapıyordu. Farklı muamele görmek istemiyordu.

“Dışarı çıkıp fast food yiyecek havada değilsin, değil mi?” diye sordu, dizüstü bilgisayarına birkaç şey yazıp aniden kapattıktan sonra.

Kuşkuyla bakarak sordum, “Fast food mu? Sen mi?” Telefonumu bir kenara koydum. Noah’dan hâlâ haber yoktu. “Bundan haberin yok sanıyordum.”

Kaşlarını çatarak Mac’ini çantasına sokuşturup ayağa kalktı. Her zamanki topuklu ayakkabılarının yerine sade beyaz sandaletler giymişti.

“Sen olsan da olmasan da bir Big Mac için canımı veririm. Sadece otel yemeğine dayanamadığım için konuyu açtım ama karar senin. Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Bir an tereddüt ettim, ama haklıydı; yemekler berbattı.

“Tamam, ama bilgin olsun, bugün pek iyi bir arkadaş değilim,” dedim, kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Sophia yanımda durunca topuklu ayakkabıları olmadan aslında ne kadar kısa olduğunu gördüm.

Güldü. “Bugün ya da herhangi bir gün, Leister. Seninle tanıştığımdan beri bir kez bile rahatladığını görmedim. Belki de kontrolden geçmelisin.”

Otoparka doğru yürürken sözlerini duymazdan geldim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum, cebinden anahtarlarını çıkarırken.

“Arabayı kiralayan benim Nicholas,” dedi.

“Üzgünüm bebeğim, ben kullanacağım,” dedim, tepki vermeden anahtarları kaptım.

İtiraz etmemesine şaşırmıştım, bunun yerine omuz silke- rek yolcu tarafına geçti.

Müzik seçimini ona bıraktım, bu da yol boyunca sek- senli yılların saçma sapan şarkılarını dinlemek anlamına geliyordu. San Fran’da hava, Los Angeles’ta alışık olduğumuzdan daha serin olsa da güzeldi. Çoğu kişi dik yokuşları sevmiyordu, ama bence bakması keyifli çeşitli görünüm- leriyle, bu tepeler ve rengârenk evler şehri özel kılıyordu.

Noah’ı oraya götürmek istiyordum. Pek çok yeri gör- mesini istiyordum. Çıkmaya başladığımızdan beri onu sa- dece Bahamalar’a götürebilmişim ama o da unutulacak bir tatildi.

Bunu aklımdan çıkardım, arabayı daha önce orada bir hafta geçirmek zorunda kaldığım zaman bulduğum bir res- torana park ettim.

“Burası McDonald’s değil,” dedi Sophia emniyet keme- rini çözerek.

“Ben McDonald’s’ta yemiyorum,” diyerek motoru ka- pattım, surat astığını görünce güldüm. “Hadi ama Soph, bunlar şehirdeki en iyi burgerler. Öyle olmasaydı seni bu- raya getirmezdim.”

İnanamaz bir ifadeyle kaşlarını çatarak koluma vurdu. “Sana daha önce de söylemiştim, bana Soph deme.” Ara- badan indi. Ben de indim.

“Özür dilerim Soph.”

Yüzünü görünce gülmekten kırıldım ama sonra vazgeç-

meye karar verdim. Bir garson bizi karşılayarak restoranın diğer ucuna oturttu. Bu hoşuma gitmemişti; bizim bir çift olduğumuzu ve mahremiyet istediğimizi zannettiğini düşündüm, ama aslında akıl okuyamadığım için tartışmama-ya karar verdim.

Sevgili Big Mac'i hakkında bir yorum daha yaptı ama sonunda sözlerini yutmak zorunda kaldı çünkü ona söylediğim gibi, oradaki burgerler uğruna ölmeye değerdi.

“Demek ikiniz birlikte yaşayacaksınız,” dedi birkaç dakika çene çalıp iş konuştuktan sonra. Noah ilk kez günde-me geliyordu. “Ailesine inat olsun diye mi?”

“Annesine demek istiyorsun,” dedim. “Herkes onun yetişkin olduğunu ve kendi kararlarını verebileceğini unutmuş gibi görünüyor.”

Sophia başını salladı, ama ikna olmuş görünmüyordu. “O küçük bir kız Nick,” dedi içkisinden bir yudum alarak.

“Olgunluk lanet olası bir sayı değil. Her şey deneyimlere ve onlardan ne öğrendiğine bağlı.”

“Aksini söyleyen yok, ama unutmamalısın ki o okula başlamak üzere. Onun yaşındaki her kız gibi bir şeyler yapmak isteyecektir, ama yanılmıyorsam sen tipik bir kontrol-cü erkek arkadaşsın.”

Dirseklerimi masaya, çenemi ellerime dayadım. “Benim olanla ilgileniyorum, hepsi bu.”

Bu sözlerden hoşlanmamış gibiydi. “Bu oldukça şov-nist bir bakış açısı. Onun sahibi değilsin, Nick.”

“Feminizm 101 dersinin zamanı mı Soph?”

“Yönetiminin yüzde yüzü erkek olan bir şirkette kendi yolumu çizmeye çalışan bir kadın olarak sana bu konuda birkaç şey öğretebilirim ama söylemek istediğim bu değil. Senin sorunun güven: Eğer onun sana âşık olduğundan gerçekten emin olsaydın, ailenin isteklerine rağmen senin

yanına taşınması için elinden geleni yapmazdın. Bence bu senin açından aptalca bir hareket.”

“Onun bana ihtiyacı var, benim de ona. Ortada gizli bir gerekçe yok. Sadece neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Sophia başını iki yana sallayarak dikkatle bana baktı. “Bildiğim bir şey var. Senin kız arkadaşın olmayı kesinlikle istemem.”

“Her kız benim sevgilim olmak ister,” dedim. Gülmeye başladı, sııttım. İdeal bir erkek arkadaş profiline yakın olmadığım belliydi, ama işte, deniyordum.

Bu bana bir fikir vermişti.

“Ne kadar iyi bir erkek arkadaş olduğumu göreceksin,” dedim telefonumu çıkarıp internete girerken. “Sence mavi gül nasıl olur? Güzel, öyle değil mi?”

Ben çiçek aranjmanları arasında gezinirken Sophia gözlerini devirdi.

“Nefis,” dedi içkisinden bir yudum alarak.

Satın al tuşuna bastım, adresi girdim ve kart için küçük bir not yazdım, telefonumu bırakırken sııttım.

“Bir düzine mavi gül mü?” diye sordu.

“İki düzine. Aynı mesaj iki kez olsun ki akılda kalsın.”

“Mesaj neydi, kendini beğenmiş bir pislik olman mı?”

Onu duymazdan geldim. “Onu herkesten çok sevdiğim.”

Yemekten sonra otele döndük. Kuşkularıma, bunu ona sesli söylersem bana hiç unutturmayarak rahat bırakmayacak olmasına rağmen, Sophia kötü bir arkadaş değildi. Lion’ın kendi sorunları vardı ve Jenna Noah’nın en iyi arkadaşıydı, bu da dışarıda rahatça konuşabileceğim kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Genelde çok konuşan biri değildim ama Sophia’yla sohbet etmek ve normal hayatları olan insanların var olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Duyduğuma göre annesiyle babası hâlâ birlikteydi, ağabeyi başarılı bir mimar, babası Demokrat Parti’de, başkanlık seçimlerine katılabilecek, saygın bir politikacıydı. İşlerin nereye varacağını kim bilebilirdi ki?

Normal hayatımdaki tüm dramlardan uzak durmak güzeldi, onun yanında rahatlayabiliyor, olaylara başka bir açıdan bakabiliyordum. Aslında işler o kadar da kötü değildi. Noah benimle yaşarken her şey daha kolay olacaktı. Daha iyi uyuyacaktı ve eğer istediğimi yaparsa, görüşeceği psikologlardan biri ölen babasıyla ilgili sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olacaktı. Her şey daha iyi olacaktı. Eve dönüp ona başarabileceklerimizi göstermek, onu her şeyin üstesinden gelebilecek mükemmel bir ekip olduğumuza ikna etmek için sabırsızlanıyordum.

NOAH

Okuldaki ilk günüm umduğumdan daha iyi geçmişti. Üniversitede olma hissi damarlarıma işlemişti. Bunu göz ardı edemezdim. Nereye baksam gülen, arabalarından eşyalarını çıkarıp yukarı kata taşıyan gençler, vedalaşan veliler, bir sürü partiye dair afişler, el ilanları vardı.

Ders programım fena değildi; lisede Newton yasaları ya da Bağımsızlık Bildirgesi hakkında öğrenmek zorunda olduğumuz saçmalıklar yerine ilgimi çeken şeyler okuyacaktım. Kitaplar istiyordum, edebiyat istiyordum; yazmak, okumak istiyordum. Nihayet etrafımda benimle aynı şeyleri seven insanlar vardı ve bazıları diğerlerinden daha ürkütücü profesörler sadece hevesimizi ateşliyordu.

İtiraf etmeliyim ki yalnız olmak biraz hoşuma bile gidiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordum; yani tanıdığım hiç kimseyle: Ne annemle ne Jenna'yla, hatta ne de Nicholas'la, ama hepsi için farklı nedenlerim vardı. Bazen her şeyi geride bırakıp sıfırdan başlamak, önünüzde pek çok kapının açık olduğunu görmenizi sağlıyordu.

Beni yurda bıraktığından beri Jenna'yı neredeyse hiç görmemiştim. Hiç ortak dersimiz yoktu. Tıp okumak istiyordu. Onu bir doktor olarak görmüyordum ama anla-

şılan küçüklüğünden beri hayali buydu. Birbirimize mesaj atmıştık, bana bir oda arkadaşı bulmakla meşgul olduğunu söylemişti; sanırım yalnız yaşamak sanıldığı kadar kolay değildi. Pek sorun yaşayacağını sanmıyordum; çoğu kişi için üniversite yeni insanlarla tanışmak demekti.

Ders bitti, öğretmenlerimle tanıştım, yurttan bazı kişiler beni yemeğe davet edince, N'in yeterince yiyeceği olduğundan emin olmak ve oraya bıraktığım bazı eşyaları almak için Nick'in evine gitmeye karar verdim. Bunu erteleme-ye çalışıyordum çünkü üzüleceğimi biliyordum, ama aynı zamanda Nick dönmeden bu işi bitirmek istiyordum. Bu nedenle kavga edeceğimizi biliyordum, onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce evime iyice yerleşmek istiyordum. Ayrıca bu, her şeyin canı cehenneme deyip onun yanma taşınma isteğine karşı koymama da yardımcı olacaktı.

Hazırlanmam fazla uzun sürmese de eşyalarımı kapının önüne yığmayı bitirdiğimde geç olmuştu ve yurda dönmek istemiyordum. Kendimi kandırdığımı, yalnız kalmaya karar verdiğimi ve sahip olamayacağım bir şeye tutunmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum –en azından şimdilik– ama Nick'in yatağına, onun tarafına uzanıp yastığına sarıldım, başka kimsede olmayan, vücudumun anında tepki vermesine neden olan o kokuyu içime çektim.

Telefonum titreşti, mesaj gelmişti.

Sanırım aramalarımı görmezden gelmeye karar vermişsin. Döndüğümde konuşuruz. İyi uykular, Çilli.

İçimi çektim. Her şey garipti. Çoğunlukla benim hatamdı. Karnım kasılıyordu, az kalsın arayıp onunla neden konuşmak istemediğimi söyleyecektim. Ama uyuduğum için cevap vermediğimi düşünceğini umuyordum. Cep telefo-

numu yastığın altına koydum, biraz dinlenmeyi umarak gözlerimi kapattım.

* * *

Sabah zil sesiyle uyandım. Bir parça şaşkınlıkla etrafıma bakınarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Tekrar çalınca ayağa fırlayıp bir çarşafa sarındım, kapıya doğru giderken az kalsın takılıp düşecektim.

Kapıyı açtığımda iki kocaman gül buketi gördüm.

“Noah Morgan siz misiniz?” diye sordu çiçeklerin arkasından yüzünü göremediğim adam.

“Evet,” diyebildim.

“Bunlar sizin için,” dedi öne çıkarak. Gözlerime inanamayarak içeri girmesine izin verdim. Buketleri oturma odasındaki masanın üzerine bırakıp arka cebinden bir fatura defteri çıkardı.

“Şurayı imzalayın lütfen,” dedi dostça.

İmzaladım, adam gidince gözyaşlarının eşiğinde güllere baktım. Bir not vardı, bu durumu daha da kötüleştiriyordu, hıçkırıklarımı bastırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

İkimiz de bu duygusallığın bana göre olmadığını biliyoruz Çilli, ama seni tüm kalbimle seviyorum ve geri döndüğümde yeni, özel bir şeye başlayacağımızı biliyorum. Çık-maya başladığımızdan beri seninle yaşamak istiyordum ve bir yıl sonra, nihayet dilediğim şeye kavuştum. Umarım ilk günün harika geçmiştir, yeni profesörlerini büyülerken yanında olamadığım için üzgünüm. Birkaç gün sonra görüşürüz. Seni seviyorum,

Nick

Telefonu alıp onu aradım.

“Selam bebeğim,” dedi neşeli bir sesle.

Kanepenin koluna oturdum, Nick’in gözleri gibi gök mavisi o güzel çiçeklerden gözlerimi alamıyordum.

“Delisin sen,” dedim titrek bir sesle.

Hattın öbür ucunda bir gürültü duydum, trafik sesi.

“Sana deli oluyorum. Beğendin mi çiçekleri?”

“Bayıldım. Muhteşemler,” dedim, kollarına atlayıp her şeyden saklanabilmek istiyordum.

“Okuldaki ilk günün nasıl geçti?”

Ona hızlıca yaptıklarımı anlattım, yatakhaneyle oda arkadaşımı atladım. Bir şeyleri saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım, Nick fark etmeden bu konuşmayı bitirmek istiyordum.

“Kapatmam lazım, yoksa derse geç kalacağım,” dedim avurdumu kemirerek.

“Sende bir şeyler var. Sophia’dan mı yoksa sen taşınırken gitmek zorunda kalmamdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama her neyse, bunu telafi edeceğim, tamam mı?”

Çabucak vedalaşıp telefonumu masaya koydum. Kendimi berbat hissediyordum, korkunçtu, çünkü ona yalan söylüyordum ve geri dönüp birlikte yaşamayacağımızı anladığında onu hayal kırıklığına uğratmaktan ben sorumlu olacaktım.

Kendimden nefret ederek hemen giyindim, N için önümüzdeki birkaç gün yetecek yiyeceklerle su hazırlayıp son birkaç eşyayı daireden çıkardım. Işığı kapatırken geri dönüp de beni orada bulamayınca kıyamet kopacağını biliyordum.

Bir plan yapmak için üç günüm vardı.

* * *

Sonraki iki günü derslere giderek ve yeni arkadaşlarımla takılarak geçirdim. Annemle sadece bir kez konuşmuştum, çünkü telefonu açmazsam buraya gelmekle tehdit etmişti. Hiçbir şey çözülmemişti, aramız her zamanki gibi bozuktu ve değişeceğini sanmıyordum, en azından beni zorladığı için onu affedecek gücü kendimde bulana kadar.

Kafeteryada oturmuş Jenna'yla çene çalıyordum. Şimdiden Amber adında bir oda arkadaşı bulmuştu, kız şehirdeki bir bilişim şirketinde çalışıyor, aynı zamanda derslere giriyordu. Burada barınmayı kendi başına karşılayabiliyorsa, gayet iyi durumda olmalıydı.

“Nick ne zaman dönüyor?” diye sordu Jenna, salatamı bitirirken.

“Yarın gece,” diye mırıldandım. Bunu konuşmak istemiyordum.

Bunu komik buluyor gibiydi, sanki zor durumda olduğumu bilmekten zevk alıyordu. “Kampüsteki bir dairede bir yabancıyla yaşadığını biliyor mu?”

Kötü bir bakışla cevap verdim, “Buraya gelip ona söylediğim zaman öğrenecek. Artık Nick hakkında konuşmak istemiyorum. Bu geceki planın ne olduğunu tekrar söylese ne. Hâlâ tam olarak bilmiyorum.”

Jenna bana alaycı bir bakış attı, ama daha fazla dayanamadı. Heyecanlanmıştı.

“Şu cemiyetten üyeler yeni yılı kutlamak için her yerde parti olduğunu söyledi. Görünüşe göre tıp kulübü Phi Delta oldukça sıradışı bir parti düzenliyor. Yakışıklı doktorlarla, geleceğin fizik ya da edebiyatta değil, tıpta olduğunu anlayan insanlarla çevrili olmak için sabırsızlanıyorum. Alınmak yok.”

Kaşlarımı çatınca güldü, kitaplarını alıp ayağa kalktı.

“Birkaç saat sonra görüşürüz. Giyinirken elinden geleni

yap.” Göz kırptı, tüm erkekleri çıldırtacak şekilde kalçalarını sallayarak uzaklaştı. Bekâr Jenna yeni, alışamadığım bir şeydi. Jenna’yı tanıdığımdan beri Lion’la birlikteydi ama daha önce de birileriyle çıkmış olmalıydı.

* * *

Son zamanlarda gittiğim çoğu partinin aksine –hepsi zengin çocuklarının sahil evlerinde yapılıyordu– burada nihayet farklı geçmişlerden, farklı kökenlerden, farklı sınıflardan kişilerle takılabiliyordum. Devlet üniversitesinde olmanın iyi yanı buydu. Tüm o milyonerlerle çevrili olduğumda kendimi hiçbir zaman rahat hissetmemiştim; zengin olmak benim için yeni bir şeydi ve her ne kadar annem bunun benim gerçeğim olduğunda ısrar etse de, pek öyle olmadığını, William’ın parasını bir çırpıda kesebileceğini açıkça söyleyerek göstermişti. Burada nihayet uyum sağlayabileceğimi hissediyordum. Hemen Jenna’yı buldum, Amber’la birlikte mutfakın bir köşesinde bira içiyordu. Elinde bir Budweiser gördüğümde inanamadım; Jenna her zaman Grey Goose veya Cristal’ı tercih ederdi. Daha sonra onunla dalga geçmek için fotoğrafını çekmek istedim ama o kadar rahat görünüyordu ki nazik davranmaya karar verdim.

“Noah,” dedi içeri girdiğimi görünce. Yanına gittim, bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse boğulacaktım.

Amber’la ilk kez tanışıyordum ve neredeyse Jenna kadar çılgın görünüyordu; sadece biraz daha çekingendi. Gülümüyor, başını müziğin ritmine göre oynatırken yanındaki bir çocuğa baştan çıkarıcı yorumlar yapıyordu.

Çabucak birkaç bira içtim ve aniden kendimi tüm eşyaları kaldırılmış bir odada, etrafımda hoplayıp zıplayan

elli kadar sarhoş öğrenciyle çevrili buldum. Bangır bangır müzik çalıyor, başka hiçbir şey duyamıyordum. Jenna bana çarpıp duruyordu, Amber daha önce konuştuğu kaslı adamla çekip gitmişti.

“Biraz sakinleşmem lazım Jenna!” diye bağırdım insanlar popüler bir şarkıya çığlık çığlığa eşlik etmeye başlarken. “Ben mutfağa gidiyorum!”

Başını salladı ama aslında beni duymazdan gelip hemen oradaki başka bir gruba katıldı.

Cehennem gibi sıcaktı. Kollarımı sıvadım, alnımı sil-dim. Mutfaka gittiğimde bir tur içki servisi yapıyorlardı.

“Hey, yeni kız,” diye bağırdı bir adam bana uzaktan. “Seksi hatunların şerefine!”

Halkadaki tüm erkekler shot kadehlerini kaldırıp dudaklarına götürerek bir dikişte içtiler, güldüler ve bağırdılar. Komik olduğunu düşündüm ama etrafta dolaşmak yerine mutfağın arka tarafına gidip masaya yaslandım. Telefonu çıkarıp saate bakarken bağıran adam yanıma geldi.

“Al,” dedi, bana bir kadeh uzatıp amber rengi sıvıyla doldurdu. “Susamış görünüyorsun.”

“Tekilanın susuzluk için en iyi şey olduğunu sanmıyorum, ama teşekkürler,” dedim, kabul ederek içtim. Boğazımı yakmıştı, tiksintiyle kaşlarımı çattım. Çocuk kıkırdadı, göz ucuyla kayıtsız görünmeye çalışarak yanıma yaklaştığını gördüm.

“Adın ne?” diye sordu, bir bardak alıp suyla doldurdu.

“Noah,” dedim, başımın dönmeye başladığını hissediyordum. O içkiyi içmemem gerekiyordu; biralar bana yetmişti.

“Ben Charlie,” dedi. “Aynı edebiyat sınıfındayız. Beni hatırladın mı bilmiyorum. Ben genelde arkada uyuklayan adamım.”

Tuhaftı, aslında onu gördüğümü hatırlıyor gibiydim.

“Seni buraya getiren ne?” diye sordu. “Buralarda fazla Shakespeare uzmanı bulamazsın. Ama bana doğruyu söyle: Bilim adamları beşeri bilimcilerden çok daha seksi, öyle değil mi?”

Gülümsedim. Bunları söyleyince heteroseksüel olabileceğine dair şüphelerim ortadan kalkmış, rahatlamama yardımcı olmuştu.

“Tıp fakültesine hazırlanan bir arkadaşımla geldim,” dedim omuz silkerek.

Charlie benimle konuşmaktan keyif alıyor gibiydi ve konuşmayı da biliyordu; öğretmenlerimizden sınıf arkadaşlarımıza kadar her şey hakkında yorumlar yaparak on dakika hiç durmadan konuştu. Orada benim yaşımda bir arkadaşımın olmasına seviniyordum. Yalnız kalmaktan nefret ediyordum ama onunla Jenna dışındakilere en fazla merhaba ya da hoşça kal demiştim.

Öğretmenlerimizden biriyle ilgili beni gülmekten kırıp geçiren nahoş bir şaka yaptı. Az sonra kapıya baktı. İçeri bir adam girmişti. Hemen gözleri bize çevrildi.

“Harika. Şu adamı gördün mü?”

Başımı salladım, yüzündeki düşmanca ifadeyi fark etmiştim.

“Söylediği hiçbir şeye kulak asma.”

Nedenini sormak istedim ama mümkün olmadı, adam çoktan tepemizdeydi.

“Salak mısın be sen?”

“Dediğim gibi...” diye mırıldandı Charlie, adama gülümseyerek baktı. “Terbiyeli ol, burada bir hanım var.”

“Sana bebek bakıcılığı yapmaktan bıktım. Ne içiyor-sun?”

Bir ona bir diğerine bakıyordum. O anda gitmeyi ter-

cih ederdim ama orada sıkışıp kalmıştım. Charlie sarışın, aşağı yukarı benim boyumda ve zayıftı; adam bizden bir hayli uzundu, aynı sarı saçları ve yosun yeşili gözleri vardı. Görünüşe göre burada gençlerle çevrili olmak istediği son şeydi ki bu ortama uymadığı açıktı.

“Bu su, aptal.” Diğer adam ona inanmadı, bardağı elinden çekip burnuna götürerek kokladı.

Charlie kendinden memnun ve eğlenmiş görünüyordu.

“Kuduz köpek gibi hırlamayı kesersen seni yeni arkadaşım ile tanıştıtabilirim. Bu Michael, ağabeyim. Michael, bu da Noah.”

Michael benimle zerre kadar ilgilenmiş görünmüyordu. Aslında, sanki kardeşiyle takılmaya layık değilmişim gibi bana dudak büktüğünü söyleyebilirdim.

Tam o sırada telefonum çaldı. İzin isteyip daha iyi duymak için dışarı çıktım. Az önce gelen de dahil Nicholas’tan gelen on beş cevapsız aramayı görünce kalbim duruyordu. Adının ekranda yeniden görünmesini bekledim, sonra telefonu açtım.

“Noah, neredesin?”

NICK

Anahtarlarımı alıp evden çıktım ve çıkarken kapıyı çarptım. Hiçbir şey yoktu. Noah'ya ait hiçbir şey yoktu. Ne bavullar ne giysiler; hatta geceyi burada geçirdiğinde genellikle geride bıraktığı ufak tefek eşyalar bile yoktu. Sadece orada olmadığı için değil, aynı zamanda tüm aramalarımı görmezden geldiği için de sinirleniyordum. Ondan haber alalı üç saat olmuştu ama iyi olup olmadığını öğrenmek için annesini arayacak değildim. İçimden bir ses onu konunun dışında bırakmamın daha iyi olacağını söylüyordu çünkü eğer şüphelerimde haklıysam...

“Ne partisi?” diye telefona bağırdım, bana tam olarak nerede olduğunu söylemesini bekliyordum.

“Sakin olur musun?” dedi, kulakları sağır eden müzikten uzaklaştığını duydum.

Sakin mi? “Seni görüp bana neler olduğunu anlattığın zaman sakinleşeceğim,” dedim arabaya binip çalıştırırken.

“Sana nerede olduğumu söylemek istediğimi sanmıyorum.”

Donakaldım. Şaka mıydı bu?

“Noah, bana nerede olduğunu söyle,” dedim sakinmiş gibi davranarak.

Müzik artık pek duyulmuyordu, nefeslerini duyabiliyordum.

“Zaten söyledim. Bir partideyim.”

“Bana bir adres ver, bir sokak.”

İçini çekti, bir saniye sonra onu nerede bulabileceğini söyledi.

İçimde kötü bir his vardı ama yine de gittiğimde korkularımı yatıştıracağını umuyordum. Eve erken gelmiştim, ona bir sürpriz yapmaya hazırdım, onu yemeğe çıkaracak, birlikte olmadığımız günleri telafi edecektim. Ama bunun yerine masada solmakta olan çiçekler dışında evi bomboş bulmuştum.

Hızla oraya gittim, köşeyi döndüğümde onu orada dururken buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasına yaslanmıştı. Beni görünce doğrulup endişeyle bana baktı. Arabayı önüne park ederek indim.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Şimdi onu sağ salım gördüğüme göre biraz rahatlayabilirdim.

Gittiğim andan beri onu tekrar görmek için can attığımı belli etmemeye çalışıyordum. Bunun yerine, ona soğukkanlılıkla bakarak yanına gittim. Bir şey söylemedi ama sessizliğimin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

“Hadi gidelim,” dedim, daha ona dokunmadan arkama dönerek. “Canım sıcak çikolata istiyor.”

“Bekle, ne?” dedi.

Yolcu kapısını açıp gelmesini bekledim.

“Sanırım bana anlatacağın çok şey var ama bunu dışarıda, üşüyerek ve yarı sarhoş yapmanı istemiyorum.”

Kendimi kontrol etmeye çalışıyor, patlamamak için tüm gücümle çabalıyordum, ama onu orada sarhoş, inanılmaz derecede çekici ve yalnız görmek beni itiraf edemeyeceğim kadar kızdırmıştı.

Noah tökezleyerek geldi. Arabaya binince kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçtim. Radyatörü açtım, yola çıkarak yirmi dört saat açık bir kahve dükkânı aradım. Sıcak çikolatayı sırf onu sokaktan uzaklaştırmak için uydurmuştum. Noah titriyordu; soğuktan mı yoksa benden bir şey sakladığından mı bilmiyordum ama her iki durumda da, göz ardı edilen tüm o telefonları şimdi farklı bir ışık altında görüyordum.

“Nicholas... Eve gitmek istiyorum,” dedi sapağı atladığını fark edince.

“Sıcak çikolatayı sevdiğini sanıyordum,” dedim ve sağdaki bir ara sokağa saptım.

Bana baktığını anlayabiliyordum.

“Hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı bırak,” dedi. “Kızgın olduğun belli. O yüzden rol yapmayı kes.”

“Neden kızgın olayım ki? San Francisco’ya gittiğimden beri telefonu neredeyse hiç açmamış olmana mı? İkimiz de beni çıldırtmayı sevdiğini biliyoruz, umarım bu gittiğim için beni cezalandırmanın garip bir yolu değildir.”

Koltuğunda huzursuz huzursuz kıpırdandı, ama sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak arabayı sürmeye devam ettim.

Yol neredeyse boştu. Gecenin 2’sinden sonra bu beklenen bir şeydi. Bana daha önce o saatte ne yapmayı düşündüğümü sorsalardı, bunun dışında her şey derdim, Noah’nın arabada, koltuğu el verdiğince benden uzak durmaya çalışacağı kesinlikle aklıma gelmezdi.

Köhne bir restoranın önüne park ettim. Daha ben motoru kapatmadan Noah inmiş, ön kapıya doğru yürüyordu. Onu Sophia’yla karşılaştırmaktan kendimi alamamıştım. Noah da benim kadar iradeliydi ve bu sefer benim haklı olduğumu bildiği için kendini kontrol edemiyordu. Peşinden içeri girip seçtiği yere oturdum; otoyola bakan küçük bir köşe masa.

Masada önüne bakıyordu. Konuşacak havada görünmüyordu. Garson kız geldiğinde kendime sıcak çikolata, ona da kahve söyledim. Dört günlük ayrılıktan sonra onu öpücüklere boğmamak garip geliyordu, ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordum ama bastırdığım öfkem ve benden sakladığı her neyse, aramızda aşılmaz bir deniz gibi duruyordu. Konuşmaya yeltenmeyince önce ben konuşmaya karar verdim. Daha fazla oyun yoktu.

“Eşyaların nerede?”

O bal rengi gözleriyle bana baktı. Makyaj yapmıştı, upuzun kirpikleri çıkık elmacık kemiklerinin üzerine garip bir gölge düşürüyordu. Pembe dudakları tereddütle aralandı ama o cevap veremedi. Garson kız siparişimizi getirdi.

Noah sıcak kahveyi ellerinin arasına aldı. Bekliyordum.

“Cevap verecek misin?” dedim sonunda.

Birkaç saniye daha bekledi, sonra zar zor duyulabilir bir sesle, “Annemle kavga ettim,” dedi.

Arkama yaslanıp devam etmesini bekledim. Tekrar bana baktığında ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gördüm. Gerilmiştim, ama onu zorlamaya kalkışmadım.

“Gelip seninle yaşamayacağım, Nick,” dedi sonunda.

Bir açıklama bekledim, gelmeyince, “Noah, bana ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Annem okul masraflarımı karşılaması ya da seninle yaşamam arasında bir seçim yapmamı istedi ve ben...”

“Beni seçmedin.” Cümleyi onun yerine tamamladım.

“Denedim, tamam mı? Anneme umurumda olmadığını, seninle yaşayacağımı söyledim ama yapamam Nicholas...”

Başımı iki yana salladım. Bu saçmalıktan bıkmıştım. “En azından önceliklerinin ne olduğunu biliyoruz.”

Ben kalkınca Noah da kalktı. Masaya bir yirmilik attım, arkamı dönüp dışarı çıktım.

“Nicholas, bekle!” Bekledim, ama sadece onu orada bırakamayacağımı bildiğim için. “Ne yapmamı istiyordun? Benim senin gibi param yok. Okulumun parasını ödeyemem. Bursum yok...”

Bu çok saçmaydı. Arkamı döndüm.

“Bana bu saçmalığı anlatma Noah!” diye bağırdım. Dışarıda kimse yoktu, otoyolda kükreyen arabalar ve şiddetli rüzgârdan başka bir şey duyulmuyordu. “Bunun annenle hiçbir ilgisi olmadığını gayet iyi biliyorsun. O seninle derslerin arasına girmezdi. Sorun şu ki ona göğüs geremiyorsun. Başka birçok seçenek var. Ama hayır, benimle konuşmadan çekip gittin!”

Başını iki yana salladı. “Onu tanıyorum Nicholas. İkimiz ayrılana kadar durmamaya karar verdi ve kazanmasına izin vermeyeceğim, ama acele verilmiş bir karar yüzünden geleceğimi de mahvetmeyeceğim. Birlikte yaşamak bekleyebilir!”

“Ben beklemek istemiyorum!” diye bağırdım, kontrolümü kaybederek. “Benimle olmanı istiyorum, Noah. Ne annenle ne babamla ne de bir arkadaşınla. Ailemiz araya girmeden birlikte karar veren gerçek bir yetişkin çift olmamızı istiyorum. Seni yanımda istiyorum. Her gece, her sabah yatağında olmanı istiyorum. Eğer benimle olursan, benimle olmanı istiyorum, başka kimseyle olmanı istemiyorum.”

Noah’nın gözleri büyümüştü. “Beni bu yüzden mi evinde istiyorsun?” diye sordu kuşkuyla, şimdi benim kadar yüksek sesle bağıırıyordu. “Beni denetlemek için mi? Bu nasıl bir ilişki böyle, Nicholas?”

Ellerimi başıma götürdüm. Bu beklediğim son şeydi. Nihayet her şey yolunda gidiyordu, nihayet aramıza kimse girmeden birlikte olacaktık, oysa şimdi her şey eskisi gibi,

hatta daha da kötüydü. Noah artık babamın evinde bile olmayacaktı; kampüste, kampüs tecavüzünün hayatın bir gerçeği olduğu bir grup pislikle çevrili olacaktı.

“Eğer bana güvenmeyeceksen birlikte olmamızın bir anlamı yok,” dedi. Sesi bu son sözlerde çatlak çıkmıştı. Yanına gidip omuzlarından tuttum.

“Bu seninle alakalı değil,” dedim, bu yanıma açığa vurmaktan nefret ediyor, zayıflığıma lanet ediyordum. “Sen yanımda olmadığında, en kötü şeyleri düşünüyorum. Hayal gücümü kontrol edemiyorum. Bu sadece içimde olan bir şey, yakın zamana kadar fark etmemiştim. Seni sevdiğim için böyle oluyor. Senin kadar sevdiğim son kişiden şimdi nefret ediyorum, her zaman da edeceğim, böyle bir sorunum var; onun bana yaptıklarını düşünmeden edemiyorum.”

Sonunda bunu söylediğime inanamıyordum.

“Nicholas, ben annen değilim. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Annemin gidişinin görüntüsü zihnime nüfuz etmişti. O günden sonra bir daha hiçbir kadına güvenmemiştim. Kimseyi içime almayacağıma, bir daha asla sevmeyeceğime yemin etmiştim, hatta annemle babamın ilişkisini gördükten sonra aşka bile inanmıyordum. Ama şimdi Noah vardı.

Onun da bana aynı şekilde davranacağından korkmaktan kendimi alamıyordum. O benimdi. Onu kaybedemezdim. Buna dayanamazdım.

“Evimi terk ettin,” diye fısıldadım, onu öperek.

Kıpırdamadı. Sanırım bir şey söylememi veya yapmamı bekliyordu. Ellerimi omuzlarından çekip geri çekildim.

“Bunu nasıl çözeriz bilmiyorum.”

NOAH

Nick'in evine tam bir sessizlik içinde gittik. Nicholas bana bakmadı bile. Eve vardığımızda, peşinden içeri girerken sakın kalmaya çalışıyordum. Her şey için kendimi suçluyordum, annemin hatası olsa bile... Nick'in benden uzaklaştığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Sorunlarım ve annem aramıza giriyor, ne yapacağımı bilmiyordum. İkimiz için en iyisinin ne olacağını düşünerek mantıklı kararlar almaya çalışmıştım ama hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

Evde bile benimle konuşmuyordu. Bana bağırmasını tercih ederdim çünkü hayal bile etmek istemediğim şeyler düşündüğünün farkındaydım. Oturma odasını geçip yatak odasına girdi. Durdum, kararsızdım. Onunla tartışmaya devam etmek istiyor muydum? Belki de beni yurda bırakmasını istemeliydim ama başka bir yere taşındığımı yüzüne vurmak istemiyordum. Onsuz taşındığımı. Ama bunu çözmeden oraya geri dönme düşüncesine dayanamıyordum. Annemin bizi ayırmasının yanına kalmasını istemiyordum.

Birkaç dakika sonra kapının diğer tarafından hiç ses gelmeyince cesaretimi toplayıp kapıyı açtım.

Nick yatağın ayak ucunda oturuyordu. Tişörtünü çıkar-

miş, ön kollarını dizlerine dayamıştı. Sağ elinde sigara vardı. İçeri girdiğimi duyunca başını yerden kaldırıp gözlerime baktı.

Onu inceliyordum; o da beni inceliyordu. Aramızda sadece birkaç metre vardı ama bana bir uçurum gibi geliyordu. O kadar korkmuştum, o kadar yalnızdım ki kendimi tutamayıp bacaklarının arasına girdim, yüzünü kaldırıp gözlerinin içine baktım.

“Bunun bizi ayırmasına izin verme.” Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Yarım saat önce Nick’in sözlerini duyana kadar aramızdaki durumun bu kadar kötü olduğunu anlamamıştım.

Nick karnıma baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti. Bir elimle bileğini tuttum; diğer elimle sigarayı aldım. Sigarayı hemen yanındaki kül tablasında ezerken şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonra kucağına oturup yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Beni rahat bırakmanı istiyorum Noah,” dedi, o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki yanlış duyduğumu sandım. Ellerimi ensesine doladım, saçlarıyla oynamaya çalıştım ama o uzanıp beni durdurdu. “Benimle oynama. Şu anda olmaz.”

Sözleri sert ve soğuktu, yataktan kalkıp yanımdan geçerken bu soğukluk daha da arttı. Ayağa kalktım.

“Gidişimle seni incittim ve seni temelli terk edeceğimden korkuyorsun. Anlıyorum ama beni böyle yok sayamazsın. Yapamazsın!”

Gözlerinden ateşler saçarak, “Kendimi kontrol etmeye çalıştığım için seni yok sayıyorum!” dedi.

Bana böyle bağırınca irkildim. Ama sonra derin bir nefes alıp normal bir sesle konuşmaya başladı.

“Okul ücreti için ben yardım edebilirim.”

Gözlerimi kapattım. Bunu söyleyeceğini biliyordum ama kabul edemezdin. “Bunu yapmana izin veremeyeceğimi biliyorsun.”

“Sana ikimizi de mutlu edecek bir çözüm öneriyorum. Kararlarının sadece seni değil, ikimizi de etkilediğini neden anlamıyorsun?” dedi, sesi yine yükselmişti.

“Çünkü ben mutlu olmam, Nicholas!” Sakin olmayı ummuş, ama yapamamıştım. “Seninle yaşamak, annem ve babanla savaşmak ve para için sana bağımlı olmak anlamına geliyorsa, sonunda bundan nefret edeceğim. Bunu göremiyor musun?”

“Tabii ki göremiyorum! Etrafın ben olmayan bir sürü insanla çevriliyken olmaz! Bunu düşünmekte bile zorlanıyorum!”

“Sana kıskanman için hiç sebep vermedim ama şu anda senin asıl sorunun kıskançlık.”

“Bana bunu söyleme. Sen de farklı değilsin.”

Ona kıskanmanın sorun olmadığını ama sadece belli bir noktaya kadar olması gerektiğini anlatmak istiyordum.

“Benim kıskanmak için senden daha fazla nedenim var. Sayamayacağım kadar çok kadınla birlikte oldun. Sana her şeyi verdim. Kelimenin tam anlamıyla senin olduğumu biliyorsun. Ama yine de bana güvenmiyorsun.”

“Benimle çıkmaya karar verdiğinde ne yaptığını biliyordun. Geçmişimi değiştiremem.”

Aramızdaki mesafe beni öldürüyordu. Elbette onunla neye bulaştığımı biliyordum ama bunu ben seçmemiştim; bir anda oluvermişti. Ona deli gibi âşık olmuşum ama bu, şimdi ya da önceden yaptığı şeylerin beni daha az etkileyeceği anlamına gelmiyordu.

“Güvenin olmadığı bir ilişki çıkmaz sokaktır, bunu biliyorsun.”

Nick'in gözleri karardı. "Kimseye güvenmem gerekmiyor. Yanımda olmanı istiyorum."

Öfkesine rağmen ne söylemeye çalıştığını biliyordum. "Şu anda buradayım, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yarı burada yarı başka bir yerdesin. Seninle her zaman yarı yoldayız, Noah." Odadan çıkmak için arkasını döndü.

"Nicholas, burada olduğumu söyledim!" Gözlerimin yaşardığını hissediyordum.

Benden ne istediğini bilmiyordum. Ona sahip olduğum her şeyi, nasıl verileceğini bildiğim her şeyi vermiştim.

"Hayır, değilsin!" diye bağırdı.

"Yapabileceğim tek şey bu."

"Eh, belki de bu yeterli değil."

İçime çok büyük bir korku yayıldı. İşte hep korktuğum şey olmuştu: onun için yeterince iyi olmamak.

"Bu adil değil, ağlayan sen oluyorsun," dedi birkaç saniye sonra.

"Ağlıyorum çünkü sana istediğin her şeyi veremiyorum ve sonunda benden bıkacaksın," diye itiraf ettim, boğazımda düğümlenen bir hıçkırığı bastırarak.

Onu hayal kırıklığına uğrattığımı görmeye dayanamıyordum. Gitmek istiyordum çünkü gitmezsem yıkılacaktım ve bunu onun önünde yapmak istemiyordum.

"Gitmem gerek," dedim, bir elimle yanağımı silip başka tarafa bakarak.

Nicholas'ın birkaç derin nefes aldığını duydum. Sonra odayı aşip beni öyle yoğun öptü ki düşmemek için kollarına tutunmak zorunda kaldım.

"Senden asla bıkmam; milyon yıl geçse bile." Bununla birlikte beni hızla yatağa itip üstüme çıktı.

Beni tekrar öptü, güzel sözlerine rağmen onda bir şey-

lerin farklı olduğunu anlayabiliyordum. Bana dokunuşu, öpüşü, kıyafetlerimi çıkarışı aramızdaki bir aşkın neticesinden ziyade kendisiyle giriştiği bir mücadeleyi andırıyordu. Gitmekle onu incitmiştim ve bunun sonuçları vardı. Öpüşleri yoğunlaştı, çok geçmeden dudakları boynumda, göğüslerimde gezinmeye başladı, sonunda uyluklarıma indi.

“Nick...” diye fısıldadım.

Nicholas beni duymuyordu; bedenimde kendini kaybetmiş, erişebildiği her santimi öpmeye dalmıştı.

“Şşş... Artık konuşmak istemiyorum, Noah.” Beni susturup külotumu çıkararak bacaklarımın arasına yerleşti. “Söylenecek her şeyi zaten söyledik.”

Dudakları dudaklarıma değince her şeyi unutmaya karar verdim.

* * *

Uyuyamıyordum.

Nick yanımdaydı, derin rüyalara dalmış usulca nefes alıyor, beni sımsıkı kendine bastırıyordu. Kolları beni böyle sararken neredeyse hiç hareket edemiyordum. Uyumasını izlerken boğazımda bir yumru hissettim.

Önceki gece hem fiziksel hem de duygusal olarak o kadar yoğun geçmişti ki geceyi perişan bitirmiştım. Yüzümü yıkamak, tekrar normal bir insan olmaya çalışmak için banyoya gittim. Aynaya baktığımda, beni şoke eden bir şey gördüm.

“Buna inanamıyorum,” dedim öfkeyle.

Banyodan çıkıp öfkeyle yanına gittim. Uyanmış, yataktan kayıtsızca beni izliyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum.

Sorumu duymazdan gelerek ayağa kalktı, bir eşofman giyip sessizce banyoya yürüdü.

“Artık işler böyle mi yürüyor?” Dönünce lavabonun kenarına tutunduğunu ve başını sarkıttığını gördüm. “Şimdi de beni cezalandırıyor musun?”

Başını kaldırıp baktı. “Seni öpünce cezalandırmış mı oluyorum?”

Başımı iki yana salladım. Durumu bu şekilde tersine çevirmesine izin vermeyecektim. “Bundan nefret ettiğimi biliyorsun Nick. Damgalanmak istemiyorum. Ve bunu nefret ettiğimi bile bile yaptın. Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sen aptalın birisin.”

“Sen de şımarık küçük bir bebeksin. Her şeyin senin istediğin gibi olamayacağını anlamalısın.”

Alaylı alaylı güldüm. “Lütfen! Hayatında hayır kelimesini hiç duymadın. Bu yüzden beni cezalandırıyorsun, çünkü bunu yapan ilk ve tek kişi benim.”

Nicholas ihtiyatla yaklaştı. “Benim için sen ilk ve tek sin.”

Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

“Özür dilerim, tamam mı?” diye devam etti. “O an kendimi kaptırdım ama lütfen yanlış bir şey yapmışım gibi davranmayı bırakır mısın? Bunlar sadece öpüşme... benim öpüşlerim.”

Hüsrarla içimi çektim. Onunla kavga etmek istemiyordum. Bir gece önce yeterince kavga etmiştim.

“Ya sana olsaydı? Hoşuna gider miydi?” diye sordum.

“Şaka mı yapıyorsun?” Zoraki gülümsedi. “Dudaklarına bayılıyorum. Bir yerlerimi öptüğünü hatırlatacak bir işaretten daha fazla hoşuma gidecek bir şey olamaz.”

İkna olmamıştım. “Üzerinde bir iz bırakmama izin vereceksin. Ne dersin?” diye meydan okudum.

Bana baktı, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. “Kötü bir şeyden mi bahsediyorsun Çilli?”

Cevabı komikti. Ama ona söylemeye niyetim yoktu. Başka nedenlerle de, hayır cevabını kabul etmeyecektim. Sırıtarak onu banyodan dışarı ittim.

“Yatağa uzan,” diye emrettim.

Kuşkuyla baktı ama dediğimi yaptı. Komodinin bir çekmecesini açtım ve karnına oturdum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu gözlerinde karanlık bir pırıltıyla.

“Muhtemelen o çarpık aklından geçenlerin hiçbirisi değil.”

Bunu söyledikten sonra bir keçeli kalemi dudaklarıma götürüp kapağını dişlerimle çıkardım. Gözleri kocaman açılmıştı.

“Kesinlikle olmaz,” dedi bileklerimi tutarak.

“Ah, evet, kesinlikle öyle ve ben bunu yaparken sen tamamen hareketsiz kalacaksın,” diye cevapladım, ondan uzaklaşarak.

Üzerime yuvarlanıp beni yatağa yapıştırdı.

“Sorun istemiyorsan onu yerine koy,” diye uyardı ama gözlerinden bunu komik bulduğunu görebiliyordum.

Ama yazı tahtası kalemi elimdeydi, kullanmaya kararlıydım.

“Bunu sana sadece ben yapacağım, başka hiç kimse değil. Daha önce hiç kimsenin bedenine çizim yapmadım. Bu, onu tatlı ve özel kılacak.”

Başını kaldırıp merak ve ilgiyle bana baktı.

“Buna tatlı ve özel mi diyorsun?” dedi.

“Vücuduna yaptığım her şey tatlı ve özel,” dedim gülümseyerek.

“Benimle çok fazla vakit öldürüyorsun, bu açık.” Geriye doğru yuvarlandı, beni tam olmak istediğimi yere, üstüne oturttu.

“Uslu dur,” diye uyararak ellerini çıplak uyluklarıma koydu. Bu eğlenceliydi, niyetim olmasa bile, son birkaç saattir üzerimde ağırlık yapan duygusal yükü bir kenara bırakmama yardımcı oluyordu. Üzerine eğilip göğsüne çizmeye başladım. Göğüs kaslarına bir kalp, omzuna mutlu bir yüz çizip, kalbinin üzerine seni seviyorum yazdım. Bu sözde ceza kısa sürede tenine yazılmış bir aşk mektubuna dönüşmüştü. Benim ona yazdığım bir mektuba... Ben heykel gibi vücudundaki süslemeyi olabildiğince güzel yapmaya çalışırken, tüm süre boyunca yüzüme bakarak parmaklarıyla tenimde daireler çizdi. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek istiyordum, benim için tek olduğunu anlamasını istiyordum.

Bu mürekkep acımızı örtüyor, aramızda yeni bir bağ oluşturunuyordu.

Gülümseyerek bileğini tutup üzerine son bir mesaj yazdım: *Sen benimsin.*

Sonsuza dek.

NICK

Noah vücuduma dilediğini yaparken gözlerimi bir kez bile ondan ayırmadım. Bu her erkeğin hayaliydi, ama istediği şeyin üzerime bir sürü aptalca şey çizmek olacağı hiç aklıma gelmemişti. Yine de, o sırada fırsat bulduğum için, onu sürekli gözlemlemek paha biçilemezdi. Yaptığı şeye o kadar konsantre olmuştu ki, o anda benim için ne kadar güzel olduğunun farkında bile değildi.

Yanakları hafifçe kızarmış, bir önceki gece ağlamaktan gözleri şişmişti. Böyle bir pislik olmamam gerektiğini biliyordum ama ağladıktan sonra dudaklarının aldığı şekle bayılıyordum. Bende onu sonsuza kadar öpme isteği uyanıyordu. Meşgul olmasından yararlanarak her hareketini izliyor, uyluklarını ve dizlerini okşuyordum.

Bir noktada, elim yasak bölgeye fazla yaklaşıncaya durmam için sert bir bakış attı.

“Kıpırdama,” dedi keyifle gülümseyerek, sonra bileği-me baktı. Son bir şey çiziktirmesine izin verdim.

“Bitti,” dedi, kalemin kapağını kapatıp dudaklarımdan öptü. Yarı çıplak üstümdeyken o kadar uzun süre hareket-siz kalmak işkence gibiydi.

Belinden tutup yuvarlanarak üstüne çıktım.

“Şimdi ne yapmam gerekiyor?” diye sordum, onu ezmemek için kollarıma yaslanarak. Elini yüzüme götürüp saçlarımı okşadı.

“Git dünyaya şaheserimi göster,” diye cevapladı yüzünde muzip bir keyifle. Kasıklarımı bastırdım, altımda çok narin, çok küçük, çok mükemmel vücudunu hissettim. Bu anların artık istediğim kadar sık olmayacağını anladığımda ağlayacak gibi oldum. Onu bırakmam, etrafında dikkatini çekmek için savaştığım bir sürü salakla kampüste yaşamasına izin vermem gerekiyordu. Ne bu öpüşmeler ne de bana söyleyebileceği sözler, kimsenin onu benden çalamayacağına inanmam için yeterli değildi.

Onu kaybetmek... Sadece düşüncesi bile içimi acıtıyor, korkutuyordu. Göğsümdeki ağırlık hissi dehşet vericiydi, sanki kalbimin üzerinde iki dev oturuyordu. Annem gittiğinden beri bu duyguyu içime atmış, kendimi herkesten soyutlamıştım. Kendime bunu bir daha asla hissetmeyeceğimi söylemiştim ama şimdi çok savunmasızdım, istese kalbimi tuzla buz edebilecek bu güzel kıza karşı çok korunmasızdım.

Bileğime yazdıklarına bakınca vücudumda ılık, yumuşak bir ürperti dolaştı. Ben onundum... Bunu tenime yazmıştı, hiçbir şeyin beni bedenim ve ruhumla ona ait olmaktan daha mutlu edemeyeceğini fark ettim.

İçimdeki karanlığı, zayıflığımı, onu yakınımda, her zaman ulaşabileceğim bir yerde tutmaya duyduğum mantıksız arzuyu gördüğünü biliyordum. Elimde değildi; duygularıma ya da ona duyduğum aşkın her an daha da artmasına engel olamıyordum.

“Seni bırakacağım... şimdilik...” dedim, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdığını gördüm. “Ama biliyorsun Çilli, bu böyle devam edemez. Ben bir şey istediğimde... onu elde

ederim ve bunu yapmak için kimi aşmam gerektiği umurunda olmaz.”

Gözleri yarı kapalı altımda kıpırdandı. “Peki ya beni aşmak zorunda kalırsan?”

Sorusu bir an aklımı karıştırdı.

“Sen benim kalbimdesin, bebeğim. Sanırım seni çoktan aştım.”

Gülümsedi, yatakta doğrulup giyinmeye hazırlandım.

“Duş almayacak mısın?” diye sordu, başımdan tişörtü geçirirken.

“Bir şey mi ima ediyorsun? Kötü mü kokuyorum?” dedim sırtarak, aşağı bakarak ayakkabılarımı bağladım.

Noah’nın üzerinde hâlâ benim tişörtlerimden biri vardı, saçları her yöne dağılmıştı. Her zaman geç kalıyorduk, ben giyinirken neden o da giyinme fırsatını değerlendirmiyor anlamıyordum. Bunun yerine yatağında oturmuş ağzı açık bana bakıyordu.

“Bir koşu gidip benim Monet’yi yıkayıp temizlemek istersin diye düşündüm,” dedi.

Gülümsedim, yatağın ayak ucunda karşısında durdum. Ayağı beyaz çarşafın üzerinde duruyordu, her yeri gibi mükemmeldi.

“Üzerimde senin bu sanat eserinin olmasından memnunum Çilli; senin imzanı taşıyor. Solana kadar orada kalacak.” Elimi uzatıp ayağını tuttum, göğsüme dayayarak bileğine masaj yaptım. “Dürüst olmak gerekirse,” diye devam ettim, gömleğimi kaldırıp oblik kaslarımdan birini göstererek, “bence şuradaki fil bana ilginç bir maço havası veriyor.”

Çıplak tenime bakınca sııttım, neredeyse yataktan düşecek hale gelene kadar ayak bileğinden çekince gömleği göğüslerinin alt kısmını açığa çıkaracak kadar yukarı kay-

dı. Sıkı ve düz karnı, bana kalp krizi geçirtebilecek dantelli iç çamaşırıyla birlikte karşımdaydı.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?” diye sordum, eğilip itinayla göbek deliğini öptüm.

Bir an gözlerini kapattı. Nasıl bu kadar güzel kokabiliirdi?

“Seni,” dedi sadece.

Ama bunun için vakit yoktu. Sıratarak baćaklarını sırtıma dolamasına izin verdim. Onu odadan çıkarmam gerekiyordu. Koridordan geçip mutfığa girdim, gülümseyerek onu tezgâha bıraktım. Teninde soğuk mermeri hissedince kaşlarını çattı. Onu orada bırakıp kahvaltı için buzdolabından yiyecek çıkarmaya başladım. Her hareketimi izlediğinin farkındaydım.

Meyve salatası yaptım, portakal suyunu sıktım, yumurtaları pişirmeden önce çıırttım.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu ama reddettim.

“Sana son bir kahvaltı hazırlayayım,” dedim kaçınılmaz bir hafif somurtmayla. Omuz silkti, bir şey söylemedi.

Mutfak adasında her şey hazır olunca, onu tekrar tutup kucağıma oturttum. Boynuma sarılıp saçlarımla oynamaya başladı, dalgın dalgın onu doyurdum. Noah da yerken dalgın görünüyordu, muhtemelen aklı hızla çalışıyordu.

İkimiz de ne kadar mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışırsak çalışalım, bir gece önce olanların hâlâ bizimle olduğunu, bir hayalet gibi evde varlığını sürdürdüğünü biliyordum. Gergin gergin başını geriye itip öptüm, dudaklarında taze sıkılmış portakal suyu tadı vardı.

Bu ani tutku karşısında şaşırmıştı ama hoşuna gittiği belliydi. Onu kendime çekerken dili dilime dolandı.

Geri çekildim, gözlerimiz kilitlenmiş, alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. Gözlerindeki o bal rengi beni eritiyor-

du, onu yatak odama kapatmak, bir daha gitmesine izin vermemek için mantıksız bir istek duyuyordum.

“Seni seviyorum Noah... Bunu hiç unutma.”

Gözlerinde inanılmaz bir pırıltıyla yanaklarımı ve alt dudağımı okşadı. Düşüncelere dalmış görünüyordu. Elini indirmeye başladı ama durdurup dudaklarıma götürdüm. Her eklemine dikkatle öptükten sonra yemeğini bitirsin diye bıraktım.

Daha önce dalgındı; şimdi varlığımın farkında bile değil gibiydi.

“Ders kaçta başlıyor?” diye sordum, sessizliğe dayanamayarak.

“On iki otuz.”

“Seni oraya bırakayım.”

* * *

Noah’yı bıraktıktan sonra Lion’la buluştuk, benim arabaya binip bira içmeye gittik.

“Garajı satmayı düşünüyorum,” dedi.

“Ne?”

Garaj Lion’ın sahip olduğu en önemli şeydi. Onun işiydi, ailesinin işiydi. Lion gözlerini yola dikmiş, gergin gergin ayaklarını oynatıyordu.

“İşleri malum kişiyle yoluna koymam gerek.”

Gözlerimi devirdim. “Adını bile anamazken işleri nasıl yoluna koyacaksın anlamıyorum.”

“Ona hâlâ kızgınlığım,” diye itiraf etti içini çekerek. “Ama dün gece beni babası aradı.”

İnanamayarak ona baktım. “Ne dedi?”

“Baba Tavish bana her zaman iyi davrandı. Bana hiç diğer zenginler gibi tepeden bakmadı, bilirsin... Dürüsttür.”

Greg Tavish iyi bir adamdı ve kızını mükemmel yetiştirmişti. Jenna hiçbir şeyden mahrum kalmadığı için böyle bir insan olmuştu. Çocukluğumuzda ben bile ona imrenerek bakardım.

“Neyse... Konuşuyorduk. İlk başta Jenna’nın evde neden hiç benden bahsetmediğini merak ediyordu, daha sonra iki gecedir durmadan ağladığını söyledi.”

Jenna’nın üzgün olmasından hoşlanmıyordum ama ayrı olmanın onu da üzdüğünü, acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını anlamanın Lion’ı rahatlattığı açıktı.

“Bana şirketinde bir iş vereceğini söyledi. Tabii ki en alt kademedен başlayacağım. Yükselmek için sınavlar olacak, çok çalışmam gerekecek ama zamanla başarılı olabileceğimi söyledi. O adam bir makine, Nick. Onu duymalıydın... Çok kendinden emin, çok zeki... Jenna’nın ona hayran olması şaşırtıcı değil. Kim böyle bir baba istemez ki?”

Önümdeki arabaya baktım.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Lion.

Aklım karanlık bölgelere dalmıştı. Babamı Greg’le kıyaslamaktan kendimi alamıyordum; Jenna’nın ailesinin Lion’la ilişkisini nasıl kabul ettiğini düşünmeden edemiyordum, Lion sokaklardan gelen bir adamdı, kuşkusuz yeterince iyi biriydi, ama yine de parası olmayan, hiç okul bitirmemiş biriydi. Jenna’nın babası bu durumu umursamamıştı, oysa ben ailemin beni kabul etmesi için kıyasıya mücadele veriyordum.

“Bence bu başına gelebilecek en iyi şey, kardeşim,” dedim gülümseyerek.

Yıllardır ilk kez kendini güvende hissediyordu. En iyi arkadaşımın yeşil gözleri mutlak bir sükûnet yansıtıyordu.

NOAH

Sonraki üç gün Nick'i görmemiştim. İrtibat halindeydik, geceleri konuşuyorduk, ben dersteyken utandıran mesajlar göndermiş olsa da görüşmek için fırsat bulamamıştık.

Ama Jenna'yla çıkmıştım. Kulüplere değil, dans etmeye değil, sadece kampüs yakınındaki birkaç bara. İndirimli saatler başlamadan gitmek gerekiyordu, yoksa hepsi tıklım tıklım oluyordu. Bir gün Jenna, oda arkadaşı Amber'ı popüler yerlerden biri olan Ray'e getirdi. Güzel bir masamız vardı, birkaç metre ötede bilyardo oynayan bir grup erkeği izliyorduk, çok açık bir şekilde dikkatimizi çekmeye çalışıyorlardı. Yanlarında erkek olmayan üç seksi kız; gelip konuşmaları için bu yeterliydi.

Amber tekrar tekrar içlerinden sıska ve kızıl saçlı olanı ne kadar seksi bulduğunu anlatıyordu. Biraz derbeder görünse de sevimliydi. Amber, sadece beş saniye içinde kafasında tam bir film senaryosu oluşturmuştu.

"Sanırım ilk çocuğumuzun adını Fred koyarız, bilirsiniz, hani Harry Potter kitaplarındaki gibi. Her zaman hayranı olmuşumdur. Çocuklarımız muhtemelen onun kızıl saçlarını miras alırlar..."

"Neden yanına gidip ona ilk çocuğunun adını şimdiden bildiğini söylemiyorsun? Eminim bu sana âşık olması için

yeterli olacaktır,” diye onu teşvik etti Jenna. Çoktan sarhoş olmuştu ve karşı cinsten biri bize baktığında iğreniyor gibiydi.

“Hey, Noah,” dedi Amber, Jenna’yı duymazdan gelecek, “o adamlardan biri gözlerini senden ayırmıyor.” Nick olduğunu umarak arkaya baktım.

Ama tamamen farklı bir çift gözle karşılaştım. Nick’ten çok uzaktı ama Amber haklıydı; gözlerini benden ayırmıyordu. Uzun boylu ve sarışındı, bilardo istakasını vücudunun bir uzantısı gibi kullanıyordu. Onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama bakışlarımı ondan çevirip arkadaşlarıma odaklandım.

“Belki aldığım derslerin birindendir, ama doğrusu bilmiyorum,” dedim omuz silkerek.

Jenna belli edip etmemeye aldırmadan adama baktı. “O adamı görmüştüm. Sanırım biyoloji binasından çıkıyordu. Birinci sınıf öğrencisi değil, bunu söyleyebilirim. Hatta profesör bile olabilir. Belki sana bir iki şey öğretebilir!”

Ne ima ettiğini biliyordum. Cehenneme kadar.

Masaya eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüştü, oyuna odaklanmıştı, gözü topun üzerindeydi, bu ona daha dikkatli bakmama imkân veriyordu. Hayır, öğretmen değildi; bunun için çok gençti ama kesinlikle birinci sınıf öğrencisi de değildi. Kim olduğunu anlamak için beynimi zorladım ama bu imkânsızdı. Birkaç dakika sonra konuyu değiştirmiş, oradan buradan başka şeyler konuşmaya başlamıştık.

“Hey, bana bir içki daha alabilir misin?” diye sordu Jenna Amber’a.

O bara giderken ben de tuvalete gitmeye karar verdim. Oraya gitmek için bilardo masasının yanından geçmem gerekiyordu. Adamı çoktan unutmuştum, bu yüzden önüme geçip yolumu kesince şaşırdım.

“Selam,” dedi sadece, meraklı bir ifadeyle.

“Merhaba,” diye karşılık verdim, yüzüne baktım ve o anda onu nerede gördüğümü hatırladım: Nick’in San Francisco’ndan döndüğü ve beni eve götürdüğü gece Jenna’yla gittiğim partide.

“Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim, sadece... Birkaç gün önce kardeşimle bir partideydin, değil mi?”

“Evet, ortak bir dersimiz var,” dedim.

Başını salladı. Adını hatırlamıyordum ama bizimle karşılaştığında takındığı kötü tavrı hatırlıyordum.

“Senden bir iyilik isteyeceğim. Kardeşim ortadan kaybolmakta ustadır, bir süredir onda bir yaşam belirtisi görmedim. Derste ona rastlarsan beni aramasını söyler misin? Önemli.”

Olur dedim. Cüzdanını çıkarıp bir şeyler aradı.

“Çok şey istediğimi biliyorum ama birlikte takıldığı kimseyi tanımıyorum. Eğer garip davrandığını görürsen ya da bir sorun olduğunu düşünürsen beni bu numaradan arayabilir misin?”

Kartını aldım. “Elbette, merak etme,” dedim, yüzünde gerçek bir endişe görmüştüm. “Bir şeyi yok, değil mi?”

Charlie arkadaş olarak kaybedilemeyecek kadar hoş biriydi. Onun sayesinde son birkaç günde uzun zamandır gülmediğim kadar gülmüştüm. Her zaman moralli görünüyordu. Bunu seviyordum. En ufak bir acımasızlık belirtisi göstermeden herkese, hatta kendisine bile gülebiliyordu.

Ağabeyi bu konuda konuşmak istemediğini ima edercesine ketum bir tavırla gülümsedi. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Yanıtı biraz sert gelmişti ama sesi o kadar içten ve cana yakındı ki oyununa döndüğünde ona gülümsemeden edemedim.

Elimdeki kartı okudum ve ürperdim.

MICHAEL O'NEIL
PSİKOLOG
(323) 634-7721

Kısa süre sonra yatakhaneme geri döndüm. Yorgundum ve Charlie'nin ağabeyinin söylediklerini düşünüp duruyordum. Bir psikologla görüşmek; bu yapılacaklar listemdeydi. Nick bunu onun için yapmamı istemiş, ben de kabul etmişim ama bir yabancıya açılıp tüm korkularımı, tüm sırlarımı anlatmaktan nefret ediyordum. Benim için sorunlarım hakkında konuşmak kolay değildi, özellikle de tanımadığım biriyle. Öte yandan, kâbuslarım geçmemişti, karanlıktan hâlâ korkuyordum ve bunu sonsuza kadar erteleyemeyeceğimi biliyordum. Ama ya beni analiz eder, yargılar, deli olduğumu söylerlerse? Annem daha önce beni bir terapistte götürmeye çalışmıştı, hatta küçükken gitmişim bile, ama ofiste o kadar ağlamıştım ki, sonunda vazgeçmiş, odam için gece lambaları alarak işi bitirmişti. Ama kâbuslar, bunlar yeniydi, babamın ölümünden sonra başlamıştı.

Yatağa girip tekrar karta baktım. Bu bir işaret miydi? Şu Michael iyi birine benziyordu, daha da önemlisi, pek yaşlı değildi. Bu bakımdan kendimi daha iyi hissediyordum çünkü terapi seanslarımız daha ziyade arkadaşlar arasındaki basit sohbetler gibi olabilirdi. Ama önce Charlie'yle konuşmak istiyordum, ayrıca sorunlarımızı birbirimizle paylaşmaya hazır olduğumdan emin olmasam da ağabeyinin onun için neden endişelendiğini sormak istiyordum.

Eğer ona açılırsam, ağabeyinin benim için iyi bir terapist olamayacağına dair bir bahane arayacağımı biliyordum, sonunda doğrudan Michael'ı arayıp düşüncelerini

sormaya karar verdim. Bunu ertesi gün sabah derslerimden sonra, biraz boş zaman bulunca yaptım. Ona sorunumu ayrıntılara girmeden kabataslak anlattım. Bana iki yıldır üniversitede kampüs psikoloğu olarak çalıştığını söyledi. Ofisine uğramam için beni teşvik etti. Ona Charlie hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sınıfa gelmemişti ama pek sabah insanı olmadığını biliyordum.

Tedirgindim ama aynı zamanda küçük de olsa bu adımı atmış olduğum için rahatlamıştım. Şimdi gidip nasıl olduğunu, onunla sorunlarımı konuşurken kendimi rahat hissedip hissetmediğimi görmem gerekiyordu.

Sabahın geri kalanını İngilizce bölümüne yakın bir kafede geçirdim. Bir kahve sipariş edip zorunlu kitaplarımdan birini çıkarırken midem bulanıyordu, paniğe kapılmak üzereydim.

Bir süre sonra tuhaf bir duyguya kapıldım. Başımı kaldırdığımda karşımdaydı: Nick, elinde bir fincan kahve, kolunun altında Mac'yle. Sanki bedenim onu algılayabiliyordu. Daha da kötüsü, bunu fark eden tek kişi ben değildim. Yanımdaki masada beş kız oturmuş, bunca zaman sohbet etmişlerdi, ama şimdi seslerini alçaltıp fısıltıya çevirmişler, aval aval ona bakıyorlardı. Ve kafenin tamamına bakıldığında anladığım kadarıyla bakanlar sadece onlar değildi. Nick masaların arasından geçerek sırtına her zamanki gibi dostça şaplaklar atan bir grup adamın yanına oturdu.

“Tanrım, inanılmaz biri! Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyor,” dedi yanımdaki kızlardan biri; gerildim.

“O benim müstakbel kocam,” dedi bir diğeri, “bu yüzden gözlerini ondan ayırabilirsin.” Herkes güldü. Doğrusu Nick’in göze çarpmayan biri olmadığını hiç düşünmemiştim. Aslında tam tersiydi, özellikle kalçalarından sarkan o pantolon, vücuduna yapışan, kaslı kollarını gösteren o

gömlekle... ve üstüne üstlük gözlüklerini takmıştı, inanılmaz derecede seksi bulduğum, sadece benimle birlikteyken, evde taktığını düşündüğüm o gözlükleri.

Ona doğru koşup benim olduğunu haykırmak istiyordum, ama onu gözlemleme, ben yokken nasıl davrandığını görme fırsatını da kaçıramazdım.

Yanındakileri pek umursamıyor gibiydi. Onlar gürültü yapmaya devam ederken Nick bilgisayar ekranına odaklanmıştı. İki kız aynı masaya oturarak ona kışkırtıcı bir şekilde baktı. Biri bir şeyler söyledi, Nick gülümsedi. İçimde yoğun bir ateşin biriktiğini hissettim.

“Onda bir sorun olmalı,” dedi yanımdaki kız.

“Onda bir sorun var, doğru: Hareket eden her şeyi beceriyor. Onun kız arkadaşı olmayı kesinlikle istemezdim. Böyle bir adamın yanında olamam. Onu her gördüğümde donup kalır, tam bir aptal gibi davranırım. Ciddi söylüyorum.”

Nick sanki onları duymuş gibi başını kaldırınca uzaktan göz göze geldik. Aptal rolü yapmayı düşündüm ama beni görmesini, onun bölgesinde, onun okulunda, herkesin onu tanıdığı ve hakkında konuştuğu bir yerde olduğumu bilmesini istiyordum.

Dudaklarından bir tebessüm geçti. Gözlerimi ondan ayırmadım.

“Bize bakıyor,” dedi yanımdaki kızlardan biri, hepsi aptallar gibi gülüşmeye başladılar.

Nick ayağa kalktı, eşyalarını toplayıp gözlerini benden hiç ayırmadan yanıma yürüdü. Tekrar kitabıma baktım, ne yapacağını görmek için bekliyordum. Yanımdaki sandalyenin çekildiğini açık bir şekilde duydum, sonra oturdu.

“Merhaba,” dedi, yanıt beklemeden sandalyemi çekince yüz yüze geldik, dizlerim neredeyse dizlerine değiyordu.

Yanımızdaki kızlar konuşmadan bizi izliyordu.

İçim pır pır ediyordu. Elimde değildi. Onun varlığı, onun yanında olan her kadında olduğu gibi, hormonlarımla aşırı çalışmasına neden oluyordu.

“Selam,” dedim biraz katı bir tavırla. Kadınların ona bakmasına alıştım. Ama onun için söylediklerini hiç duymamış, karşı tarafta hiç bulunmamıştım. Benimleyken kızların ona baktığını biliyordum ama onları dinleme eziyetinden kurtulmuştum. Şimdi benim yerimi alabilmek için her şeyi berbat etmemi bekleyen bir sürü kadın olduğunu anlıyordum.

Onun kız arkadaşı olmayı kesinlikle istemezdim. Hareket eden her şeyi becerir.

Tekrar kitabıma baktım, herkesin bizi izlediğini bildiğim için çok gergindim. Söylediklerini duymaktan nefret ediyordum; onu önemsizleştiriyor, sanki sadece yakışıklıymış da başka bir şey yokmuş gibi yüzeysel bir şeye dönüştürüyorlardı. Nick güzel bir yüzden çok daha fazlasıydı.

“İşte buna sıcak bir karşılama derim,” diye şaka yaptı Nick.

Kaşlarım çatıldı. “Bugün dersin olduğunu bilmiyordum. Burada olmayacağını düşünmüştüm. Bana söyleyebilirdin.”

Fısıldaşmayı ve kıkırdamayı kesmeyen o kızları duydukça sinirlenmeye başlıyordum.

“Planım bu değildi ama bir şey teslim etmem gerekiyordu. Artık birlikte yaşamadığımız için çok fazla boş zamanım oluyor.” Gözlerinin içine baktım, onunla aynı çatı altında yaşamadığım için ne kadar çok şey kaçırdığımı ima ediyordu.

“Buralarda bu kadar çok hayranın olduğunu bilmiyordum,” dedim konuyu değiştirerek. Yaşam koşullarımla ilgili bir tartışmaya tekrar girmek istemiyordum.

Nick yan masadaki kızlara baktı. Bu bile canımı sıkmıştı.
“Kıskandın mı?” diye sordu.

Cevap vermek istemedim. Bunun yerine masanın üzerinden eğilip gömleğinden tutarak onu kendime çektim.

“Burada benim kim olduğumu bilmeyen çok fazla insan varmış gibi geliyor,” dedim, gözleri yüzümde gezinirken dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirmişti.

“Senin olana sahip çıkmada yanlış bir şey yok aşkım.”

Bu sözler benim için yeterliydi. Dudaklarımız muhteşem bir öpüşmeyle birleşti. Yan masadaki sessizlik sırtımda için için yeterliydi. Ona hızlı bir öpücük kondurmak istemişim ama Nick’in aklında başka planlar vardı. Beni kucağına çekti, diliyle dudaklarımı açarak ağzımı keşfetti.

Sırtım kafedeki diğer insanlara dönüktü. Ne yaptığımızı biliyor olmalıydılar ama tam olarak göremiyorlardı. Nick alt dudağımı ısırды, emdi ve kemirdi, sanki aşkımızı mühürlüyor gibiydi. Keyif alıyordu, zevkten gözü dönmüştü.

“Sevgiyi aleniyete dökmek hoşuma gidiyor,” diye itiraf etti, parmağıyla belimde küçük daireler çizerken ürperdim.

O sırada tuhaf bir şey hissettim. Bakabilmek için kolunu hareket ettirdim. Bileğinde bir bandaj vardı.

“Ne oldu?” diye sordum, korkmuştum.

Birkaç saniye tereddüt etti. Bu durumu daha kötüleştiriyordu. “Yok bir şey. Endişelenme.”

Yine bir kavgaya karıştığını düşünerek başka hasar belirtisi olup olmadığına baktım, ama üzerinde bir çizik bile yoktu. Eklem yerlerinde de morluklar yoktu.

“O halde bandaj neden var Nicholas?” diye sordum.

Yüzünde anlaşılması zor bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Sakin korkma, tamam mı?”

Bileğini kaldırarak tekrar ne olduğunu sordum, içimde belli belirsiz bir alarm çalıyordu.

“Bir bak,” dedi.

Bandajı kaldırıncı etrafındaki deri hafifçe şişmiş bir dövme gördüm. “Bu da ne?”

Nick bandajı sonuna kadar çekip çıkardı ve masanın üzerine koydu. “Sanırım nefes almasının zamanı geldi, değil mi?”

Orada, pürüzsüz cildinde, siyah renkte, benim el yazımla, üç gün önce karaladığım yazı vardı: *Sen benimsin*.

“Bana bunun gerçek bir dövme olmadığını söyle,” dedim.

“Gerçekten bunun öylece kaybolup gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?” diye sordu dövmeye gururla bakarak.

“Sen delisin Nicholas Leister!” diye bağırdım, her türlü zıt duyguyu yaşayarak. Sonsuza dek sürecektir bir dövme, teninde beni her zaman hatırlayacağı anlamına gelen bir iz... Benim olduğunu ilan eden iki kelime.

“Sen bu dövmeyi yaptırmadan çok önce de zaten benim bir parçamdın. Bu sadece her zaman içimde olan bir şeyi hatırlatıyor, Çilli. Fazla düşünmene gerek yok.”

Korkmuştum. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıştım, onun nazik sözlerine rağmen göğsümdeki baskı nefes almamı zorlaştırıyordu.

“Gitmem lazım,” diyerek kalkmak için davrandım, ama uzanıp beni orada tuttu, gözlerini kısarak ciddi bir ifadeyle baktı.

“Korkuyorsun. Niyetim bu değildi.” Bu işin gidişatından kesinlikle hoşlanmamıştı.

Başımı iki yana salladım. Nefes alamıyormuşum gibi geliyor, dışarı çıkmam gerekiyordu.

“Dövme, Nicholas... ömür boyu kalacak,” dedim boğazım düğümlenerek. “Yaptırdığına pişman olacaksın.

Olacağını biliyorum. Ya bir gün kötü bir anıya, peşini bırakmayan bir hayalete dönüşürse? Pişman olacaksın ve istemediğin zamanlarda bile beni hatırlattığı için benden nefret edeceksin—”

Dudakları hızlı bir öpücükle beni susturdu. Çok yumuşaktı ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

“Bazen seninle ne yapacağımı bilemiyorum, Noah. Gerçekten bilemiyorum.”

Dizüstü bilgisayarını alıp daha önce oturduğu yere geri yürüdü.

Kahretsin... Duygularını mı incitmişim?

* * *

O gece uyuyamadım. Sebebi Nick’in kırılgan, acı ifadesiydi. Böyle davrandığım, böyle tepki verdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. İşte o zaman bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini anladım. Bana yardım edecek birine ihtiyacım vardı; Nick’in benden beklediği gibi biri olmama yardım edecek birine.

Ertesi sabah Michael O’Neil’la ilk seansımı yaptım.

“Bana kendinden bahset Noah. Neden benim yardımima ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?”

Ofisi hayal ettiğim gibi değildi. Uzanacak bir kanepesi veya bir sürü garip nesne falan yoktu. Köşede bir masa, iki siyah terapi koltuğu, bir sehpa ve birkaç kabarık beyaz minder bulunan normal bir ofisti. Büyük pencerelerin perdeleri açıktı ve içeriye sıcak bir ışık giriyordu. Michael bana çayla kurabiye ikram etti, kendimi beş yaşında bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

Ona az çok çocukluğumun nasıl geçtiğini, babamla ilişkiyi, annemle sorunlarımı anlattım. İlk seansta tüm sırları-

mı açıklamak niyetinde değildim ama Michael ben farkına bile varmadan bilgi almakta başarılıydı. Ona pencereden düşmemi, karanlıkla ilgili travmamı anlattım; bir yıl kadar önce evden ayrılıp Los Angeles'a taşınmak zorunda kaldığımı anlattım. Ona Nick'ten bahsettim. Sonuçta, orada olmamın sebebi buydu.

“Bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmiştin,” dedi not almaya ara vererek.

Kanepede biraz kıpırdandım.

“Bana bu ilişkiden bahset.”

Anlatacaklarımı bitirmeden seans çoktan geçip gitmişti.

“Bak Noah,” dedi, “bu ilk seans seni tanımak için iyiydi ama fazla ayrıntıya giremedik. Haftada iki kez gelmeni istiyorum. Seni en çok rahatsız eden şey niktofobi; karanlık korkusu; terapiyle bunun üstesinden gelebiliriz. Aynı sorunu yaşayan kaç kişi olduğunu bilsen şaşardın. Bunda utanılacak bir şey yok.”

Ona utanmadığımı, sadece ışıklar söndüğünde hissettiğim duygudan nefret ettiğimi söylemek istiyordum. Bu seansın bana bir şey kazandıracağından emin değildim ama kendimi rahatlamış hissediyordum, önemli olan da buydu.

Michael kalkıp beni kapıya kadar geçirdi.

“Seninle tanışmak bir zevkti Noah, sana yardım etmek için sabırsızlanıyorum.”

Ona gülümseyerek karşılık verdim. Konuşma tarzı, sakinliği, bana bakışı, hepsi huzur veriyordu. İşinde oldukça iyi olmalıydı.

NICK

Karşımdaki binalara baktım. Bazen bu kadar yüksekte olmak sarhoş edici olabiliyordu; bazen de insanlar farkında olmadan tepeden bakmak, trafiği, güneşin son ışıklarını görmek kendimi üstün hissettiriyordu. Hiçbir zaman yükseklikle ilgili sorunum olmamıştı. Ama mesafe... nefret ettiğim bir şeydi. Uzun zamandır düşünüyör, istenen şeyleri elde etmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamaya çalışıyordum. Pek çok kişi beni bunu merak ettiğim için eleştirebilirdi, çünkü hiçbir eksiğim yoktu, ama bu doğru değildi. Bir şey ya da bir kişi beni büyülemişti ve onun ne olursa olsun yanımda kalmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

Dövmeyi gördüğünde o suratı yapmasını beklemiyordum. Buna çok sevineceğini de düşünmemiştim, ama korkabileceği hiç aklıma gelmemişti. Düşüncelerime ya da planlarıma korku hiçbir zaman girmemişti; korkmak gerçekten bilmediğim bir duyguydu.

Noah korkuyla yaşamak zorundaydı. Bunu kendisi söylemişti ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Yakınında olursam, varlığım şeytanlarını yatıştırıyor, kâbus görmeden uyuyabiliyordu ama bu onun iyi olduğu anlamı-

na gelmiyordu. Onun şeytanlarının benim de şeytanlarım olmasını istemiyordum, çünkü her insanın sınırları vardı. Her ne kadar o doyamadığım kişi tarafından yeniden tanımlanıyor olsa da benim de kesinlikle bir sınırim vardı.

Onu her şeyiyle tanımak istiyordum, tam sonunda öğrendiğimi düşündüğümde, nasıl karşılayacağımı bilmediğim bir şeyle beni şaşırtıyordu. Bu da beni en başa döndürüyordu.

Ya bir gün kötü bir anıya, peşini bırakmayan bir hayalete dönüşürse? Pişman olacaksın ve istemediğin zamanlarda bile beni hatırlattığı için benden nefret edeceksin...

Bunu bana nasıl söyleyebilirdi? Ona karşı hissettiklerim konusunda hâlâ bir şüphesi mi vardı? Tüm dünyamın onun etrafında döndüğü açık değil miydi?

O sabah elime geçen sözleşmeye baktım. Rogers davasını kazanmıştık. Ben, gerçek bir acemi olarak, herkesin kaybedileceğine emin olduğu bir davayı kurtarmıştım. Jenkins, Sophia'yla beni kaybedelim diye oraya göndermişti, böylece büyük işler için hazır olmadığımızı gösterebilecekti. Görevini var gücüyle savunmuş, ama bu sefer stratejisi geri tepmişti.

Ve işte elimde, üzerinde hep okumak istediğim kelimelerin yazılı olduğu bir kâğıt parçası vardı. New York'ta, babamla hiç ilgisi olmayan bir firmada avukat yardımcısı olarak iki yıllık bir sözleşme; kirası ödenmiş bir daire ve deneme süresinden sonra pazarlığa açık olmak üzere yılda 215.000 dolar maaş. Bu eşsiz bir fırsattı, kendi yeteneklerimle, babamın yardımını almadan kendi başıma bir başlangıç yapmamı sağlayacaktı.

Ve işte onu tekrar görüyordum. O güzel yüzü. Uğruna öldürüp ölebileceğim yüzü. Noah.

Kontratı alıp çekmeceye koydum. Düşünecek başka bir şey yoktu.

NOAH

Sessizlik.

Nicholas'la aramızda olan buydu. Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yatağımda oturmuş telefonuma bakıyor, geçen gün yaptıklarımı haklı çıkarmak için ne yapabileceğimi veya söyleyebileceğimi düşünüyordum. Onu özlemiştim ve sabrını çok fazla zorlamış olmaktan korkuyordum.

Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak ona bir mesaj yazmaya başladım. Ama sonra daha fazla cesaret gerektirse de aramanın daha iyi olacağını düşünerek mesajı sildim. Telefon açılana kadar endişeyle bekledim.

“Alo?”

Bir kadın sesi.

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı, kulaklarımda kanın akışını duyabiliyordum.

“Nicholas orada mı?”

Sesim duygularımı ele vermiş olmalıydı. Öfkeden kör olmuştum, telefonu Sophia açınca kapatmamı sadece neler olduğunu öğrenme arzum engellemişti.

Evet dedi, çok geçmeden hattın öbür ucunda Nick'in nefes alışını duydum.

“Noah.”

Noah. Artık *Çilli* yok diye düşündüm.

O anda kendimi ondan o kadar uzak hissettim ki kalbim sızladı.

“Ne yapıyorsun o kızla?”

Bunu sormaya niyetim yoktu; ağzımdan kaçırvermişti.

“Onunla çalışıyorum.”

Derin bir nefes alarak onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ama dört günlük ayrılık ve her iki tarafta da sessizlikten sonra –bu daha önce hiç yaşanmamıştı– kaybolmuştum. Ne olduğunu bilmiyordum.

Dövme.

Bu konuyu Michael’la konuşmuştum. Neredeyse her gün ofisine gidiyordum, her şeyi konuşuyorduk. Bir yabancıya kendimi hiç bu kadar açmamıştım ama bana yardım etmişti, Nick’le işlerin nasıl sonuçlanacağını bekleyip görmek onun fikriydi. Bana insanlara baskı yapmanın hiç iyi olmadığını, öfkemin benim adıma konuşmasına izin vermek yerine yatışmasını beklemem gerektiğini söylemişti.

Pekâlâ, işte konuşuyorduk. Ama bu tam olarak umduğum gibi bir konuşma, bir karşılama değildi.

“Nick...”

“Noah...”

İkimiz de aynı anda konuşmuş, ikimiz de diğerinin ne söyleyeceğini duymak için durmuştuk. Başka bir durumda komik olabilirdi ama o anda, Nick kendini milyonlarca mil uzakta hissederken değildi.

“Seni görmek istiyorum,” dedim, onun inisiyatif almayacağını görünce.

Hattan etrafındaki gürültüden uzaklaştığını duyabiliyordum. Boş bir ofise kapandığını tahmin ettim.

“Aramadığım için üzgünüm,” dedi. “Şirketin yıldönümü yaklaşıyor, ben de bununla meşguldüm...”

“Psikoloğa gidiyorum,” deyiverdim. Bunu söylemeden önce neden zemin hazırlamadığımı bilmiyordum. Belki de bu tavrıma rağmen onun için değişmeye, gelişmeye istekli olduğumu söylemek istiyordum.

“Ne? Ne zamandan beri? Neden bana söylemedin?”

“Şimdi söylüyorum.”

“Herhangi bir psikoloğa öylece gidemczsin Noah. Madem bunu bensiz yapacaktın, o kadar araştırmanın, o listeleri yapmanın ne anlamı vardı?”

“Nicholas, ne önemi var ki? Bana yardım ediyor. Genç, üniversite kadrosunda, bir doktorla konuşmaktan çok bir arkadaşım ile konuşuyormuşum gibi geliyor.”

“Arkadaş mı?” Sesi birkaç saniye içinde buz gibi olmuştu.

“Adı Michael O’Neil, sınıf arkadaşlarımdan birinin ağabeyi ve diyor ki—”

“Okul psikologları az maaş alan birtakım ahmaklar, ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Kaç yaşında bu adam?”

İnanılmaz.

“Kaç yaşında olduğunun ne önemi var?”

“Önemi var, inan bana. Yeni mezun olmuş bir adam sana neler olduğunu nereden bilebilir ki?”

“Yirmi yedi yaşında. Neyse, bana yardım ediyor. Senin için önemli olan tek şey bu olmalı.”

“Benim için önemli olan sensin ve senin için en iyi olanı yapmanı istiyorum, seni temin ederim bir okul psikoloğuna başına gelenleri anlattığında nereden başlayacağını bile bilemeyecektir.”

“Ne demeye getiriyorsun?”

“O salakla görüşmeyi bırakmanı istediğimi söylüyorum ve—”

Daha fazla dinleyemedim. Telefonu kapatıp birkaç de-

rin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Nasıl olmuştu da bu konuşma başka bir lanet olası kavgaya dönüşmüştü?

Deri ceketimi aldım, botlarımı giydim ve ev arkadaşımın televizyon izlediği oturma odasına gittim. Evimiz rahattı, iki yatak odası, ortak bir banyo ve mini mutfaklı bir oturma odası vardı. Şikâyet edemezdim; William kalacak yer konusunda fazla gevşek davranmamıştı. Ev arkadaşımın adı Briar'dı, onunla birkaç hafta yaşadıktan sonra dürüstçe söyleyebilirdim ki biraz sürtüktü. Özellikle kıskırtıcı falan giyinmiyordu; sadece gözü olan her erkeğin onu yatağa atmak istemesine neden olan bir yanı vardı ve genellikle bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu. Koyu kırmızı, neredeyse kırmızı saçları, yeşil ve egzotik gözleri vardı. Anne babası Hollywood'un ünlü yönetmenlerindendi ve er ya da geç onlarla çalışacağını biliyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu –benim de böyle bir yüzüm olsaydı ben de oyuncu olurum– ama Briar'ın beni rahatsız eden, her şeyi boş veren bir tutumu vardı. Benimle muhabbeti iyiydi, hoş da davranıyordu ama onda tam olarak anlayamadığım bir şeyler vardı.

“Âşıklar kavgası mı?” diye sordu kayıtsızca, tırnaklarını tek tek inceleyip eskisi gibi kan kırmızısı renge boyarken.

Buzdolabına gidip kutu kola aldım. Kafeine ihtiyacım olduğundan değildi –muhtemelen sinirlerimi bozardı– hatta susamış da değildim, ama bu bir refleksti. Yerimde durmıyordum. Son konuşma beni derinden yaralamıştı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim biraz sert bir şekilde. Briar bana öfkeli bir bakış atınca anında kendimi suçlu hissettim.

Arkadaş falan değildik, ama bana bu şekilde davranamayacağım kadar iyi davranmıştı. Bu yüzden içimi çekerek Nick'le olan hikâyemi anlattım. Dürüst olmak gerekirse,

zaten daha fazla arkadaşı ihtiyacım vardı, çünkü Jenna okula başladığımızdan beri kendi işleriyle uğraşüyor ve kampüsün diğer ucunda yaşıyordu. Ona tabii ki psikoloğundan bahsetmemiştim, ama dövme ve verdiğim tepkiyi anlatmıştım.

“Kahretsin, dövme. Onu gerçekten etkiledin, değil mi?” dedi mutfak masasının etrafındaki taburelerden birine oturarak. Kola kutumu elimde döndürerek ona ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalıştım.

“Bizimki, daha önce başka erkeklere hissettiğim her şeyden farklı. Çok yoğun, biliyor musun? Onun tek bir sözü beni cennete yükseltebilir ya da iki metre toprağın altına gömebilir.”

Briar dikkatle dinliyordu. “Böyle bir şeyi sadece bir kişiye hissetmiştim, o da benimle oynayan bir manipülatör çıktı...” Sözleri samimiydi, konuşurken her zaman sağ bileğine taktığı gümüş bilekliği çıkardı. “Yoğunluk derken neyi kastettiğini biliyorum.”

Gözlerimi kocaman açarak bileğindeki iki yara izine baktım. Aynaya baktığımda kendimde gördüğüm birçok şeyi onun gözlerinde de görmüştüm. Gülümsedi.

“O kadar da büyütülecek bir şey değil. Kendini öldürmeye çalıştığını söylediğinde insanların sana bakışı çok tuhaf oluyor,” dedi bilekliği tekrar takarken. “Bu bir zayıflık belirtisi, tamam, ama neyse ne, oldu bir kere, ama ben hâlâ buradayım, seninle konuşuyorum, hiçbir pişmanlık da duymuyorum. Bazen hayat berbattır. Hepimiz olabildiğince en iyi şekilde üstesinden geliyoruz.”

Ciltte izler... Bir daha asla yaşamak istemediğin anların ebedi hatıraları.

“Dövmeni beğendim,” dedi, o sırada dokunduğumu fark ettim. Bunu bazen farkmda olmadan yapıyordum.

“Bazen dövmemi yaptırırken aklımdan neler geçtiğini soruyorum kendime.”

Briar gülümsedi, tişörtünü yukarı çekerek bana kaburgalarını gösterdi. Siyah mürekkeple, güzel bir kaligrafiyle yazılmış, yüreğime dokunan bir mesaj gördüm: Nefes Almaya Devam Et.

Bu sözlerin ardındaki anlamı sezgisel olarak kavradım.

“Şimdi sarılıp sonsuza kadar arkadaş kalacağımıza yemin edeceğimiz bölüm,” dedi bluzunu indirip neşeyle gülererek.

Tüm bunları anlattığı ilk kişinin ben olmadığını söyleyebilirdim. Birbirimizi iyi tanı mıyorduk ve geçmişinden bahsetme şekli kimseden anlayış beklemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Şeytanlarını açığa vurmaktan çekinmiyordu ama bunun, insanların onu çok iyi tanımasını engellemenin bir yolu olduğunu fark etmiştim. Pek çok şeyi sakladığını, hayatının güllük gülistanlık olmadığını biliyordum.

“Dışarı çıkacak havada mısınız?” diye sordum, hiç düşünmeden.

Şaşkınlıkla cevap verdi, “Yani, Morgan, insanlar intihar girişimimle ilgili hikâyemi duyduğunda genelde bu tür bir tepki vermez.” Nedense bana soyadıyla hitap etmek gibi bir huyu vardı. Henüz Noah kelimesini kullandığını duymamıştım. “Genellikle insanlar sadece bakışlarını kaçırıyor ya da konuyu değiştiriyor, ama sanırım sen bana bir içki ısmarlamak istiyorsun?”

Omuz silktim. “Ben diğerleri gibi değilim. Neyse, sana içki ısmarlayacağımı söylemedim.”

Briar gülererek tabureden kalktı. “Seni sevdim... Hadi çıkalım o zaman.”

Gülümsedim, hazırlanmak için odama gittim.

Dünyada sorunları olan tek kişinin ya da incinen tek ki-

zın ben olmadığımı görmemi sağlamıştı. Onunla konuşmak hayal edebileceğimden çok daha iyi hissetmeme yaramıştı.

“Sevişmek için bu adamlardan hangisini seçerdin?”

Kampüse yakın bir kulüpteydik. Briar VIP bölmesine girmek için pasaport gibiydi. Tek bir bakışla sıraya girmeye bile gerek kalmadan kapı görevlisini geçebiliyorduk.

“Bir erkek arkadaşım vardı, unuttun mu?” dedim pipetle içeceğimden bir yudum alarak.

Oraya geldiğimizden beri garson sayesinde bedava içiyorduk.

Briar clini sallayarak beni geçiştirdi. “Boş ver erkek arkadaşları. Varsayım olarak konuşuyoruz.”

Yan bölmedeki bir grup erkeğin bize baktığını gördüm. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; bir kulüpte yalnız iki kızdık ve Briar onlara bakmaktan çekinmiyordu.

“Kes şunu. Onları buraya getireceksin,” dedim en yakışıklılardan iki ya da üçünden birine göz kırptığında.

“Aynen öyle,” dedi ışıltılı bir gülümsemeyle. Dişleri beyaz ve kusursuzdu. Paralı bir aileden geldiği belliydi ama lisede tanıştığım kişilere hiç benzemiyordu. Daha önce tanıştığım hiç kimseye de benzemiyordu.

Onların yanımıza gelmesini istemiyordum çünkü Briar flört ederken onları görmezden gelmek imkânsızdı. Ayrıca yanımıza oturmaya gelen kişi bir arkadaşını da getirmişti.

“Hey, kıymetlim,” dedi sarışın olan, Briar’ın hülyalı gözlerle baktığı adam.

Daha koyu saçlı diğeri bana Nick’i hatırlatmıştı. Bu iyi değildi, kendimi hemen huzursuz hissettim.

Hiçbir derinliği olmayan on dakikalık bir sohbetten sonra, Briar sarışın adamla hemen işe girerek öpüşmeye başladı, ben de diğere bir erkek arkadaşım olduğunu, yalnız kalmak istediğimi tekrarlayıp duruyordum.

“Erkek arkadaşın burada değil ve benden hoşlandığını

biliyorum. İtiraf et, sinirleniyorsun,” dedi biraz daha yaklaşıarak.

Dudaklarımı büzdüm. “Bir daha söylemeyeceğim,” diye uyardım onu, muhtemelen gereğinden fazla öfkeliydim. “Seninle alakalı hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şey. Seninle muhatap bile olmam, anladın mı? Şimdi defol git.”

Dizime uzanınca onu iterek ayağa kalktım.

“Aptal olduğun kadar sağır mısın?” diye bağırdım yüksek sesli müzik yüzünden.

“Neden bu kadar tutucu olmak yerine arkadaşın gibi yapmıyorsun?”

Briar şimdi sarışından ayrılmış imalı imalı bana bakıyordu. “Morgan, kimse bilmeyecek.”

Bu çok saçmaydı.

“Ben gidiyorum.”

Öfkeyle VIP bölmeden çıktım, bu beş para etmez kulübe adım attığım için çok öfkeliydim. Beklendiği üzere Briar beni takip etmedi. İkimizin de istediğimizi yapmakta özgür olduğumuzu zaten açıkça belirtmişti.

Dışarı çıktığımda nefes almak için durdum. İlk başta düşündüğümünden daha sarhoştum. Orada öylece oturup içmek kötü bir fikirdi. Şimdi bütün dünya dönüyordu.

Telefonumun kilidini açıp bir araç paylaşım uygulaması aradım. Bunu yaparken Nick’ten gelen birkaç cevapsız arama gördüm. Psikolog bulmama verdiği tepkiyle beni sinirlendirdiği için telefonu açmamaya karar vermiştim ama şimdi birdenbire ona kızmaktan yorulmuştum. Ona bir mesaj atarak kulübün adresini gönderdim.

Buradayım. Beni alabilir misin?

Hemen cevap verdi.

Beş dakikaya oradayım.

Az sonra Range Rover'ını kaldırımın kenarına park ettiğini gördüm, ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum. O anda durumumuzun ne olduğundan veya nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Son zamanlarda her şeyi askıda bırakmamız çok garipti. Orada durup inmesini beklemeye karar verdim.

Karşıya geçip bana doğru gelirken biri adımı bağırmaya başladı. Bardaki adamdı.

“İçeriye geri dönmeyecek misin? Az önce sadece şaka yapıyordum,” dedi, Nicholas’tan önce yanıma gelerek. Nick’e döndüm, bir kolunu belime dolayıp diğeriyle adamı itti.

“Git.” Sesi o geceki hava gibi çok soğuktu. Titredim. Adam başını kaldırıp Nick’e baktı.

“Sen de kimsin?”

“Kız arkadaşından uzaklaşmazsan suratını dağıtacak olan adam.”

Ne kadar kızgın olduğunu görünce endişelendim.

Koyu saçlı çocuk istemeye istemeye geri çekildi. “Demin içeride benimle flört ederken senin hakkında hiçbir şey söylemedi.”

Gözlerim büyüdü. Pislik.

Nick belimi bırakıp öne çıktı. “Gözümün önünden kaybolmak için bir saniyen var, eğer kaybolmazsan sorun yaşayacaksın, anladın mı?”

Durum kontrolden çıkıyordu. Nick’in elini tuttum. “Hadi, gidelim. Lütfen,” dedim usulca.

Kavga etmelerini istemiyordum. Sadece oradan çekip gitmek istiyordum.

Bardaki salak bunun kendisi için kötü sonuçlanabileceğini anlamış gibiydi; ikisi kavga ederse kimin yenilece-

gi konusunda hiç soru işareti yoktu. Barın kapısı açıldı ve içeriden gelen müzik sesi sokakta yankılandı. Briar, salağın sarışın arkadaşıyla el ele dışarı çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu, yanıma gelerek. Nick birden döndü. Tüm vücudu gerilmişti, bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

Düzenleme
Ny.özlem

NICK

Az önce bardan çıkan kızla göz göze geldim.

Briar Palvin.

İnanamıyordum.

Kıza asılan adam onu bırakıp arkadaşının yanına yürüdü. Gerekirse dört adamla dövülecek kadar sinirliydim. Ama Briar'ı orada görmek beni sarsmıştı. Diğer iki pislige odaklanmak için bakışlarımı çevirdiğim sırada yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

“Ne? Bir şey mi yapacaksın, salak herif?”

Yumruklarımı sıktım, ağzını kapatmaya hazırdım. İki kişi oldukları için geri adım atacağımı sanmışlardı. Büyük hata. İkisini de kanlar içinde yere sermemi engelleyen tek şey, tam o sırada kolumu sıkan kızdı.

“Nicholas, lütfen,” diye üsteledi Noah.

Sarışın adam bir adım öne çıkarak kişisel alanıma girdi.

“Aklın varsa geri çekilirsin,” dedim, sesimi kontrol ederek.

“Yoksa ne olur?” Diğerinin onun yanına gelmişti. İkisini de kolayca dümdüz edebilirdim ama bunu istemiyordum. Ne yeri ne de zamanıydı, özellikle de Noah yanımdayken.

Briar'a baktım, uzaklaştığını, kapıda nöbet tutan koru-

mayla geri döndüğünü gördüm. İri yarı adam durduğunda küçümseyerek bize baktı.

“Polis çağırmamı istemiyorsanız çekip gidin buradan. Üçünüze söylüyorum.”

Sanırım adamlar korkmuşlardı, çünkü geri çekildiler, böylece parmak eklemlerimi morartmaktan ve Noah’yla daha da kötü bir kavgaya girmekten kurtuldum.

Ama şimdi daha büyük bir sorunum vardı. Briar’ın Noah’nın yanına gidip kolunu ona doladığını gördüğümde bunu anlamıştım. Alev kırmızısı saçlı kıza söyleyecek bir şeyler bulmak için elimden geleni yaptım. Gözleri bana karşı tamamen kayıtsızdı.

“Bizi tanıştırmayacak mısın Morgan?” diye sordu işine geldiği zaman kullandığı o meleksi sesiyle.

Noah tedirgin tedirgin bana bakarak dudağını ısırды. Ona durmasını, kendine zarar vermemesini söylemek istiyordum, ama o sırada söyledikleriyle vücudumdaki tüm alarmlar çalmaya başladı.

“Nick, bu benim yeni ev arkadaşım Briar. Briar, bu erkek arkadaşım Nicholas.”

Bana uzattığı eli sıkmayı başarana kadar birkaç saniye orada durdum.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Briar Palvin, Noah’yla birlikte yaşaması için seçeceğim son kızdı. Benim en kötü yanlarımı biliyordu. Ve en kötü dediğimde, gerçekten en kötüsünü kastediyordum.

“Memnun oldum. Nicholas?” dedi, bir cevap bekleyerek.

“Leister,” diye homurdandım dudaklarımın arasından.

Sanki bilmiyormuş gibi... Neden beni tanımamış gibi davrandığını anlayamıyordum ama açıklama yapmak için artık çok geçti. Ne olursa olsun, Noah’ya ilişkimizden şüp-

he etmesi için daha fazla neden vermeyi kesinlikle istemiyordum. Briar Pelvin geçmişimin bir parçasıydı ve orada kalacaktı.

“Gidiyoruz,” dedim, Noah’yı arabama doğru çekerek.

“Bir dakika,” dedi Noah, elimden sıyrıldı. “Araba kullanacak durumda mısın Briar?” diye sordu endişeyle.

Noah’yı kaldırıp bagaja tıkmak istiyordum. Hep üstüne vazife olmayan şeyler için endişeleniyordu. Briar araba kullanabilecek durumda olup olmadığını gayet iyi biliyordu ve eğer değilse eve sağ salım dönmenin bir yolunu kendi başına bulabilirdi. Onun oyunlarını biliyordum.

“Evet, merak etme. Git erkek arkadaşınla aranı düzelt,” dedi, fısıldar gibi yapıyordu ama onu gayet iyi duyabiliyordum.

Noah, hayarları boyunca arkadaşmışlar gibi ona gülümserken dinlememeye çalışarak arabaya binip kontağı çevirdim.

Noah yolcu koltuğuna oturmak için arkasını döndüğünde Briar’ın bakışlarıyla karşılaştım. Kedi gibi yeşil gözleri beklediğimden fazlasını gösteriyordu, gülümsemesini görünce Noah’yı bir an önce ondan uzaklaştırmam gerektiğini anladım.

Arabada giderken bir mezar sessizliği vardı. Noah beni öfkeli, kavgaya arar halde görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ona bunun bittiğine söz vermiştim ama o yanımı geride bırakmak zordu. Hiçbir zaman iyi çocuk olmamıştım ve o salağın ona yaklaştığını görünce...

Motoru kapatıp dönerek ona baktım. Koltuğunda sinirli sinirli kıpırdandı.

Bir tutam saçı gözünün önünden çektim. Kıpırdamadı ama parmaklarım kulak memesinde durunca tüyleri diken diken oldu. Önce gözlerime sonra bileğime baktı. İfadesinde tuhaf bir şeyler vardı.

“Dövmeyi istediğim için yaptırdım, Noah. Bu sözleri seviyorum, senden gelmesi daha da hoşuma gidiyor. Ayrıca, sözleri oraya yazan sensin.”

“Bakabilir miyim?” diye sordu.

Kolumu uzattım, dikkatle bileğimi tutup ters çevirerek açığa çıkardı. Sonra parmağını yazdığı kelimelerin üstünden geçirdi.

Ürperdim.

“Beğendim,” dedi sonunda, bana bakarak.

Onu sevmek neden bu kadar karmaşıktı? Kendini bıraksa, birbirimize mükemmel uyum sağlardık. Eğer bu kadar korkmasaydı, onu “eğer”ler, “ve”ler veya “ama”lar olmadan severdim.

Onu kendime doğru çektim ama elini göğsüme bastırarak beni durdurdu. Önüne bakarak dondu kaldı.

“Nicholas, hayır. Hep aynı şeyi yapıyoruz,” dedi.

“Hangi aynı şeyi?” diye sordum.

Gözlerini gözlerimden kaçırıp önümüzde uzanan sokak lambalarına doğru baktı.

“Telefonda konuştuğun gibi davranıp sonra buraya gelip hiçbir şey olmamış gibi üç beş öpücükle her şeyi unutturamazsın. Senin için psikoloğa gidiyorum, terapi görüyorum, tüm hayatımı tamamen yabancı birine anlatıyorum ama senin endişelendiğin şey ne? Adam genç ve sana göre ben onun yardım edemeyeceği kadar berbat durumdayım. Gerçek şu ki kıskanıyorsun.”

“Bu kıskançlık değil, Noah. Senin iyi olmanı istiyorum. Senin için en iyi psikoloğu istiyorum, karşına çıkan ilk psikoloğu değil.”

“Her şeyi kontrol etmek istiyorsun Nicholas, ama kontrol edemeyeceğin şeyler de var. Kime neleri anlatmak istediğime ve kime güveneceğime ben karar veririm. Senin tek

düşünebildiğin psikoloğumun erkek olması. Ama her yerde erkekler var! Beni bir balonun içine hapsedemezsin! Beni tedavi eden kişi bir kadın olsaydı böyle davranmazdın.”

“Sadece senin için en iyisini istiyorum! Bir kere olsun gerçekten iyileşmeni istiyorum!”

Gözleri şaşkın ve inanmaz bir ifadeyle kocaman açıldı. Bir an sonra gözlerindeki acıyı gördüm.

Kahretsin.

“İyileşmeni istiyorum!” diye tekrarladı, son hecelerde sesi çatallanmıştı. Arabadan inip kapıyı çarpmasını engelleyecek zamanım bile olmamıştı.

Olabildiğince hızla arabadan inip telefonundan bir numara çevirirken onu yakaladım.

“Kimi arıyorsun?” diye sordum.

Dönüp gözlerinde yaşlarla bana bakınca onu yatıştırmaya çalışarak, “Noah, bir sorunun olduğunu söylemiyordum,” dedim.

“Uzak dur benden,” dedi, beni uzak tutmak için kolunu uzatarak telefonu kulağına götürdü.

Lanet olsun!

Noah geri adım attı, ben öne çıkınca, “Benden uzak dur dedim!” diye tekrarladı.

Birine nerede olduğumuzu söylediğini duyunca dişlerimi sıkarak sövdüm.

“Noah, dinle,” diye yalvardım telefonunu kaldırırken.

Gözleri alev alev, “Nicholas, bu benim için hiç kolay değil!” dedi. “Normal olmak, ilişkimizi yürütmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama beni anlamaya çalışmıyorsun. Tek yaptığın bir şeyleri yüzüme vurup eleştirmek; bana güvenmiyorsun ve ben bundan bıktım!”

Bu sözler kalbime teker teker çakılan kazıklar gibiydi.

“Noah, niyetim bu değildi,” dedim onu sakinleştirme-

ye çalışarak. “Senin hasta olduğunu düşünmüyorum. Hiç yle düşünmedim. Tek istediğim iyileşmen, korkmaman ve benden kaçmayı bırakmam; hepsi bu.”

“Hayır Nick, sen, senin tanımladığın şekilde daha iyi olmamı istiyorsun,” dedi çıplak kollarına sarılarak. “Bu delilik. Yardıma ihtiyacı olan sensin! Tehdit olmayan yerde tehdit görüyorsun!”

Geri çekilmesini ya da bakışlarıyla olduğum yerde kalmamı söylemesini umursamadan üzerine atıldım. Kollarından tutup ona yakından bakmak için meldim.

“Yine yapıyorsun. Benden uzaklaşmak için türlü türlü bahane arıyorsun. Neden?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım biraz zamana ihtiyacımız var,” dedi yere bakarak.

“Ciddi olamazsın.”

Gz kapaklarından birinin kenarında, sanki düşmek istemiyormuş gibi bir damla gözyaşı duruyordu.

“Bence ikimizin de olaylara farklı bir açıdan bakmak için zamana ihtiyacımız var. Birbirimizi zlememiz gerek, Nick... Çünkü şu anda seni tanıyamıyorum. Birbirimizi tanıyamıyoruz. Tek gördüğüm kıskançlık ve bu hiç iyi değil.”

“Bunu yapma. Benden uzaklaşma.” Yüzünün iki yanından tutup yaklaşarak dudaklarımı dudaklarına değdirmeye çalıştım.

“Sadece birkaç gün, Nick. Olup bitenleri zmsemem için bana zaman ver. Sadece evden ayrılmakla kalmadım; ikinci evimden de –senin evinden– ayrıldım. Geçmişimden konuşmaya başladım. Eski anıları canlandırıyorum. Bu acı veriyor ve senin için yeterli olmadığımdan endişeleniyorum.”

Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım.

“Benim tek istediğim sensin aşkım. Lütfen benden uzak-

laşma.” Başını geriye itip onu elimden geldiğince nazikçe, şefkatle ama aynı zamanda tutkuyla öptüm. Titredi ve geri çekildi.

“İkimizin de halletmesi gereken sorunları var, Nicholas. Birbirimizin yüzüne bağlamak bir işe yaramıyor. Senin bana güvenmeyi öğrenmen, benim de hissettiğim şeylerden kaçmayı bırakmam gerek. Seni çok seviyorum, Nick. Seni o kadar seviyorum ki acı veriyor.”

Nefes alamıyordum ama, onu kendi acısına dalmış halde bırakıp gidemiyordum da.

“İşte tam da bu yüzden ayrılmamızın bir anlamı yok. Bu bize göre değil, unuttun mu?” dedim güzel gözlerinden süzülen bir damla yaşı silerek.

“Düşünmem gerek... Ne istediğimi, neyin eksik olduğumu bilmem lazım, çünkü şu anda tek yaptığım seni düşünmek. Ama bir yanımla sana ihtiyaç duyduğumu bilsem de, diğer bir yanımla yok oluyor. Nicholas, sensiz Noah yok ve bu doğru değil. Bu şekilde sana bağımlı olamam çünkü kendimi kaybederim. Bunu göremiyor musun?”

Benim gördüğüm muhteşem bir kızın mahvolmasıydı ve bu benim hatamdı çünkü onu nasıl mutlu edeceğimi bilmiyordum. Peki ama neden? Neyi yanlış yapıyordum? Noah'nın bana günde yüz kere gülümsediği o günlere ne olmuştu? Göz göze geldiğimiz anda ona hâkim olan o ışıltı neredeydi?

Haklı mıydı? Onu değiştiriyor muydum?

Aniden arkasından parlayan bir ışık onu aydınlattı. Noah geriye baktı, yüzünü gördüğümde, dağılmak üzere olduğunu fark ettim.

Derin bir nefes alarak duygularımı bir kenara bırakmaya çalıştım.

“Sana bir hafta vereceğim, Noah,” dedim, sözlerimin

ciddiyetini anlatmak için ona doğrudan bakarak. “Beni her gözeneğinle özlemen için sana bir hafta veriyorum, ait olduğun yerin benim yanımda olduğunu, başka kimse olmadığını anlamam için yedi gün veriyorum.”

Hareketsiz duruyordu, o şehvetli dudakları, o değerli ağzı, bana ait olan o ağzı öpmek için eğilerek ona sımsıkı sarıldım; sıcaklığımı, arzumu, gitmesine izin vermenin acısını onunla paylaştım.

Geri çekildiğimde nefes nefeseydik.

“Yedi gün, Noah.”

Arabaya binişini izledim. Ön camın ardında kırmızı bir parıltı görünce onu almaya gelenin Briar olduğunu anladım.

İkisinin konuşmalarından duyduğum korku, gitmesine izin verdiğim için anında pişman olmama neden oldu.

NOAH

Elimdeki fincana dikkatle baktım. Buhar kıvrılarak yükseliyor, yüzümü ısıtıyordu. Hava soğumaya başlamıştı; yaz geride kalmıştı ve sıcak çikolatamın üzerinde oluşan buhar bulutlarını izlerken Michael'ın bana neyi göstermeye çalıştığını anlamakta zorlanıyordum. Onunla konuşmak bana yardımcı oluyordu, ya da öyle sanıyordum, ama ağızımdan çıkan her kelime Nicholas'la ilişkim konusunda kafamı daha da karıştırıyordu.

“Karanlıktan her zaman korkmuşumdur,” dedim ona. “Her zaman suyun altında olduğumu, battığımı, kendimi su üstünde tutamadığımı hissediyordum. Nick'le tanıştığымda ilk kez nefes alabildim, yüzeye çıkabildim. Bu nasıl kötü bir şey olabilir? Gerçekten bir sorun olması mümkün mü?”

Michael kalktı, oturduğum kanepeye doğru gelerek bana dikkatle baktı.

“Kendi başına yüzmeyi öğrenmen gerek Noah. Nicholas her zaman cankurtaranın olamaz. Ya yüzmeyi öğrenirsin ya da karşına çıkan en ufak bir şey boğulmana neden olabilir.”

Altı gün geçmişti, birbirimizle tek kelime konuşmadı-

ğımız altı uzun gün. İlk başta Nick temasa geçmeye çalışmıştı. Birbirimizden uzak durmaya ihtiyacımız olduğunu unutup benimle yurdunda görüşmesi, beni kollarına alması için yalvarmaya çok yaklaşmıştım.

“Çok iyi gidiyorsun Noah, beni dinliyorsun, onsuz hayatta kalmayı öğreniyorsun, böylece bir kez tek başına yürümeyi öğrendiğinde, bunu başka biriyle yapabileceksin.”

Derin bir nefes aldım. Konu her zaman Nick’e varıyordu, halbuki ben onun korkularıyla, kâbuslarımla başa çıkmama yardım etmesini istiyordum.

Ayağa kalktım, sıcak çikolatayı masaya koyup pencereye yürüdüm. Dışarıda neredeyse gece olmuştu. Akşam derslerinden çıkan bir grup öğrenci gördüm.

“Benim istediğim sadece... normal olmak,” dedim, arkama dönmek ya da sözlerime verdiği tepkiyi görmek istemiyordum.

Ama tam o sırada kolumdan tutup beni çevirdi, gözleri gözlerimi arıyordu.

“Noah, sen normalsin. Sadece normalden çok uzak durumlarla karşılaştın, tamam mı? Korkularını ve güvensizliklerini Nicholas’la yaşadığın aşk hayatınla karıştırıyorsun, bu yüzden bu ilişkinin senin için doğru olmadığını göstermeye çalışıyorum.”

Beni bırakınca kanepeye oturdum.

“Artık Nick hakkında konuşmak istemiyorum.”

Michael içini çekerek karşıma oturup birkaç saniye notlarına baktı. “Son birkaç gecenin nasıl geçtiğini konuşalım. Işıkları kapatmayı denedin mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Ama bundan pek bir şey anlamamıştım. Kâbuslarım hâlâ devam ediyordu, hâlâ bütün bir gece ışıkları kapatıp karanlıkta uyumayı başaramıyordum.

“Korkun doğrudan babanla yaşadıklarınla ilgili. Sana saldırmadan önce odanın kapısını kapatıp karanlıkta oturduğunu ve kendini güvende hissettiğini söylemiştin. Bir bakıma, baban tüm bunları tersine çevirmiş oldu. Bu yüzden seni bu kadar etkiliyor. Seni koruyan şey en kötü kâbusun haline geldi.”

O geceyi hatırlamaktan, ellerini tekrar üstümde hissetmekten, parmaklarıyla ayak bileğimi çekip beni yatağa sabitlemesinden nefret ediyordum. Gözlerimi kapatıp dizlerimin üzerinde yumruklarımı sıktım.

“Seni koruması gereken biri, bir yetişkin, ne yaptığını bilen biri sana ihanet etti. Savunmasız küçük bir kızdın. Yalnızdın Noah, kimse sana yardım etmedi ve kaçmak için yapman gerekeni yaptın. Cesurdun. Tereddüt etmedin. Başka kimsenin yapamadığı bir zamanda kendin için savuştın.”

Gözlerimi açarak annemi düşündüm. Karşı koymaya çalışmış, ama hiç iyi sonuç alamamıştı. Sadece her şeyi daha da kötüleştirmişti. Onu izlerken, bazen sessiz kalmanın, sadece bize bağırmasına izin vermenin daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Babam bana hep bunu annemin iyiliği için yaptığını ama benim farklı olduğumu söylerdi; iyi bir kız olduğum için bana asla el sürmezdi.

“Beni seviyordu. Beni asla incitmek istemezdi...”

* * *

Yedinci günün sabahı, içimde garip bir hisle uyandım. Ayrı kalacağımız son gündü ama hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Vücudumun her hücresiyle onu görmek istiyordum, ama bu ayrılık aynı zamanda birçok şeyi yeniden düşünmeme yardımcı oluyordu. Yeterince uzun süre ayrı

kalıp kalmadığımızı görmek için ofisine gitmeye karar verdim.

Leister Enterprises'a adım atarken gcrildim. Asansörden inince orta yaşlı bir kadın bana Nick'in ofisini gösterdi. Oraya hiç gitmemiştim, kendimi bir karınca kadar küçük hissediyordum. Cam duvarlar da dahil her şey pırıl pırıldı. Resepsiyonu geçtikten sonra, ortada, koyu siyah bir halı üzerinde beyaz kanepelerin bulunduğu devasa bir antre vardı. Gri, siyah ve beyaz... Bu beni neden şaşırtmamıştı?

O sırada onu gördüm.

Ofisinin duvarları camdandı. Yalnız değildi. Masasında oturan Sophia'yı görünce kendimi rahatsız hissettim. Gülüp konuşurken geniş el hareketleri yapıyor, elmacık kemikleri belirginleşiyordu. Nick sabırsız görünüyor, ama aynı zamanda eğleniyordu, Sophia konuşurken gülmek için kendini zor tuttuğu belliydi.

Kapıya yaklaşınca beni gördü. Nick ayağa kalkınca Sophia döndü, beni selamlayarak, "Noah" derken yüzündeki gülümseme kayboldu.

Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. Tüm güvensizliklerim, o korkunç kıskançlık geri dönmüştü. Elimde değildi. Kız mükemmeldi. Nick için mükemmeldi.

"Merhaba, Noah. Seni tekrar görmek güzel," dedi Sophia sırtarak.

Gülümsemeye çalıştım.

"Sakıncası yoksa ofisi bir dakika bize bırakır mısın Soph?" diye sordu Nick.

Soph.

Sophia başını sallayıp çıktı.

Masasına doğru yürürken, Nick bir kâğıt parçası alıp çekmeceye tıktırdı. Sonra bir düğmeye bastı, duvarlar karmaya başladı. On beş saniye sonra artık o dört duvarın dışında hiçbir şey göremiyordum.

Sonra elleri üzerimdeydi, vücudunun sıcaklığı beni sarmalarken atkuyruğumu geri çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Derin bir öpüşme değildi, az sonra beni birkaç santim geriye iterek gözlerini vücudumda, yüzümde, titreyen ellerimde gezdirdi.

“Seni özledim Çilli,” dedi yüzünde anlaşılması zor bir ifadeyle.

Boğuluyormuşum gibi geliyordu, birden sadece oradan çıkmak; Michael’ın bana her şeyle mücadele edebilecek kadar güçlü olduğumu, korkularıyla yüzleşmem gerektiğini, kuvvetli, akıllı olduğumu, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin beni yıkamayacağını söylediğini tekrar duymak istedim. Sadece ikisini birlikte görmekle özgüvenim yerle bir olmuştu.

“Demin çekmeceye koyduğun o kâğıt neydi?” Sormamın özel bir sebebi yoktu, dikkatimi dağıtmak için sormuştum. Nick’in birden gerildiğini fark ettim.

“Hiç, sadece işle ilgili şeyler,” dedi. “Noah, lütfen bana bu aptal molanın bittiğini söyle çünkü aklımı kaçırmak üzereyim. Telefonlarıma cevap vermiyorsun, mesajlarımı görmezden geliyorsun...”

“Düşünecek zamana ihtiyacım vardı,” dedim, sesim sert ve mesafeliydi.

Nick kaşlarını çatarak sordu, “Noah, neler oluyor?”

“Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Beni okşuyordu ama birden durunca onun yanında kendimi çok küçük hissettim. Bana bakarak, “Hayır,” dedi.

“Nicholas, ben...”

“Seni yedi gündür görmedim, her ne kadar ne düşündüğünü bilmesem de düşünmen için zaman verdim...”

Masasının arkasındaki pencereye yürüdü. Başka bir şey söyleyemeden arkamdaki kapı açıldı ve Sophia içeri girdi.

İşlerin iyi gitmediğini anlaması için tek bir bakışı yeterliydi.

Nicholas ona doğru yürüdü, bana döndü, “Burada bekle,” diyerek dışarı çıktı.

Sophia’yla rahatsız edici bir sessizlik içinde birbirimize baktık. Masasına doğru yürüyüp sandalyesini çekerken, “Otur istersen. Sana kahve falan hazırlayayım mı?” dedi.

Hayır diyerek olduğum yere mihlandım.

“Noah... Sanırım neden geldiğini biliyorum. Bunun hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat olduğunu anlamalısın. Bu iş için her şeyimi verirdim. New York dünyanın öbür ucunda değil, pek çok insanın uzun mesafeli ilişkileri var ve bu sadece–”

“Bir dakika, ne?”

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki göğsümden fırlayacak diye korktum.

“Ne dedin sen?” diye sordum yanına yürüyerek.

Az önce ağzından çıkan kelimeleri tekrarlayınca kafamda tuhaf bir slogan gibi yankılandı.

Fırsat. New York. Uzun mesafeli ilişki...

Sophia önce Nick’in masasına sonra bana baktı, yanakları kıpkırmızı olurken gözleri kocaman açıldı.

“Ben... düşündüm ki Nick...”

“Hangi fırsattan bahsediyorsun?”

Sophia başını iki yana salladı. “Ona sorman gerekecek, Noah. Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece düşündüm ki... Sana söylediğini düşündüm, özellikle de karar vermesi için üzerinde bu kadar baskı varken.”

“Nicholas bana hiçbir şey söylemedi ama madem başladın, bitirsen iyi olur. Ne haltlar dönüyor?”

Patlamanın eşiğinde olduğumu biliyordum ama bunu onun önünde yapmak istemedim. Gitmek istiyordum, ama neden bahsettiğini öğrenmeden gidemezdim.

“New York’ta büyük bir hukuk firması ona iki yıllık bir

iş teklif etti. Rogers davasını kazanmamız önemli kişilerin dikkatini çekmemizi sağladı. Hepsinin benim sayemde olduğunu söylemek isterdim ama Nick olmadan bunu başaramazdık.”

Davayı kazandıklarından ya da Nicholas’ın New York’ta çalışmakla ilgilendiğinden haberim bile yoktu. İki yıllığına uzaklara gideceğinden de kesinlikle haberim yoktu.

Gitmek istiyordum. Nicholas dönmeden gitmek istiyordum.

“Nicholas’a de ki... ona gitmek zorunda olduğumu, kendimi iyi hissetmediğimi söyle...”

Dışarı çıkamadan Sophia kolumdan tutup uzun kirpiklerle çevrili o kestane rengi gözleriyle bana baktı. Topuklu ayakkabılarıyla benden uzun duruyordu, bu hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç hoşuma gitmemişti.

“Gitmesini istemediğini biliyorum... ama şimdi ona destek olmalısın, Noah.”

Öfkeyle ondan uzaklaşarak, “Bana erkek arkadaşım ne yapıp yapmayacağımı söylemeye kalkışma,” dedim.

İki dakika içinde asansöre binip aşağı inerek dışarı çıktım.

İki yıl mı? İki yıllığına gidip beni burada bırakmayı mı düşünüyordu? Bunu neden Sophia biliyordu da ben bilmiyordum?

Şimdi ona destek olmalısın, Noah.

Nick neden bana güvenmiyordu? Neden diğerimizin ne düşündüğünden korkmadan birbirimize her şeyi söyleyemiyorduk?

Gözyaşlarımın yolu görmemi engellememesi için gözlerimi kırptıştırarak otoparktan hızla çıktım.

NICK

Jenkins'in yakamdan düşmesi on dakika kadar sürmüştü. Pislik herif New York'tan gelen teklifi reddetmemin ne kadar aptalca olacağını anlata anlata bitirememişti. Kabul etmem gerektiğini söylüyordu. Kariyerimi bir üst seviyeye taşıyacakmış falan filan. Açıkçası bu onun için bir rüyanın gerçekleşmesi olacaktı, beni sahneden çekecek ve babamın şirketindeki yükselişini engelleyen hiçbir engel kalmayacaktı. Bir taşla iki kuş vurmak gibi olacaktı. Beni entrikalarıyla o kadar uzun süre meşgul etmişti ki ofise döndüğümde içeride sadece Sophia vardı.

"Ne zaman gitti?" diye sordum kapıda durarak.

"Beş dakika önce. Ama Nick..." Ses tonundaki bir şey yüzünden donup ona baktım. "Ona New York'tan bahsettim ama sanırım pek iyi karşılamadı."

"Ne yaptın?"

Sophia'nın gergin olduğunu görebiliyordum.

"Bu yüzden kavga ettiğinizi sandım. Özür dilerim, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama bunu yapmak istemiştim..."

Kahretsin!

Ofisten fırtına gibi hışımla çıkıp otoparka gittim, arabama binip üniversiteye doğru yola çıktım.

Özellikle o konu kapanıp gitmişken Sophia'nın ağzından kaçırmasına inanamıyordum. İnsanlara ilgilenmediğimi, hiçbir yere gitmeyeceğimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Sophia gitmemin mümkün olmadığını söylediğimde çok üzölmüştü. Deli değildim, büyük bir fırsatı reddettiğimi biliyordum ama Beyaz Saray'da bile iş teklif etseler Noah'yı terk edecek değildim. Jenkins bunu duyduğundan beri tepemdeydi, hiçbir yere gitmeyeceğimi tekrarlarlarken bana aptal demesini dinleyerek on dakika harcamıştım. Şimdi bir de ilişkimizin tam bir felakete dönüştüğü sırada Noah'yla yüzleşmek zorundaydım. Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Yurduna gideceğimi söylemek için onu aradım. Ona durumu açıklamak istiyordum, ama her zamanki gibi tüm aramalarımı görmezden geldi. On beş dakika sonra yurdunun önüne park etmişim, arabadan inince daha önce yüzüme vurduğu aynı şeyler yüzünden beni azarlamadan durumu nasıl açıklayabileceğimi kendime sormaya başladım. İsteyeceğim son şey benden daha fazla ayrı kalmak istemesi ve bu ayrılığın sonsuzluğa dönüşmesiydi.

Lanet olası Sophia ve lanet olası çenesi.

Kapıyı üç kez çalıp açılmasını bekledim. Açan Noah değildi.

Kahretsin.

"Leister," dedi Briar o yılışık sesiyle. Üstünde sadece ince bir sabahlık vardı. Kızıl saçları topuz yapılmıştı, yüzünde pek çok kötü anıyı hatırlatan o gülümseme vardı.

"Noah burada mı?" diye sordum ondan öteye bakarak.

"Odasında," diyerek geçmem için yana çekildi.

Eh, bu kolay olmuştu. Onu görmezden gelip Noah'nın odasına yürüdüm, ama kapıyı açtığımda oda boştu.

Döndüğümde Briar'ın şeytani bir sırıtışla bana baktığını

gördüm, geceliğini kalçalarına kadar çekmiş mutfak tezgâhının üzerinde oturuyordu.

“Tüh... unutmuşum, aslında burada değil. Üzgünüm. Hafızam berbat.”

Kapıya giderken onu görmezden geldim, ta ki içeriye bir asma kilit takıp arkamdan kilitlediğini görene kadar. Kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapatıp toplayabildiğim tüm sağduyuyu topladım.

“Aç şu lanet kapıyı.”

“Görüyorum ki her zamanki gibi aynı ağzı kullanıyorsun.” Tezgâhtan kayarak inip buzdolabını açtı. “Bira içecek havada mısın?” diye sordu beni tepeden tırnağa süzerek. “Ya da belki başka bir şey... Artık pek bira meraklısı değilsin, değil mi?”

O anda onunla tartışmaya girmek, isteyeceğim son şeydi. Kahretsin. Noah’nın onunla birlikte yaşadığını düşünmemeye çalışıyordum ama er ya da geç böyle bir şey olacağını biliyordum. Sadece bugünün o gün olmayacağını ummuştum.

“Briar, seninle oyun oynayacak değilim. Ne şimdi, ne de başka zaman. Kapıyı aç.”

Tezgâha yaslanarak göğüs dekoltesinden anahtarı çıkardı. “İstiyor musun?” diye fısıldadı seksi bir ifadeyle. “Gel de al.”

Vahşi yeşil gözleriyle beni eğlenerek izlerken üç adımda yanına gittim. Ama gözlerinin arkasında ne olduğunu biliyordum. Briar benden nefret ediyordu. Kendince sebepleri vardı.

“Anahtarı ver, Bri,” diye emrettim. “Benimle oyun oynama. Sonunda kaybedeceğini biliyorsun.”

Sözlerim dudaklarındaki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu.

“Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum.”

Gözlerimi kapatarak öfkemi dindirmeye çalıştım. “Ben de öyle. Ve kesinlikle kız arkadaşımınla yaşayacağını düşünmemiştim. Briar, ona hiçbir şey söyleyemezsin. Duyuyor musun beni?”

Yüzünde acı dolu bir ifade görünce bir an nutkum tutuldu.

“Gözlerini açacak bir şey söylememden mi korkuyorsun Nick?” diye sordu masum masum. Briar bin farklı rol yapabilir, bin farklı yüz ifadesi takınabilirdi. Ama ben hepsini görmüştüm.

Eğer Noah öğrenecek olursa... düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu.

Yüzünü buruşturdu. “Sen kimseyi sevmeyi bilmiyorsun. Hele ki o kızı. Onu hak etmiyorsun.”

Tanrı biliyor ya, onu hak etmiyordum. Buna hiç ihtiyacım yoktu, şimdi değil. Eski anıları canlandırmak, eskiden yaşadığım suçluluk duygusunu hissetmek istemiyordum. Tüm bunları geride bırakmıştım. Noah’yla tanışmadan bir yıl önce babamla yaşamaya başladığımda her şeyi geride bırakmıştım ve Briar’ın burada olmaması gerekiyordu. Gitmiş, bir daha dönmeyeceğine yemin etmişti. Neden geri dönmüştü ki?

“Belki de haklısın, ama gitmemi söyleyene kadar onunla kalacağım.”

Briar duyduklarına inanamayarak uzanıp parmağıyla yanağımı okşadı.

“Onu gerçekten seviyorsun,” dedi, bu imkânsızmış gibi. “Yani şimdi farklı mı olman gerekiyor?”

Eli saçlarıma uzandı ama tuttum ve geri adım atmaya zorladım.

“Ben üç yıl önce tanıdığın kişi değilim. Değiştim.”

Dolgun dudaklarıyla gülümsedi. “Nick, sen bir it oğlu it olarak doğdun ve it oğlu it olarak öleceksin.”

Bir an kontrolümü kaybederek onu hızla kendime doğru çektim, boştaki elimle anahtarı düşürmesini sağladım. Anahtarı alınca derin nefesler alarak rahatlamaya çalıştım.

“Bunu sana şimdi söylemenin anlamsız olduğunu biliyorum ama sana yaptıklarım için üzgünüm. Olanlar için gerçekten üzgünüm.”

“Kendini kötü hissetmenin senin için bir anlamı olabilir Nick, ama benim için bir faydası yok. Şimdi çek git buradan.”

Öyle yaptım ama hemen önce bir not yazıp Noah’nın yastığına bıraktım. Bir karar vermiştim.

NOAH

Leister Enterprises'dan doğruca Charlie'ye gittim. Nicholas'a kızmamam için beni ikna etmeye çalışacak kimseyi görmek istemiyordum; Jenna'nın bana neden geldiğini anladığını, ama Nick'in birçok insanın uğruna canını vereceği bir işi kabul etmeye hakkı olduğunu söylemesini istemiyordum.

Bencil olmak istiyordum. Nick söz konusu olduğunda bencil olmak istiyordum. İki yıl ayrılık mı? Sadece bir hafta olmuştu ama neredeyse delirmek üzereydik.

Charlie'nin evine hiç gitmemiştim, ama onu daha önce evine bırakmışım, bu yüzden adresi biliyordum. Zili çaldığımda kapının arkasında bir ses duydum, sonra Charlie onu birkaç kez gördüğüm bir durumda kapıyı açtı: zil zurna sarhoş.

“Noah,” dedi, adımı hafifçe geveleyerek. Gözleri kıpkırmızıydı ve leş gibi alkol kokuyordu.

“Selam, içeri girebilir miyim?”

Korkularımı ve güvensizliklerimi alkolle boğmak yapmam gereken son şeydi. Ama bir içki kimseye zarar vermezdi.

Charlie gülümseyerek beni içeri davet etti. Günümü-

z  odasında bir Ő    tekila eŐ liĐinde sırlarımızı paylaŐ arak geçirdik. Ona Nick’le olanları anlatınca o da erkek arkadaŐ ının onu terk ettiğini itiraf etti. Bana alkolik olduğunu söyleyince kendimi hemen suçlu hissettim: Onunla içmek kesinlikle kötü bir fikirdi, ama kendimi savunmak gerekirse, kapıyı açmadan önce zaten fazlasıyla i miŐ ti.

“AĞabeyim beni bu halde görse öldürürdü,” dedi. “Saçma terapisinin bana yardımcı olabileceğini d Ő  n yor, ama aslında onun terapiye gitmesi gerekiyor. Gerçek bir pislik olabiliyor, biliyor musun? Annem öldüğünde onunla birlikte büyümenin nasıl bir Ő ey olduğunu bilemezsin...”

Göründüğü gibi mutlu, kaygısız bir  ocuk olmadığını görmek beni  zm Ő t . Ge miŐ ini bilmiyordum ve bu bana herkesin açıklamak istemediği sırları olduğunu fark ettirmiŐ ti.

Alkol hiçbir Ő eyi   zmeyeceği için, bir Ő eyler yiyip bir film izlememiz gerektiğini söyledim. *Shrek*’i açıp kahkahalarla güldük; birkaç saatliğine Nick’i tamamen unuttum.

Böyle basit anları paylaŐ abileceĐim bir arkadaŐ ım olmayalı uzun zaman olmuŐ tu. Jenna çok hareketliydi; tek istediği parti veya alıŐ veriŐ ti, sadece birkaç kez kanepeye oturup vakit ge irmiŐ tik.

Kapı açılıp Michael sinirli sinirli içeri girdiğinde neredeyse gece olmuŐ tu. Onu orada görmeyi beklemiyordum ama o sırada bunun onun da evi olduğunu fark ettim. Charlie ağabeyiyle birlikte yaŐ ıyordu çünkü okul için yeterli parası yoktu.

Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum; belki onu ofisinde görmeye alıŐ tıĐım için, belki de neredeyse tüm sırlarımı, korkularımı ve g vensizliklerimi bildiği için. Odanın karŐ ı tarafına bakınca beni gördü. Alnında çizgiler belirince beni azarlamasını beklermiŐ  gibi dik oturdum. içmeyi

saatler önce bırakmıştık. Charlie soğuk duş bile almıştı, rahatlamış görünüyordu, Michael'ın ne yaptığımızı tahmin etmemesi için dua ettim.

Charlie havadaki gerginliği fark ederek, "Selam birader, ne haber? Bizimle bir şeyler izlemek ister misin?" dedi.

Michael tezgâhtaki süpermarket poşetini açmaya başladı. "Yemek yediniz mi?" Verdiği tek yanıt buydu. Bana selam bile vermemişti. Kendimi tuhaf hissederek kalktım, gitmeye hazırdım.

"Sanırım gitmeliyim," dedim çantamı alarak.

Michael bir an bana dikkatle baktıktan sonra, "Yemek için yiyecek getirdim. İstersen kalabilirsin. Bu arada bana bugünkü randevuna neden gelmediğini anlatabilirsin. Seni yediye kadar bekledim."

Kahretsin! Tamamen unutmuştum. Bu yüzden bu kadar garip davranıyordu, onu sürüncemede bırakmıştım.

Charlie göz ucuyla bana bakıp odasını temizlemesi gerektiğini söyledi.

Ne zamanlama ama.

Yiyecekleri koyduğu mermer tezgâha yürüdüm. "Gerçekten üzgünüm, tamamen unutmuşum."

"Dert etme, bir sonraki seansta arayı kapatırız. Mantarlı risotto sever misin?"

Çok rahat görünüyordu, kapıdan girdiği zamandan çok farklıydı. Bana daha önce attığı bakıştaki tüm öfke kaybolmuştu. Başımı sallayarak çantamı sandalyeye bıraktım, onu ortada bıraktıktan sonra gücendirme riskine girmek-tense kalmanın daha iyi olacağına karar vermiştim.

Bir önlük takıp mantarları ve sosu hazırlarken ona yardım ettim. Charlie yemek pişirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu, dışarı çıktığında sadece parmaklarını sosa batırıp tadına bakmaya çalışarak bizi rahatsız etti.

Yemek yerken sehpaye oturup saçma sapan şeyler konuştuk. Michael'ı bu kadar rahat görmek güzeldi; ayrıca onu iş dışında görmek de tuhaftı. Daha genç görünüyordu ve yemek pişirme konusunda yetenekliydi. Risotto inanılmazdı. Bu konuda oldukça iyiydi.

O gece eve döndüğümde yüzümde bir gülümseme vardı. Kendimi çok uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahat ve iyi hissediyordum. Nick'leyken her şey çok yoğundu, tek bir bakışı bile beni heyecanlandırıyor, dudaklarının bir dokunuşuyla bile içimde depremler oluyordu.

O yoğunluktan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı; en azından birkaç saat kendi başıma kalmalıyım, başkasının gölgesinin üzerime düşmesine, bana ne düşünmem veya hissetmem gerektiğini söylemesine izin vermemeliydim. Bütün bunları unutmak, telefonu kapatmak, kendimi serbest bırakmak –bu kadar fazla duygu yaşamaya son vermek– istiyordum.

Ve bunu yapmayı, nefes almayı, sadece Noah olmayı, başkasının Noah'sı değil, kendi Noah'm olmayı başarmıştım. Ama daireye girip odama gider gitmez Nick'in notunu buldum. Gerilerek alıp okudum:

Sana daha fazla zaman vereceğim. Eğer istediğin buysa, seni ve sadece seni sevdiğimi anlaman için gereken buysa, o zaman yapacağım. Bana inanman, seninle ilgilenmek ve seni sonsuza dek korumak istediğimi görmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum Noah, hayatım ve geleceğim seninle, mutluluğum sadece sana bağlı. Korkmayı bırak: Karanlıkta her zaman ışığın olacağım aşkım.

Bu sözleri okuyunca bir an kalbim duracakmış gibi geldi, ona yaptıklarım için kendimi daha da suçlu hissettim. Nick benim için eşi benzeri olmayan bir işten vazgeçmeye hazırды.

Bir şişe su alıp oturma odasına gittim, pat diye kanepeye çöktüm. Bu büyük bir karmaşaydı, buna kuşku yoktu. Nick kalırsa, gelecekte bu fırsatı kaçırdığı için bana karşı besleyeceği kırgınlıktan korkuyordum. Sophia'nın sözleri kafamda yankılanıp duruyordu: *Şimdi onu desteklemen gerek, Noah*. O neden bu işe karışıyordu ki? Neden sanki Nick onun için önemliymiş gibi konuşuyordu? Nick neden ona her şeyi anlatmıştı da bana anlatmamıştı?

Sophia'dan nefret ediyordum, gerçekten ediyordum. Bunun için gerçek bir nedenim olmadığını biliyordum ama kıskançlığım ağır basmıştı. Kıskanıyordum çünkü Sophia onun için mükemmel görünüyordu, ama kendime baktığımda tam tersini görüyordum.

Uyuyakalmadan önce kanepede ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Pencerelerden gelen ışık beni uyandırdığında yalnız olmadığımı fark ettim. İhtiyatla doğrulduğumda bir çift göz bana bakıyordu. Briar elinde bir fincan kahveyle oradaydı.

“Günaydın,” dedi yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle.

“Sanırım içim geçmiş,” dedim.

“Mektubun var,” dedi, bana beyaz bir zarf uzattı.

Çabucak okurken bu konuyu tamamen unuttuğumu fark ettim. Leister Enterprises'ın altmışıncı yıldönümü davetiyesiydi.

“Lanet olsun!”

Briar mektubu elimden alıp okudu. “Bir aydır medyada bahsettikleri gala bu mu?”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama yine de başımı

salladım. Nick’le ikimizin aile olarak birbirimizi sevip sayan üvey kardeşler gibi davranmamız gereken aptal partiydi. Böyle bir etkinliğe gitmek için kesinlikle en kötü zamandı, hele de kavga ettiğimiz düşünülürse.

“Kahretsin, neden şimdi olmak zorunda!” diye bağırarak kendime bir kahve hazırlamak için ayağa kalktım.

Briar’ın gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

“Burada birini götürebileceğin yazıyor. Yanılmıyorsam şu anda erkek arkadaşınla konuşmuyorsun, değil mi?”

Yani, bir bakıma... Durum bundan daha karmaşıktı. Her nasılsa birini götürebileceğimi unutmuştum. Nick bana birlikte gideceğimizi söylemişti, kızgın olduğum erkek arkadaşım, pek konuşmadığım annemle üvey babam ve hayatımda hiç görmediğim insanların yanı sıra aptal bir partiyle uğraşmak zorunda kalacağımı düşündüm.

“Şu anda ne durumda olduğumuzu gerçekten bilmiyorum ama hayır, onunla gitmiyorum...” Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapattım. Parti o hafta sonuydu ve içimden bir ses Nick’le sorunlarımın o zamana kadar çözülmeyeceğini söylüyordu.

“İstersen seninle gelebilirim...” dedi Briar birkaç saniye sonra. Ona baktım. “Ciddiyim, bir sakıncası yok, ayrıca böyle bir etkinlikte muhtemelen bazı nüfuzlu insanlarla tanışabilirim. Bilirsin, hayatta her şey bağlantılarla ilgilidir. Birbirimize iyilik yapmış oluruz: Seninle kalırım böylece sıkılmazsın, sen de bana ünlü bir menajerle tanışma şansı verirsin.”

Şöyle bir düşündüm. Kötü bir fikir gibi gelmedi. Yalnız gitmek yerine onunla gitmek daha iyi olurdu.

“Gerçekten sakıncası yok mu? Çok sıkıcı olacak, ben mü-kemmel kız evlat rolünü oynayıp herkesin elini sıkmak ve bir sürü aptal fotoğraf için poz vermek zorunda kalacağım.”

Bana kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi, cennetten düşmüş bir melek gibi görünüyordu... Briar beni çok şaşırtıyordu. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Benim için hiç sakıncası yok. Bana bir iyilik yapmış olacaksın.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp yatak odasına girdi.

* * *

Nick’i Leister galasında görmeme sadece iki günüm kalmıştı. Birbirimize nasıl davranacağımızı hiç bilmiyordum. Bana gerçekten mesafe koymasına şaşırmıştım, ama bunun arkasında bilmediğim bir neden olup olmadığını merak ediyordum.

İki gün daha, Noah. İki gün daha, sonra onu göreceksin ve her şey eskisi gibi olacak.

Bunu kendime tekrarlayıp duruyor, gala için elbise ve aksesuar satın alarak oyalanmaya çalışıyordum. Kadınlar için kıyafet kuralı uzun elbise ve topuklu ayakkabıydı. Jenna’yı aradım, alışveriş merkezine gittik, orada dolaştık, konuştuk ve vitrinleri inceledik.

“Ben de gitmeyi düşünüyordum ama Lion bir haftadır her gün beni arıyor. Beni görmesi gerektiğini, yemeğe çıkarmak, konuşmak istediğini, nasıl olduğumu görmek istediğini söylüyor... Şimdi ne olacak, Noah? Onu çok öz-lüyorum, canım yanıyor ama korkuyorum. Beni tekrar incitmesinden korkuyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasından korkuyorum.”

Onu dinlerken, kendi durumumu onunkiyle karşılaştırmaktan kendimi alamadım. Nick’le ikimiz ayrılmamıştık

–bunun olmasını hayal bile edemezdim– ama yine de, bu ayrılık zamanı, ilişkimizin öncesi ve sonrasının işareti gibiydi.

“Gitmen lazım Jenna. Lion en azından onu dinlemeni hak ediyor. İkiniz ayrılalı bir aydan fazla oldu. Kartlarını masaya sermenin zamanı geldi. Onsuz daha iyi olduğunu söyleyip durduğunu biliyorum ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Jenna tırnağını kemirmeye başlayınca sııttım.

İkisi birbirleri için yaratılmıştı. Bunu nasıl fark edemediklerini anlamıyordum.

En az yirmi elbise denedim. Annem her şeyi acil durum kredi kartımdan almamı söylemişti. Aslında giymek için bir şeyler ödünç almayı planlamıştım ama bununla uğraşmak istemiyordum.

Chanel’e, Versace’ye, Prada’ya gittim... Bu fiyatları hazmetmem zordu. Bir an bir konsinye mağazasından yarı fiyatına marka bir elbise almayı, geri kalan parayı kendime saklayıp yiyecek ve diğer ihtiyaçlarım için kullanmayı düşündüm, ama bu fikri eledim. Annem hesap özetini görünce ne yaptığımı anlayacaktı.

Sonunda Jenna’nın favorilerinden biri olan Dior’a gittik. Fiyatlar tam bir çılgınlıktı ama beni de sürüklemesine izin verdim, başkasının bir işini yapıyormuşum da kendim için almıyormuşum gibi davrandım.

Böyle bir yerde başınıza gelebilecek en kötü şey bir şeye âşık olmanızdı. Ve ben âşık olmuştum. Orada, dükkânın ortasında, bir mankenin üzerinde sergileniyordu. İçeri girer girmez gözlerim ona kaymıştı.

“Tanrım, Noah... İşte bu. Senin kıyafetin,” dedi yanımda Jenna, neredeyse benim kadar kendinden geçmişti.

Kumaş inci grisiydi. Yumuşak ipeğe parmaklarımla dokundum. Muhteşemdi; hayran olmamak elde değildi.

“Bunu denemelisin,” dedi Jenna, bir saniye sonra satış görevlisi bir Hollywood yıldızıymışım gibi üzerime atıldı. Bizi yan odaya aldılar ve orada denememe yardım ettiler. Elbisenin üst kısmı gümüş zemin üzerine minik elmaslarla süslenmiş bir tür korsajdı. Etek neredeyse yere kadar uzanıyor, kıvrımlarımı tenimden su süzülüyormuş gibi gösteriyordu. Bir tarafında neredeyse kalçama kadar yükselen bir yırtmaç vardı. Kesinlikle mükemmeldi.

Soyunma odasından çıktığımda Jenna’nın ağzı açık kalmıştı.

“Gerçekten inanılmaz.”

Bir tarafından sarkan etikete baktım. Fiyatı görünce az kalsın boğuluyordum.

“On yedi bin dolar, Jenna.”

Hiç şaşırmamıştı.

“Ne bekliyordun ki? Burası Gap değil. Oradaki herkesle vakit geçirmen gerekecek. İnan bana, bu oradaki en pahalı elbise olmaktan çok uzak olacak. Ayrıca olağanüstü görünüyorsun, Noah. Ciddiyim; ağlayacağım.”

Gözlerimi devirerek aynada kendime baktım.

Gerçekten çok güzeldi. İnci grisi, bronz tenim ve saçlarımla mükemmel bir tezat oluşturunuyordu. Ayrıca bu özel bir durumdu. Kameraların önünde giyecektim. Daha da önemlisi Nick’in önünde giyecektim.

Evet, bu şekilde ortaya çıktığımda kesinlikle Nick’in yüzünü görmek istiyordum. Neredeyse hiç konuşmadan geçen iki haftadan sonra bu gala yeniden bir araya gelmemizi sağlayacaksa... Jenna’nın dediği gibi, muhteşem olmalıydı.

NICK

Galaya bir gün kalmıştı ve Noah'yla hâlâ konuşmamıştık. Endişeliydim. Onun için, bizim için endişeleniyordum. Göğsümde beni çalışmaktan alıkoyan bir baskı hissediyordum. O sabah babam ofise gelmiş, ertesi günün davetiyelerini vererek bir ay kadar önce karısıyla birlikte Noah'yla benden istediklerini hatırlatmıştı. Ona dokunmadan veya sarılmadan geçirdiğim bunca günden sonra aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranacağımızı bilerek onu görme fikrinden nefret ediyordum. Korkunç bir şaka gibiydi. Berbat durumda olduğum gayet açıktı, bana yaklaşan herkes tarafından da fark ediliyordu; personelle o kadar tartışmıştım ki, soyadım Leister olmasaydı kesinlikle kovulurdum.

“Yarın için üç araba ayırdım. Biri Ella'yla beni alacak, diğeri Noah'yla arkadaşı için, sonuncusu da seninle Sophia için.”

Göz gezdirdiğim belgeden hemen başımı kaldırdım. “Ne dedin?”

Babam bana öyle bir baktı ki, yatağın ters tarafından kalkan tek kişinin ben olmadığımı anladım.

“Aiken istedi Nicholas ve bu konuda tartışacak havada değilim. Aiken gelmeyecek. Sophia onun yerini alacak, benden onun ailemize katılmasına izin vermemi istedi.”

“Sophia’nın haberi var mı peki?” diye sordum, kalkıp ofis kapısını çarparak kapattım. “Sophia bana galaya gelmeyeceğini söyledi. Yarın sabah Aspen’e gideceğini söylemişti.”

Babam gözlüğünü çıkarıp burun köprüsünü sıktı.

“O zaman öyleydi. Riston’ın Washington’da önemli bir işi çıktı. Gitmesi gerekiyor, bu yüzden Sophia’nın onun yerine geçmesi gerekecek. Riston ayrıntıları benim halletmemi istedi, ben de doğal olarak hayır diyemedim.”

Başımı iki yana salladım. Bunun ne gibi sorunlar yaratacağını şimdiden tahmin edebiliyordum. “Onunla aynı arabada gideceğim. Ama kavalyesi olmayacağım.”

Babam bana hoş görüyle baktı. Söylediklerim saçmaydı. Davetiyelerde ne yazdığı önemli değildi; aynı arabada gidersek insanlar birlikte olduğumuzu düşünürdü. Aynı şey Noah ve onunla birlikte olan kişi için de geçerliydi.

“Kız arkadaşım ile ikimiz için sorun yaratıyorsun,” diye sitem ettim babama, sıkılmış dişlerimin arasından. Kapıya doğru giderken içini çekti.

“Noah’yla ilişkin sana şimdiden sorun çıkarıyor, oğlum. Eğer bir arkadaşını partiye götürmene katlanamıyorsa, bana biraz düşünmen gerekiyormuş gibi geliyor.”

Sözlerini duymazdan gelerek gitmesine izin verdim. Noah’nın galaya gelip Sophia’yla beni bir anda karşısında görmesine izin veremezdim. Önce ona söylemem gerekiyordu. Ondan en son bir teşekkür mesajı almıştım. Ona alan tanıyacağıma söz vermiştim, ama Sophia’yla ilgili bu sorunu halletmezsem, alan tanımamak en küçük sorunum olacaktı. Kalktım, anahtarlarımı alıp doğruca onun yurdu na gittim.

Neyse ki, tam Noah arabayı park ederken oraya vardım. Arabayı yanıma park etti, arabadan indiğimi görünce

şaşkınlıkla bana baktı. Vereceği tepkiyi görmek için bekledim.

İhtiyatla yanıma geldi, durdu, gergin bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. “New York’ta değil de hâlâ burada olmana sevindim.”

Arkasını dönüp binanın ön kapısına giden merdivenleri çıktı. Hâlâ çok kızgın mıydı? Söverek peşinden gittim, bu konuyu temelli geride bırakmaya hazırdım.

Kapıyı açmaya çabalarken elbisesine, özellikle de içindeki kıvrımlarına baktım. Bu elbiseyi daha önce giydiğini görmemiştim; sarı, her tarafı küçük çiçeklerle süslü.

Sonunda kapıyı açtı. Yardım etmek isterdim ama arkadan onu izlemekle çok meşguldüm.

İçeri girince dudaklarını bükerek döndü. “Kes popoma bakmayı Nicholas.”

Gülerek kapıyı arkamdan kapattım, Briar’dan bir iz olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım, ama bir şey göremedim.

“Özür dilerim. Sadece elbiseni beğendim,” dedim ona dikkatle bakarak. Aslında nefret etmişim: Göğüslerine yapışmasından, dizlerinin üzerinde dalgalanarak beni tahrik etmesinden hiç hoşlanmamışım. Noah bana hor bir bakış atarak torbasını mutfak tezgâhına bıraktı.

Başka bir şeyler söylemesini bekleyerek yanına gittim. Gergin görünüyordu. Bunu beklemiyordum. Buzdolabına gidip iki bira çıkardı.

“Bira ister misin?” diye sordu. Huzursuz olduğu için veya belki de onu gözlerimle yediğim için yanakları kızarmıştı.

“Kesinlikle,” dedim, şişeyi bana verirken parmaklarını okşadım.

Ona bu şekilde dokunduğumda ürperdiğini biliyordum

ama fark etmemişim gibi davrandım. Düşünebildiğim tek şey ellerimi elbisesinin altına sokup onu titretmek olsa da, olayları yatıştırmak ve New York meselesini açıklamak için oradaydım.

Şişenin ağzını tezgâhın kenarına dayayıp vurdum. Kapak yerinden çıkınca dudaklarıma götürdüm. Noah kendi birasına baktı, bir an dalgınlaştı. Sırıtarak bir yudum daha alıp ona yaklaştım.

“Al Çilli,” diyerek şişemi ona verdim, onun elindekini aynı şekilde açtım.

Bir anlık tereddütten sonra şişeyi dudaklarına götürüp soğuk sıvının boğazından akmasına izin verdi. Yutkunurken boynundaki kasılmaları izledim. Derin bir nefes alarak ona sarılmamaya çalıştım. İçimden bir ses bunun zamanı olmadığını söylüyordu, en azından hoş bir tepki almak istiyorsam. Bedenimi kontrol edebiliyordum ama gözlerimi edemiyordum.

Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi, kanepeye gidip ellerini meşgul tutmak için dergileri karıştırmaya başlayınca tezgâha yaslandım. Sonunda döndü, yaptığı işi bırakıp sinirli sinirli saçlarını geriye attı.

“Kes bana bakmayı!”

Gülümsedim. “Bana başka seçenek bırakmıyorsun be-beğim. Sana dokunamıyorum, bakamıyorum... erkek arkadaşın olmak bir işkenceye dönüşüyor.”

Sinirli ve kararsız bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. “Neden geldin Nicholas?”

Aramızda sadece birkaç metre vardı, ama Noah bana kilometrelerce uzakta gibiydi, bundan nefret ediyordum. Onu özlemiştim. Ona mesafe sözü verdiğimi biliyordum; sadece Sophia konusunu yüz yüze anlatmak istemiştım ve ondan önce aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Ya da olabildiğince iyi olduğumuzdan.

“Sana biraz zaman vereceğimi söylediğimi biliyorum ama yarım saatliğine de olsa seni görmek istedim.”

Onu daha önce hiç böyle ne yapacağını bilemez halde görmemiştim. Yaklaştı, ama ben ona doğru yürüyünce tekrar geri çekildi.

“Neden bana söylemedin?” dedi sonunda acı bir sesle.

Bunu soracağını tahmin etmek zor değildi. New York konusunda onu en çok kızdıran şeyin meseleyi başka birinden duymak olduğunu biliyordum.

“Çünkü hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum. En azından sensiz.”

Dudağını ısırды. Uzanıp onu okşamak istedim ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Özellikle de o anda.

“O zaman bunu yapardın. Seninle gelseydin, giderdin.”

Sormuyordu ve dürüst olmak gerekirse bunu düşünmemiştim.

“Ben olduğum yerden memnunum Noah. Çalıştığım yeri ve beni bekleyen geleceği seviyorum.” Babamın işini devralacağım için sevinmiyordum çünkü ondan önce bunun için kim bilir kaç yıl çalışmak zorunda kalacaktım ama bu, Leister şirketinin ekibinde olmanın anlamıyla kıyaslandığında önemsiz bir ayrıntıydı.

Noah’nın gözlerinin içine bakarak aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştım.

“Bana sormayacak mıydın bile?”

Kaşlarımı çattım. “Benimle New York’a mı gitmek istiyorsun?”

“Hayır.”

“O halde?” dedim, hüsrarla içimi çekerek tavana baktım.

“Açıkçası gitmek istemiyorum, çünkü burada üniversiteye

yeni başladım. Kanada'dan ayrılalı daha bir yıl bile olmadı. Ama... eğer senin için gerçekten bu kadar önemliyse Nicholas, o zaman... sanırım senin için bunu yapmaya hazırım.”

Ona tekrar baktım. “Benim için yapar mıydın?” diye sordum, yüzünde doğruyu söylemediğini gösteren bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ama samimi olduğunu görebiliyordum.

“Nicholas... seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Şu anda aramızın iyi olmaması önemli değil. Bana sorsaydın ve bu senin için önemliyse, evet derdim. Seninle her yere giderim, bunu biliyorsun.”

Ayrı kaldığımız iki hafta boyunca o derin boşluğu hissettiğim yerde, göğsümün ortasında sonsuz bir sevgi dalgası yükseldi. Tanrım, bu mesafe çok acı vermişti!

Yanına yaklaşıp elimi beline koyarken neredeyse kurgularından birini kısıtıyordum; onunla birlikte olmak, onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı, her şeyi vereceğimi bilmesini istiyordum.

Nefesini tuttu. Sanırım kalbinin daha hızlı attığını bile duyabiliyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Saçlarını geriye itip boynuna dokundum. Kokusunu almak, sadece ona özgü kokusunu hatırlamak istiyordum.

Burnumun ucunu çenesine ve boynuna sürttüm, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

Nefesi benimkiyle aynı anda hızlanmıştı. Kolumu tutunca tüm vücudu titredi.

“Seni özledim,” dedim kulağına. “Benimle gelmek istediğin için çok mutluyum ama o işi kabul edemem. Henüz olmaz. Burada kalmak istiyorum ve senin de istediğini biliyorum, öyle yapacağız, tamam mı?”

Cevabını beklemeden boynundan öptüm. İnledi. Dili-

min ucunu yavaşça köprücük kemiğinden kulak memesine kaydırıp hafifçe ısırdım. Vücutlarımız birbirine aynı anda tepki veriyordu. Noah'nın heyecanı, özlemi o kadar belirgindi ki, ona hemen oracıkta sahip olmamak için kendimi zor tuttum.

“Zamanın yeterli oldu mu?” diye sordum.

“Ben... bilmiyorum.”

Bu cevap hoşuma gitmemiştir. Belki de ona beni ne kadar özlediğini hatırlatmam gerekiyordu.

“Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım aşkım,” diye fısıldadım onu belinden kavrayarak. “Sadece yavaştan alacağım, istediğin zaman durmamı söyleyebilirsin.”

Bir şey demeyince onu tezgâhın üzerine çıkardım, bacaklarını nazikçe açıp arasına girdim.

Gülümsedim, onu rahatlatmayı umuyordum çünkü içimden bir ses gergin olduğunu söylüyordu. Aramızda çok şey yaşandığını, özellikle son bir aydır bunun için bir şey yapamadığımı biliyordum. Bu yüzden o iki haftayı onu anlamak, neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışmak için ayırmak istemiştim.

Yüzüne dokundum, beni deli eden çillerini okşadım, parmağımı çene hattında, dolgun dudaklarında gezdirdim. Noah'nın nefes alış verileri hızlanmıştı; elbise kumaşının altından bunu görebiliyordum. Normalde onu çıplak soyar, yatak odasına götürür, giysilerinin gizlediği her yere dokunurdum.

Ama aynı hataları yapmaya devam etmeyecektim. Ağır-
dan alacak, bu sürede hazır olduğundan emin olacaktım.

“Seni öpmek istiyorum.”

Sessizce bana baktı, ama gözleri bana reddetmeyeceğini, bunu benim kadar istediğini söylüyor gibiydi.

“Seni öpeceğim.”

Dudaklarımızı özlemle birleştirerek baskı hissinin, son birkaç gündeki tüm olumsuzlukları yok eden o eşsiz bağlantının tadını çıkardım. Alt dudağını ısırđım, yaladım, tekrar ısırđım. Hiçbir erkek dudaklarının çekimine karşı koyamazdı, buna ben de dahildim. Ensesinden tutup kendime doğru çektim, diğerkolumla onu destekleyerek geriye doğru eğdim. Geri çekildim, sonra biraz daha yaklaşıp bu sefer dilimi diline değdirdim. Geri çekilmedi. Tadını alınca kalan azıcık öz kontrolümü de kaybetmiştim.

Kendimi tutamayıp ellerimi vücudunda dolaştırmaya başlayınca Noah'nın tekrar doğruduğunu, beni tutkuyla kucaklayarak kendisine doğru çektiğini hissettim. Aşağı uzanıp elbisesini uyluklarının üzerine çektim, kalçasına sarmaladıktan sonra eğilip bacaklarını öptüm. Ateşli öpüşlerim iz bırakmıyordu; artık bu dersi öğrenmiştim. Ama Noah başımdan tutup başka bir öpüşme için beni yukarı çekti. Yoğunluğundan beni istediğini hissedebiliyordum.

Onu dikkatle tezgâhtan kaldırıp bacaklarının altından tutarak odasına yürüdüm. Kapıyı kapatıp doğruca yatağına gittim. Saçlarımı, boynumu okşuyordu. Üstüne çıktım, elbisesini yukarı çekerek başından çıkardım.

“Bu lanet elbiseden nefret ediyorum,” diyerek elbiseyi yatağın diğertarafına fırlattım.

“Bu yeni,” dedi, beni kendine çekip dudaklarını boynuma bastırdı. Beni ısırıp emerken inleyerek karşılık verdim.

“Korkunç.”

Güldü. “Yalancı.”

Onun vücudunu, benim için tasarlanmış gibi görünen o vücutu, sadece benim dokunduğum, okşadığım, öptüğüm o vücutu sonunda görebiliyordum.

“Sadece sana bakarak saatler geçirebilirim Noah. Kelimenin tam anlamıyla çok değerlisin.”

Cevap vermek yerine gömleğimi çıkarıp çıplak vücudu-

nun üzerine inmemi izledi. Dantel bir sutyen takmıştı ama o kadar inceydi ki olmasa da olurdu. Dudaklarımı ince kumaşa değdirince sertleştiğini hissettim.

“Nick...”

Adımı güçlükle söyleyebilmesi devam etme isteği uyardı.

Dikkatle, yavaşça karnını öptüm. Parmaklarımla yan taraflarını okşadım; kasıklarına indirince bacaklarını sırtıma doladı. Üzerinde kalçamı oynatmaya başladım.

İkimizi de bir zevk dalgası sardı. Çok uzun zaman olmuştu.

Sonra Noah beni sırtüstü yatırıp üstüme oturdu. Omuzlarına dökülen sarı saçlarını savurarak gözlerimin içine baktı. İki farklı yönünün birbiriyle mücadele ettiğini görebiliyordum, durdum, ellerimi bacaklarına koyup sonunda konuşmasını bekledim.

“Ben... bence devam etmemiz iyi fikir değil. Devam edersek... son iki haftada başarmaya çalıştığımız her şey boşa gidecekmiş gibi geliyor.”

Konuşan kişi o değil de onu tedavi eden o lanet psikolog gibiydi. Haftalardır benden uzak durması için onu teşvik eden oydu. Vücudunun okşamalarımın verdiği tepkiyi, gözlerinde devam etme isteğini gördüğümde, tahminimin doğru olduğunu biliyordum.

Noah üzerimdeyken doğrularak yüzümü yüzüne yaklaştırdım. “Durmak mı istiyorsun?” diye sordum, hayır demesini umuyordum.

Düşündüğü belliydi. Hafifçe çenemi okşayarak beni öptü. “İstemiyorum. Ama daha iyi olur, en azından şimdilik.”

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. İkimiz de nefes nefeseydik. Başımı sallayarak burnundan öptüm. “Gitmemi ister misin?”

Yüzünden korkuya benzer bir ifade geçti. “Hayır, kal.”

İsteddiği tek şeyin bu olmadığını hissediyordum. Ama gülümseyerek yataktan kalkmasına yardım ettim.

“Aç mısın?”

Suşi sipariş ettik ve ortak salondaki halının üzerinde oturup yedik. Televizyonda korkunç bir film vardı, açar açmaz filmi izlemeyi bıraktık.

Kanepeye yaslanmışım, Noah önümde bağdaş kurmuş otuyordu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

“Sana inanmıyorum,” dedi omuz silkerek.

Kaşlarımı kaldırarak ayağa kalkıp ona elimi uzattım. “Hadi. Sana göstereyim.”

Ayağa kalktı, mobilyaları hareket ettirerek yer açmasını bekledim. Ardından, stereo sistemine gidip hafif müzik çalan bir istasyon aradım.

Frank Sinatra’dan “Young At Heart” çalmaya başladı.

Harika.

“Gel buraya seni küçük kuşkucu.”

Eğlenerek ama kararsızlıkla bana bakarken yaklaştım, bir kolumu sırtına koyup diğer elimle parmaklarından tuttum. Bir an hazırlandıktan sonra hareket etmeye başladım. Tıpkı on yıl kadar önce yaptığım, tıpkı bana öğretildiği gibi onu da yönlendiriyordum.

İlk başta yavaşlık, ama Noah kendini bırakınca birlikte gerçekten hareket etmeye başladık.

“Seninle oturma odamda Frank Sinatra eşliğinde dans ettiğime inanamıyorum. Ne içtin Nick?”

Gülümsedim, onu ittim, geri çektim, sırtını bedenime bastırarak şekilde döndürdüm. Kollarımın arasına alarak yavaşladım. Ona sımsıkı sarılırken başını omuzuma yasladı, başından öptükten sonra tekrar döndürerek kendime çevirdim.

İlişkimizin ilk günlerindeki gibi hissediyordum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama Noah gülümsüyordu, rahatlamıştı ve onun rahatlığı bana da geçmişti. Asabi-yetim gitmişti, tek istediğim o ânı sonsuza dek hatırlamaktı: Kollarımda, o ayrılık günlerinden sonra tüm sorunlarımız ortadan kalkmış gibi benimle birlikte salınıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim, bu iki kelimenin her harfinin kalbimden geldiğini hissederek.

Cevap vermek yerine elimi daha sıkı tuttu, göğsümden öptü ve şarkı bitene kadar devam ettik. Uzun süre böyle kaldık, dans etmekten ziyade birbirimize sarılmış, müziğin ritmine göre salınıyorduk. Kollarımda gevşemeye başlayınca uyukladığımı fark ettim. Eğilip kolumu dizlerinden geçi-rerek onu kaldırdım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, gözlerini güçlkle açarak. “Dans etmeye devam edelim. Ben iyi dans ederim.”

Yatak odası kapısını açarken gülümsedim, sonra geri geri gidip kapıyı kapattım. “Bu konuda harikasın. Özellikle de seni ben ayakta tutarken.”

Onu yatağa yatırdım, tişörtümle kot pantolonumu çıkarırken gözlerini tekrar açmaya çalıştı.

“Kalıyorsun,” dedi, dudaklarından tatlı bir tebessüm geçti.

“Kalıyorum,” dedim örtülerin arasına girerek. Bana sokulup başını göğsüme koydu. “Şimdi uyu aşkım.”

NOAH

Sanki akşam vakti beyaz bulutların arasında yüzüyordum. Güneşin sıcaklığını vücudumda hissediyordum, dinlenmenin tatlı duygusunu öyle derinden duyumsuyordum ki zihnim beni gerçeğe döndürmekte zorlanıyordu. Kendimi ruhen ve fiziken çok iyi hissediyordum; son birkaç günün soğuğu yok olmuştu, nihayet gözlerimi açmayı başardığımda nedenini anladım: Çarpıcı ve şehvetli iki masmavi ışıltı bana bakıyordu. Gözlerini kapasın istedim; bir anda bu kadar yoğunluk zaten coşmuş hormonlarım için çok fazlaydı. Sırtımda duran eliyle küçük daireler çizmeye başladı.

“Ne zamandır uyanıksın?”

Nick gülümsedi. “Bir saat kadar önce sen horlamaya başladığından beri.”

Sinirlenerek yastığı kapıp kafasına fırlattım. Darbenin pek bir etkisi olmadı; hâlâ tam olarak uyanmamıştım.

Homurdanarak yuvarlanıp ona sırtımı döndüm. Yaklaşıp beni kendine çekmek için bir saniye bile beklemedi. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek kollarımızı gözlerimin önüne getirdi.

“Yatağında olmanı özledim.”

Ben de özlemiştim. Tanrım, en çok bunu özlemiştim. Birbirini seven iki insan arasında yatakta neler olabileceği-

ni kim hayal edebilirdi ki, Sadece seksten bahsetmiyordum; daha fazlasını kastediyordum; yatağın itiraflar için, gece yarısı okşamaları için, güven için, tüm endişe ve takıntılarınızı bir kenara bırakabileceğiniz bir yer haline gelmesinden söz ediyordum, en azından gerçekten âşık olduğunuzda. Biriyle uyumanın ve rüyalarınızı paylaşmanın büyüğü bir yanı vardı. Bir gece önce gerçekten hiçbir şey yapmamıştık ama yanımda olduğunu bilmenin bile bedenimi ve ruhumu sakinleştirdiğinden emindim.

Elini çevirince dövmesini gördüm. O kelimeleri teninde görmek hoşuma gitmişti. Buna bayılıyordum, çünkü ben yazmıştım, ona böyle çılgınca şeyler yaptıran bendim çünkü âşıktık. Çılgınca âşıktık.

Önceki gece dans ederken kulağımın dibinde kalp atışlarını hissedebiliyordum; o kadar özeldi ki bitecek diye korkuyordum. Bitmesini istemiyordum, bu yüzden gözlerimi açık tutamayana ya da ayakta duramayacak hale gelene kadar dayanmıştım. Önceki geceki Nick, âşık olduğum Nick'ti, deli gibi sevdiğim Nick'ti. O an, birbirimiz için gerçekten mükemmel olduğumuzu anladığım anlardan biriydi. Geçmiş geride bırakabileceğimize, mücadele etmeye devam edersek başarabileceğimize inanmak istiyordum. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyordum, bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Ama o zaman neden daha önce kavga ettiğimizi düşünmeden edemiyordum? Ve o sabah ikimizin arasında geçen bu samimi anlar fırtına öncesi sessizlik miydi?

Nick beni çevirip üzerime çıktı. “Çok sessizsin. Horlaman konusunda ciddi değildim. Horlamadığını biliyorsun.”

Gülümseyerek gözlerine düşen bir tutam saç kenara ittim. “Dün gece seninle dans etmek hoşuma gitti.”

Nick gülümsedi; çok sevdiğim ama çok az gördüğüm o tebessümle. “Sana çok iyi bir dansçı olduğumu söylemiştim.”

Gözlerimi devirdim. “Nicholas Egoist Leister, tam adın bu olmalı,” dedim, beni öpmeye çalışınca arkamı döndüm. Buna karşılık kaburgalarımın sıkarak ben gülmeye başlayana kadar gıdıkladı.

“Benim göbek adım yok. Göbek adı ezikler için.”

“Benim göbek adım var, adi herif. ”

Kıkırdamaya başlayarak yüzünü çevirdi.

“Noah Carrie Morgan! Aman Tanrım, unutmuşum! Annen bunu seçerken sarhoş olmalıydı! Telepatik güçlerini benim üzerimde kullanmayacaksın, değil mi?”

Onu sertçe ittim ama bir milim kıkırdamadı. Stephen King’in o aptal kitabını ben de okumuştum, ama hayır, annem bu ismi herkesin nefret ettiği berbat bir kız olacağımı düşündüğü için seçmemiştii; sadece büyükannemin ismiydi.

“Serseri!” diye homurdandım gülererek, sonra yatakta gevşeyerek yattım.

Nick doğrulup bana baktı. “Seni seviyorum Çilli, her bir isminle birlikte.”

Yanağımı öpüp beni bıraktı. Kalktım. Duş almam gerekiyordu. Ben eşyalarımı toplarken Nick yanımda giyiniyor, göz ucuyla beni izliyordu. Aniden tuhaf bir şekilde suskunlaşmıştı. Daha banyoya gidemedi beni durdurdu, elimi tuttu, benimle birlikte yatağın kenarına oturarak bana baktı.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor... ve kızmanı istemiyorum.”

Ona kuşkuyla baktım.

“Yarın galaya tek başıma gitmeyeceğim.”

Söylemesini beklediğim son şey buydu.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Ses tonumun dramatik bir şekilde değiştiğinin farkındaydım, o anda oda sıcaklığı birkaç derece düşmüş gibi geliyordu.

“Sophia’yla gitmem gerekiyor.”

Ve işte olmuştu: Başladığımız noktaya geri dönmüştük.

“Dün sana yüz yüze söylemek için geldim. Kızmanı istemiyorum. Oraya iş arkadaşı olarak gidiyoruz. Hepsi bu.”

“O zaman neden daha önce söylemedin?” diye sordum, şimdi kızgındım.

“Çünkü birlikte çok mutluyduk ve seni çok özlemiştim...”

Sophia’yla gitmesini istemiyordum. Şu anda istediğim son şey, her şeyin elimden kayıp gittiğini hissetmekti. Ama belki de bu, Michael’ın binlerce kez geleceğini söylediği, sonunda kalbim yerine aklımla hareket etmeye başlamam gereken andı.

“Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap, bunu daha sonra konuşuruz.”

Banyoya gitmek için arkamı döndüm ama Nick yine durdurdu.

“Yarın, bütün bunlar bittiğinde buradan çok uzaklara gideriz. Birlikte bir hafta sonu geçiririz. Gidip aramızdaki sorunları düzeltiriz. Senden başka bir kıza asla bakmayacağımı biliyorsun.”

Acı acı güldüm. “Bir dahaki sefere tepen atıp birini kıskandığında bu sözleri hatırla.”

Başını salladı. Sanırım sözlerimi kabullenmişti. Yüzümü ellerinin arasına alarak büyük bir içtenlikle gözlerimin içine baktı.

“Seni seviyorum ve senden başka düşündüğüm kimse yok.”

Gözlerimi kapatıp beni öpmesine izin verdim, o gittiğinde banyoya girdim.

Sürekli aklıma gelip bana eziyet eden tüm o olumsuz düşünceleri, iki haftadır üzerinde çalıştığım, kendimi daha iyi, daha güvenli, daha cesur hissetmek için değiştirmeye çalıştığım, uzak durmaya çabaladığım düşünceleri susturmaya çalıştım. Başlangıç noktasına geri dönemezdim; dönmeyecektim. Bu yüzden vesveselerimi kovmaya ve Nick'e güvenmeye çalıştım.

Ama bir şey doğruydı; o kadar seksi görünecektim ki, aptal sevgilim gözlerini benden alamayacaktı.

* * *

O sabah daha sonra, galadan önce, sürekli konuşup gülen Briar ve Jenna'yla vakit geçirdim. Beklediğimden çok daha eğlenceliydi. Jenna, annesinin saçlarını (ve büyük bir etkinlik düzenlediğinde kendisinininkini) yapan kadını davet etmiş, onun gelişini beklerken, yurdu bir güzellik salonuna dönüştürmüştük.

Manikür-pedikür ve ağda yaptırdık, benim mis gibi koksun diyce Himalaya tuzu ve gülsuyuyla banyo yaptım. Nemlendirme için annemin çok uzun zaman önce aldığı badem yağını kullandım. Bir kez sürmüştüm ve Nick her yerimi yalamak istediğini söylemişti.

İç çamaşırlarımla aynada kendime bakarak gülümse dim. Bulabildiğim en kışkırtıcı sutyenle külotu seçmiştim. O gecenin unutulmaz olacağına, Nick'in ömrünün sonuna kadar başka bir kıza bakmayacağına yemin ettim.

"Elbise bu mu?" diye sordu Briar giyinme odasındaki askıdan alarak.

Başımı sallayarak telefonuma baktım. Annem bir ara-

banın gelip bizi alacağını, etkinliğin yapıldığı yere götüreceğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Gerilmiştim. Oraya gittiğimde ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum ama Jenna'nın kuaförü gelince korkularımı bir kenara bırakmaya çalıştım. Briar saçlarıyla kendisinin ilgileneceğini söyledi; ailesi tarafından kırmızı halıya sürüklenmeye alışkındı ve saçını nasıl sevdiğini çok iyi biliyordu.

Saten bir sabahlık giyip oturarak işi Becka'ya bıraktım. Bu gösterişli görünümlü kadın saçlarıma bukleler yapıp karmaşık örgülerden oluşan bir taçla çevreledi. Saçımı kıvrırken canım acıyordu ama sonucun mükemmel olacağını bildiğim için katlandım. Bir buçuk saat sonra, aynada kendime bakarken gülümsüyordum.

“Bayıldım,” dedim, dönerek kendimi her açıdan kontrol ettim. Jenna elbiseyi alıp bana verdi. İpeğin tenimde yarattığı hoş hışırtıya hayran kalarak dikkatle giydim.

“Sansasyon yaratacaksın,” dedi, telefonumla rujumun sığacağı kadar büyük olan çantamı bana uzatırken.

Ona sarıldım.

“Jenn, Lion'la aranı düzeltmeye çalış. Seni seviyor. Bunu sakın unutma,” dedim. Başını salladı ve Briar'ı almaya gittim. Hayal gücüne pek yer bırakmayan çekici bej bir elbise giymişti. Saçlarını yandan toplamış, diğer yandan da kıvrırcık bukleler sarkıyordu. Harika görünüyordu.

Jenna'yla çabucak vedalaşıp dışarıda bizi bekleyen kiralık arabaya yürüdük. Karşımda bir şoför değil, son derece şık giyinmiş Steve'i görünce şaşırdım. Merdivenlerden indiğimizi görünce gülümseyerek bana dikdörtgen bir kutu uzattı.

“Nick'ten,” dedi. Bunu söyleyişinde garip, neredeyse hasmane bir şeyler vardı. Kutuya ve beraberindeki zarfa baktım.

İkisini de açmadan koltuğa bırakırken Briar bana garip bir bakış attı. “Sana ne aldığını öğrenmek istemiyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak yola odaklandım. Sakin kalmam gerekiyordu. Gece bitince istediğimiz her şeyi konuşabilirdik. Kalbimi açmak için o zamana kadar bekleyecektim.

Mekân şehir dışındaydı, uzun yolda sinirlerim daha da gerilmişti. Oraya vardığımızda, yolun iki yanındaki ağaçların hepsinin beyaz ışıklarla kaplı olduğunu görünce şaşırdım. Bir sıra limuzin tüm yolcuları kapıya bırakmak için bekliyordu. Arabamız durduğunda takım elbiseli bir adam kapımızı açtı. Kendime olan güvensizliğimi bastırmaya çalışmak zorundaydım. Arabadan inmeme yardım ederken en az otuz çift göz bana dikilmişti.

“İyi akşamlar hanımlar,” dedi takım elbiseli adam, kulağındaki bir düğmeye dokunarak duyamadığım bir şeyler fısıldadı.

Annem, onu ve William’ı bulana kadar hiçbir fotoğraf için durmamamı söylemişti. Takım elbiseli adam onu takip etmemi işaret edince Briar’a döndüm.

“Bunu kaçıramam,” dedi, fotoğraf çekimini hesapçı bir ilgiyle izlerken.

“Tek başına kalmanın sakıncası olmadığından emin misin?”

Gözlerini devirerek bana sırtını döndü. Zarif bacaklarıyla kameranın önünde toplanan insan grubuna doğru ilerlerken onun için endişelenmeye gerek olmadığını biliyordum.

Çok sayıda konukla röportaj yapan muhabirlerin önünden geçtim. Gözlerim anneminkilerle buluşana kadar burnaldığımı hissettim. Bir ay önce evden ayrıldığım gecedan

beri birbirimizi görmemiştik, ama sorunlarımızı bir kenara bırakacak kadar zaman geçmiş olsa da, onu gördüğümde hâlâ konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyordum.

“Çok güzel görünüyorsun Noah,” diye haykırdı beni gördüğünde, eğilip çabucak sarıldı.

Film yıldızı gibi görünüyordu: Saçları bukle bukle yapılmış, mücevherli gümüş bir tokayla geriye doğru toplanmıştı. Bordo elbisesi onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Formunu bu kadar iyi korumasına her zaman şaşardım, çünkü sıkı bir diyet falan yapmazdı.

“Teşekkürler. Sen de öyle,” diyerek William’ın *Los Angeles Times* muhabirleriyle konuştuğu köşeye baktım.

Kalabalıktan ayrı ama kolayca görülebilen bir yerde durarak arabaların gelişini, şık giyimli konukların inişini izledim. Annem, çeşitli tanıdıkları geçerken onlarla konuşmak için sesini yükseltiyordu. Ortalık tımarhaneye dönmüş, bu durum beni şimdiden strese sokmaya başlamıştı. Tanıştırıldığım tüm insanları hatırlayamıyordum ve hâlâ William’ın aptal muhabirlerle konuşmayı kesmesini beklemek zorundaydık, böylece sonunda lanet olası aile fotoğraflarımızı çektirebilecektik.

Fotoğrafçıların arasında bir heyecan dalgası yayılınca etrafıma bakındım ve halının yanında duran arabayı gördüm. İşte oradaydı, onu görüp deli olmamak mümkün müydü: Nicholas limuzinden indi, fotoğrafçıların çağrılarına rağmen ciddi ve profesyoneldi. Blazer ceketini ilikleyerek yanında gelen kıza elini uzattı. Sophia Aiken muhteşem siyah bir elbise giymişti, dar ve inanılmaz derecede seksiydi. Onları uzaktan izlerken kusma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Tam arkamı dönerken William gazetecilerden uzaklaşarak beni selamladı. Işıl ışıldı. Sanırım bu gece onun gecesiydi. Kendimi o kadar düşünüyordum ki bunun onun için ne kadar önemli olduğunu unutmuştum.

“Bunu yaptığın için teşekkürler, Noah. Harika görünüyorsun,” dedi gülümseyerek.

Artan gerginliğimi göz ardı ederek başımı salladım. Nick’in Sophia’ya bir şeyler söylediğini, ondan ayrılıp bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Göz göze geldiğimizde içimde binlerce kelebeğin uçuştüğünü hissettim. Elbisemi görünce gözleri kocaman açıldı. Tanrım... Nick smokin giymişti.

Çılgınca bir şey yapmadan önce arkamı dönüp muhteşem bahçelere, ışıklara, gazetecilere baktım. Şu ünlü bir haber spikeri değil miydi? Ve şuradaki adam, Spielberg’ün yeni filmi için işe alınmamış mıydı?

Birkaç dakika sonra Nick’in sıcaklığını hissettim. Ceke-ti sırtıma değince tüm vücudum titredi. Will’le annem tam karşımdaydı. Gözleri yeni gelenlere çevrilmişti.

“Merhaba oğlum,” dedi Will, bir kadın yanına gelip bir şeyler söylemeden hemen önce dalgın dalgın. Annem gergin gergin gülümseyerek dönüp kadının fotoğraflarla ilgili talimatlarını dinlemeye başladı.

Tekrar bahçelere baktım. Nick bir şey söylemedi, ama parmağıyla omuzumdan bileğime hem belli belirsiz, hem inanılmaz kışkırtıcı bir çizgi çizdi.

Bakışlarımla yapabileceği en iyi şeyin beni rahat bırakması –dokunmak, çekici bakışlar atmak, öpmek falan değil– olduğunu ifade ederek onu uyarma düşüncesiyle döndüm. Ama onu orada, çok yakınımda, tam karşımda ve her zamankinden daha heybetli görünce düşündüğüm uyarılar boğazımda düğümlendi.

Ağzı bir şey söylemiyordu ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Bakışları elle tutulur gibiydi, vücudumda gezinirken beni çıırılçıplak soyuyormuş, elleriyle beni okşuyormuş gibi hissediyordum. Çıplak vücudumun her santimini nemli ve

sevecen dudaklarıyla öptüğünü şimdiden hissedebiliyordum.

Tanrım, kes şunu, şu anda bunu düşünme.

Eğilip yanağımdan öptü.

Gözlerimi kapatıp hafif tütün kokusu karışmış tanıdık kokusunu içime çektim. Sigara mı içiyordu?

O da benim kadar gergin miydi?

“Muhteşem görünüyorsun,” diye kulağıma fısıldadıktan sonra ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Ben şaşkın şaşkın izlerken yanımdan geçip gazetecilerin yanına gitti. Gazeteciler soru yağmuruna tutuyordu, uzaktan onlara cevap vermesini izledim. Tavırları, genç Leicester hakkında bilgi edinmek için can atan tüm o insanlarla rahat rahat konuşması, her hareketindeki özgüven...

Geri çekilip telefonuna bir şeyler yazdı. Tam o sırada benimkinin titreştiğini hissettim.

O sırada Nick telefonunu bırakıp soruları yanıtlamaya geri dönmüş, babası da yanına gitmişti. Kameralar iki adama odaklanmıştı. Ekranıma baktım:

O elbiseyi öyle yavaş çıkaracağım ki, hayatının en uzun ve en erotik gecesi olacak.

Uygunsuz bir sıcaklık vücudumun tepeden tırnağa tutuşmasına neden olmuştu. Sözlerinin, sadece varlığının bile üzerimde yarattığı etkiyi kimsenin fark etmemesini umarak iki yanıma baktım.

Sonunda bizi garsonların zarif cam tepsilerde şampanya kadehleri servis ettiği salona aldılar. Her yerde camlar, kristaller vardı ve mumlar... Evet, yüzlerce mum ve yumuşak beyaz ışıklar yerleşmeye, konuşmaya, inanılmaz bir akşam geçirmeye davet ediyordu.

Artık insanlar kaynaşmaya başlayınca Nick yanıma gelip benimle buluştu.

“Hediyemi beğendin mi?” diye sordu gazetecileri arkamızda bırakarak yürürken.

Ondan biraz uzak durmak istiyordum. Her şey bittikten sonra işleri yoluna koyacağımıza söz vermiştik ve o gecenin olabildiğince çabuk bitmesini istiyordum.

“Hediye yok Nick. Bu geceyi atlatmak ve buraya başka bir kadınla geldiğini unutmak istiyorum.”

İçini çekerek elini kaldırdı, belli ki beni okşamak istiyordu, ama sonra yapamayacağını fark etti. Elini yumruk yapıp yan tarafına indirdi. Gözlerimi kaçırdım, durumdan ve her şeyden hayal kırıklığına uğramıştım. Hüsrarla başka tarafa baktım; bu durumdan, her şeyden yılmıştım.

“Bütün bunları mahvedebilirim, Noah. Yapabilirim. Şu anda tek istediğim ellerimi saçlarına gömüp nefessiz kalana kadar seni öpmek. Tek kelime et, yaparım.”

Dudağımı ısırdım. Doğru söylediğini biliyordum. Ondan istesem, o gece ne kadar acı çektiğimi anlatsam, hiçbir şey onu benim uğruma bütün olayı mahvetmekten daha mutlu edemezdi.

Ama Will bizden uslu durmamızı istemişti, ailemizin bize daha da fazla karşı çıkmasına neden olacak değildim.

“Ben iyiyim,” dedim ona, tam o sırada Nick’in bana sarıldığını hayal etsem de. Onu özlüyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanları, dokunmalarımızı, öpüşmelerimizi özlüyordum. Nick ve Noah anlarını özlüyordum; iki hafta çok uzun bir süre olmuş, ama önceki gece her şeyi ortaya döküp sorunlarımızı kesin olarak çözmemiz için yeterli olmamıştı.

Annemin birkaç metre öteden bizi izlediğini fark ettim. İnsanlar bizi fark ediyordu, lanet olsun. Herkesin gözü Nick’in üzerindeydi.

“Gitmen gerek. İnsanlar bize bakıyor ve isteyeceğim son şey tüm bunları boş yere yapmış olmamız.”

Nick iki tarafa, sonra bana baktı.

“Sadece birkaç saat. Sonra bedenim ve ruhumla kendimi sana adayacağıma söz veriyorum. Her şey eskisi gibi olana kadar.”

Sözleri aramızda sonsuz gelen birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı.

Her şey eskisi gibi olana kadar.

NICK

Dişlerimi sıkarak oradan uzaklaştım. Bana kalsaydı, ona benimle arabaya binmesini söyledim ve giderdik. Orada olmak istemiyordum. Babamın benden istedikleri zerre umurumda değildi. Beni tek ilgilendiren Noah'ya kavuşmaktı ama Sophia'yla takılmak buna hiç yardımcı olmayacaktı.

Noah'yı görür görmez o gecenin işkence olacağını anlamıştım. Herkes onu izliyordu, o kadar güzel görünüyordu ki neredeyse gözlerinizi acıtiyordu, kimse onu görmezden gelemezdi. Her yeri pırıl pırıldı: teni, saçları, gözleri, yüzü ve üzerine ikinci bir deri gibi oturan o elbisenin içindeki vücudu. Korsajının içinde beli o kadar inceydi ki, nasıl nefes alabildiğini merak ediyordum ama onu böyle görebilmek için buna değerdi.

Parmaklarım sızlıyordu, ona dokunmak, öpmek, zevkine varmak, saatlerce sevmek istiyordum. Onu çok özlemiştim, bu saçmalıkla zaman harcayarak ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Odanın diğer tarafına geçtim, durup garsonlardan birinden bir içki alarak tek dikişte içtim.

Oraya Sophia'yla gitmenin aptalca olduğunu biliyordum,

bu babam için yapmayı planladığım son şeydi. Artık iyilik yoktu, aptalca oyunları ilişkimin önüne koymak yoktu.

Yemeklerin servis edileceği, konuşmaların yapılacağı ve geceyi ülkenin en iyi orkestralarından birinin performansı ile kapatacakları yemek salonuna varmadan önce, bir çift parlak yeşil gözle karşılaşınca şaşırdım. Bir an durdum, sonra ihtiyatla salonun bir köşesinde, küçük bir masanın yanında durduğu yere yürüdüm.

“Senin ne işin var burada?” diye sordum Briar’a, küfretmemek için kendimi zor tutarak.

Sırıttı ama bu hoş ifadenin ardındaki zehirli kini görebiliyordum.

“Beni Morgan getirdi. Gerçekten onun burnunun dibinde başka bir kadınla mı dolanıyorsun?” Bana bakmak yerine omzumun üzerinden arkama bakıyordu. Arkama bakınca Sophia’nın şirketten birileriyle konuştuğunu gördüm. Birçoğu babasının arkadaşıydı, oldukça iyi tanıdığı ve rahat edebileceği insanlardı. Sophia bana Noah’yla bir sorun yaşamak istemediğini açıkça söylemişti. Yalnız gelmek için ısrar etmişti ama senatör babamdan onu getirmemi açıkça istediği için buna izin veremezdim.

İkimiz de ortada bir şey olmadığını, sadece iki iş arkadaşı arasındaki iyi bir dostluk olduğunu biliyorduk. Noah’ya New York’tan bahsederek hata yapmıştı ama o kadar içten ve samimi özür dilemişti ki benden iyi bir iş arkadaşı olmaktan başka bir şey istemediğini anlayabiliyordum.

“Benim ofisimde çalışıyor. Hem sana ne ki Briar? Neden buradasın? İkimiz de buranın olmak isteyeceğin son yer olduğunu biliyoruz.”

Bu sözlerle yüzündeki yapmacık gülümseme silinmişti.

“Dünya her zamanki gibi ama ben eskisi kadar saf değilim. Geçen gün bana değiştiğini söylemiştin. Eh, ben de

değiştim. Artık insanların bana aptalmışım gibi davranmasına izin vermiyorum. Bu yüzden burada olmaktan korktugumu bir an bile düşünme.”

Konuşmaktan kaçındım. Onunla tekrar tartışmaya girecek değildim. Madem oradaydı, söylediklerinin doğru olduğunu tahmin ediyordum. Etrafta dolaşan, konuşan, içen, sözde başarılarıyla övünen, her biri diğerinden daha iyi görünmek için yarışan zengin ve ünlülere, sonra da Briar’a, her zaman takındığı o sertlik maskesinin gizlediği nefrete baktım.

Ona cevap vermek istiyordum ama bir şey... daha doğrusu biri dikkatimi çekmişti. Ana kapıya baktım ve tüm dünyam sarsıldı.

Anabel Grason gelmişti.

Annem oradaydı.

Onun burada ne işi vardı?

Yumruklarımı sıkıp odanın diğer ucuna yürüdüm. Oraya gelecek kadar küstah olduğuna inanamıyordum. Peki neden? Bunu neden istemişti ki? Kalbimde bir baskı hissettim ve kusma isteği duydum.

Öfkeyle arkamı dönünce aptalca bir şey yapmama fırsat vermeden beni durdurmak için aniden ortaya çıkan babama çarptım. Çabucak etrafa bir göz atıp beni kolumdan tutarak pencerelerden birine doğru ittirdi. Güneş batmıştı, ışık bahçedeki lambalardan ve ara sıra hızla toplanan bulutların gizlediği aydan geliyordu.

“Nicholas, sakin ol.”

İfadesi ciddi, bakışları sertti. Dikkatimi çekmek istiyordu ama görebildiğim tek şey her şeyden çok nefret ettiğim o kadındı.

“Onun burada ne işi var?” diye neredeyse bağırınca babam beni diğer misafirlerden daha da uzağa götürdü.

“Bilmiyorum, ama ben icabına bakarım. Beni dinle Nicholas, sakın olmalısın, tamam mı? Şu anda olay çıkaramazsın.”

Bir an, benimkinden daha koyu mavi gözlerinin içine bakarken hipnotize olmuşum gibi hissettim. Ben gözlerimi annemden almıştım; herkes hep bunu söylerdi. Babam hafifçe yanağıma vurdu.

“Ben onunla konuşurum. Senin bir şey yapmana gerek yok.”

Başımı sallayarak durumun kontrolünü babama bıraktım. Annemi görmek istemiyordum; onunla konuşmak istemiyordum. Tek istediğim bizden olabildiğince uzakta olmasıydı. Öte yandan bir mesaj iletmek için orada olduğu her halinden belliydi; zaten daha önce de benimle iletişime geçmeye çalışmıştı. Ve söyleyecekleri her neyse, iyi olmadığından emindim.

Babam sükûnetini bana aktarmaya çalışıyordu. Ama onun bile bunu hissetmediğini söyleyebilirdim. Arkasını dönüp davetlilerin arasında kayboldu.

Gözlerim Noah’yı aradı. Küçük bir grup insanla konuşuyor, eğleniyor gibi görünüyordu. İçinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi ama ben daha bir şey yapamadan –elini tutmak, sarılmak, onu bir arabaya sokup gitmek– görüş alanımda başka bir kız belirdi.

“Ekipteki herkesin senin hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın, Nick. Başarıların kulaktan kulağa yayılıyor. İnsanlar şimdiden bayrağı babandan ne zaman devralacağını konuşuyor.” Sophia gülümsedi ama ben cevap olarak zar zor başımı sallayabildim. “İyi misin?”

İyi mi? Cehennemdeydim.

Her yerde Briar’ı aradım tekrar. Onu hiçbir yerde göremeyince içimde aniden bir kaygı belirdi. Çok fazla potansiyel sorun vardı.

Daha Sophia'ya cevap veremeden insanlar yemek için oturmaya başladı. Sakin kalmaya çalışarak elimi Sophia'nın beline koyup masadaki yerimize yönlendirdim.

Yemek salonundaki loş ışıklardan memnundum. O kadar keyifsizdim ki, ihtiyacım olan son şey üzerimde parlayan spot ışıklarıydı. Ailemin masası salonun ortasındaydı; orkestranın çalacağı, konuşmaların yapılacağı, şirketin kendimi bildim bileli desteklediği bir organizasyon için yardım amaçlı bir açık artırma düzenleyeceği sahneye yakındı. Oraya vardığımda, Noah'nın, annesinin yanında oturduğunu gördüm. Briar ortadan kaybolmuştu. Noah'nın gözlerinde acı vardı, beni Sophia'yla birlikte görmemek için bakışlarını kaçırdı.

Lanet olsun.

Sophia masadaki diğer insanlarla birlikte onu da kibarca selamladı, o sırada, daha oturamadan, o gece görmekten memnun olacağım tek kişinin sesini duyunca hızla arkama döndüm.

“Torunum nerede? İşte orada yaşlı bir adamın gururu ve neşesi!”

Büyükbabam Andrew'nun yavaş yavaş masaya yaklaştığını görünce sıırıttım. İnsanlar konuşmaya ve oturacakları yeri aramaya o kadar dalmışlardı ki, kimse hiç itirazım olmayan tek adamın gelişini fark etmemişti.

Andrew Leister seksen üç yaşındaydı. Bu imparatorluğu o kurmuştu. Seyrek beyaz saçları bir zamanlar benimki ve babamınki gibi siyahtı. Babamla çok ortak noktası vardı ama onun soğukluğu yoktu. Büyükbabam, hayatımda bir baba figürüne en yakın kişiydi.

Annemin yüzeye çıkardığı tüm nahoş anılar kaybolmuş, yerini sadece dedemin çiftliğinde ata binmek, gölünde balık tutmak, onu şaşırtmak için babamın dolabına sakla-

yabileceğim en iğrenç kurbağayı bulmaktan başka bir şey umursamadığım anlar almıştı.

Büyükbabam.

Elini sıkarken beni çekip sıkı sıkı kucakladı.

“Beni görmeye ne zaman geleceğini düşünüyordun, seni küçük şeytan?”

Güldüm, sonra geri çekilip onu inceledim. “Montana çok uzak ihtiyar.”

Beni baştan aşağı süzerken homurdandı. “Seni oradan uzak tutamadığımız zamanları hatırlıyorum. Şimdi tek umursadığın sörf yapmak ve aptal plajların.” Derin bir nefes alarak bir sandalyeye oturdu. “Bir düşün: Torunların var ve seni sıradan lanet Amerikalılara dönüştürüyorlar.”

Yüksek sesle güldüm, bu sözleri gözlerini bizden alamayan Noah dışında kimse duymadığı için seviniyordum. Büyükbabam bu ülkede şirket kurmak için yirmi yaşındayken İngiltere’den göç etmişti. Burada ne kadar zaman geçirmiş olursa olsun, bana köklerinin burada olmadığını, onu bir İngiliz’den başka bir şey sanmamam gerektiğini hatırlatmaktan hiç vazgeçmemişti.

O sırada babam göründü, babasına muhabbet ve sabırsızlık karışımı bir ifadeyle baktı.

“Baba,” dedi büyükbabamın elini sıkarak. Büyükbabam ona bana sarıldığı gibi sarılmadı ama gözlerini kısarak ona ilgiyle baktı.

“Beni henüz tanıştırmadığın şu yeni karın nerede?”

Raffaella yanında belirince babam gözlerini devirdi. Geçtiğimiz yıl o kadar yoğunlu ki büyükbabamı görmek için seyahat edecek zamanımız olmamıştı, şimdi buradayken onu ne kadar özlediğimi fark etmiştim.

Noah ayağa kalkarak bana baktı. Babam tanıştırmak için yanına çağırdığında ne kadar rahatsız olduğunu göre-

biliyordum. Her şey farklı olmalıydı: Onu tanıştıran ben olmalıydım, büyükbabama hayatımın aşkı olduğunu söyleyebilmeliydim.

Büyükbabam gülümsedi, biraz dalgındı, o sırada Sophia'yı fark etti.

“Beni kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın, Nicholas?”

Sophia'nın izlerkenki nazik gülümsemesi kaybolarak Noah'ya baktı. Hemen büyükbabamın izlenimini düzelttim.

“Sophia kız arkadaşım değil büyükbaba. Stajyer arkadaşım. Senatör Aiken'ın kızı.”

Büyükbabam başını salladı. “Anlıyorum. İyi ki öyle. Torunumun siyasete bulaşmasını istemiyorum, hele de babanunki gibi bir siyasete.”

Ben kahkaha atıncaya kadar Sophia felç geçirmiş gibi görünüyordu. Noah o anda büyükbabama ısınmış olmalıydı. Ama artık hepimizin oturma vakti gelmişti.

Giriş konuşmasını babamın yönetim kurulu üyesi arkadaşı Robert Layton yaptı. Herkes altmış yıllık sıkı çalışmayı kutlamak için şampanya kadehlerini kaldırdı. Hemen ardından akşam yemeği servis edildi. Masaların arasında annemi bulmaya çalışarak salonun her yerine baktım ama imkânsızdı.

Raffaella keyifsiz görünüyordu. Yemeğine neredeyse hiç dokunmuyor, şampanyasından her yudum aldığında gergin görünüyordu. Bu arada Noah, kendisi hakkında iyi bir izlenim edinmiş gibi görünen büyükbabayla neşeyle konuşuyordu. Ara sıra, cam gibi gözleri ve pembe yanaklarıyla biraz geç gelen Briar'a dönüyordu. İçtiği içki onda gözle görülür izler bırakıyor, bu beni daha da endişelendiriyordu.

Tatlıyı bitirdiğimizde annemin zarif, ince vücudu belirdi. Noah'nın yanında durduğunu görünce gerildim.

Herkes sessizliğe gömüldü ve Noah arkasında annemin sesini duyunca ceset gibi kaskatı kesildi.

“İyi akşamlar Bay ve Bayan Leister ve geri kalanınız. Yıldönümünüzü kutlarım.”

NOAH

O sesi duyduğumda kalbim duracaktı. Bir an hayal gördüğümü sandım ama Nicholas’a şöyle bir bakmam duyduklarımın gerçek olduğunu doğrulamaya yetmişti.

Anabel Grason oradaydı.

Tam zamanında dönüp de yanımda durduğunu görünce ciğerlerimdeki tüm havanın boşaldığını hissettim.

“Hepinizi gördüğüme çok sevindim, özellikle de seni Andrew. Böyle bir imparatorluğun kurucusu olduğun için büyük bir gurur duyuyor olmalısın.”

Az önce bana İngiliz edebiyatından ve Amerika’nın nasıl bir felaket olduğundan bahseden Nick’in büyükbabası şimdi gülümsüyordu, sert ama dostça, ince buruşuk dudakları hafifçe büzülmüştü.

“Seni görmek çok güzel, Bel. Yıllar oldu.”

Gözlerimi kime çevireceğime karar vermekte zorlanıyordum: Cinayet işlemenin eşiğinde görünen Nicholas’a mı, yoksa bir anda tüm dikkatimi üzerine çeken anneme mi? Masanın üzerindeki beyaz keten peçeteler kadar solgundu, keman teli kadar gergin duruyordu.

Anabel soğuk birtakım yalanlar söyleyemedi William sandalyesini geriye iterek dizginleri ele aldı, gözleri eski karsısının üzerindeydi.

“Konuşmamız gerek. Özel olarak konuşsak iyi olur.”

Anabel ona döndü, sıkı vücudu kan kırmızısı bir elbisenin içine sıkışmıştı, prova edilmiş bir gülümsemeyle, “Emi-nim Raffaella da bulunmak ister,” dedi.

Annem ona açıkça tehditkâr bir ifadeyle baktı. “Gitme-ni tavsiye ederim. Bunun ne yeri ne de zamanı.”

Neler oluyordu böyle?

Korkuyordum, o kadınla öğle yemeği yediğimden beri hissettiğim şüphelerin gerçek olmasından korkuyordum.

Nick’le masanın karşısından göz göze geldik, tam o sırada biri mikrofonu eline alıp dans pistine çıkma vaktinin geldiğini duyurdu.

Müzik çalmaya başlayınca herkes burunlarının dibinde yaşanan aile krizinden habersiz dans etmeye, partinin tadını çıkarmaya hazır, gülümseyerek ayağa kalktı.

Nick’i ondan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Aslında başka bir şey düşünemiyordum. Arkamı döndüm, yanına gidip elini tuttum. Onu dans pistine çekerken kendini kaybetmiş görünüyordu. Birlikte gittiğimizi gören masadakilerin ne düşündüğünü bilmiyordum; birbirimize bakışlarımızın hiç de kardeşçe olmadığının belli olup olmadığı bilmiyordum; tek ilgilendiğim Nick’in iyi olmasıydı.

İlgisini çekmeye çalıştım, ama o salonun öbür tarafına odaklanmıştı. O tarafa bakınca William’ın annem ve eski karısıyla bir kapıdan çıktığını gördüm.

“Sence ne hakkında konuşmaları gerekiyor?” diye sordum, boğazımda bir düğümle.

Nick bana yanında olduğumu o anda fark etmiş gibi baktı. “İliş bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.”

İçinde bulunduğu durumu hayal etmeye çalıştım. Onu daha önce de böyle görmüştüm, er ya da geç patlayacağını biliyordum.

Yanağına dokunarak kendime bakmaya zorladım, aylar önce o kadınla buluşmayı kabul etmenin muhtemelen yapabileceğim en büyük hata olduğunu düşünüyordum. Nicholas’a şöyle bir bakmak bile annesinin varlığının ona eşsiz bir acı verdiğini hatırlatıyordu.

Eğer onunla buluştuğumu öğrenirse...

“Nicholas, sana bir şey söylemem lazım,” dedim sesim hafifçe titreyerek. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, ama annesi yan odadayken ve açıkça bir gösteri yapmaya hazırlanırken, buluşmamızdan bahsetmesi muhtemeldi, Nick onun ağzından öğrenirse... muhtemelen beni asla affetmezdi.

“Ne?” diye sordu.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım, ama o sırada biri araya girdi. Sophia’ydı, yüzü endişe doluydu.

“Nicholas, sanırım gidip aileni görmelisin.”

Birbirimizden uzaklaştık, ona baktıktan sonra ikimiz de kapıya baktık.

“Ben giderim,” dedim, ortalığı yatıştırmak istiyordum.

Nicholas kolumdan tuttu. “Hayır,” dedi kararlılıkla.

“Nicholas, annen benim için önemli değil. Onunla yüzleşmen için hiçbir neden yok.”

Kendini kaybetmek üzereymiş gibiydi.

Sophia’ya döndüm. “O kapıya yaklaşmasına izin verme.”

Nick’in tepki vermesine fırsat vermeden salonun diğer ucuna fırladım.

Kapıya yaklaşır yaklaşmaz bağırtılar duydum. Bir an içeri girip girmemekte kararsız kaldım ama annemin yüzünü, ne kadar gergin görüldüğünü hatırlayınca... bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Nick’in annesi bir canavar olabilirdi.

Kapıyı dikkatle açtım, üçü de –William, Anabel ve annem– dönüp bana baktı, hepsinin yüzü tartışmaktan kıpkırmızıydı. Anabel pencerenin yanındaydı, keyif aldığı belliydi. William baygın gibiydi. Ve annem... annem ortadan kaybolmak, bir daha hiç görünmemek istermiş gibi bir kanepede oturuyordu.

“Ah, çok güzel! Hadi Noah, bence söyleyeceklerimi dinlemelisin.”

Bunu duyunca annemin tavrı değişti, kalkıp ikimizin arasında durdu. “Sakın kızımı bu işe bulaştırayım deme! Sakın buna cüret etme!”

William yanına gelip kolunu annemin omzuna koymaya çalıştı, ama o sırada imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şey oldu: Annem onu şiddetle silkeleyerek yüzüne bir tokat attı. Donup kalmıştım. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki arkamda kapının açıldığını duymamıştım. Ama omuzlarımda bir çift el hissettim.

“Bir daha bana dokunma!” Annem William’a sırtım dönüp yanıma yürüdü. “Noah, hemen gitmemiz gerekiyor.”

Nicholas önüme geçip aramızda durdu. “Neler dönüyor burada?”

Şimdi konuşma sırası Anabel’deydi. Pencereden uzaklaştı, yarattığı manzaradan ve annemin sevdiği tek erkeği tokatladığını görmekten mutlu olduğu belliydi. “Olan şu ki benim olanı almaya geldim.”

William acı acı güldü, hızla kendini toparladı, hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

“Senin tek istediğin kahrolası para. Koca dediğin o embesilden boşanıyorsun, bu yüzden gelip yalanlar söyleyerek hiçbir şekilde bozamayacağın bir şeyi mahvetmeye çalışıyorsun: O kadını hayal edebileceğinden daha çok sevdiğim gerçeğini değiştiremezsin.”

Annem gözlerinden yaşlar akarak arkasını dönüp hareketsiz durdu, parmakları titriyordu, gözleri kocasına odaklanmıştı.

“Her gün kendime, sadece kendisini cehennemden kurtaracak birisini isteyen küçük bir kızla beni yıllarca nasıl kandırdığını soruyorum.”

Soluklarım hızlanmıştı. Ne demek istiyordu?

Devam etti: “Şimdi dünyanın en iyi babasıymışsın gibi davranmayı seviyorsun ve Nicholas’ı geride bıraktığımı yüzüme vuruyorsun ama bana başka seçenek bırakmadın! Onun karşılığında bizi takas ettin ve beni sokağa atmaya kalkıştın.”

William bir kahkaha patlattı. “Raffaella’yla tanışmadan çok önce senden boşanmaya çalışmıştım. Nicholas daha altı yaşında bile değildi. Seni artık sevmediğimi, her ihtiyacınla ilgileneneğimi söyledim ama sen kabul etmedin. O evlilik saçmalığını sürdürmek ve benim çatım altında yaşamaya devam etmek istedin, ben de oğlumuzun hatırına kabul ettim.”

Nicholas hayatı buna bağlıymış gibi annesiyle babasının her bir sözünü dinliyordu. Sanki hiç bilmediği cevapları duyuyor, her şeyin neden böyle olduğunu, neden annesiz büyümek zorunda kaldığını nihayet anlıyordu.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum, anneme bakarak, hiçbir şey anlamamıştım. Nick’ten uzaklaşarak William’a baktım. Bir anda kendimi var olabileceğini hiç tahmin etmediğim bir şeyin içinde bulmuştum: hayal edilemez şekillerde ve korkunç sonuçlarla birbirine bağlı iki aile.

“Sen ve Raffaella birbirinizi yıllardır mı tanıyorsunuz?” diye sordu Nick, inanamıyor gibiydi.

Anabel dönüp şaşkın şaşkın ona baktı. Sonra bana baktı. “Mektubu ona vermedin, değil mi?”

Kalbim küt küt atıyordu. Nick gözlerimin içine baktı. Zavalılığın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Başımı iki yana salladım ama kelimeler boğazımda düğümlemişti. “Ben...”

“Noah’yla birkaç ay önce çok ilginç bir görüşme yaptık. Bir insanın para için ve hastalıklı bir merak uğruna yapabilecekleri inanılmaz, öyle değil mi Noah?”

Anabel neredeyse delirmiş gibiydi. Nick bana inanamaz bir ifadeyle bakıyordu.

“Bu yalan!” diye bağırdım o şeytan kadına. “Nicholas, düşündüğün gibi değil! Onunla buluşmayı kabul ettim çünkü eğer görüşmezsem Maddie’yi görmene izin vermeyeceğini söyledi. Tek sebep bu!”

“Onunla gizli gizli görüştün! Bana hiç söylemedin, öyle mi?”

Nicholas’ın bakışları içime işliyordu. Gözlerinde daha önce hiç böyle bir acı görmemiştim. Onunla buluşarak Nick’e ihanet ettiğimi biliyordum ama beni motive eden merak ya da para değildi. Bunu onun için yapmıştım. O kadının tek istediği aramıza girmekti, onun varlığı bile Nicholas’ı o kadar üzmüştü ki söylediklerimi dinleyemiyordu.

“Nicholas, dinle...”

Cümleyi tamamlamama fırsat vermedi. Geri çekildi, herkese nefret dolu bir bakış attı, kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Tekrar o şeytan kadına döndüm. “Buraya gelmenin tek sebebi, daha önce verdiğinden daha fazla zarar vermek!”

Anabel etrafında olup bitenlerden etkilenmemiş görünüyordu. Sakin, hatta rahattı. Ortamını bulmuş gibiydi. Kapının çarpıldığını duyunca yüzü sertleşerek kararlılıkla William’a döndü. “Kızımın babasına, kızın kendisine ait

olduğunu ve onun sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini bildirmeye geldim.”

Bir an duyduklarımdan emin olamadım. Önce ona, sonra ellerini başına götüren William’a ve son olarak, ona asla zarar veremeyecek tek kişiye vurduktan sonra neredeyse felç olan, enkaz halindeki anneme baktım.

Derken her şey anlam kazandı.

William iki kadının arasına girdi. “Biliyor musun, Anabel? Sen lanet olası bir yalancısın ve söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum.”

Anabel çantasını açıp altın varaklı gibi görünen birtakım kâğıtlar çıkardı. William’a gösterirken ben kıpırdamadan önümdeki pembe diziyi izliyordum.

“Bu DNA testi. Her zaman şüphem vardı ama Robert’ın beni terk edeceğinden korktuğum için hiçbir zaman öğrenmek istemedim. Ama Robert tıpkı senin gibi çıktı ve şimdi her şeyimi elimden almak istiyor. Böyle bir şey olmayacak. Madison senin kızın ve onun bakımını sağlamak zorundasın.”

Annem orada sessizce durmaya devam ediyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

William elindeki kâğıtları çekip aldı, bir süre inceledikten sonra ters ters ona baktı.

“Yalanlar. Bu sadece bir sürü lanet yalan. Ben hiçbir zaman DNA testi yaptırmadım. Bunu asla kabul etmedim, bu yüzden güvenliği çağırıp seni dışarı attırmadan gözümün önünden kaybolup gidebilirsin.”

Anabel kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Sonuçlar doğru. Evine girip DNA örneği alacak birini bulmak zor mu sanıyorsun? Bir soygun telefonu aldığında, sadece bir saç fırçası çalındığını, başka hiçbir şeyin kaybolmadığını duyunca garip gelmedi mi?”

Aman Tanrım... Geçen yaz eve giren hırsızlar... İnanamıyordum; yalan olmalıydı. Bu çılgınlıktı. Adamları Anabel tutmuştu; kefaletlerini ödeyerek onları çıkarmış olmalıydı. Eminim saç fırçasını polisten saklamak onlar için kolay olmuştu.

William'ın nutku tutulmuştu. Böyle bir ifşadan sonra herkesin dili tutulurdu.

Anabel hiddetle bana döndü. “Şuna bak, beni yargılıyorsun. Bu ne cüret?”

Doğruca yanına yürüdüm. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Anne olmayı hak etmiyorsun.”

Anabel kıkırdayarak anneme baktı. “Annen seni neredeyse öldürecek bir adamla evde yalnız bırakıp beş yıldızlı bir otelde kocamla sevişirken bana bunu söylemen tuhaf.”

Annem önüme geçerek bağırdı, “Defol!”

Anabel tekrar kıkırdayarak acımayla devam etti, “Oğlumu babasıyla bıraktım çünkü onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Onu kesinlikle bir tacizciyle bırakmazdım.”

Annem eliyle ağzını kapatıp kontrolsüzce hıçkırmaya başladı. Anabel dışarı çıktı. Anneme döndüm, kadının az önce söylediklerini inkâr etmesini bekliyordum.

“Anne?” Kelime ağzımdan çıkana kadar sesimin çatalanacağını fark etmemiştim.

“Noah, ben...”

O cadının söyledikleri doğru olabilir miydi? Annemle Will gerçekten de evlenmeden çok önce tanışmış olabilirler miydi? Babam az kalsın beni öldürecekken, bunun nedeni gerçekten annemin başka bir adamla birlikte olması mıydı?

“Demiştin ki... çalıştığını söylemiştin...” dedim, göz yaşlarım yanaklarımdan akıyor, odanın geri kalanındaki her şeyi görmemi engelliyordu.

Annem yanıma gelmeye çalıştı ama ben geri adım atarak mesafemi korudum.

“Noah, böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti. Bana inanmalısın. Ben her zaman... Olanlar için her zaman kendimi çok suçlu hissettim ama...”

“Nasıl yapabildin?” diye bağırdım, gözyaşlarımı şiddetle silerken. “Beni onunla nasıl yalnız bırakabildin?”

William onun yanına geldi. O sırada ondan var gücümle nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki, asla affedemeyeceğimi düşünüyordum. “Noah, sakın ol. Hiçbirimiz bunun olmasını istemedik. Hiçbirimiz bunu hayal bile edemezdik.”

Ellerimle yüzümü örttüm, söylediklerine inanamıyordum. Hayatımın üzerine çöken sis nihayet dağılıyor, her şeyin görüldüğünden çok ama çok daha kötü olduğu ortaya çıkıyordu.

“Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Anabel Grason haklı: Sen ondan daha kötüsün ve seni asla affetmeyeceğim. Hayatımı mahvettin. Beni mahvettin.”

Cevap vermelerine fırsat vermedim. Kaçmaya hazır, arkamı dönüp kapıya gittim. Kapıyı arkamdan çarparak gözyaşlarımı tekrar sildim, muhtemelen makyajım her yere bulaşmıştı... ve eve gitmemin hiçbir yolu olmadığını, beni götürecek kimsenin olmadığını fark ettim. Steve’i aramak istemiyordum.

Sinir içindeydim, çantamdan telefonumu çıkardım, Briar’dan gelen dört cevapsız arama gördüm.

Ona olanları anlatmak bir yana dışarı çıkıp çıkamayacağımı bile bilmiyordum, ama sakinleşmeye çalıştım, çünkü yeni öğrendiklerimin üzerinde daha fazla durmanın bir anlamı yoktu. Annem, tüm zamanların en kötü annesi ödülünü alacaktı. Tamam. Sadece gitmem gerekiyordu, o anda

beni teselli edebilecek tek kişiye, bana annesine duyduğu nefretle bakarak çıkıp giden kişiye sarılmam gerekiyordu.

Yüreğim ağzımda Nick'i aradım. Telefonu kapalıydı; bu alışılmadık bir şeydi. Telefonu açmadığım için hep şikâyet ederdi. O zaman sadece kızgın olmadığını anladım; anne-siyle buluşmamı bir ihanet olarak görüyordu.

İşlerin bu kadar kısa sürede bu kadar karmaşık hale geldiğine inanamıyordum. Annemin yaptıklarına, yıllarca bana yalan söylemesine, beni yalnız bırakmasına, William'la ilişkisine, hiçbir şeye inanamıyordum. Şimdi bir de Madison'ın Will'in kızı olduğu ortaya çıkmıştı. Nick bunu nasıl karşılayacaktı?

O kadar stresliydim ki Briar'ın kapıdan girdiğini görünce sevindim. Beni orada bulunca dondu kaldı, sonra koşup bana sarıldı. "Morgan?"

Bir kanepeye yığıldım ve yanıma oturdu.

"Çok üzgünüm, Noah..." dedi Briar, kolunu bana dolayarak.

"Olanlara inanamıyorum," diye söze başladım ama doğru kelimeleri seçemiyordum. Ona neler olduğunu bile anlatamıyordum, çünkü ne benim ne de ailemin geçmişi hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni uyarmak istedim, gerçekten istedim... ama o böyle biri. Benimle böyleydi, seninle de öyle olacak... Nicholas kimseyi sevemez."

Düşüncelerim donmuştu, başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kaşlarımı çattım. Anlamıyordum. Briar uzanıp yanaklarımdan süzülen yaşları sildi.

"Görmemiş olmanı umuyordum ama... belli ki görmüşsün."

Elini tutup uzaklaştırdım, ne dediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum, göğsümün ortasında korkunç bir korku yükselirken.

“Sana söylemek istedim... Ama sonra onu ne kadar sevdiğini görünce bir şey söylememeye karar verdim. Ama sonra onunla gittiğini gördüm, Morgan, bana yaptığı şeyi sana da yapmasına izin veremem. Herkesin gözü önünde seni böyle aldatmaya hakkı yok.”

Başımı iki yana salladım. Ellerim titremeye başlamıştı.

“O aşağılık herifin teki Morgan. Hep öyleydi. Bana sessiz kalmamı, sana bir şey söylemememi söyledi, ben de kabul ettim çünkü sana gerçekten âşık olduğumu düşünüyordum, ama onunla öpüştüğünü gördükten sonra yalan söylemeye devam edemem.”

Kalbimin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum. Eğer söyledikleri doğruysa...

“Sophia’yla mı gitti?” Adını söylerken sesim titreyince Briar bana acıyan bir bakış attı, nasıl bu kadar mutsuz olabileceğimi anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Üzerime iki bomba atıldığını bilmiyor olmalıydı: Nick’in yasını tutuyordum ama annemin de yasını tutuyordum...

Ben kalkınca Briar da kalktı.

“Sen de mi onunla yattın?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. Gerçeği öğrenmek için bu kadarı yeterliydi.

NICK

Öfkeyle dışarı çıktım; müzik, insanlar, mumlar ve garsonlardan rahatsız olmuştum. Aklım oradaki saçmalıktan o kadar uzaktaydı ki, mutlu, dans eden, içen insanları görmek tamamen gerçeküstüydü.

Noah annemle görüşmüştü. Noah onunla buluşmuştu. Lanet olsun. Bunu nasıl yapabilmişti?

O kadının sözlerini dinlediğini düşünmek bile beni deli ediyordu. Annemle ilgili hislerimi çok net ifade etmiştim: Onun hakkında konuşmuyor, adını anmıyor, onu görmüyorduk, hiçbir şey, nokta.

Ve şimdi babamın çocukluğumdan beri Raffaella'yla ilişkisi olduğunu öğreniyordum. Her şeyi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu, çünkü annemin beni terk etmesiyle bunu kocası aldattığı için yapması arasında fark vardı. Hep bunun tam tersi olduğuna, babamı incitmek istediği için beni terk ettiğine inanmıştım. Şimdi her şey farklı görünüyordu.

Hayatım doğduğum günden beri bir yalandan ibaretti ve annem de babam da benim iyiliğim için kendi sorunlarını bir kenara bırakmayı becerememişlerdi.

Birdenbire yüzü endişe dolu Sophia karşıma çıktı ve

kendime işte basamakları tırmanmak dışında en ufak bir endişe hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu sordum. Sophia son derece özgürdü. Sırf vakit geçirmek için onunla her konuda konuşmak çok kolaydı.

“Nicholas, iyi misin?”

Ona, bronz tenine, siyah saçlarına, koyu gözlerine dikkatle baktım. Noah ona bu şekilde ihanet edersem ne hissedirdi? Sırtından bıçaklarsam ne hissedirdi?

Sophia başka bir şeyler söyledi ama onu duymadım bile. Ani bir öfkeye kapılmışımdı, artık kontrol bile edemediğim herkese karşı sonsuz bir nefretle –belki de Noah’ya karşı bir nefretle çünkü tünelin ucundaki ışık kaybolmuştu ve benim ne yaptığımı, ne söylediğimi ya da ne istediğimi umursamadan canının istediğini yapıyordu– ona, anneme öfke duyarak düşünmeden hareket ettim, dudaklarımı karşımdaki kızın dudaklarına bastırana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim. Kendimi tuhaf hissettim; birkaç saniye Noah’yı öptüğümde hep hissettiğim o baş döndürücü duyguyu bekledim; ama hiçbir şey olmadı, sadece ten tene değiyordu, bu beni daha da öfkeliendirmişti.

Sophia’yı kendime çektim, elimi saçlarında gezdirdim, dilimi ağzına soktum, saplantı haline gelen, içimi eriten o tadı aradım. Hiçbir şey bulamadım. Lanet olsun. Hiçbir şey hissetmiyordum. Tam o sırada ne yaptığımı fark etmiş olmalı ki beni itti.

“Ne yapıyorsun?”

Ona bakarak inceledim, orada olmayan birini görmek istiyordum.

Lanet olsun.

Sophia’nın nutku tutulmuştu.

Alnıma bir şaplak atıp yanımda duran bardağı kafama diktim. Alkol boğazımı yakıyordu ama en azından bu yanıma alışkımdı.

“Gitmem gerek.”

Steve’i arayıp benimle ön tarafta buluşmasını söyledim. Sophia’ya gitmesi için yalvararak –en iyisi buydu– az önce yaptıklarımın tüm kanıtlarını silmeye çalıştım. Şoke olmuştu, kızgındı ama dediğimi yaptı, çantasını kapıp peşimden dışarı çıktı ve orada bekleyen arabalardan birine bindi. Dışarı çıktığımda yüzüme soğuk hava çarptı. Yukarı baktım. Gökyüzü karanlık ve tehditkârdı.

Fotoğrafçılara gülümseme zahmetine bile girmeden merdivenlerden indim, valelerin ve diğer görevlilerin önünden geçerek ileride beni bekleyen Steve’i bulmaya çalıştım. Arabasına ulaştım, arka kapıyı açtım, binerek gözden kaybolmayı bekledim.

“Ne oldu Nicholas?” diye sordu, mülkten ayrılırken gözleri yoldaydı.

Steve kendimi bildim bileli benimleydi. Beni okuldan almış, maçlara götürmüş, ailem olmadığında yanımda olmuştu. Kalbimde ayrı bir yeri vardı, bir an ona açılmak, neler hissettiğimi anlatmak istedim.

Aklım milyon yerdeyken, o gece Steve’den Noah’ya vermesini istediğim yanımdaki koltukta duran kutuyu ve notu görmek biraz zaman almıştı. İkisini de ceketime koyup pencereden dışarı baktım. Noah’yı canavar annem ve ebeveynimizle yalnız bırakmış, kendini açıklamasına izin vermeden çekip gitmiş, sonra da oradaki herkesin önünde Sophia’yı öpmüştüm. Midemin bulandığını hissederek telefonumu elime aldım. Bir süre önce ana salondan ayrılır ayrılmaz kapatmıştım ve ekran açıldığında, yirmi dakika önce Noah’dan gelen bir aramayı kaçırdığımı gördüm. Pislik gibi davranmıştım. Arayıp açmasını bekledim ama açmadı. Bu sefer onun telefonu kapalıydı. Bir anda derin bir huzursuzluk hissettim.

“Steve, partiye geri dönelim. Noah’yı o cehennem çukurundan çıkarmam lazım.”

Hiç vakit kaybetmeden geri döndük. Anlayabildiğim kadarıyla tören planlandığı gibi devam etmişti ve tam o sırada babam sahnede uzun zamandır planladığı konuşmasını yapıyordu. Onu bulmaya çalışarak salonun etrafına bakındım ama nafile... Raffaella’yı da hiçbir yerde görememiştim. Annemin orada bir skandal yaratmak için ne gibi bir nedeni olabileceğini ya da Noah’nın onunla para için buluştuğu yalanını neden söylediğini düşünmek bile istemiyordum. Noah’nın zerre kadar açgözlü olmadığını biliyordum.

Geçen her dakika, gittiğim için kendimi daha suçlu hissediyordum. Eğer Noah’nın söyledikleri doğruysa, annemle buluşmasının tek nedeni Maddie’yi bana vermektir. Tam bir pislik, birinci sınıf bir pislik olmuştum!

Giderek artan bir kaygıyla, herkes topluca kadeh kaldırdığı sırada kalabalığa doğru yürüdüm. Tam o sırada konuşma için kesilen müzik hoparlörlerden gürlledi ve konuşmaların sesi yeniden yükseldi. İşte o anda görüş alanımda kırmızı bir karartının belirdiğini gördüm: Briar. Aceleyle yanına gittim.

“Noah’yı arıyorum. Onu gördün mü?”

Briar güldü ve bana küçümseyerek baktı.

“Yani şimdi kalkmış onu mu arıyorsun? Çok kötüsün!” diye bağırdı başını iki yana sallayarak. “Bir an için sana inandım, biliyor musun? Gerçekten değiştiğini düşünmüştüm. Hatta bir yanımla senden tüm ruhumla nefret etmeyi bırakmış, senin adına mutlu olmuştum, çünkü her ne sorunun olursa olsun sonunda birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu öğrenmiştin.”

Yeşil gözleri onunla daha fazla ilerleyemeyeceğimi söy-

lüyordu. Devam etti. “Biliyor musun? Babanı son gördüğümde haklıydı. Bana senin sevgiden yoksun olduğunu söylemişti, içinde o kadar derin bir nefret barındırıyor ki başka hiçbir şeye yer yok demişti, hele de on dokuz yaşında, bebek bekleyen bir kıza hiç...”

Dişlerimi sıktım.

“Şimdi haklı olduğunu anlıyorum... çünkü Noah seni gerçekten seviyordu Nicholas, ama sen onu sevemedin. Beni sevemedin, anne babanı affedemedin, onu da kesinlikle sevemeyeceksin çünkü her bakımdan senden daha iyi olduğunu biliyorsun.”

“Briar, Noah nerede?”

Bunun yine yüzüme patladığına inanamıyordum. Briar neler yaşadığını, babamın onu yapmaya zorladığı şeyi her gün ne kadar pişmanlıkla andığını hiç bilmiyordu.

Briar birlikte olduğum birçok kızıdan biriydi, başka bir şey olması beklenmiyordu. Olan biteni bir kaçamak olarak kabul ediyordum. Briar azize değildi –benden önce kampüsteki erkeklerin yarısıyla birlikte olmuştu– ama bir noktada, aslında bana âşık olduğunu öğrenmiştim. Hamile olduğunu anladığında eve gelip bana söylemiş ve babam öğrenmişti. Bir skandalı önlemek için onu kürtaja zorlamıştı, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Briar’ın da sorunları vardı: Çocukluğundan beri onun çevresi de benimki gibi zehirliydi. Ailesi onunla hiç ilgilenmemiş ya da ihtiyacı olan şeyleri vermemişti. Aramızda geçenler sinir çöküntüsü geçirmesine neden olmuş, onu bir zamanlar benim de gittiğim kliniğe yatırmışlardı. Onunla iletişim kurmaya çalışmıştım; kendi cehennemimden kaçtığımda ondan af dilemeyi milyonlarca kez denemiştim ama bu imkânsızdı. Daha gençken kendini öldürmeye çalışmıştı ve doktorlar tekrar dener diye ona yaklaşmama izin vermemişlerdi.

“Tüm bunlar için özür dilerim Briar. Seni asla incitmek istemedim. Şimdi de seni incitmek istemiyorum; ne seni ne de Noah’yı. Bu yüzden lütfen bana nerede olduğunu söyle.”

Pis pis sırtarak doğruca gözlerimin içine baktı. “Onu Sophia’yla aldattığını biliyor, bizi de biliyor. Noah gitti, Nicholas. Gideli bir saatten fazla oldu.”

Vücudumu akıl almaz bir korku sarmış, taş kesilmiştim, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. “Tanrım! Ne yaptın sen?”

NOAH

Bir araba çağırdığımı hatırlamıyordum. Arabaya nasıl bindiğimi de hatırlamıyordum. Tek odaklanabildiğim nefes alıp vermeye çalışmaktı. Panik atak geçiriyordum, o kadar korkunçtu ki göğsüm ağrıyor, sanki biri kalbimi yerinden söküyormuş gibi geliyordu.

Son bir saatte olup bitenleri düşünmeden duramıyordum. Sanki bir korku filminde kapana kısılmış gibiydim. Annemin hayatım boyunca neredeyse her konuda bana yalan söylediğini öğrenmek içimi paramparça etmişti, ama Briar, Nicholas'ın beni aldattığını; yattığı, kürtaja zorladığı biriyle aylardır birlikte yaşamama izin verdiğini söylediğinde... daha fazla dayanamamıştım.

Bahsettiğimiz kişi gerçekten Nicholas mıydı? Bunu bana nasıl yapabilmişti? Nasıl gözümün içine baka baka yalan söyleyebilir, onu tanıımıyormuş gibi davranabilirdi? İkisi de bu saçmalığı nasıl sürdürebilmişti? Ve neden?

Daha önce hiç bu kadar zor, bu kadar korkunç bir şey yaşamamış, o güne kadar hayatımdaki herkesin bana ihanet ettiğini hissetmemiştim, çünkü o gece bana ihanet eden herkes sevdiğim kişilerdi: annem, Nick, hatta Briar... Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Düşünmüştüm ki...

Ellerim titreyerek telefonumu çıkardım. Jenna'nın yanımda olmasına ihtiyacım vardı, çünkü bunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Bu darbeyi nasıl atlatacağımı hayal edemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu şoför dikiz aynasından bana bakarak.

İyi mi? Ölüyordum.

Jenna telefonu açmadı. O sırada ekranda Nick'in fotoğrafını gördüm. Sonsuz bir acıyla, daha önce hissettiklerimden çok daha keskin bir acıyla baktım. Onun görüntüsünü, ikimizin birlikte, kameraya gülümseyerek çekilmiş fotoğrafını görünce acım ruhuma işleyen nefrete, onu ve beni inciten herkese karşı akıl almaz bir nefrete dönüştü.

Yeterince acı çekmiştim. Bunu hak etmiyordum. Hiç etmiyordum. Bulunduğum yere gelmek için yaşadıklarım, yaptıklarım, sonra da bu... Sanki bütün dünyam bir anda çöküyordu.

"Geldik," dedi şoför, o sırada gök gürleyince titredim.

Uygulama üzerinden ödeme yaparak arabadan indim.

Jenna cevap vermediği için, başvurabileceğim tek bir kişi kalmıştı. Binanın girişine gidip on sekiz numaralı düğmeye bastım.

Beklediğim kişiyi bulamamıştım ama bu şartlarda ikisi de işe yarayabilirdi. Michael aşağı inip kapıyı açtı, beni görünce şoke olmuş görünüyordu. Tam bir enkaz halindeydim; nefes bile alamıyordum. Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olmam umurumda değildi; bana yardım etmişti, daha da önemlisi beni herkesten daha iyi tanıyordu; ona neredeyse hiç kimseye açmadığım kadar içimi açmıştım.

Gözyaşlarımın buğusu arasından onu görünce bir adım öne atarak göğsüne yığıldım. Bana sımsıkı sarıldı ve tam o anda kalbimin göğsümden çıkıp paramparça olduğunu hissettim.

Üç saat sonra gözlerimi hiç bilmediğim bir odada açtım. Başım o kadar ağrıyordu ki, ağrıdan başka bir şeye odaklanmam zordu, hem sadece başım değildi, başka bir şey vardı, anlamadığım bir şey... Sonra buz gibi soğuk gerçek tekrar yüzüme çarptı.

Gözyaşlarımın bir kez daha yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim, ama işleri daha da kötüleştirmek istemiyormuşum, sanki dramı uzak tutmak istiyormuşum gibi sessizce. Ama neden dert oluyordu ki? Olup biten her şey, baştan sona korkunçtu. Herkes beni uyarmış, tanıdığım herkes bunun olabileceğini söylemişti ve işte olmuştu, bunu zamanında göremediğim ya da kabul edemediğim için dipsiz bir kuyudaydım.

Yastıklara yaslanarak oyalanacak bir şeyler aradım. Komodinin üzerinde yanan iki mum gördüm. Kalkmayı düşündüm ama kalkamadan kapı açıldı, elinde dumanı tüten bir kupayla Michael göründü. Onu pijama altı ve gri bir tişörtle görmek tuhaftı, bana sarılıp saatlerce ağladıktan sonra onun yatağında, onun çarşafları içinde olduğumu fark etmek daha da tuhaftı.

“Selam!” dedi, gelip yanıma oturdu. “Sana bir fincan ballı ve limonlu sıcak çay yaptım. O kadar ağladıktan sonra boğazın mahvolmuş olmalı.”

Başımı salladım, fincanı alıp dudaklarıma götürdüm. O kadar perişan, o kadar kaybolmuştum ki ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Çarşafların arasında bacaklarımı oynatınca üstümde elbisemin olmadığını fark ettim. Üstümde büyük beyaz bir tişört vardı.

Michael ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi, ona bir bakmak bile benden daha gergin olduğunu anlamaya yeti-

yordu. ayımdan yükselen buharlara bakarken Michael'ın parmaklarıyla yavaşça gözyaşlarını sildiğini hissettim.

“Onun için tek bir damla gözyaşı dökmeni hak etmiyor Noah. Bir damla bile.”

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama sadece Nick ya da kendim için ağlamıyordum: Bizim için ağlıyordum, Nick ve Noah için... çünkü artık biz diye bir şey olmayacaktı, öyle değil mi? Onu hiç affedemeyecektim. Yoksa affeder miydin?

Pencereye vuran yağmur damlalarına baktım. Böyle bir fırtına görmeyeli uzun zaman olmuştu. En son Toronto'da, tüm hayatım altüst olmadan, âşık olmadan, her şeyden önce olmuştu.

“Neyse, sanırım böyle olması gerekiyordu...” dedim usulca, Michael'dan ziyade kendime.

Sanki bu cümle havada asılı kalmıştı.

“Bu ilk kez de olmuyor. Kendimi erkeklere sevdirecek kapasitede değilim sanki. Babam sevmedi. İlk erkek arkadaşım Dan de sevmedi. Beni en iyi arkadaşım la aldattı. Şimdi tarih tekerrür ediyor. Kendime Nick'le alakalı her şeyden kaçmamın sebebi bu mu diye soruyorum; belki de içimde bir yerlerde bunun yaşanacağını bilerek kendimi bu acıdan korumak istemişimdir.”

Michael fincanı elimden aldı, daha durdurmayı başaramadan dudaklarımdan öpüp beni üzerinde durduğum yastıklara bastırdı. Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırptırdım, sonra öfke dolu bir yüzle geri çekildim. Öfke ve... daha fazlası.

“Sevilmeyi hak etmediğini, hayatında olan kötü şeylerin kendi suçun olduğunu düşünüyorsan sen bir aptalsın.” Saçlarını okşadı. “Seninle işimi yapamadım Noah. Gerçekten hiçbir şey başaramadım...”

Tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı, kendimi o kadar perişan hissediyordum ki izin verdim. Tıpkı o arabayı oraya götürdüğümünden beri olmasını istediğim gibi, aklımın bedenimle bağlantısı kopmuş gibiydi. Michael'ın elleri her yerimdeydi, belki de sadece bir refleks olarak ben de aynı-sını yapmaya başladım.

Bana dokunuşları farklıydı; öpüşleri de farklıydı. Hoşuma gidip gitmediğini söyleyemezdim çünkü gerçekten orada değildim. Ne olduğunu bile anlamıyordum; kalbim ve ruhum paramparça olmuş, körelmiş, birinin o dipsiz kuyuya bir ışık gönderip bana çıkış yolunu göstermesini bekliyordum.

* * *

Uyandığımda sabahın beşi olmuştu. Beynim yeniden çalışıyor gibiydi, ne yaptığımı fark etmiştim. Birisi göğsüme bir tokmakla sert ve keskin bir darbe indirmiş gibiydi, sürüklenerek banyoya gidip kustum.

Kendimi hasta hissediyordum, gerçekten hasta gibiydim, sanki içimde bir virüs varmış da orada kalan tüm yaşamı yiyip bitiriyormuş gibi geliyordu. Vücuduma baktım. Üstümde hâlâ beyaz tişört vardı, ama külotum yok olmuştu. Olan bitenin anlık görüntüleri zihnimde yeniden belirmeye başlamıştı, durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Elleri, ağzı, üstümdeki çıplak vücudu...

Aman Tanrım.

Kustum, tekrar kusmak için tuvaletin önünde dizlerimin üzerinde dakikalarca bekledim. Sonsuzluk gibi gelmişti. Sonra yüzümü lavabonun kenarına dayayıp tekrar ağlamaya başladım. Önceki geceden beri ne kadar gözyaşı döktüğümü bile bilmiyor, nasıl olup da gözyaşlarımın

tükenmediğini anlamıyordum. O tişörtü yakmak, kaynar suyla duş almak, vücudumu bulaşık teliyle ovma istiyordum. Tüm gücümle içimi ve dışımı temizlemek, yatakta kıvrılıp tortop olarak başımı tekrar kaldırına dek zamanın geçmesini beklemek istiyordum.

Gürültü yapmamaya çalışarak robot gibi eşyalarımı toplamaya başladım. Parti elbisemi tekrar giymek istemiyordum ama oradan çıplak çıkmak da istemiyordum. Sonunda Michael'ın bir sandalyenin üzerine bıraktığı sweatshirt'ü aldım. Daha sonra elbiseyi ve o lanet sweatshirt'ü yakacaktım; giydiğim her şeyi ateşe verecek, tüm anıları ve dokunduğu her şeyi yakacaktım çünkü –Tanrı aşkına– bana dokunmasına izin vermiştim, daha fazlasını yapmasına izin vermiştim.

Bir araç çağırmak için telefonumu açtığımda, ekranımda düzinelerce cevapsız arama gördüm. Çoğu Nicholas'tandı; son altı saattir beni her beş dakikada bir aramıştı. Jenna da aramıştı. Annem de öyle.

Gözlerimi devirip hepsini görmezden geldim, bir araba ayarlayarak sesimi çıkarmadan Michael'ın evinden çıktım.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, çok geçmeden sıırılsıklam olmuşum ama kendimi kirli hissettiğim için suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim, aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Birkaç dakika her şeyi unutup yüzüme çarpan yağmur damlalarına odaklanmaya çalıştım.

Araba korna çalarak beni hayallerimden uyandırınca koşarak arka koltuğa geçtim. Kanada'ya, erkek arkadaşım ile ilgili hiçbir anımın olmadığı, onun eski sevgililerinden hiçbiriyle karşılaşmayacağım bir yere giden bir uçağa binecektim, ama ondan önce yurda gitmem gerekiyordu.

Oraya varmam uzun sürmedi –Michael da kampüste

yaşıyordu– ve pencereden dışarı bakıp ön merdivenlerde beni kimin beklediğini görünce neredeyse bayılıyordum.

Hayır. Onunla görüşemezdim. Lanet olsun... Oradan gitmem gerekiyordu.

Ama Nicholas beni çoktan görmüştü, şoföre beni neresi olursa, başka bir yere götürmesini daha söyleyemeden Nick kapıyı açıp beni arabadan çıkarmıştı.

“Noah, lütfen, bütün gece deli gibi seni aradım. Sana bir şey oldu sandım. Düşündüm ki...” O kadar çaresiz görünüyordu ve ben o kadar berbat bir durumdaydım ki, bir an neredeyse bana sarılmasına, beni kollarına almasına izin verecektim, sırf o anlarda hissettiklerimi bir daha hissetmemek için neredeyse beni oradan çıkarması, götürmesi için yalvaracaktım. Ama o sırada bu durumda olmamın nedenlerini hatırlayınca her şey bir anda üzerime çullandı, o anda karşımda olduğu için çok daha yoğun duygular hissediyordum. Yanımdaydı, tüm kaybettiklerimi sadece düşünmekle kalmayıp görebiliyordum.

Öyle şiddetle sarsılıp debelendim ki, Nicholas birkaç saniye beni tutamadı ama tuttuğunda, yurt kapısının yanında yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Lütfen beni dinle, Noah, beni dinlemek zorundasın.”

Çok çaresiz görünüyordu. Yağmur dinmişti ama ikimiz de sıırsıklam olmuştuk ve donuyorduk.

“Noah, bunların hepsi büyük, aptalca bir yanlış anlaşılmaıydı. Her yerde seni arıyordum çünkü ne düşündüğünü biliyordum, seni aldattığımı düşündüğünü bildiğim için içim içimi yiyordu...”

Gözlerimi kırptııırdım, ne dediğini kavrayamamıştım.

“Pisliğin tekiydin, tamam mı? Öyle olduğumu biliyorum. Dün gece seni babamlarla yalnız bırakarak aptallık

ettim ve Sophia'yı öptüğüm için benden nefret etmek istiyorsan, tamam, ama—”

Sözleri ruhuma işliyordu, birden elinden kurtulmaya çalıştım. Az önce beni aldattığını, bunun doğru olduğunu, onu öptüğünü itiraf etmişti.

“Bırak beni!” diye bağırdım ama bu sadece beni daha sıkı kavramasına neden oldu.

“Kahretsin, Noah, seni asla aldatmam!”

Beni sarsınca ıslak, çamurlu zeminde onu dinlemeye hazır başımı kaldırıp baktım.

“Sadece aptalca bir öpüşmeydi, ona öfkeyle verdiğim aptalca bir öpücük, çünkü sana kızgındım, tamam, haklısın, pisliğin tekiyim, çünkü Sophia'yı kıskandığını biliyordum ve senden intikam almak için bundan faydalandım. Ama intikam almak istediğim sen değildin, Noah. Yıllar öncesindeki Nicholas'ın, arkamda bırakmama yardım ettiğin kişinin beni benden almasına izin verdim; sana yemin ederim bir daha asla geri gelmesine izin vermeyeceğim. Bu hayatımda yaptığım en büyük hataydı. Neden biliyor musun? Çünkü şimdi başka bir kadını öpünce sana ne kadar âşık olduğumu fark ettim, bir daha asla birini öpüp de seni öptüğümde hissettiğim şeyleri hissetmeyeceğim; sen olmayınca hiçbir şey hissetmiyorum. Seninle değilsem, sanki ruhum bile yokmuş gibi...”

Bana anlattığı her şeyi analiz etmeye başlamıştım, aynı zamanda acımın yerini korkunç bir korku alıyordu.

“Onunla yatmıyor muydun?” diye sordum boğuk bir sesle.

Nicholas geri çekilerek bir an yağmurun üzerine yağmasına izin verdi.

“Bana bunu sormandan nefret ediyorum ama sana karşı dürüst olacağım çünkü her şey o kadar hızlı berbat oldu ki

bir cevabı hak ediyorsun.” Sözlerinin samimiyetini vurgulamak istiyormuş gibi doğrudan bana baktı. “Asla, ısrarla söylüyorum, seni asla kimseyle aldatmadım. Bir kez bile aklımdan geçmedi ve asla da geçmeyecek, Noah.”

Öyle bir rahatlama hissediyordum ki, aklımın ve kalbimin tüm yaralı köşelerine ilaç gibi gelmişti.

“Ama... Briar bana dedi ki...” diye söze başladım.

“Noah, Briar’la aramızda olanlar çok berbattı, sana anlatmalıydım ama aramızdaki her şey çok inişli çıkışlıydı, ilişkimiz uçurumun kenarındaydı ve sana daha gençken oda arkadaşını hamile bıraktığımı söyleyerek işleri daha da kötüleştirmek istemedim, hele ki babamın bir skandalı önlemek için onu kürtaj yaptırmaya zorladığını. Anlamayacağından korktum. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kontrolden çıkmış, sonunda bedelini Briar ödemek zorunda kalmıştı.”

Kürtaja zorlayan Nicholas’ın babası mıydı? Briar bana Nick olduğunu söylemişti.

“Onunla yatmıyor musun?”

Nicholas küfrederek tekrar bana baktı. “Senden başka kimseyle yatmıyorum, Noah. Bana henüz tam olarak güvenmediğinin farkındayım, bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bunu çözebiliriz. Birlikte bunu aşabiliriz.”

Başım dönmeye başlamıştı. Nicholas beni aldatmıyordu mu?

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, Nicholas beni sımsıkı göğsüne çekene kadar gözyaşlarının yeniden yanaklarımdan aktığını fark etmedim.

Bir an ona sarılmadım çünkü aklımın, hayatımın aşkından nefret etmekten onu delicesine sevmeye geçmesi için zaman gerekmişti.

“Ben seninle ne yapacağım, Noah?” diye sordu ıslak saçlarımı ve sırtımı okşayarak.

O kadar üşümüş, o kadar şoke olmuşum ki Nick bana içeri gelip gelemeyeceğini sorduğunda sadece başımı sallayarak beni yönlendirmesine izin verdim.

Oturma odasına girdiğimizde her şeyin on saat önce bıraktığım gibi olduğunu görünce paniklemeye başladım. Kızların hazırlanmama yardım ederken içtikleri bardaklar vardı; kanepeye atılmış giysiler, yerde ayakkabılar, makyaj malzemeleri... O kadar dağınıktı ki Nick'ten uzaklaşıp içgüdüsel bir şekilde toparlamaya başladım.

“Noah, ne yapıyorsun?”

“Sadece toparlıyorum... burayı biraz temizlemem lazımdır. İstiyorum ki-” Nick elleriyle beni durdurup çevirdi.

“Noah, sakın ol, tamam mı?” Beni baştan aşağı süzdü, çok korkuyordum, olanları öğrenmesinden o kadar korkuyordum ki midem bulanıyordu. “Titriyorsun. Ben de donuyorum. Sıcak bir duş alalım, tamam mı? Gerisini yarın konuşabiliriz...”

Başımı iki yana sallamaya başladım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Kıyafetlerimi çıkarıp duşun altına girmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama bunu Nicholas'ın önünde yapamazdım; yüzüne bile bakamıyordum.

Beni kimseyle aldatmadığını, böyle bir şeyin aklının ucundan bile geçmediğini söylemişti. Tabii ki Sophia'yı öpmüştü, ama onunla yattığını düşündükten sonra bir öpücüğün ne önemi vardı ki? Hiç.

“Nicholas, ben...”

Gözlerinde endişe gördüm, tam o sırada içinde bulunduğum durumu ve üstümdeki kıyafeti fark etti.

“Bunca zaman neredeydin, Noah?” Beni suçlar gibi görünmüyordu; sadece merakla bana bakıyordu. “Jenna da benimle aynı anda seni arıyordu. Hatta okuldan arkadaşınla bile konuştum. Neredeydin?”

Yine başımı iki yana sallayarak bu beni olacıklardan kurtarabilecekmiş gibi gözlerimi kapattım.

“Ben... ben...” Sonraki kelimeleri telaffuz edemiyordum.

Nicholas kendi sonuçlarını çıkaramadan telefonum çalmaya başladı, tüm durumun inanılmaz gerçeküstü hissini daha da kötüleştiren o aptalca zil seslerinden biriydi.

Nicholas kim olduğunu görmek için telefonu elimden aldı.

“Seni neden arıyor?” Sesi soğuktu. İfadesini görmek için başımı kaldırdım.

O kadar gergindi ki farkına varmadan bir adım geri çekildim.

“Seni neden arıyor, Noah?”

“Nicholas, ben...”

Olan biteni anlaması için tek bir bakışı yeterli olmuştu.

“Düşündüklerimin doğru olmadığını söyle.” Sesi korkudan öylesine boğuktu ki kaçmak için, oradan, dünyadan kaybolmak, var olmayı bırakmak için her şeyi yapabiliirdim. “Lütfen üstündekinin onun olmadığını, şu anda aklımdan geçenlerin sadece benim hayal gücüm olduğunu söyle. Söylesene, Noah!” diye bağırarak kollarımdan tutup beni felç olmuş halimden çekip çıkardı, gözyaşlarım tekrar yere damlamaya başlamıştı, aşağıya, şeytanlarımın beni sürüklediği, güvensizliğimle, tüm sorunlarımla dolu o karanlık çukura damlıyordu.

“Özür dilerim,” dedim, sesim o kadar kısıktı ki beni duyduğundan bile emin değildim. Ama duymuştu; tenim onu yakıyormuş, bana dokunamıyormuş gibi beni birdenbire bıraktı.

“Hayır... Yapmadın... Bu bir yalan.” Ellerimi başına götürmüş, saçlarını darmadağın ederek odada volta atıyordu, sonra tekrar döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Lütfen Noah, bunun için beni cezalandırma. Sana zaten üzgün olduğumu söyledim. Kafamı karıştırma. Bana bunun bir yalan olduğunu söyle, sadece bunu söyle, lütfen.” Bu son kelimeyle sesi çatlayınca ikimizin de mahvolduğunu fark ettim. Daha önce acının ne olduğunu bildiğimi sansam da yaptıklarım yüzünden onu acı içinde görmek çok daha kötüydü. Birisi kalbinizi kırdığında acı veriyordu, ama bu, tüm ruhunuzla sevdiğiniz kişinin kalbini kırmakla kıyaslanamazdı.

“Nicholas... aptallık ettim... düşündüm ki... düşündüm ki... Üzgünüm, Nick. Özür dilerim,” dedim, gözyaşlarına boğularak yanağını okşadım. Ya da okşamaya çalıştım. Bana izin vermedi. Kaskatı kesilerek ellerimi tuttu, kaçınarak bana öfkeyle baktı.

“Onunla yattın mı?” Sesi o kadar yaralıydı ki, yüzündeki ıstırapı göremediğim için gözyaşlarının gözlerimi bulandırmasına seviniyordum. “Cevap ver bana lanet olası!”

Bu sözler bıçak gibi saplanmıştı. Kendimden iğreniyordum. O an, oracıkta tekrar kusacağımı düşündüm. Hayatımda hiç kendimi bu kadar kirli hissetmemiştim. Bunu görebiliyordu, yüzümde görebiliyordu; aynı kişi değildim. Asla olmayacaktım.

Tek kelime etmeden dönüp daireden çıktı.

Birkaç saniye orada durup etrafımda bıraktığı boşluğa baktım, o kısa zaman aralığı onu kaybedemeyeceğime, her şeyin burada bitmesine izin veremeyeceğime karar vermem için yeterliydi. Michael’la olanlar büyük bir hataydı, Nicholas beni affedecekti, affetmek zorundaydı, çünkü beni seviyordu, ben de onu seviyordum. İnandığım her şeyin yanlış olduğunu, beni sevdiğini öğrendikten sonra ilişkimizin bitebileceğini kabul etmeyi reddediyordum. Ona bunun bir hata olduğunu, bunun üstesinden gelebileceğimizi

göstermeliydim. Bunun hayatımın en çetin savaşı olacağını biliyordum ama kazanacaktım. Kazanmak zorundaydım.

Hızla evden çıkıp merdivenlerden olabildiğince çabuk indim. Sokakta yürüdüğünü görünce ona seslendim. Durdu, dönüp bana baktı. Çok geçmeden ona ulaşmıştım ama birkaç metre ötede durmak zorunda kaldım. Karşımdaki Nicholas tanıdığım Nicholas değildi, paramparçaydı ve onun paramparça olduğunu bilmek beni de paramparça etmişti.

Yağmur yağıyor, sırılıkam oluyor, donuyorduk ama bunun bir önemi yoktu; artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum. Dünyamın parçalanmak üzere olduğunu biliyordum.

“Artık geri dönüş yok. Gözlerinin içine bile bakamıyorum.”

Perişan gözyaşları yüzünden akıyordu.

Bunu ona nasıl yapabilmişim? Sözleri içimi parçalayan bıçaklar gibi ruhuma saplanmıştı.

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorum,” dedim, beni paramparça etmekle tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışarak. Beni terk edemezdi. Yapamazdı, değil mi?

Nefretle, hor görerek bakıyordu. Ondan göreceğimi hiç düşünmediğim bir bakıştı.

“İlişkimiz bitti,” diye fısıldadı, sesi çatlak ama kararlıydı.

Ve bu iki kelimeyle dünyam karanlığa, gölgelere, yalnızlığa gömüldü. Benim için özel olarak tasarlanmış bir hapis-haneye. Ama bunu hak etmişim. Bu sefer hak etmişim.

SONSÖZ

İKİ GÜN SONRA

Makinelerin sesi ve yoğun, nahoş hastane kokusu bekleme odasını dayanılmaz hale getirmişti. Bu tür yerleri hiç sevmemiştim, eğer seçme şansım olsaydı, oradan başka bir yerde olmak isterdim.

Koridora çıkıp bir sandalyeye oturarak dizlerime sarıldım. Son birkaç gündür tercih ettiğim pozisyon buydu, tıpkı yorganın altına girdiğimdeki gibi gözlerimi kapattım, zihnimin bir daha asla dönmek istemediğim yerlerde dolaşmasına izin verdim. Hattın diğer ucunda Jenna'nın vermeye hazır olmadığı yanıtlar isteyen sesini, ardından William'ın öfkeyle oğlunun saldırı nedeniyle tutuklandığını söylemesini hâlâ duyabiliyordum.

Olay yerine çabucak ulaşmıştım, Nicholas'ın o görüntüsünün yıllarca aklımdan çıkmayacağını düşünüyordum. Yüzü ve vücudunun her yeri morluklarla dolu Michael'ı ambulans götürmüştü. Nicholas iki kaburgasını kırmıştı. Patlamış dudağı, parmak eklemlerindeki kan, polisin onu ekip arabasıyla götürüşü hâlâ gözümün önündeydi. Michael kendini elinden geldiğince savunmuştu ama aklını tamamen kaybetmiş bir Nick'e karşı yapabileceği pek bir şey yoktu. Onu bu duruma ben itmiştim. Yine benim hatamdı.

Jenna'nın arkamdan geldiğini, tam o sırada bacaklarımın tutmadığını hatırlıyordum. Lion'la ikisi beni düşmeden yakalamışlar, Jenna'nın evine götürüp hiç soru sormadan bütün gece benimle ilgilenmişlerdi. Lion polis karakoluna giderek William'ı aramıştı. Bu arada Jenna benimle yatağa oturmuş, kalan son gözyaşlarım akarken bana sarılmıştı. Artık o kadar yıkılmışım ki hiçbir şey, gözyaşları bile acımı dindirmeye yetmiyordu.

Ve şimdi buradaydım, bana yardım edeceğine söz veren ama yıkımımın sorumlu olan adamı ziyaret ediyordum.

İçimi çektim, plastik sandalyeye bıraktığım telefonum vızırdadı. Will arıyordu.

“Az önce hapisten çıktı Noah,” deyince ayağa kalktım. “Bir sürü torpil yaptırmam gerekti ama sonunda O'Neil suçlamada bulunmamaya karar verdi. Sanırım haklıydın. Onunla konuşman yardımcı oldu.”

İçimi bir rahatlama duygusu kaplamıştı. “Çıktı mı?” diye sordum, inanamıyordum.

William hattın diğer ucunda derin bir iç çekti, yüzündeki yorgunluk ve endişeyi hayal edebiliyordum, ama nihayet oğlunun üvey kızı yüzünden hapse girmeyeceğini kabul edebiliyordu.

“Evet. Her şeye rağmen.”

Nicholas hapse girseydi kendimi asla affetmezdim. Sabahları kalkıp hastaneye gitmek yeterince zordu. Ama omuzlarıma daha fazla suçluluk yüklenmesi; bunu kaldıramazdım.

Jenna elinde iki kahve ve bir poşetle koridordan geldi.

“Sana yiyecek bir şeyler getirdim ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim, duydun mu beni? Yemek yiyeceksin ve bunu şimdi yapacaksın.”

Ona pek aldırmadan kahveyi elinden alıp bir yudum

içtim. Sıcaktı ama bedenimi ısıtmıyordu. Artık hep üşüyordum, içim dışım donmuştu. Üzerimde ne kadar battaniye olursa olsun bir şey eksikti; en önemli şey.

“Nick çıkmış,” diye fısıldadım.

Jenna’nın gözleri büyüdü, tıpkı öğrendiğimde benim yaptığım gibi derin bir nefes aldı.

“Kahretsin... Tanrı’ya şükür!”

Başımı sallayarak başka tarafa baktım.

“Noah,” diye başladı Jenna, beni teselli etmek istiyordu ama onu dinlemek istemiyordum, konuşmak istemiyordum, kimsenin içimi rahatlatmaya çalışmasını istemiyordum. Tek istediğim, kendi kederimle içime kapanmaktı. “Her şey düzelecek, tamam mı? Michael iyi, sorunsuz bir şekilde iyileşiyor ve Nick hapisten çıktı. William muhtemelen tutuklamayı sildirir. Moralin düzelsin lütfen.”

Jenna’nın eline baktım. Yüzük parmağında küçük pırlantalı, güzel bir gümüş yüzük vardı. Bunda bir bakıma benim de rolüm vardı, çünkü her şeyin cehenneme döndüğü gece Lion Jenna’ya evlenme teklif etmiş, ama Jenna beni bulup bir sürü şey için koşturmuştu.

Pek kendimde değildim ama Lion’a baktığında ya da gözleri nişan yüzüğüne takıldığında gözlerindeki parıltıyı göremeyecek kadar değil. Onun için gerçekten mutluydum, ama mutluluğu aynı zamanda kalbimi parçalıyordu.

Bunu hiçbir zaman yaşayamayacaktım, özellikle de olanlardan sonra. Nick’i kaybetmekle ne kadar aptal olduğumun farkındaydım. Acı çekme korkum beni sevmekten alıkoymuştu, çünkü Nick beni tüm kalbiyle sevmiş, ama ben onu defalarca kendimden uzaklaştırmış, sonunda günün neredeyse her saati etrafımı saran karanlığa sürüklemiştim.

En acı veren de buydu. Acıya alıştım. Acıdan korku-

yor, elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyordum, ama geldiğinde ne yapacağımı biliyordum. Dayanılmaz olan onun acı çektiğini bilmektir.

Bana beni sevdiğini söylediği onca zaman, aptalca şeyler yüzünden yaptığımız tüm tartışmalar, tüm kaçamak öpüşmeler, okşamalar, sadece bana duyduğu aşk... bunların hepsi Nick'in en kötü kâbusuna dönüşmüştü.

O gece beni eve Jenna götürmüştü. Briar'ı galadan beri görmemiştim. Bir ara eşyalarını yurttan alıp götürmüştü. İyi ki öyle yapmış, diye düşünmüştüm. Briar, Nick'in geçmişinin bir parçasıydı, bu konuda bilgi sahibi olmam hiç gerekmiyordu, çünkü benimle hiç alakası yoktu. Şimdi geçmişin geçmişte kalması gerektiğini anlamıştım çünkü geri gelmesine izin verdiğimizde, bugünümüzü harabeye çevirebiliyordu.

Ayakkabılarımı çıkarırken Jenna mutfakta dolanarak yemek yemem gerektiğini tekrarlıyordu. Ama yiyemiyordum; midemdeki düğüm o kadar büyüktü ki başka hiçbir şeye yer yoktu. Yatağa girip başımı arkaya yaslayınca buruşan kâğıt hışırtısı duydum. Nick'in bana yazdığı mektubu görünce bir acı hissettim.

Parmaklarım titreyerek tekrar okudum.

Sana daha fazla zaman vereceğim. Eğer istediğin buysa, seni ve sadece seni sevdiğimi anlaman için gereken buysa, o zaman yapacağım. Bana inanman, seninle ilgilenmek ve seni sonsuza dek korumak istediğimi görmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum Noah, hayatım ve geleceğim seninle, mutluluğum sadece sana bağlı. Korkmayı bırak: Karanlıkta her zaman ışığın olacağım aşkım.

Gözlerimi kapadım.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Hayatım ve geleceğim seninle.

Mutluluğum sadece sana bağlı...

Mektubu kalbime götürüp sımsıkı bastırdım.

Karanlıkta her zaman ışığın olacağım aşkım.

Kendime sarıldım, bu sözlerin artık hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. Nicholas beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti. Onu hapishanede görmeme izin vermemişti. Telefonlarıma çıkmayı reddetmişti.

Onun için ben artık yoktum.

TEŞEKKÜR

Öncelikle, bu ikinci bölümü coşkuyla talep eden herkese teşekkür etmek istiyorum. İlk başta, *Benim Hatam* tek bir kitap olacaktı ama bir yıl kadar süren yazar tıkanıklığı, hikâyelere başlayıp yarım bırakmalardan sonra, devamını yazmam gerektiğini biliyordum. Nick’le Noah’nın hikâyesi bitmemişti ve bir kez başladıktan sonra duramadım.

İkinci olarak editörlerim Rosa ve Aina’ya teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı şu anki haline getirmeme yardımcı oldukları için teşekkürler. *Senin Hatan*’ı kitap üzerinde istediğim ya da en azından alıştığım şekilde çalışmadan, her hafta bölüm yükleyerek Wattpad tarzında yazmak kolay olmadı. Mükemmel hale getirmeyi başardınız ve karakterler hâlâ aslına sadık. Bu yeni versiyona bayıldım!

Tasarım ekibine, kapakları bu kadar harika yaptıkları için çok teşekkürler: Mükemmel Nick’i yakaladınız, oysa ben bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum. Kendinizi aştınız. Bayıldım!

Menajerim Nuria’ya teşekkürler: Biliyorsun ki sen olmasaydın, neredeyse farkında olmadan içine girdiğim edebiyat dünyasında kaybolurdum.

Kuzenim Bar'a teþekkürler, her revizyonu tekrar tekrar okuduðu, bana her zaman düþündüklerini söylediði ve duygularımı incitmemeye dikkat ettiði için. Tavsiyelerin bu hikâyenin þu anki haline gelmesine yardımcı oldu. Senin yardımın olmadan ne yapardım bilmiyorum. Keþke daha yakın olsaydın da ikimizin de çok sevdiði þeyi seninle paylaşabilseydim: okumak.

Aileme, coþkunuz, desteðiniz ve bunu okuma hevesiniz için teþekkürler. Sizi çok seviyorum!

Garri, sen hiç sahip olamadığım ağabeysin. Olduğun kiþi olduğun ve aileme gelip hiç bırakmadığın için teþekkür ederim. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum.

Ali, her zaman yanımda olan, her zaman beni düşünen, tüm umutlarıma ve hayallerime inanan bir arkadaş olduğun için teþekkürler. Çok farklıyız ama sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Hayranlarıma teþekkür ederim. Karakterlerimi bu kadar sevmenize hâlâ inanamıyorum. Sosyal medyada bana gösterdiğiniz tüm sevgi için teþekkürler. Sabır gösterdiğiniz ve bir gün tanışmak için can attığım bir aile verdiğiniz için teþekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum!

Ve son olarak, *Benim Hatam* çıkar çıkmaz satın alan herkese teþekkürler. Editörüm dört gün sonra kitabın neredeyse tükendiğini söylediğinde az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Teþekkür ederim, teþekkür ederim, teþekkür ederim!

YAZAR HAKKINDA

Mercedes Ron her zaman yazmayı hayal etmiştir. İlk öykülerini, elli milyondan fazla okuyucunun kitaplarına ilgi gösterdiği, Wattpad’de yayımlayarak başladı, 2017’de Montena’nın künyesiyle yayımlanan, ondan fazla dile çevrilen ve Amazon Prime tarafından kendi film uyarlaması yapılan gençlik fenomeni Culpables destanını başlattı. *Enfrentados (Ivory and Ebony)* ve *Dímelo (Tell Me Softly, Tell Me Secretly, Tell Me with Kisses)* efsaneleriyle yakaladığı başarı, bir milyondan fazla satarak yazarın romantik gençlik edebiyatında bir mihenk taşı haline gelmesini sağladı.

